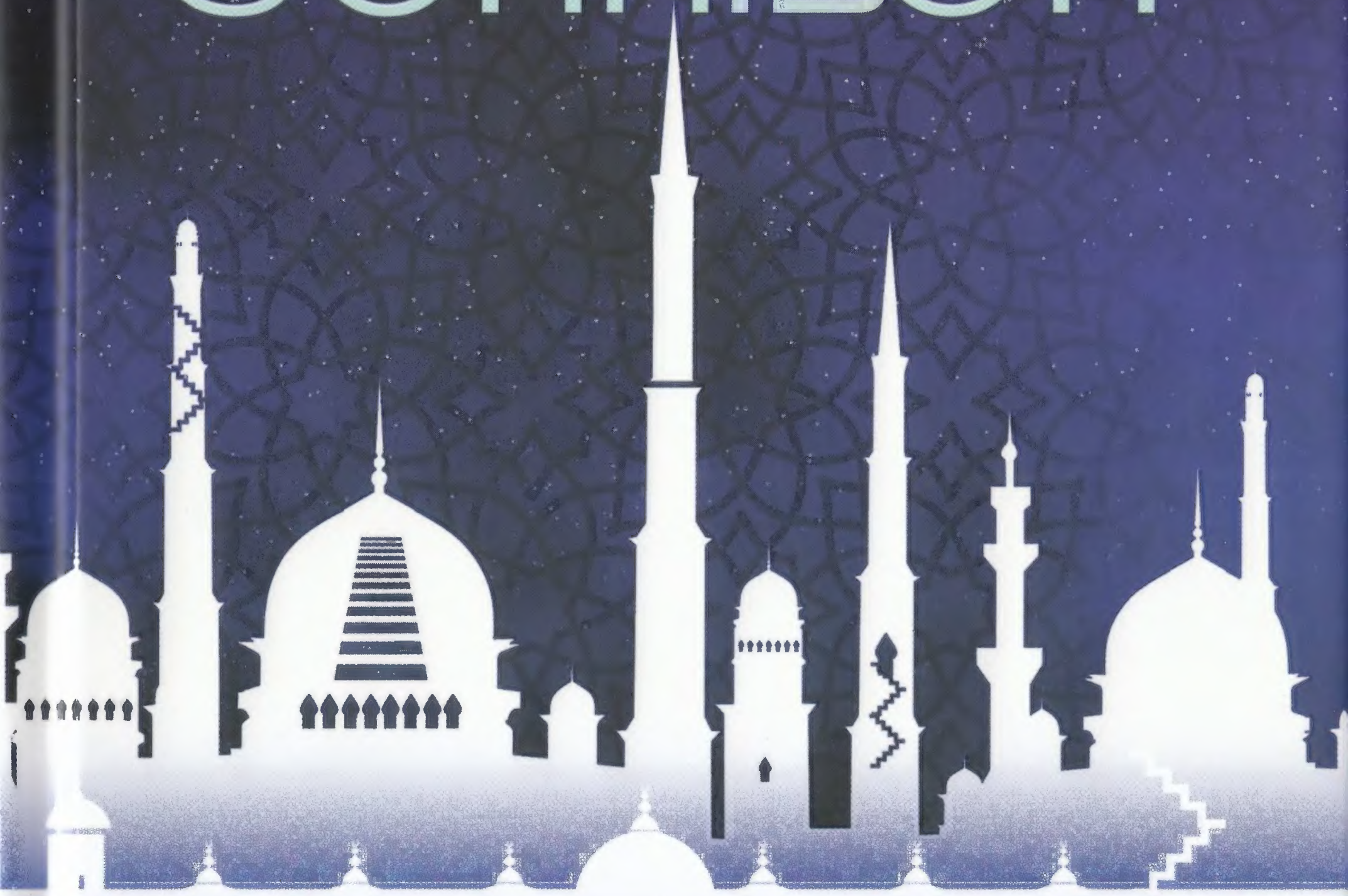

ROBERT JACKSON BENNETT

ORASUL SCĂRILOR

PALADIN | SCIENCE-FICTION

Zeii nu sunt cruzi pentru că ne fac să muncim. Sunt cruzi pentru că ne permit să sperăm.

Într-un trecut îndepărtat, orașul Bulikov s-a folosit de puterile zeilor pentru a cuceri lumea, dar asta a durat până când protectorii divini au fost uciși, iar Bulikov a devenit un banal avanpost colonial al noii puteri mondiale. Tânăra diplomată Shara Thivani, în realitate una dintre cele mai bune spioane ale asupritorilor, încearcă să dezlege misterele ce împânzesc realitățile paralele ale orașului.

Poate că zeitățile au creat multe iaduri, dar ele nu se compară cu cele pe care și le-au făcut oamenii.

Partener media:

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-54-7

9 786068 673547

„O fantezie urbană încântătoare, care ne poartă pașii printr-un oraș al realităților paralele. Vechii zei mânjesc cu sânge ruinele misteriosului oraș Bulikov, iar Sigrud, omul de încredere al Sharei, asigură momentele de acțiune.“

The Washington Post

„Personajele fermecătoare, descrierile incitante și acțiunea clară îndreaptă povestea, rapid și sigur, spre o concluzie satisfăcătoare.“

The Seattle Times

„O călătorie incredibilă printr-o lume ciudată și surprinzătoare. Combinația perfectă între înspăimântător și straniu.“

tor.com

„Inteligent și sardonice, autor al unei narațiuni inventive și seducătoare, Bennett este un maestru al genului.“

Kirkus Reviews

„O excelentă poveste de spionaj ambalată într-o lume imaginară plină de viață.“

Library Journal

„Un roman polițist, un thriller de spionaj, o carte fantastică de aventuri și un tratat filosofic. Toate într-un singur volum.“

Sci-Fi Bulletin

„Pe Robert Jackson Bennett îl scot în evidență descrierea inteligentă a detaliilor, onestitatea și profunzimea cu care își zugrăvește personajele și abilitatea de a folosi atât de multe elemente disparate pentru a transcende genul literar.“

Fantasy Faction

ROBERT JACKSON
BENNETT

Orașul scărilor

Traducere din limba engleză
de Alina E. Bogdan

 PALADIN

Colecție coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Ioana Tudor, Adrian Crețu
Corector: Theodor Zamfir
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BENNETT, ROBERT JACKSON

Orașul scărilor / Robert Jackson Bennett; trad. din lb. engleză de Alina E. Bogdan. – București: Editura Paladin, 2017

ISBN 978-606-8673-54-7

I. Bogdan, E. Alina (trad.)

821.111

Robert Jackson Bennett

City of Stairs

Copyright © 2014 by Robert Jackson Bennett

© Editura Paladin, 2017, pentru prezenta ediție

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Pentru Ashlee, care mă ajută să cred într-un viitor mai bun

Și Olvos îl întrebă: „De ce ați făcut asta, fiii mei? De ce este cerul învăluit de fum? De ce ați purtat războaie în locuri îndepărtate și ați vărsat sânge pe tărâmurile străine?”

Iar ei îi răspunseră zeiței: „Ne-ai binecuvântat drept poporul Tău, iar noi ne-am bucurat și am fost fericiți. Dar i-am aflat pe cei care nu erau poporul Tău și care nu doreau să devină poporul Tău și care erau îndărătnici și nu voiau să te cunoască. Nu voiau să-ți asculte cântecele și să-ți propovăduiască cuvintele. Nu voiau să dea ascultare. Așa că am rostogolit stânci și le-am dărâmat casele, le-am vărsat sângele și i-am împrăștiat în vânt. A fost dreptul nostru să facem asta. Căci noi suntem poporul Tău. Noi avem binecuvântarea Ta. Suntem ai Tăi și astfel suntem drepti. Nu asta ai spus?”

Iar Olvos tăcu.

Cartea Lotusului Roșu, Partea a IV-a, 13.51 – 13.59

CINEVA CHIAI MAI RĂU

Bulikov, 1719

— Așadar, cred că problema este legată de *intenție*, spuse Vasily Yaroslav. Sunt conștient că instanța ar putea să nu fie de acord cu mine. Hotărârile acestei Curți au ținut întotdeauna cont de efect mai degrabă decât de intenție. Dar nu puteți amenda cu o asemenea sumă un om de afaceri cinstit și modest pentru un prejudiciu neintenționat, nu-i așa? Mai ales când prejudiciul este, până la urmă, unul de *sustragere*.

Ecoul unui tuset spulberă liniștea grea din sala de judecată. Pe fereastră se vedeau umbrele norilor întrecându-se pe zidurile din Bulikov.

Guvernatoarea Turyin Mulaghesh își înăbuși un oftat și se uită la ceas. „Dacă o mai ține așa încă șase minute, vom avea un nou record”, gândi ea.

— Ați ascultat mărturiile prietenilor, vecinilor, angajaților mei, familiei mele și... ale *bancherilor mei*, spuse Yaroslav. Toți sunt oameni care mă cunosc bine, care nu au niciun motiv să mintă. V-au spus și v-au repetat că nu e decât o coincidență nefericită!

Mulaghesh aruncă o privire în dreapta ei de-a lungul băncii judecătorilor. Procurorul Jindash, cu o față îngrijorată, își desena cu mîgală propria mână pe antetul scrisorii oficiale de la Ministerul Afacerilor Externe. În stînga guvernatoarei, diplomatul-șef Troonyi se holba fără rușine

la femeia bine dotată din primul rând al sălii de judecată. Lângă Troonyi, la capătul băncii, era un loc liber, de obicei ocupat de profesorul Efrem Pangyui, care în ultima vreme absentase din ce în ce mai mult de la aceste procese. Drept vorbind, Mulaghesh era cea mai încântată de lipsa lui: prezența acestuia în sala de judecată, ca să nu mai spunem în țara asta blestemată, îi dăduse destule bătăi de cap.

— Instanța trebuie să înțeleagă, zise Yaroslav bătând în masă de două ori.

„Trebuie să găesc pe altcineva să vină aici în locul meu“, își zise Mulaghesh. Dar astea erau speranțe deșarte: în calitate de guvernatoare a polisului Bulikov, capitala Continentului, era de datoria ei să conducă toate aceste procese, oricât de frivole ar fi fost.

— Așa cum ați auzit, trebuie să înțelegeți că nu am *intenționat* nicio clipă ca firma din fața magazinului meu să fie... de așa natură.

Mulțimea din sală începu să bombăne văzând cum Yaroslav evita acest subiect sensibil. Troonyi își mângâia barba aplecându-se în față în timp ce femeia din primul rând își încrucișa picioarele. Jindash colora unghiile mâinii din desenul pe care-l făcuse. Mulaghesh își dori încă o dată ca sala de judecată a polisului să fi avut un alt aspect. Încăperea era sărăcăcioasă și sumbră, mai potrivită pentru un tribunal militar decât pentru o sală de judecată civilă, și despărțea riguros publicul: bulikovienii și ceilalți continentali, ca cetățeni ai națiunii ocupate, erau așezați în spatele balustradelor; saypurienii, fiind forța de ocupație, erau așezați cu toții în spatele băncii judecătorilor, tronând deasupra tuturor. „Chiar ne mai putem numi ocupanți dacă suntem aici de aproape șaptezeci și cinci de ani? Când o să ne putem numi rezidenți?“, se întrebă Mulaghesh. Locul îi părea atât de amenințător, continentalii probabil că se așteptau ca fiecare sentință dată să fie pedeapsa

cu moartea. Chiar trimisese o solicitare în care cerea ca împărțirea sălii să fie regândită. „Măcar separați-ne mai puțin. Noi suntem atât de bruneți, iar continentalii atât de palizi, încât nu e nevoie de o balustradă care să ne indice pe fiecare în parte”, le spusese ea. Dar ministrul Afacerilor Externe din Saypur făcuse o singură modificare: băncile din sala de judecată au fost înălțate cu opt centimetri.

Yaroslav prinse curaj.

„Hai că începe”, își zise Mulaghesh.

— Nu am avut deloc *intenția* ca firma mea să facă referire la vreo zeități ori la vreo altă entitate divină!

Un freamăt de șușoteli umplu sala de judecată. Mulaghesh și ceilalți saypurieni de pe bancă nu părură deloc impresionați de caracterul dramatic al afirmației.

— Cum de nu știe nimeni că asta se întâmplă la fiecare proces privind Legile ordinii lumești? bombăni Jindash.

— Liniște! șopti Mulaghesh.

Această întrerupere îl încurajă pe Yaroslav.

— Da, eu... eu... niciodată nu am vrut să arăt credință vreunei zeități. Nu știu nimic despre ele, ce au fost sau cine au fost...

Mulaghesh aproape că nu se putea stăpâni să-și dea ochii peste cap. Orice continental știa *câte ceva* despre zeități: să susții contrariul însemna să pretinzi că nu știi că ploaia e udă.

— ...deci habar nu aveam că firma din fața magazinului meu de pălării, *din păcate și din pură coincidență*, imita sigiliul unei zeități!

Pauză. Mulaghesh își ridică privirea, dându-și seama că Yaroslav se opri din vorbit.

— Ați terminat, domnule Yaroslav? întrebă ea.

Yaroslav ezită:

— Da. Cred că da.

— Mulțumesc. Vă puteți așeza.

Procurorul Jindash se ridică pentru a lua cuvântul și aduse drept dovadă o fotografie cu firma pictată pe care scria: PĂLĂRIILE LUI YAROSLAV. Pe firmă, sub litere, era un simbol destul de mare: o linie dreaptă cu o buclă în jos, care fusese puțin modificată pentru a sugera borul unei pălării.

Jindash se învârti pe călcâie, întorcându-se cu fața către mulțime.

— Aceasta este firma dumneavoastră, domnule Yaroslav?

— Ăă... da, spuse Yaroslav.

— Mulțumesc.

Jindash flutură fotografia în fața judecătorilor și a mulțimii.

— Să se ia în considerare în fața judecătorilor că domnul Yaroslav a confirmat că această firmă – da, aceasta – îi aparține.

Diplomatul Troonyi dădu din cap aprobator, ca și cum ar fi înțeles totul. Mulțimea continentalilor bombănea nervos. Jindash se îndreptă către servieta lui, având aerul unui magician înainte de a face un truc. „Cât de mult detest că nimicul ăsta prefăcut a fost numit procuror în Bulikov”, gândi Mulaghesh. Apoi Jindash scoase o altă fotografie cu un simbol similar: o linie dreaptă care se termina într-o buclă. Numai că acest simbol părea făcut din vrejuri de viță-de-vie dense și răsucite, iar pe buclă erau desenate chiar și câteva frunzulițe.

Mulțimea își pierdu răsuflarea la vederea aceluși simbol. Unii dădură să se închine, dar se opriră când realizară unde se aflau. Chiar și Yaroslav tresări.

— Chipurile, nu știe *nimic* despre zeități, pufni Troonyi.

— Nu am niciun dubiu că stimabilul profesor Efrem Pangyui, dacă ar fi fost aici – iar Jindash arătă spre scaunul liber de lângă Troonyi –, ar fi stabilit imediat că acesta este sigiliul sfânt al Zeității, îmi cer scuze, al Zeității *moarte*...

Mulțimea fremătă de indignare. Mulaghesh își notă că va trebui să răsplătească aroganța lui Jindash cu un transfer într-un loc rece și neospitalier, plin de șobolani.

— ...cunoscute drept *Ahanas*, completează el. Continentalii credeau că acest sigiliu insuflă în mod deosebit rodnicie, fertilitate și vitalitate. Pentru un pălărier ar sugera, cumva tangențial, că pălăriile lui le-ar atribui purtătorilor aceleași caracteristici. Chiar dacă domnul Yaroslav protestează, am aflat de la contabilii acestuia că afacerea lui a cunoscut o creștere considerabilă după ce a instalat această firmă în fața proprietății sale! Mai exact, încasările trimestriale au crescut cu *douăzeci și trei de procente*.

Jindash lăasă jos fotografia și ridică două degete de la o mână și trei de la cealaltă.

— Douăzeci. Și trei. De procente.

— Ah! spuse Troonyi.

Mulaghesh nu mai putu suporta. Își acoperi ochii de rușine. „Mai bine rămâneam în armată“, gândi ea.

— Cum ai...?

— Mă scuzați, domnule Yaroslav, spuse Jindash. Am cuvântul? Mulțumesc! Voi continua. Legile ordinii lumești au fost aprobate de Parlamentul din Saypur în 1650 și interzic orice recunoaștere publică a Zeității pe Continent, oricât de întâmplătoare ar fi. Niciun locuitor al Continentului nu mai are voie să murmure numele vreunei zeități și nici să-i scrie numele cu vopsea roșie pe vreo stâncă. Oricine face referire la Zeitate – *orice* tip de referire – încalcă Legile, așa că va fi pedepsit. Câștigul financiar sugerează că domnul Yaroslav a instalat acea firmă intenționat și în cunoștință de cauză...

— Asta e o minciună! țipă Yaroslav.

— ...asupra naturii ei divine. Nu are importanță că Zeitatea la care se referă sigiliul este moartă și că sigiliul nu ar putea avea efecte asupra nimănui. Asocierca cu Zeitatea este

făcută. Astfel, acțiunile domnului Yaroslav atrag asupra lui – Jindash își consultă o notiță – o amendă în valoare de 15 000 de drekeli.

Mulțimea fremătă și murmură până când nu se mai auzi decât un vuiet încet.

— Nu poți... Nu se poate... bâigui Yaroslav.

Jindash își relua locul în bancă. Îi arătă un zâmbet plin de mândrie lui Mulaghesh, iar aceasta se gândea serios să i-l spulbere cu o lovitură de pumn.

Își dorea să poată sări cumva peste toată această masca-radă. Cazurile legate de Legile ordinii lumești mergeau de obicei în instanță o dată la cinci luni. Majoritatea acestor infracțiuni se rezolvau în afara curții, între biroul lui Mulaghesh și acuzat. Extrem de rar se simțea cineva suficient de încrezător sau de îndreptățit încât să se prezinte în fața instanței. Iar când o făcea, situația devenea întotdeauna dramatică și ridicolă.

Mulaghesh cuprinse cu privirea sala plină. Unii dintre oamenii care stăteau în spate asistau la acest proces plictisitor ca și cum ar fi fost o piesă de teatru. „Dar ei n-au venit aici să vadă procesul”, gândi ea. Privi apoi către banca judecătorilor, la scaunul gol al profesorului Efrem Pangyui. „Sunt aici să-l vadă pe omul care mi-a creat atâtea probleme.”

Și totuși, când un astfel de caz ajungea la judecată, se încheia întotdeauna cu o condamnare. De fapt, din câte își amintea, Mulaghesh achitase numai trei persoane în cei douăzeci de ani de când era guvernatoare a polisului. „Dăm sentințe de condamnare aproape în fiecare caz, pentru că legea ne cere să-i aducem în fața justiției pentru felul în care își trăiesc viața”, gândi ea. „Cum pot apăra ei ceea ce sunt?”

Își dresе vocea și spuse:

— Acuzarea și-a încheiat pledoaria. Apărarea are cuvântul, domnule Yaroslav.

— Dar... nu este drept! spuse Yaroslav. De ce *voi* puteți pălăvrăgi despre sigiliile *noastre*, despre semnele *noastre* sfinte, dar *noi* nu putem?

— Sediul guvernatorului polisului se află practic pe pământ saypurian, zise Jindash arătând spre pereți. Nu suntem sub jurisdicția Legilor ordinii lumești, care se aplică doar pe Continent.

— E ridicol! Și nu numai că e ridicol, e... *o crezie!*

Se ridică în picioare.

În sala de judecată era o liniște apăsătoare. Toată lumea se holba la Yaroslav.

„Grozav, avem un alt protest!”, gândi Mulaghesh.

— Nu aveți niciun drept să ne faceți asta, spuse Yaroslav. Ne jupuiți clădirile de arta lor sacră, ne prădați bibliotecile, ne arestați pentru că pronunțăm un *nume*...

— Nu suntem aici să dezbatem legea ori istoria, zise Jindash.

— Ba da, suntem! Legile ordinii lumești neagă istoria noastră. Eu nu am putut să văd niciodată acel semn pe care mi l-ai arătat, semnul...

— Semnul Zeității tale, Ahanas, spuse Jindash.

Mulaghesh văzu cum doi Edili ai Bulikovului – echivalentul consilierilor aleși – se holbau la Jindash cu furie.

— Exact, zise Yaroslav, nu mi s-a permis așa ceva. *Era Zeița noastră. A noastră!*

Mulțimea se uită în spate către gardieni, așteptându-se ca ei să-l atace și să-l sfâșie pe Yaroslav chiar acolo unde stătea.

— Asta nu e chiar o pledoarie de apărare, nu-i așa? întrebă Troonyi.

— Iar voi... îl lăsați pe *acel* om – Yaroslav arată cu degetul spre scaunul gol al profesorului Efrem Pangyui – să vină în țara noastră, să citească toată istoria, toate poveștile și toate legendele care ne aparțin, dar pe care *noi nu le cunoaștem!* Pe care *noi nu suntem lăsați să le cunoaștem!*

Mulaghesh tresări. Știa că, în cele din urmă, se va ajunge aici.

Era sensibilă la acest fapt, având în vedere că, în orizontul deplin al istoriei, hegemonia globală a Saypurului era de dată recentă. Cu sute de ani înainte de Marele Război, Saypurul era colonia Continentului – constituită și impusă, bineînțeles, de către zeitățile Continentului – și puțini oameni din Bulikov au uitat asta. Nu degeaba Ediliul Bulikovului numesc acest statu-quo drept „stăpânii slujind servitorii”. În spatele ușilor închise, bineînțeles.

Decizia Ministerului Afacerilor Externe de a ignora aceste tensiuni și de a-l lăsa pe stimatul profesor Pangyui să vină în Bulikov și să studieze istoria Continentului denotase prostie și o enormă lipsă de interes din partea instituției. Era vorba de o istorie la care continentalii nu aveau acces. Mulaghesh avertizase ministerul că acest lucru va face ravagii în Bulikov și, așa cum prevăzuse, timpul petrecut de profesorul Pangyui în Bulikov nu a arătat ca o misiune de pace și înțelegere. Se confruntase cu proteste, amenințări și chiar cu un atac, atunci când cineva a aruncat o piatră către profesorul Pangyui, dar a nimerit bărbia unui polițist.

— Acel om este o insultă pentru Bulikov și pentru tot Continentul! continuă Yaroslav arătând spre scaunul gol. E manifestarea disprețului pe care Saypurul îl are pentru Continent.

— Stai puțin. Exagerezi, nu ți se pare? spuse Troonyi.

— El are acces la informațiile pe care nimeni altcineva nu le poate citi, spuse Yaroslav. Are acces la poveștile scrise de părinții și de bunicii noștri!

— Ministerul Afacerilor Externe îi permite asta, spuse Jindash. Misiunea lui este a unui ambasador și nu face parte din acest proces...

— Doar pentru că ați câștigat războiul, asta nu înseamnă că puteți face tot ce vreți! spuse Yaroslav. Și doar pentru că

noi l-am pierdut nu înseamnă că ne puteți jupui de valorile noastre!

— Zi-le, Vasily! urlă cineva din spatele sălii.

Mulaghesh lovi cu ciocănelul în masă și sala amuți imediat.

— Ar fi corect să spun, domnule Yaroslav, că v-ați încheiat pledoaria? spuse ea plictisită.

— Eu... resping legitimitatea acestei instanțe! spuse Yaroslav răgușit.

— Notat! Diplomat-șef Troonyi, verdictul dumneavoastră?

— Ah, vinovat, spuse Troonyi. Foarte vinovat. Incredibil de vinovat.

Toți ochii din încăperea o priveau acum pe Mulaghesh. Yaroslav dădu din cap în semn că *nu*.

„Am nevoie de o țigară”, gândi Mulaghesh.

— Domnule Yaroslav, spuse ea, dacă v-ați fi recunoscut vinovăția în momentul în care ați fost acuzat de această infracțiune, amenda ar fi fost mult mai mică. Totuși, contrar recomandării acestei instanțe și contrar *sfatului meu personal*, dumneavoastră ați dorit să mergeți la judecată. Cred că puteți înțelege că dovezile pe care procurorul Jindash le-a adus împotriva dumneavoastră sunt incriminatorii. Și, după cum a spus și procurorul Jindash, aici nu dezbatem istoria, ci doar ne confruntăm cu efectele ei. Din păcate, sunt obligată să...

Ușile sălii de judecată se deschiseră cu zgomot. Șaptezeci și două de capete se întoarseră în același timp.

Un funcționar saypurian neînsemnat stătea în prag, cuprins de spaimă și agitat. Mulaghesh îl recunoscuse. Pitry nu-știu-cum, de la ambasadă. Unul dintre lacheii lui Troonyi.

Pitry înghiți în sec și se îndreptă clătînându-se către guvernatoare.

— Ce s-a întâmplat? Există vreun motiv pentru acest deranj? întrebă Mulaghesh.

Pitry nu răspunse. Îi întinse o hârtie. Mulaghesh o luă, o desfăcu și citi:

Trupul lui Efrem Pangyui a fost găsit în biroul lui de la Universitatea din Bulikov. Se suspectează a fi o crimă, dar această ipoteză încă nu este confirmată.

Mulaghesh ridică privirea și văzu că toată lumea din sală se uită la ea.

„Afurisitul ăsta de proces e chiar mai lipsit de importanță decât era până acum”, gândi ea.

Își dresе vocea și spuse:

— Domnule Yaroslav, ca urmare a ultimelor evenimente, sunt forțată să revizuiesc importanța cazului dumneavoastră.

Jindash și Troonyi ziseră într-un glas:

— Poftim?!

Yaroslav exclamă și el încruntându-se.

— Poftim?!

— Domnule Yaroslav, considerați că v-ați învățat lecția? întrebă Mulaghesh.

Doi continentali se furișară pe ușa sălii de judecată. Își găsiră prietenii și începură să șușotească. Vestea se răspândi numaidecât în sala de judecată.

— Omorât? urlă cineva.

— Lecția? spuse Yaroslav.

— O s-o spun pe șleau, domnule Yaroslav. Pe viitor, veți mai fi atât de prost încât să etalați public ceea ce cu siguranță este un sigiliu al Zeității, în speranța creșterii afacerii dumneavoastră? întrebă Mulaghesh.

— *Ce faci?! întrebă Jindash.*

Mulaghesh îi întinse biletul. Jindash îl citi și se albi la față.

— Ah, nu...

— Omorât în bătaie! spuse cineva din sală.

„Probabil că tot Bulikovul știe deja”, își zise Mulaghesh.

— Nu. Nu, nu voi mai fi... spuse Yaroslav.

Troonyi citise deja mesajul. Icnii și se holbă la scaunul liber al profesorului Pangyui ca și cum pe el ar fi stat trupul neînsuflețit al bărbatului.

— Bun răspuns. Așadar, ca autoritate supremă a acestei săli de judecată, nu voi lua în considerare părerea diplomatului-șef Troonyi și voi respinge cazul dumneavoastră. Sunteți liber, spuse Mulaghesh.

— Sunt? Serios? Întrebă Yaroslav.

— Da, răspunse Mulaghesh. Și v-aș recomanda să plecați în grabă.

Din sală se auziră apoi doar strigăte și țipete. Cineva zbieră:

— E mort! E chiar mort! Victorie! Victorie glorioasă!

Jindash alunecă în scaunul lui ca și cum șira spinării tocmai îi fusese scoasă.

— Ce ai de gând să faci? Întrebă Troonyi.

Altceineva țipă:

— Nu, nu! Pe cine vor mai trimite acum?

Un altul urlă:

— Cui îi pasă pe cine vor trimite?

— Nu înțelegeți? se lamentă o voce din sală. Ne vor invadea din nou, ne vor reocupa. Acum vor trimite pe cineva chiar mai rău!

Mulaghesh puse deoparte ciocănelul și își aprinse cu tact o țigară.

*

„Oare cum reușesc?”, se întrebă Pitry. Cum putea cineva din Bulikov să locuiască lângă zidurile orașului sau să fie nevoit să le vadă, să tragă cu ochiul printre draperiile ferestrelor înalte și să se simtă normal? Pitry încercă să se

uite la orice altceva: la ceasul lui care era cu cinci minute în urmă și avea să rămână în urmă și mai mult, la unghiile lui care arătau chiar bine, mai puțin cea de la degetul mic, care rămânea enervant de vălurită. Privi chiar și vizavi, la hamalul gării, care se uita încruntat către el. Până la urmă, Pitry nu putu să reziste tentației și aruncă o privire în stân-ga lui, către est, unde se aflau zidurile albe și opresive.

Erau netede și albe ca laptele. După sute de ani, nu erau brăzdate de nicio crăpătură. Pitry nici nu încercă să vadă cât de înalte erau. La peste două sute de metri înălțime, zidurile dispăreau înghițite de smog.

Era întotdeauna smog cenușiu la marginea zidurilor din Bulikov. Părea că ele îl adunau, ca și cum n-ar fi fost zidurile unui oraș, ci ale unui tunel mare care cobora din cer și din care nu putea intra ori ieși niciun firicel de aer.

Faptul că avea într-o oarecare măsură dreptate nu-l consola câtuși de puțin pe Pitry.

Se uită la ceas și făcu repede câteva calcule. A întârziat trenul? Trenurile astea speciale întârzie? Poate sosesc la ora stabilită de ele. Poate mecanicul, sau cine o fi, nu fusese informat de telegrama care preciza ora 15.00 și nu știa că înaltele oficialități iau în serios această întâlnire secretă. Sau poate că nu interesase pe nimeni faptul că celui care aștepta trenul îi putea fi frig, foame sau că era speriat de zidurile acelea albe și se simțea amenințat cu moartea de privirea înghețată a hamalului din gară.

Oftă. Dacă ar fi fost să moară și și-ar fi văzut în acel ultim moment toată viața în fața ochilor, Pitry era convins că ar fi fost un spectacol plictisitor. Și, deși crezuse că o funcție în cadrul ambasadelor saypuriene va însemna un loc de muncă interesant și exotic, ce avea să-l poarte spre locuri noi și exotice (unde va întâlni femei exotice), până acum nu fusese decât o lungă așteptare. Ca asistent al Administratorului Ambasadorial Asociat, Pitry învățase cum să aștepte

lucruri noi și neinteresante în moduri noi și neinteresante. Era un explorator îndrăzneț pe tărâmul așteptării, un expert în a privi când se făcea ora la care se încheia programul. Rolul unui asistent, descoperise, era să ai pe cineva căruia să-i arunci în brațe toate nimicurile unei zile la birou.

Se uită la ceas. Douăzeci de minute, poate. Răsuflarea i se transformă în aburi. „Vai, ce loc de muncă îngrozitor!”

Poate se va transfera, gândi el. Aici erau multe oportunități pentru un saypurian. Continentul era împărțit în patru mari regiuni, fiecare având propriul guvernator regional cu personal însoțitor. Un nivel mai jos se aflau guvernatorii polisurilor care se ocupau de fiecare zonă metropolitană de pe Continent. Iar pe următoarea treaptă ierarhică se aflau ambasadele care se ocupau de... cultură și pe care toată lumea le considera neimportante. Serios, de ce să ai o ambasadă în orașele pe care oricum le controlezi?

Hamalul gării ieși din biroul lui și se așază la marginea peronului. Aruncă o privire către Pitry, care dădu din cap și zâmbi. Hamalul se uită la pânza de pe creștetul lui Pitry și la barba lui neagră, adulmecă de două ori – „Îmi miroase a ezitare” –, apoi, cu o privire plictisită, se întoarce și merse înapoi spre biroul lui, ca și cum ar fi spus: „Știi că ești aici, așa că nu încerca să furi ceva”. De parcă ar fi fost ceva valoros de furat dintr-o gară abandonată.

„Ne urăsc”, își zise Pitry. Bineînțeles că îi urau. Se obișnuise cu asta în scurta perioadă petrecută la ambasadă. „Le spunem să uite. Dar oare ei pot? Noi putem? Poate cineva să uite?”

Totuși, Pitry subestimase natura urii lor. Până să vină aici și să vadă locurile goale de pe ziduri și din vitrine, precum și fațadele curățate de orice imagine sau sculptură, nu înțelesese. Vedea cum se comportau oamenii din Bulikov la anumite ore ale zilei, ca și cum știau că era timpul să se închine, totuși nu puteau face asta, așa că hoinăreau

fără rost. În plimbările lui prin oraș dădea peste sensuri giratorii sau peste străzi înfundate care găzduiseră cândva lucruri importante – sculpturi maiestuoase sau altare învăluite în fum de tămâie –, dar care acum erau pavate sau adăposteau nimic mai maiestuos decât vreun stâlp de iluminat, vreun parc anost sau vreo bancă singuratică.

Saypurul încă mai aniversa promulgarea Legilor ordinii lumești ca și cum ar fi fost o victorie militară mai degrabă decât o lege foarte complicată. Iar în Saypur majoritatea oamenilor credeau că Legile avuseseră un succes remarcabil, ținând în frâu și îndreptând comportamentul continentalilor în ultimii șaptezeci și cinci de ani. Dar, de când se afla în Bulikov, Pitry începuse să simtă că, deși Legile păreau să fi avut un oarecare succes – căci, ce-i drept, nimeni din Bulikov nu se mai închina, nu mai pomenea și nu mai recunoștea nimic legat de zeități, cel puțin nu în public –, în realitate, Legile eșuaseră.

Orașul știa. Își amintea. Trecutul îi stătea scris în oase, deși acesta vorbea acum în șoaptă.

Pitry tremura de frig.

Nu era sigur dacă ar fi preferat mai degrabă să fie în birou, plin de îngrijorare în urma uciderii profesorului Efrem Pangyui. Telegrafele scoteau hârtie așa cum vomitau bețivii după ora închiderii. Nesfârșitul sunet al telefoanelor. Secretarele care alergau prin birouri, înfingând hârtii în țepușe la fel de neîndurătoare ca niște păsări de pradă.

Dar iată că a sosit acea telegramă care i-a amuțit pe toți:

AMB-C THIVANI LA GARA MOROV
DIN BULIKOV 15.00 <STOP> VTS512

Din codul de la sfârșit reieșea că telegrama nu fusese trimisă de la biroul guvernatorului polisului, ci de la cel al guvernatorului *regional*, care era singurul loc de pe Continent care avea legătură directă cu Saypurul. Și astfel,

secretarul Departamentului de Comunicaţii a anunţat cu groază că telegrama ar fi putut fi redirecţionată peste Marea de Sud direct de la ministrul Afacerilor Externe.

Urmase o discuţie aprinsă în legătură cu cine ar trebui să se întâlnească cu acest Thivani, pentru că, fără îndoială, fusese trimis în Bulikov ca să răzbune moartea profesorului. Nu fusese profesorul Efrem Pangyui unul dintre fiii străluciţi şi privilegiaţi ai Saypurului? Misiunea lui ca ambasador nu fusese oare unul dintre cele mai mari eforturi erudite din toate timpurile? Astfel s-au decis rapid că Pitry, fiind tânăr, exuberant şi vesel – şi absent din acea încăpere la momentul respectiv –, ar fi cel mai potrivit pentru această treabă.

Şi-au pus totuşi câteva întrebări cu privire la abrevierea AMB-C, pentru „Ambasador Cultural”. De ce ar trimite aşa *ceva*? Nu erau ambasadorii culturali pe treapta cea mai de jos în ierhia ministerului? Mulţi dintre ei erau tineri studenţi aleşi doar pentru că vorbeau două, trei sau patru limbi străine şi pentru că manifestau un interes oarecum nesănătos pentru culturile străine şi istoria lor, ceva ce saypurienii metropolitani considerau dezagreabil. Aşadar, de ce au trimis un simplu ambasador cultural în mijlocul celui mai mare scandal diplomatic din ultima decadă?

— Poate nu are legătură cu asta. E posibil să fie doar o coincidenţă, zise Pitry cu voce tare pe când se afla la ambasadă.

— Are legătură, spuse Nidayin, secretarul Departamentului de Comunicaţii din cadrul ambasadei. Telegrama a venit la câteva ore după ce am trimis noi ştirea. Asta e reacţia lor.

— Şi de ce să trimită un ambasador cultural? Puteau la fel de bine să trimită un instalator sau un harpist.

— Doar dacă domnul Thivani *nu* este ambasador cultural. Ar putea fi cu totul şi cu totul altceva, spuse Nidayin.

— Vrei să spui că telegrama minte? întrebă Pitry scărpinându-se pe sub pânza care-i acoperea capul.

Nidayin a dat din cap nemulțumit.

— Ah, Pitry. Cum de ai ajuns în minister?

„Nidayin, cât de mult te urăsc. Într-o bună zi voi dansa cu frumoasa ta iubită, iar ea se va îndrăgosti lulea de mine. Și ne vei surprinde în timp ce îți răvășim patul, iar inima ta întunecată va fi străpunsă de un fulger de gheață”, gândi Pitry stând în frig.

Dar acum Pitry își dădu seama cât era de naiv. Nidayin sugerase că poate acest Thivani ar putea *călători* cu actele unui ambasador cultural, în realitate el fiind un spion de rang înalt care se infiltra în teritoriile inamice ca să submineze rezistența împotriva Saypurului. Pitry și-l imagina ca fiind un bărbat cu barbă, voinic, cu cartușiere și un cuțit strălucitor între dinți, cuțit care gustase sânge de multe feluri. Cu cât se gândea mai mult, cu atât lui Pitry i se făcea mai frică de acest Thivani. „Poate va ieși din vagon ca un duh, zvârlind flăcări din ochi și otravă neagră din gură”, gândi el.

Dinspre est se auzi un huruit. Pitry se uită la zidurile orașului și la mica deschizătură de jos. Din locul în care stătea părea o gaură făcută de vierme. Dar dacă s-ar fi apropiat, ar fi văzut că avea aproape zece metri înălțime.

Gaura mică și întunecoasă se umplu acum de lumină. Se văzu o licărire, se auzi un scârțâit, apoi bubuitul înfundat al trenului.

Nu era chiar un tren – doar o locomotivă veche și un singur vagon amărât de pasageri. Părea un vehicul dintr-o zonă unde se exploata cărbune, un vagon cu care muncitorii obișnuiau să se deplaseze de la o mină la alta. Cu siguranță că nu era ceva potrivit pentru un ambasador – nici chiar pentru un ambasador cultural.

Trenul se apropie de peron duduind. Pitry se grăbi și se opri în dreptul ușilor cu mâinile împreunate la spate și cu

pieptul scos în față galant. Oare nasturii îi erau încheiați? Oare pânza de pe cap îi stătea dreaptă? Oare își lustruise epoleții? Nu-și putea aminti. Începu să-și lingă și să-și scarpine degetul mare ca un nebun. În momentul acela, ușile se deschiseră cu un scârțâit și apărură...

Roșu. Nu, nu roșu – purpuriu. Mult purpuriu, ca și cum o draperie fusese agățată de ușă. Apoi draperia se mișcă și Pitry văzu că pe mijloc era traversată de o bucată de pânză albă cu nasturi.

Nu era o draperie. Era pieptul unui bărbat într-o haină de culoare purpuriu-închis. Cel mai mare om pe care Pitry îl văzuse vreodată – un uriaș.

Uriașul se arătă și coborî din vagon. Picioarele lui cădeau pe trepte ca niște pietre de moară. Pitry se trase înapoi ca să-i facă loc. Haina roșie a uriașului atingea vârfurile imenselor lui cizme negre, cămașa îi era deschisă larg la gât. Nu avea eșarfă și își purta pălăria cu boruri largi precum pirații. Mâna dreaptă îi era acoperită de o mănușă moale, gri. Pe mâna stângă, nimic. Avea peste doi metri înălțime, era foarte lat în spate și în umeri, fără a fi însă gras. Era tras la față, de parcă ar fi suferit de foame. Cu siguranță, Pitry nu se așteptase ca un ambasador saypurian să aibă o astfel de înfățișare. Pielea bărbatului era palidă, cu multe cicatrici roz, barba și părul erau de un blond-deschis, iar ochii – sau, mai bine zis, *ochiul*, pentru că celălalt era doar o gaură întunecată – îi erau atât de albaștri, încât păreau gri-cenușii.

Era un dreyling, un nordic. Ambasadorul, oricât de imposibil părea, era unul dintre sălbaticii din munți, un străin atât pentru Continent, cât și pentru Saypur.

„Dacă ăsta e răspunsul lor, atunci este unul îngrozitor“, își zise Pitry.

Uriașul se holbă la Pitry cu o privire hotărâtă, dar inertă, ca și cum s-ar fi gândit dacă merita să-l strivească sub cizmă pe acel saypurian pipernicit.

Pitry încercă să facă o plecăciune.

— Bine ați venit, ambasador Thivani, în mi-minunatul oraș Bu-Bulikov. Eu sunt Pitry Suturashni. Sper că ați călătorit bine.

Liniște.

Pitry își ridică ușor capul. Uriașul se holba la el ridicând dintr-o sprânceană, cu o expresie ce părea disprețuitoare.

De undeva din spatele uriașului se auzi cum cineva își drege vocea. Uriașul, fără să spună un cuvânt, se întoarse și se îndreptă către biroul hamalului.

Pitry se scărpină în cap și se uită la el cum pleacă. Sune-tul acela ca o tuse se auzi din nou și își dădu seama că o altă persoană stătea în ușa vagonului.

Era o femeie saypuriană cu pielea neagră și mică de înăl-țime, chiar mai mică decât Pitry. Era îmbrăcată foarte simplu, cu o robă albastră care ieșea în evidență doar prin croiala saypuriană, și îl privea prin niște ochelari de vedere enormi, cu lentile groase. Avea un pardesiu gri și o pălărie albastră cu boruri mici, cu o orhidee din hârtii prinsă la panglică. Pitry socoti că ochii ei aveau ceva ciudat. Privirea uriașului era lipsită de viață, dar ochii femeii erau opusul: mari, blânzi și negri, ca niște fântâni adânci în care înotau pești.

Femeia zâmbi. Zâmbetul ei nu era nici atractiv, nici res-pingător. Era un zâmbet ca o farfurie de argint, folosită doar la ocazii, apoi curățată și pusă deoparte.

— Vă mulțumesc pentru că ați venit să ne întâmpinați la această oră târzie, spuse ea.

Pitry se uită la ea, apoi *din nou* la uriaș, care își făcea loc cu greu în biroul hamalului, spre disperarea acestuia.

— Am... Ambasador Thivani?

Ea încuviință și coborî din tren.

„O femeie? Thivani este *femeie*? De ce au...? Ah, la naiba cu Departamentul de Comunicații! La naiba cu bârfele și minciunile lor!”

- Presupun că diplomatul-șef Troonyi este ocupat cu treburi legate de crimă și de aceea nu a putut veni aici, zise ea.

— Ăă...

Pitry nu voia să recunoască faptul că știa mai multe despre mișcarea stelelor de pe cer decât de intențiile diplomatului-șef Troonyi.

Din spatele ochelarilor, Thivani îl privea clipind. Liniștea îl înghiți pe Pitry ca un val imens. Se chinuia să găsească ceva de spus, orice, apoi zise:

— Ne pare bine că ați ajuns în Bulikov.

Nu, nu, era total *greșit*. Și totuși continuă:

— Sper că ați călătorit... bine.

Greșit! Chiar mai rău! Ea se uită la el ceva mai mult.

— Spuneai că te cheamă Pitry?

— Ăă... Da!

Se auzi un țipăt de undeva din spatele lor. Pitry se întoarce să vadă ce se întâmplase, însă Thivani nu. Femeia continuă să-l privească de parcă s-ar fi uitat la o insectă ciudată. Pitry văzu cum uriașul luă cu forța ceva din biroul hamalului, ceva ce semăna cu o mapă, fapt care îl nemulțumi pe hamal. Uriașul se aplecă, își scoase mânășă gri din mână dreaptă și își deschise palma ca să arate... ceva. Hamalul, care anterior avusese fața de culoarea unei sfecle, se albise de tot. Uriașul rupse o foaie din mapă, pe care i-o dădu înapoi hamalului, și plecă.

— Cine e...?

— Secretarul meu. Sigrud. Mă ajută să-mi îndeplinesc sarcinile.

Uriașul scoase un chibrit, și-l aprinse pe deget și dădu foc hârtiei.

— Secretar?

Flăcările îi atingeau degetele. Dacă îl frigea, nu lăsa deloc să se vadă. După ce socoti că hârtia arsese suficient,

suflă tare și cenușa dansă pe peron. Își puse înapoi mânușa gri și cercetă stația cu o privire rece.

— Da, spuse ea. Acum, dacă nu te deranjează, aș dori să merg direct la ambasadă. Au fost anunțați oficialii din Bulikov despre sosirea mea?

— Ei bine, ăăă...

— Suntem în posesia trupului neînsuflețit al profesorului?

Gândurile lui Pitry deveniră confuze. Se întreba acum, poate pentru prima oară, ce se întâmpla cu trupul după moarte – ceea ce i se părea dintr-odată chiar mai misterios decât locul unde hoinărea sufletul.

— Înțeleg. Ai mașină? Întrebă ea.

Pitry dădu din cap că da.

— Te rog să mă duci la ambasadă.

Încuviință din nou, total confuz, și o conduse prin gara învăluită în umbre, către mașină, pe alee. Nu se putea abține să o privească pe furiș peste umăr.

„Pe ea au trimis-o? Pe fata asta mică, ștearsă și cu voce pițigăiată? Ce poate face ea în acest loc complet ostil și nesigur? Oare va reuși să treacă teafără și nevătămată peste această noapte?”

Unul dintre cele mai dificile și fascinante obstacole care pot fi întâlnite în încercarea de a înțelege forțele care au guvernat o foarte mare parte din trecutul nostru și care continuă să afecteze viitorul este faptul că nici acum, după ce am cercetat îndelung și am recuperat multe artefacte, nu avem un concept vizual despre cum arătau. Toate sculpturile, tablourile, picturile murale, basoreliefurile și gravurile le prezintă figurile fie neclar, fie incoerent. De exemplu, într-o reprezentare, Kolkan apare ca o piatră lustruită sub un copac, în alta apare ca un munte întunecat sub soarele strălucitor, iar în alta ca un om din lut care stă așezat pe

munte. Iar aceste portrete inconsecvente sunt cu mult mai bune decât altele care îi prezintă pe subiecți ca o formă vagă sau ca o culoare în aer, o tușă trasată cu pensula. De exemplu, dacă ar fi să luăm de bună arta antică a Continentului, Zeitatea Jukov apare doar ca un stol de grauri.

Așa cum se întâmplă în multe dintre studii, e dificil să tragi o concluzie din aceste fragmente atât de diferite. Cineva se poate întreba dacă subiecții respectivelor opere de artă au dorit să fie reprezentați în acest fel. Sau poate subiecții au fost înțeleși într-un fel imposibil de transpus în arta convențională.

Poate nimeni de pe Continent nu știa cu adevărat ce vedea. Și acum, că zeitățile au dispărut, nu vom ști niciodată.

Timpul face ca toți oamenii și toate lucrurile să treacă. Iar zeitățile se pare că nu fac excepție.

Natura artei continentale, profesor Efrem Pangyui

TREBUIE SĂ-I CIVILIZĂM

Bulikov. Orașul Zidurilor. Sfântul Munte. Cetatea de Scaun. Orașul Scărilor.

Nu înțelesese niciodată semnificația ultimului nume. Ziduri și munți și cetăți, astea sunt lucruri cu care să te lauzi. Dar scări? De ce scări?

Iar acum Ashara – sau de obicei doar Shara – înțelese. Scările duceau oriunde și nicăieri. Erau munți de scări care se ridicau și creștau coama dealurilor. Apoi o serie de scări neregulate care coborau ca pâraiele. Și uneori scările se materializau în fața ta precum cascadele râurilor învolburate și vedeai priveliștea care se deschidea la doar câțiva metri de tine.

Denumirea aceasta pesemne că era una nouă. Așa ceva nu se putuse întâmpla decât după Război. Când s-a stricat... totul.

„Deci așa arată Marea Dispariție sau, mai bine zis, cel puțin asta i-a făcut orașului”, își zise ea.

Se întreba unde duceau scările înainte de Război. Cu siguranță nu în același loc unde duceau acum. Se lupta să accepte realitatea spațiului în care se afla, a felului în care ajunsese ea acolo și a ceea ce se întâmpla.

Bulikov. Orașul Divin.

Privea atentă pe geamul mașinii. Unul dintre cele mai mari orașe ale lumii, acum unul dintre cele mai distruse locuri de pe Pământ. Și totuși, oamenii au rămas acolo. Era al treilea sau al patrulea cel mai populat oraș din lume, deși

cândva fusese mult, mult mai mare. De ce stăteau aici? Ce îi ținea pe acești oameni într-un oraș pe jumătate distrus, întunecat și rece?

— Te dor ochii? întrebă Pitry.

— Poftim? zise Shara.

— Ochii. Când am venit aici prima oară, uneori aveam stări de amețală. Când te uiți la oraș, în unele părți, lucrurile nu sunt chiar... normale. Îți induc o stare de rău. Se întâmpla foarte des înainte, mi s-a spus, dar acum din ce în ce mai rar.

— Cum e, Pitry? întrebă Shara, chiar dacă știa răspunsul. Citise și auzise despre acest fenomen ani la rând.

— E ca și cum... nu știu. Ca și cum te-ai uita prin sticlă.

— Sticlă?

— Nu chiar sticlă. Ca o fereastră. Dar fereastra dă într-un loc care nu mai e acolo. E greu de explicat. Vei ști când vei vedea.

Shara nu credea că se va obișnui vreodată cu zidurile orașului. Era un decor pe care nu-l mai văzuse. Părți din zid apăreau ca un gol întunecat, aproape făcând parte din noapte, și doar în depărtare, unde zidurile se curbau, puteai vedea luminile jucându-se în meandre. Apoi îți dădeai seama că acel gol întunecat nu este plat, ci curbat, și că erai prins înăuntru.

Istoricul din ea se lupta cu instinctele de agent. „Observă intrările boltite, numele străzilor, curbele și golurile din zidurile orașului”, spunea unul dintre instincte. „Uită-te la oameni, la felul cum merg, observă cum se uită peste umăr”, spunea celălalt. Erau foarte puțini oameni pe străzi. Era totuși trecut de miezul nopții. Dar cei pe care-i vedea erau la fel ca majoritatea continentalilor: îndesați, cu picioare greoaie și trăsături apăsătoare, cu fețe și palme de culoare închisă, dar cu gât și brațe palide. Clădirile i se păreau foarte mici. Când ajunsese în vârful unui deal, privi în depărtare și văzu

intinderile împânzite de construcții mici și plate până în partea cealaltă a zidului. Nu era obișnuită cu un orizont așa de sărăcăcios. Chiar și în Kolkashtan și în Ahanashtan, construcțiile începuseră încet-încet să se înalțe spre cer și *cu siguranță* nu se puteau compara cu Ghaladesh din Saypur. „Dar oare ce s-ar putea compara cu el?“, se întrebă ea. Poate pentru că orașul era foarte vechi, construit înainte să apară materialele și tehnicile care permiteau realizarea unor construcții atât de înalte. Dar aici era Bulikov, locul unde asta nu contase timp de mii de ani. Oare aceste etalări ale gloriei erau interzise? Oare se stipula așa ceva în Legile ordinii lumești? Le cunoștea pe de rost și știa că nu era scris așa ceva acolo. Și atunci de ce erau construcțiile atât de mici și de anoste? De ce nu erau turnuri sau demonstrații de măiestrie arhitecturală de orice fel?

„Probabil au avut lucruri mărețe înainte de Război. Oare a fost posibil să dispară dintr-odată atât de multe lucruri?“, se gândi ea.

— Probabil știi asta, dar e bine să ai o mașină în cartierele de lângă ambasadă. Nu e chiar o zonă cu reputație bună. Când am stabilit ambasada aici, mulți dintre oamenii de bună-credință s-au mutat. Nu voiau să stea lângă *cepari*¹.

— A, da! Am uitat că așa ne numesc aici, spuse Shara.

Cepari, nume inspirat de cantitatea de ceapă pe care saypurienii o puneau în mâncare. Ceea ce era total greșit, din moment ce orice saypurian rezonabil prefera usturoiul.

Se uită la Sigrud. Bărbatul privea drept în față. Probabil. Întotdeauna era dificil să-ți dai seama la ce era atent. Stătea foarte calm și părea imposibil la ce se întâmpla în jurul

¹ În original, *shallies*, de la *shallot*, care înseamnă „hașmă” sau „șalotă”, o plantă erbacee perenă din familia Alliaceae, comestibilă, înrudită cu ceapa, cu care se aseamănă mult. Denumire denigratoare pentru mâncătorii de ceapă (n. tr.).

lui, încât aproape că putea fi luat drept o statuie. Oricum nu părea impresionat sau prea interesat de orașul în care se afla. Era doar un alt loc în care nu existau manifestări violente și care nu cerea din partea lui reacții violente, așa că n-avea niciun motiv să-i dea atenție.

Shara încerca să-și păstreze mintea limpede, căci următoarele câteva ore cu siguranță aveau să fie dificile. Și încerca să evite acel singur gând care o măcina din ziua precedentă, când telegrama către Ahanashtan îi ajunsese în mână. Dar nu putea.

„Of, bietule Efrem. Cum de ți s-a întâmplat asta?”

*

Biroul diplomatului-șef Troonyi era copia perfectă a unui birou de stat din Saypur, chiar dacă era de prost gust: jaluzele de lemn întunecate, covor roșu cu flori, pereți albastru-deschis, lămpi de cupru cu corp din sticlă pe birou. Feriga urechea-elefantului, originară din Saypur, înfloreă pe un perete, iar frunzele unduitoare și fragile se revărsau din pământul cu mușchi într-un val verde-gri. Sub ea se afla un mic vas cu apă fierbinte, așezat deasupra unei lumânări. Vaporii de abur se ridicau, oferindu-i ferigii cantitatea optimă de umiditate ca să supraviețuiască. Nimic de aici nu sugera amestecul culturilor, dorința de învățare și comunicare și unitatea post-regionalistă despre care dădeau asigurări comitetele ministeriale din Saypur, observă Shara.

Dar obiectul agățat de perete în spatele scaunului de la birou depășea cu mult luxurianța decorului.

Shara se holba la el revoltată și fascinată. „Cum poate fi atât de nătărău?”, gândi ea.

Troonyi intră repede în birou cu o expresie fals îngrijorată, de parcă el ar fi murit, nu Efrem.

— Doamna ambasador cultural Thivani, spuse el.

Își înfipse călcâiul stâng în față, își ridică umărul drept și făcu una dintre cele mai manierate plecăciuni.

— Este o onoare să vă avem aici, chiar dacă în aceste circumstanțe triste.

Văzându-l, Shara se întrebă ce școală particulară absol-
vise. Îi citise dosarul înainte să ajungă aici și era cu atât mai
convinsă că foarte mulți dintre membrii familiilor puterni-
ce din Saypur erau angajați în ambasadele saypurieni din
lume. „Și el crede despre mine că vin dintr-o asemenea
familie, de unde și spectacolul de mai devreme”, gândi ea.

— Este o onoare să fiu aici, răspunse Shara.

— Și pentru noi...

Troonyi se uită în sus și îl văzu pe Sigrud atârnat într-un
scaun din colțul încăperii, umplându-și pipa alene.

— Ăăă... el cine este?

— El este Sigrud. Secretarul meu, spuse Shara.

— Trebuie să fie prezent aici?

— Sigrud mă ajută cu toate problemele mele, confidentiale
sau nu.

Troonyi îl cercetă din cap până în picioare.

— Este surd sau mut?

Sigrud își ridică ochiul pentru o secundă, apoi se întoar-
se din nou la pipa lui.

— Nici una, nici alta, spuse Shara.

— Așadar... zise Troonyi ștergându-și fruntea cu o batis-
tă și așezându-se pe scaunul din spatele biroului. Așadar,
faptul că ministrul Komayd a trimis pe cineva atât de repe-
de să se îngrijească de rămășițele pământești ale bunului
profesor este încă o dovadă a bunei reputații a celui trecut
în neființă. Ați călătorit toată noaptea?

Shara încuviință.

— Vai, ce groaznic! Ceai! urlă el dintr-odată fără niciun
fel de motiv. *Ceai!*

Luă un clopoțel de pe birou și începu să-l agite violent, iar când văzu că nu primește răspunsul dorit, începu să-l lovească repetat de birou.

O fată, nu mai mare de cincisprezece ani, intră în birou invârtindu-se cu o tavă pe care se afla un ceainic imens.

– De ce a durat atât? Am un *oaspete!* țipă el.

Fata își întoarse privirea și turnă ceaiul.

Troonyi se întoarse spre Shara, ca și cum ar fi fost singuri în cameră.

– Am înțeles că erați prin apropiere, în Ahanashtan? Un polis groaznic sau, cel puțin, eu așa îl consider. Pescărușii sunt hoți antrenați, iar oamenii au învățat de la ei.

Cu o mișcare din degete, îi făcu semn fetei să iasă, iar aceasta, făcând o plecăciune, părăsi încăperea.

– Trebuie să-i civilizăm cumva. La oameni mă refer, nu la păsări, zise el râzând. Doriți o ceașcă? E cel mai bun ceai al nostru.

Cu un zâmbet stins, Shara refuză dând din cap. Deși total dependentă de cafeină, avea nevoie cu disperare de o ceașcă, dar nu voia să accepte nimic din partea diplomatului-șef Troonyi.

– Cum doriți! Cu siguranță ați auzit că Bulikovul este diferit. Are structuri de neclintit, inflexibile la influențele noastre. Și nu mă refer aici la ziduri. Chiar acum trei luni, guvernatorul polisului a trebuit să intervină ca să-i oprească să spânzure o femeie care avea o relație intimă cu un alt bărbat. Îmi pare rău că trebuie să vorbesc despre așa ceva în fața unei tinere, dar... acea femeie a avut o relație intimă cu un alt bărbat după ce soțul ei a murit. Iar soțul a murit *acum mulți ani*. Edilii orașului nu au vrut să mă asculte, dar Mulaghesh...

Începu să vorbească mai încet:

– Ciudat este că orașul cel mai distrus de trecut este și cel mai mare adversar al reformei, nu credeți?

Shara zâmbi și dădu din cap aprobator.

— Sunt complet de acord.

Se strădui să nu se uite la tabloul din spatele lui Troonyi.

— Sunteți în posesia *trupului* profesorului Pangyui?

— Poftim? Da. Îmi pare rău – da, da, avem trupul lui. Îngrozitor lucru. O tragedie, spuse el cu gura plină de biscuiți.

— Se poate să-l examinez înainte de a fi transportat?

— Doriți să-i vedeți *trupul*? Nu este chiar... Îmi pare rău, dar trupul lui *nu* este într-o stare prea bună.

— Știu cum a murit.

— Știți? A murit violent! *Violent!* Este îngrozitor, fata mea. „Fata mea!”, gândi Shara.

— Mi-a fost comunicat. Dar tot trebuie să-l văd.

— Sunteți sigură?

— Da!

— Ei bine... zise Troonyi afișând cel mai drăguț zâmbet cu putință. Permite-mi să-ți ofer un sfat, fata mea. Am fost și eu odată ca tine, un ambasador cultural tânăr, patriot, am făcut de toate și am văzut multe. Orice ca să-mi clădesc o reputație. Dar crede-mă, poți trimite câte mesaje vrei, nu se află nimeni la celălalt capăt al firului. Nimeni *nu* ascultă. Ministerul pur și simplu nu îi bagă în seamă pe ambasadorii culturali. Este purgatoriul, draga mea – stai acolo până găsești o oportunitate să pleci. Dar nu te obose prea tare. Distrează-te! Sunt sigur că vor trimite în curând pe cineva mai capabil să lucreze la acest caz.

Shara nu era nervoasă. Iritarea ei se domolise și se transformase în uimire. Și în timp ce se gândea ce să-i răspundă, ochii îi alunecară spre tabloul de pe perete.

Troonyi îi surprinse privirea.

— Aaa... Văd că te-a captivat și pe tine frumusețea asta, spuse el arătând spre tablou. *Noaptea Nisipurilor Roșii* de Rishna. Una dintre cele mai patriotice opere de artă. Îmi

pare rău să spun, dar nu este originalul, ci o foarte veche copie după original. Dar este destul de reușită.

Chiar dacă Shara văzuse acest tablou de multe ori – era foarte popular în școlile și în primăriile din Saypur –, încă îl considera curios și răvășitor. Înfățișa o bătălie care avusese loc într-un deșert, noaptea. Pe dunele din prim-plan se afla o mică armată saypuriană în zdrențe. Soldații se uita peste deșert la o imensă armată de spadasini în armuri. Armurile lor erau imense, groase și strălucitoare și le protejau fiecare centimetru din corp. Coifurile lor lucitoare arătau ca niște demoni care urlă. Săbiile lor erau mari, lungi de aproape doi metri, și licăreau precum focul. Tabloul sugerează destul de clar că acești oameni de oțel îi vor spinteca în două pe saypurienii jerpeliți. Totuși, spadasinii păreau șocați. Se holbau la un saypurian care stătea în spatele armatei sale, pe o dună înaltă, dârz și impunător, cu o mantie care-i flutura în vânt. Era, cu siguranță, generalul armatei în zdrențe. Avea o armă ciudată, un tun lung, subțire și delicat ca o insectă, cu care lansa un fel de ghiulea peste capetele armatei sale, ținând inamicul...

Ceva. Posibil o persoană. Cineva imens, aflat în umbră. E greu de distins, sau poate că pictorul nici nu știa cum arăta acea persoană.

Shara se uita la generalul saypurian. Știa că, din punct de vedere istoric, tabloul era incorect. Kajul s-a aflat de fapt în fața armatei sale în timpul Noptii Nisipurilor Roșii și nu el a tras în inamic, nici nu era aproape de armament. Unii istorici, își aminti ea, puneau acest fapt pe seama curajului său ca lider. Alții afirmau că generalul, având în vedere că nu-și folosisese niciodată arma experimentală la o asemenea scară și nu știa dacă rezultatul avea să fie un succes sau un eșec, a ales să stea cât mai departe de ea, în caz că urma să fie un dezastru. Indiferent unde a stat, lovitura fatală a fost momentul exact în care a început totul.

„Ajunge cu atâta politețe!”

— Vă întâlniți cu Ediliu orașului în acest birou? întrebă Shara.

— Ăăă... Da. Bineînțeles.

— Și au avut vreodată ceva de comentat... în legătură cu acest tablou?

— Nu, din câte îmi amintesc. Uneori amuțesc când îl văd. O operă minunată, aș putea spune.

Femeia zâmbi.

— Domnule Troonyi, sunteți la curent cu scopul prezenței în oraș a domnului profesor?

— Bineînțeles că sunt. Chiar a provocat ceva agitație. Le-a răvășit muzeele, le-a cercetat scrierile străvechi... Am primit o mulțime de scrisori pe tema asta. Am câteva chiar aici.

Troonyi aruncă niște hârtii într-un sertar.

— Și știți, de asemenea, că ministrul Afacerilor Externe, Vinya Komayd, i-a aprobat misiunea?

— Da?

— Așadar, știți că jurisdicția privind cercetarea morții profesorului nu aparține nici Ambasadei, nici guvernatorului polisului și nici guvernatorului regional, ci însuși ministrului Afacerilor Externe?

Bărbatul își mișca ochii de culoarea găinațului în timp ce se gândea la toate aceste ierarhii.

— Cred că... așa e!

— Ceea ce nu știți însă este că dețin doar *formal* titlul de ambasador cultural, spuse Shara.

Mustața lui Troonyi zvâcni. Ochii i se întoarseră către Sigrud, așteptând confirmarea celor spuse, numai că acesta stătea cu mâinile împreunate în poală.

— Doar formal?

— Da. Dar pentru că trăiți cu impresia că și prezența mea în Bulikov este doar o formalitate, trebuie să știți că am venit aici din alte motive.

Shara caută în haină și scoase o insignă mică din piele, pe care o aruncă pe masă pentru ca diplomatul-șef să vadă micuța și delicata emblemă a Saypurului sub care scria, cu litere mici, „Ministerul Afacerilor Externe”.

A durat ceva până când Troonyi a reușit să înțeleagă. Apucă să spună doar atât:

— Ceee... Ăăă...

— Așa că da! Nu mai sunteți cel mai înalt oficial din această ambasadă, spuse Shara.

Se aplecă, luă clopoțelul de pe masă și sună.

Fata cu ceaiul intră și fu puțin confuză în momentul în care Shara i se adresă:

— Te rog, cheamă pe cineva de la mentenanță să dea jos tabloul acela.

Troonyi începu efectiv să facă spume la gură.

— Poftim? Ce vrei să faci?

— Vreau ca acest birou să arate ca o încăpere în care lucrează un reprezentant responsabil al Saypurului. Și primul pas este să dau jos *acest* tablou care idealizează exact momentul din istoria Continentului când lucrurile au luat o întorsătură foarte sângeroasă, spuse Shara.

— Da! Dar este un moment glorios pentru noi, domnișoară...

— Da! Pentru *noi*, nu pentru *ei*. M-aș hazarda să fac o presupunere, domnule Troonyi, și să spun că motivul pentru care Ediliile orașului nu vă ascultă și *nu vă respectă* și pentru care nu ați avansat deloc în carieră în ultimii cinci ani are legătură cu faptul că ați agățat pe perete un tablou care îi *insultă* chiar pe oamenii cu care ați fost trimis să lucrați! Sigrud!

Uriașul se ridică.

— Pentru că oamenii de la mentenanță răspund foarte greu la alte cereri decât ale diplomatului-șef Troonyi, te

rog, ia tabloul de pe perete și *sparge-l*. Și Troonyi, te rog, ia loc. Trebuie să discutăm condițiile demisiei tale.

*

După ce Troonyi părăsi încăperea, Shara se duse la birou, își turnă o ceașcă de ceai și o dădu pe gât dintr-o sorbire. Era fericită să vadă că tabloul fusese luat de pe perete, indiferent cât de lipsit de patriotism era acest sentiment. De când lucra pentru minister, o deranjau tot mai tare aceste manifestări ale șovinismului.

Se uită la Sigrud, care stătea într-un colț cu picioarele pe birou și ținea în mână o bucată de pânză din ceea ce fusese cândva tabloul.

— Ei bine? E prea mult? întrebă ea.

Sigrud se uită la ea.

— Tu ce crezi?

— Perfect! Mă bucur să aud asta. Chiar mi-a făcut plăcere, recunosc, spuse Shara.

Sigrud își dresе glasul și, cu o voce parcă făcută din fum, noroi și smoală, întrebă:

— Cine e Shara Thivani?

— Un ambasador cultural, bineînțeles. Cel puțin în acte. A deținut funcția de ambasador cultural în Jukoshtan acum aproape șase ani și a fost lipsită de importanță. A murit într-un accident naval, dar a fost chiar foarte bună la ținut registre. Iar când a venit momentul să fie ștearsă din catastife, am decis să o suspend și să mă folosesc eu de poziția ei.

— Pentru că aveți amândouă același prenume?

— Și asta. Dar ne asemănăm și în alte privințe. Nu arăt eu ca un birocrat trist și plictisitor?

Sigrud zâmbi compătitor.

— Nu va crede nimeni că ești un simplu ambasador cultural. Mai ales după ce l-ai dat afară pe Troonyi.

Nici *nu vreau* să creadă asta. Îi vreau îngrijorați. Îi vreau supărați. Vreau să se dea peste cap ca să afle dacă sunt cine pretind că sunt.

Se duse la fereastră și se uită la cerul mohorât al nopții.

Dacă aghiți cuibul de viespi, e posibil ca toate viespile să iasă și să te alerge, dar măcar ai șansa să le vezi cum trebuie.

Dacă într-adevăr voiai să-i aghiți bine, de ce nu ți-ai folosit numele *real*? întrebă el.

- Da, vreau să-i agit, dar nu vreau să *mor*.

Sigrud afișă un zâmbet diabolic și se întoarse la bucata de pânză pe care o ținea în mâini.

- La ce te uiți? întrebă Shara.

Bărbatul întoarse pânza către ea. Era bucata din tablou care îl înfățișa pe Kaj stând în profil, cu fața luminată de focul armei sale.

Sigrud întoarse pânza și o ridică în aer astfel încât fața Sharei și cea a generalului să stea una lângă cealaltă din poziția unde se afla el. Apoi spuse:

— Chiar pot să văd trăsăturile de rudenie.

— Mai taci și aruncă aia, pufni Shara.

Sigrud zâmbi, mototoli pânza și o aruncă în coșul de gunoi.

— Acum cred că a venit momentul să ne apucăm de treabă. Te rog, adu-mi-l pe Pitry, avem un cadavru de examinat, spuse Shara după ce dădu pe gât și a doua ceașcă de ceai.

*

Camera era mică, goală, călduroasă și neventilată. Trupul nu intrase încă în putrefacție, așa că, din fericire, în cameră nu începuse încă să pută. Shara se uita la chestia care stătea întinsă pe masa portabilă cu un picior atârând

într-o parte. „De parcă trage un pui de somn, fără să știe măcar că a fost rănit”, se gândi ea.

Nu recunoștea în acel om persoana pe care o considerase eroul ei. Și nici pe omulețul blajin pe care-l cunoscuse odată. Vedea doar trupul încovoiat și rigid așezat pe ceea ce părea a fi o bucată de piatră. Îi amintea totuși de lucruri foarte cunoscute ei: gâtul mic ca de pasăre, costumul cu care era îmbrăcat, brațele și degetele elegante și, da, șosetele lui colorate, ridicole. Dar acesta nu era Efrem Pangyui. Nu putea fi el.

Îi atinse reverul hainei. Era făcut franjuri.

— Ce s-a întâmplat cu hainele lui? întrebă Shara.

Pitry, Sigrud și gardianul criptei se aplecară să se uite.

— Poftim? întrebă gardianul.

De vreme ce Ambasada nu avea facilități funerare, trupul profesorului Efrem Pangyui fusese dus în criptă, pus pe o masă, ca un obiect prețios, moștenire de familie, ce așteaptă să se termine formalitățile ca să se poată întoarce acasă. „Ceea ce chiar e, într-o oarecare măsură”, se gândi Shara.

— Uitați-vă la hainele lui. Toate cusăturile și manșetele au fost tăiate. Până și cele de la pantaloni. Toate, spuse ea.

— Așa, și?

— Așa ați primit cadavrul?

Gardianul se uită la cadavru cu un ochi suspicios.

— Nu *noi* am făcut asta.

— Deci crezi că au făcut-o cei de la poliția din Bulikov?

— Posibil! Îmi pare rău, doamnă, dar chiar nu știu, răspunse gardianul.

Shara stătea nemișcată. Mai văzuse asta înainte și aplicase chiar ea procedura de câteva ori – cu cât un om poartă mai multe haine și are mai multe buzunare și manșete, cu atât există mai multe locuri unde pot fi ascunse informații importante.

„Și de aici se ridică întrebarea: de ce ar crede cineva că un istoric aflat într-o misiune diplomatică ar avea ceva de ascuns?“, se gândi Shara.

— Poți pleca, spuse ea.

— Poftim?

— Lasă-ne singuri.

— Ei bine, sunteți în criptă, doamnă. Nu vă pot lăsa singuri chiar în...

Shara se uită la el. Poate era oboseala de pe drum sau supărarea care i se citea acum pe față, eventual spiritul de conducător care îi curgea prin vine, dar gardianul tuși, se scărpină în cap și își găsi ceva de făcut pe hol.

Pitry se duse după el, dar Shara îi spuse:

— Nu, Pitry. Tu nu. Poți să rămâi.

— Sunteți sigură?

— Da. Aș vrea să aud și părerea Ambasadei, chiar dacă nu are multe de spus.

Se uită spre Sigrud:

— Tu ce crezi?

Sigrud se aplecă peste cadavru. Examină foarte atent craniul, ca un pictor care vrea să identifice un fals. Sigrud ridică o parte a pielii și studie cu atenție osul de dedesubt, ceea ce lui Pitry îi întoarse stomacul pe dos.

— O unealtă. Probabil o cheie. Ceva cu dinți, spuse el.

— Ești sigur?

Bărbatul dădu din cap aprobator.

— Deci nimic folositor aici.

Sigrud ridică din umeri. „Poate da, poate nu.“

— Prima lovitură a venit din față, spuse el și arătă spre ceea ce fusese cândva sprânceana stângă a profesorului. Urmele sunt adânci aici. Altele, mai puțin, continuă el.

„Orice unealtă. Orice armă. Oricine putea face asta“, se gândi Shara.

Continuă să se uite la cadavru. Își spuse pentru a doua oară: „Ignoră detaliile“. Dar era vorba de fața desfigurată a eroului ei, de mâinile, și gâtul, și cămașa, și cravata lui. Putea ea să le considere niște detalii?

„Stai puțin. Cravată?“

— Pitry, l-ai văzut des pe profesor cât timp a fost aici? întrebă ea.

— Nu prea!

— Nu l-ai văzut deloc?

— Păi, l-am *văzut*, da. Dar nu eram prieteni.

— Deci nu-ți amintești dacă și-a făcut obiceiul să poarte cravată? întrebă Shara.

— Cravată? Nu știu, doamnă!

Shara se întinse și apucă cravata. Era făcută din mătase fină, cu dungi roșii și crem-deschis. Nu era firesc pentru el să se îmbrace așa și adoptase recent stilul nordic.

— Profesorul Efrem Pangyui pe care-l *cunosc* eu a preferat întotdeauna eșarfele. Îi ofereau un aer academic – eșarfele erau de obicei portocalii, roz sau roșii. Culorile școlii. Dar un singur lucru nu țin minte despre el, și anume să fi purtat vreodată cravată. Te pricepi la cravate, Pitry? întrebă ea.

— Puțin, cred. Sunt foarte populare aici.

— Da. Deși nu sunt specifice locului. Și nu crezi că această cravată este una neobișnuit de fină? întrebă ea și o întoarse către Pitry ca să o vadă. E foarte fină și foarte subțire, nu-i așa?

— Ba da.

Fără să-și ia ochii de la cravată, întinse mâna către Sigrud:

— Un cuțit, te rog!

Aproape instantaneu, în mâna uriașului apărură o bucată de metal strălucitor. I-l întinse Sharei – era un fel de bisturiu. Femeia își împinse ochelarii pe nas și se aplecă asupra cadavrului. Mirosul de putrefacție se ridica ușor din cămașa profesorului. Încercă să-l ignore – încă un detaliu neplăcut.

Se uită mai atentă la mătasea albă. „Nu, nu ar fi purtat alb. Ar fi ieșit prea mult în evidență“, gândi ea.

Observă o linie de firicele roșii țesute în sens opus modelului normal. Tăie această linie cu bisturiul ei și desfăcu cravata, iar în interior văzu un buzunar.

În buzunar găsi o bucată de pânză albă. Nu era pânza cravatei, ci altceva. Shara extrase pânza și o privi în lumină.

Pe o parte era scris ceva cu o mină de creion – părea a fi un cod.

— Nu s-ar fi gândit să se uite în cravată, spuse ea ușor. Nu și dacă era o cravată foarte elegantă. Nu s-ar fi așteptat la așa ceva de la un saypurian, nu-i așa? Și el a știut asta.

Pitry se holbă la cravata tăiată.

— Oare de unde știa de trucul ăsta?

Shara îi înapoie bisturiul lui Sigrud.

— Bună întrebare!

*

Lumina răsăritului intra prin fereastra biroului ei, alunecând ușor peste masa goală și peste covorul plin de adânciturile lăsate de mobila de care Shara se descotorosise. Se duse la fereastră. Era ceva ciudat. În mod normal, zidurile orașului împiedicau lumina soarelui să pătrundă în oraș înainte ca astrul să urce sus pe cer. Și totuși, Shara putea vedea cum soarele se înălța chiar deasupra liniei orizontului. Sau cel puțin asta *credea* ea. Poate că ar fi mai corect să spunem că avea *impresia* că soarele răsărea, și nu că vedea acest lucru aievea.

„Oare cum îl chema pe omul care a scris despre asta?“, se întreabă ea și pocni din degete încercând să-și amintească.

— Vocek, Anton Vocek, spuse ea. Așa e. Un profesor al Universității Bulikov. El a spus, cu zeci de ani în urmă,

că faptul că Miracolul Luminii încă mai funcționa – una dintre cele mai uimitoare caracteristici ale Bulikovului – era o dovadă că una sau mai multe zeități încă existau, într-o formă sau alta. După o astfel de violare a Legilor ordinii lumești era de înțeles că profesorul trebuia să se ascundă imediat de autorități. Totuși, populația Continentului nu a apreciat foarte mult această teorie. Pentru că, dacă acele zeități chiar mai existau, unde se aflau acum și de ce nu își ajutau adeptii?

„Asta e problema cu miraculosul. Este foarte evident. Ceea ce zice că face, asta face”, și-l aminti pe Efrem spunând.

I se părea că vorbise cu el chiar ieri, când de fapt nu mai discutaseră de peste un an. Când venise prima oară pe Continent, Shara îl învățase pe Efrem Pangyui câteva trucuri simple – retragerea, eschivarea, cum să se piardă prin labirintul birourilor autorităților și, chiar dacă ea credea că nu-i va folosi niciodată, crearea și întreținerea unor locuri unde putea stoca în siguranță informații importante, cele mai multe drept măsuri de siguranță, pentru că niciun loc de pe Continent nu era sigur pentru un saypurian. Ca unul dintre cei mai experimentați agenți de pe Continent, Shara era supracalificată pentru ceea ce orice alt agent ar fi considerat o treabă de dădacă, dar ea se luptase pentru această slujbă pentru că nu respecta niciun alt saypurian mai mult decât pe Efrem Pangyui, reformist, lector și istoric reputat. El era omul care schimbaseră de unul singur percepția Saypurului asupra trecutului, cel care refăcuse sistemul juridic saypurian, omul care luase școlile saypuriene din mâinile celor bogați și le oferise oamenilor simpli șansa la educație. Iar pentru Shara era foarte ciudat ca acest om să stea la celălalt capăt al mesei și să aprobe răbdător în timp ce ea explica (sperând să nu pară copleșită de admirație) că dacă un agent vamal bulikovian îți cere documentele înseamnă *de fapt* că îți cere bancnote de 20 de drekeli. O

experiență suprarrealistă, cu siguranță, dar una dintre cele mai frumoase amintiri ale Sharei.

Ea îl trimisese în Bulikov, întrebându-se dacă îl va mai vedea vreodată. Și nu mai departe de ieri a găsit pe biroul ei o telegramă care spunea că fusese găsit mort – nu, nu doar mort, *ucis*. A fost un șoc mare pentru Shara, dar să descopere acum mesaje secrete cusute în hainele lui, truc pe care nu ea îl învățase, era prea mult.

„Mă îndoiesc că misiunea lui a fost una de înțelegere a istoriei”, își zise ea.

Se frecă la ochi. Încă o durea spatele de la călătoria cu trenul. Se uită la ceas și se gândi. Era aproape opt dimineața în Saypur.

Shara nu voia să facă asta – era foarte obosită și slăbită –, dar știa că trebuia. Dacă nu o făcea acum, avea să suporte consecințele mai târziu. Atât de multe simple omisiuni, cum ar fi să nu comunici cu Bulikov, puteau fi considerate acte de trădare.

Deschise ușa noului ei birou pentru a se convinge că nu era nimeni afară. Închise ușa și o încuie. Se duse la fereastră și închise obloanele exterioare. Ceea ce era o eliberare pentru ea, căci obosise să simtă soarele, dar să nu-l poată *vedea* peste zid. Apoi închise și fereastra.

Își mirosi și își îndoi degetele. Apoi își linse vârful arătătorului și începu să scrie pe geamul de sus al ferestrei.

În meseria ei, Shara făcea de obicei lucruri ilegale, dar nu era un lucru neobișnuit. Ilegal până la urmă este un termen subiectiv, depinde unde te afli. Dar una este să nu respecti o lege a unei țări când lucrezi împotriva acelei țări și altceva e să faci ceea ce făcea Shara acum, ceva ce era îngrozitor de temut în Saypur și foarte monitorizat, reglementat, scos în afara legii pe Continent, locul de naștere al acestui act normativ.

Pentru că acum, în biroul diplomatului-șef Troonyi, Shara era pe cale să săvârșească un miracol.

Ca de obicei, schimbarea era aproape imperceptibilă. Se simțea ceva în aer, o răcoare ce-ți înfiora pielea, ca și cum cineva ar fi deschis o ușă undeva. În timp ce scria, vârful degetului începea să simtă cum suprafața geamului devenea din ce în ce mai moale, ca și cum ar fi scris pe apă.

Geamul începu să se schimbe. Se înceteșă și se acoperi de gheață. Apoi gheața dispăru, dar pe geam nu se mai vedea oblonul de afară, așa cum ar fi trebuit. În schimb, era ca și cum ar fi fost o gaură în zid, iar pe partea cealaltă se afla un birou cu o masă mare de tec unde stătea așezată o femeie frumoasă care citea un dosar gros.

„Ce ciudat e să schimbi lumea“, gândi Shara.

Îi plăcea să creadă că era mai presus de aceste sentimente, dar o enerva faptul că dezvoltarea considerabilă a tehnologiei Saypurului mai avea mult până prindea din urmă mare parte din trucurile divine. Zeitatea Olvos făcuse acest mic miracol cu sute sau poate chiar mii de ani în urmă, special pentru ca ea să poată să privească printr-un lac înghețat și să comunice cu un alt lac înghețat aflat la kilometri depărtare. Shara nu înțelesese niciodată de ce acest truc funcționa și pe geam. Teoria general acceptată era că termenul continental pentru „geam“ este asemănător cu cel pentru „gheață“, iar astfel miracolul funcționa în ambele cazuri. Zeităților le plăcea să folosească sticla în multe alte scopuri ciudate. Uneori pentru a ține lucruri sau chiar oameni într-un geam subțire cât un fir de păr, precum o rază de soare prinsă într-un cristal.

Femeia din geam ridică privirea. Perspectiva era oarecum ciudată. Era ca și cum te-ai fi uitat printr-o gaură. Dar Shara știa ce se afla dincolo de geam: obloanele de la fereastra Ambasadei și apoi o cădere în gol de aproape șaizeci de metri. Totul era un joc de imagini și sunete. Undeva

în Ghaladesh, peste Marea de Vest, în Saypur, o bucată de geam în biroul acelei femei o înfățișa pe Shara stând în biroul lui Troonyi.

Femeia părea speriată și mișca din gură. O voce acompania mișcarea buzelor ei. Glasul era catifelat, deși avea ceva metalic, ca și cum s-ar fi auzit cu ecou dintr-o țeavă de scurgere.

— Oh! Oh!

— Arăți de parcă așteptai pe altcineva, zise Shara.

— Nu. Chiar mă întrebam dacă vei lua legătura cu mine, dar nu mă așteptam să folosești linia de urgență.

Chiar dacă se auzea distorsionat, vocea femeii era foarte joasă și gravă, precum glasul unui fumător înrăit.

— Ai prefera să nu folosesc linia de urgență?

— Tu folosești foarte rar uneltele pe care ți le ofer în scopul pentru care au fost făcute, spuse femeia ridicându-se și apropiindu-se.

— Adevărul e că asta nu e *chiar* o urgență, spuse Shara. Am vrut să te anunț că mă ocup de un caz în... Bulikov.

Femeia din geam zâmbi. Chiar dacă mai în vârstă, era destul de frumoasă. Părul ei negru precum cărbunele îi ajungea în bucle mari până la umeri, iar șuvița din frunte avea fire albe. Și chiar dacă era la vârsta la care cele mai multe femei renunță la orice încercare de a mai fi atrăgătoare, ea încă mai avea trăsături frumoase. Dar tânăra femeie credea că farmecul mătușii Vinya depășea frumusețea acesteia. Ochii ei mari și căprui, așezați la depărtare unul de altul, aveau ceva ce o făceau să pară că gândeau aproape tot timpul la viața lungă pe care mulți ar fi dat orice să o aibă.

— Nu este un caz. Este o ditamai misiunea diplomatică, spuse Vinya.

— Deci știi...

— Draga mea, odată ce demersul profesorului a fost aprobat, nu credeai că vom fi foarte atenți la orice fel de mișcare?

Shara oftă ușor.

— Ce m-a dat de gol?

— Identitatea Thivani. Te-ai abținut ani de zile. Sunt foarte bună la a observa lucruri ca astea, când cineva – cum să spun eu? – se duce până la masă și își mai îndeasă în sân câțiva biscuiți. Și, în plus, numele s-a activat de nicăieri în noaptea în care a venit vestea despre săracul Efrem. Nu puteai face decât un singur lucru, nu-i așa? spuse Vinya.

„A fost o greșeală. Nu trebuia să fac asta când eram atât de obosită”, își zise Shara.

— Shara, *ce faci?* o întrebă Vinya ușor. Știi doar că n-ai fi aprobat asta niciodată.

— De ce nu? Eu eram cel mai aproape și cel mai calificat agent.

— *Nu ești* cel mai calificat pentru că ai avut o legătură personală cu Efrem. Ești mult mai folositoare în altă parte. Și mai întâi trebuia să depui o cerere.

— Poate ai vrea să-ți verifici poșta, spuse Shara.

O umbră de iritare se văzu pe fața Vinyei. Se duse la cutia de scrisori din ușă, căută prin mormanul acela și scoase o bucată mică de hârtie.

— Acum patru ore. La fix, spuse ea.

— Exact! Așadar, am respectat toate canalele oficiale. Nu am încălcat nicio regulă. Sunt agentul cu cel mai mare grad. Sunt expertă în acest domeniu. Nimeni nu știe mai multe despre istoria Bulikovului decât mine, spuse Shara.

— Ah, da, spuse Vinya și se întoarse să privească în geam. Ești cel mai experimentat agent al nostru când vine vorba de istoria Continentului. Mă îndoiesc că altcineva din lume știe mai multe despre zeii lor morți decât tine, acum, că Efrem nu mai e...

Shara își întoarse privirea.

— Îmi pare rău, spuse Vinya. Am fost insensibilă. Dar trebuie să înțelegi. Îmi este destul de greu să mai simt vreo urmă de compasiune, chiar și în acest caz.

— Știu, răspunse Shara.

Trecuseră puțin peste șapte ani de când mătușa Vinya preluase postul de ministru al Afacerilor Externe. Întotdeauna fusese motorul ministerului, omul de la care plecau, într-un fel sau altul, toate deciziile. Până la urmă, devenise doar o chestiune de formalizare a situației. În timpul scurs de când Vinya preluase postul, sferele de competență ale ministerului se dezvoltaseră încontinuu, pătrunzând în comerț, industrie, partide politice și chiar politici ale mediului. Și ori de câte ori Shara se apropia de Saypur – ceea ce era destul de rar –, auzea zvonuri, bârfe cum că Vinya Komayd, conducătoarea puternicei familii Komayd, una dintre cele mai sus-puse familii din Ghaladesh, țintea următorul post important, cel de prim-ministru. Era o idee care o neliniștea, dar care îi dădea și fiori Sharei. Poate dacă mătușa ei ar fi ocupat cea mai mare funcție publică din Saypur, *din lume* de fapt, ea ar fi putut în sfârșit să vină acasă. Dar la ce fel de acasă s-ar fi întors?

— Dacă nu ai fi fost tu cea care l-a învățat pe Efrem, dacă nu ai fi fost tu cea care să se ofere să-l învețe trucuri, cea care să petreacă atât de mult timp cu el, te-aș fi chemat într-o cli-pită, draga mea. Dar ofițerii de caz nu au voie să reacționeze la moartea unuia dintre agenții lor, iar tu știi asta.

— Nu a fost agentul meu. Eu doar l-am învățat.

— Corect, dar trebuie să recunoști că ești renumită pentru acțiunile tale nesăbuite, mai ales în chestiuni personale.

Shara oftă.

— Nu pot să cred că încă mai vorbim despre *acel lucru*.

— Eu pot să cred. Și chiar dacă tu nu ești aici să auzi, *acel lucru* este adus în discuție în toate cercurile politice ori de câte ori încerc să strâng fonduri.

— S-a întâmplat acum șaptesprezece ani!

— Alegătorii pot avea memoria scurtă, dar politicienii nu.

— În anii de când lucrez peste hotare, am cauzat eu vre-un scandal? Nu ăsta este rolul meu, să opresc scandalurile înainte să izbucnească?

— Printre altele, da, spuse Vinya.

— Mătușă, tu mă cunoști bine. Sunt foarte pricepută în ceea ce fac.

— Nu voi nega că ai fost o binecuvântare pentru munca mea, dragă.

Apoi Vinya oftă și căzu pe gânduri.

Shara reuși să-și păstreze fața inertă și inexpressivă în timp ce analiza rapid discuția din ultimele cinci minute. Conversația nu decursese întocmai precum anticipase. Se așteptase la o mustrare dură din partea mătușii, pentru că era clar că Shara dăduse fără să vrea peste ceva mult mai grav, o operațiune mult mai periculoasă, una în care se părea că Pangyui era implicat. Dar până acum mătușă Vinya se comportase ca și cum Pangyui era un simplu istoric aflat într-o misiune diplomatică. „Ceea ce înseamnă fie că nu știe, fie că nu vrea ca eu să știu că știe”, gândi Shara.

Așadar, Shara făcea ceea ce funcționa întotdeauna în astfel de situații: aștepta. Descoperise că, dacă stăteai și așteptai, lucrurile ieșeau la lumină indiferent de eforturile adversarului tău. Și chiar dacă Vinya era mătușă ei, nu existaseră niciodată cazuri în care relațiile dintre comandanți și agenții lor să nu fie cumva potrivnice.

— În cazul ăsta, cred că e timpul să mă informezi. Care e situația acolo? întrebă Vinya.

„Interesant”, gândi Shara.

— Grea. Ar fi neadevărat dacă aș spune că diplomatul-șef Troonyi nu s-a ocupat de ambasadă cât a putut el de bine.

— Troonyi... Dumnezeuule! Am uitat că l-au trimis acolo. Sunt fete tinere în ambasadă?

Shara se gândi la fata cu ceaiul.

— Una singură.

— Este însărcinată?

— Nu, din câte mi-am dat seama.

— Mulțumim mărilor pentru micile cadouri!

— Dar Mulaghesh, guvernatoarea polisului? Ea este adepta politicii de neintervenție. Dar în esență rămâne un gardian al legilor.

— Da.

— Și legile încă sunt susținute *pe deplin*?

Vinya începu să-și spună arhicunoscutul discurs:

— Întotdeauna Saypurul a simțit că eforturile sale nu trebuie să se concentreze pe ruine și pe mituri sau pe țări care nu au niciun fel de resurse, ci pe Marea de Sud, pe porturile comerciale și pe viitor. Atât timp cât oamenii de pe Continent nu agită lucrurile, noi preferăm să nu intervenim. Lui Mulaghesh îi plac regulile stricte și mă aștept să o respecte și pe aceasta.

— Mă pot baza pe ea?

— Probabil. A lucrat ani buni în armată. A luptat în rebeliune. Are armata în sânge. Întotdeauna te poți descurca foarte bine cu acest tip de oameni. Acum, ce poți să-mi spui despre profesor?

— Strâng informații despre acest caz, răspunse Shara pe un ton relaxat, plat și curtenitor.

— Și în momentul în care vei afla cine l-a omorât și de ce, ce vei face? Întrebă Vinya.

— Voi analiza situația și voi vedea în ce fel amenință Saypurul.

— Deci nu te-ai gândit la răzbunare?

— Nu este loc de răzbunare când toată lumea e cu ochii pe noi. Trebuie să fim raționali și să evităm vărsarea de sânge. Eu sunt, ca de obicei, o unealtă în mâinile națiunii mele, răspunse Shara.

— Ajunge cu poezia asta. Nu știu cui îi mai folosește, spuse Vinya.

Își întoarse privirea pentru a se gândi.

— Uite cum facem, Shara. Voi fi generoasă. Îți voi oferi un termen-limită pentru treaba asta: o săptămână.

Shara o privi cu indignare.

— O săptămână?

— Da. O săptămână în care ai timp să-mi demonstrezi că a fost mai mult decât o simplă crimă. Toată lumea din Bulikov și-l dorea pe acest om mort, draga mea. Ar fi putut-o face chiar și *menajera*. Îți ofer o săptămână pentru a-mi demonstra că există un motiv mult mai important care să justifice prezența ta acolo, iar dacă nu e, îți retrag cazul și voi numi pe altcineva să se ocupe de el. Dar, stai liniștită, cu siguranță va fi plictisitor. Cel mai probabil va fi încărcat de proceduri. Am devenit foarte buni când vine vorba de controlat scandaluri, chiar și unul ca acesta. E oarecum specialitatea noastră.

— O săptămână...

— Oh, tu ești fata care tocmai mi-a spus că este agentul cu cel mai mare grad din zonă? Ai făcut să pară că dintr-o singură suflare vei dărâma toate cărțile, spuse Vinya făcând un gest care imita căderea cărților de joc. Dacă ești atât de bine pregătită, draga mea, cu siguranță vei rezolva cazul în câteva ore.

Shara își aranjă ochelarii în semn de frustrare.

— Bine!

— Bine. Să mă informezi periodic. Și aș aprecia dacă însoțitorul tău nu ar omorî pe nimeni câteva zile.

— Nu pot să promit asta.

— Știu. Dar m-am gândit să te rog.

— Și dacă rezolv cazul într-o săptămână, dacă reușesc imposibilul de data asta, atunci e vreo șansă să...

— Să ce?

— Să fiu transferată.

— Transferată?

— Da. Înapoi în Ghaladesh, răspunse Shara.

Văzând că Vinya o privea cu ochi goi, continuă:

— Am vorbit despre asta data trecută.

— Da, da. Am vorbit, nu-i așa? răspunse Vinya.

„Știi asta, pentru că am vorbit și acum două dați și acum trei dați și așa mai departe”, gândi Shara.

— Trebuie să recunosc că tu ești singurul agent care își dorește cu ardoare muncă de birou în Saypur. Eu credeam că iubești Continentul, având în vedere că este singurul lucru pe care l-ai studiat ca recrut.

— Am fost plecată timp de șaisprezece ani, spuse Shara. Vinya zâmbi stânjenită.

— Știi doar că ești cel mai bun agent al meu de pe Continent. Nimeni nu știe mai multe despre zeități decât știi tu și, ce e cel mai important, nimeni din Ghaladesh nu știe că pe Continent mai există urme ale zeităților.

„Oare de câte ori am auzit discursul ăsta?”, gândi Shara.

— Este politica ministerului să nu divulge această informație. Saypurienii preferă să creadă că povestea privind existența zeilor este de-acum istorie. Nu-i putem lăsa să afle că unele miracole încă mai funcționează pe Continent și *cu siguranță* nu trebuie să știe că unele zeități încă mai există, chiar dacă tu și însoțitorul tău sunteți foarte buni în a mușamaliza aceste lucruri.

Shara se gândea în tăcere la faptul că mătușa ei nu-și dădea seama ce însemna asta.

— Așadar, cât timp zeitățile rămân moarte și noi suntem *foarte* fericiți că asta este situația, nu avem niciun motiv să le spunem oamenilor ce nu doresc să afle.

Shara alese să o întrebe ceva evident:

— Și pentru că am văzut atât de multe lucruri, pe care nu am voie să le dezvălui, înseamnă că nu mă pot întoarce acasă?

— Motivul pentru care nu te poți întoarce este și identitatea ta. Dacă te-ai întoarce, lumea te-ar lua la întrebări. Și pentru că știi atât de multe lucruri pe care n-ar trebui să le știe nimeni...

Shara închise ochii.

— Dă-mi timp, draga mea, spuse Vinya. Fac tot ce pot. Autoritățile mă ascultă din ce în ce mai mult. În curând vor putea fi convinse.

— Problema e că noi, agenții, luptăm pentru a ne proteja casa. Dar trebuie să ne mai și întoarcem din când în când acasă ca să ne amintim pentru ce luptăm, spuse Shara încet.

Vinya o luă în derâdere.

— Nu fi bleagă! Ești o *Komayd*, draga mea! Ești copilul părinților tăi, copilul *meu* – o patrioată. Prin tine curge sânge saypurian.

„Am văzut o mulțime de oameni murind și am semnat condamnarea la moarte a multor alora. Nu mai sunt nici-cum ca părinții mei”, își dori Shara să spună.

— Oricum cred că asistăm la un moment important. Cel puțin din alte motive decât cele discutate până acum, spuse Vinya.

— De ce?

Vinya își plimbă privirea de-a lungul marginilor geamului.

— Ei bine, draga mea, înfăptuirea acestui miracol pentru prima dată în Bulikov după Război nu te face să te simți specială?

— Nu neapărat.

— Cred că te simți bine că a funcționat.

— De ce să nu funcționeze?

— Nu mă refeream la *miracol*. Nu mai fi așa naivă, draga mea. Știu că ai folosit trucul ca să mă convingi să te las să lucrezi acolo. O simplă telegramă n-ar fi fost suficientă, nu-i așa?

Vinya zâmbi. Ochii îi străluceau.

— Te rog să ai grijă de tine, draga mea. Istoria cântărește foarte mult în Bulikov. Dacă aș fi în locul tău, aș călca cu băgare de seamă, mai ales când ești descendenta directă a omului care a produs căderea Continentului.

Apoi șterse geamul cu două degete și imaginea dispăru.

Este de datoria Ministerului Afacerilor Externe să reglementeze ceva ce nu e posibil să fie reglementat.

Totuși, doar pentru că ceva este imposibil, nu înseamnă că oamenii din Saypur nu se așteaptă ca el să fie făcut. Până la urmă, înainte de Război, nu se întâmplau lucruri imposibile pe Continent în fiecare oră a fiecărei zi?

Nu din această cauză Saypurul și întreaga lume dorm atât de prost noaptea?

Prim-ministrul Anta Doonijesh
Scrisoare către ministrul Vinya Komayd, 1701

NEMENTIONAȚII

Universitatea din Bulikov era o structură întinsă, cu multe camere, o rețea impenetrabilă de piatră și atriumuri și culoare, ascunsă în spatele zidurilor semețe din partea vestică a orașului. Zidurile Universității erau pătate de ploaie și de flori negre de mucegai. Podelele și pavajele sale erau tocite până la luciu, de parcă fuseseră călcate ani și ani la rând. Iar coșurile de fum pline de grăsime și umflate, care păreau mai degrabă cuiburi de viespi decât structuri arhitecturale funcționale, erau făcute după planuri de acum sute de ani.

Dar, după cum își putu da seama Shara imediat ce intră în clădire, instalațiile de apă și de canalizare erau perfecte. La fel ca în cazul majorității clădirilor, doar unele bucăți din ele se puteau vedea: racordările la conducta principală, aspersoarele din tavan, împreună cu obișnuitele robinete și chiuvete. Dar ce vedea era destul de avansat.

Shara încercă să nu zâmbească. Știa că, în ciuda aspectului ei extrem de vechi, clădirea depășea doar cu puțin douăzeci de ani.

— În ce aripă ne aflăm? întrebă ea.

— În aripa Lingvistică, dar ei preferă să le numim „camere”, răspunse Nidayin.

Shara clipi ușor la o asemenea corecție promptă. Realiză că Nidayin nu era un ofițer ambasadorial neobișnuit, fiind insolent, indiferent și încrezut. Totuși, era reprezentantul Ambasadei în relațiile cu publicul, ceea ce însemna că el era cel care le făcea intrarea ambasadorilor și diplomaților în locurile importante, cum era și Universitatea.

— Sunt camere foarte lungi, practic este un hol mare, zise Pitry uitându-se în jur.

— Termenul „cameră” are o însemnătate *simbolică* foarte mare, spuse Nidayin.

— Adică?

— Cu siguranță acest lucru nu este important pentru investigație. Nici nu contează, răspunse Nidayin, care nu se așteptase să fie interogat în felul acela.

Pașii lor se auzeau cu ecou. În Universitate nu a mai rămas nimeni după moartea profesorului Pangyui. Poate era doar felul în care lumina albastră a lămpilor cu *gaze* se juca pe pereți, dar Shara avea impresia că se aflau într-o structură organică, se simțea ca și cum nu erau într-un institut de educație superioară, ci într-un cuib al vreunei insecte sau în stomacul unei creaturi uriașe. „Poate asta a fost și intenția arhitecților”, gândi ea.

Se întrebă oare ce credea Efrem despre locul acela. Îi văzuse deja camerele de la ambasadă și, după cum se așteptase, le găsisese complet goale și lipsite de orice detalii. Efrem fusese un om care trăia pentru muncă, mai ales pentru o *astfel* de muncă, în locul acesta istoric. Nu avea niciun dubiu că undeva, îndesate în vreun sertar din biroul lui de la Universitate, va găsi sute de schițe ale cornişelor Universității, ale porților și mai ales ale clanțelor și mânerelor de uși, pentru că Efrem fusese dintotdeauna fascinat de lucrurile făcute de mâinile oamenilor. „Este modul lor de a interacționa cu lumea exterioară. Ochii pot fi oglinda sufletului, dar mâinile reprezintă subconștientul, felul de a fi. Observă mâinile unui om și îi vei observa inima”, i-a spus el odată. Și poate avea dreptate, pentru că Efrem atingeia întotdeauna lucrurile atunci când descoperea ceva nou. Mângâia tăbliile meselor, bătea în pereți, frământa pământul, mângâia fructele coapte. Pentru Efrem Pangyui lumea era o sursă inepuizabilă de lucruri ce puteau fi experimentate.

— Ei bine, acum sunt curios, zise Pitry.

— Nu contează, spuse din nou Nidayin.

— Nu știi, zise Pitry.

— *Ba știi!* Dar nu am toate datele necesare pentru a explica și nu vreau să dau o informație incompletă, răspunse Nidayin.

— Baliverne, spuse Pitry.

Sigrud oftă ușor – ceea ce el interpreta drept un semn de exasperare.

Shara își dresе vocea:

— Universitatea are șase „camere” pentru că cei de pe Continent concepeau lumea ca pe o inimă cu șase camere, fiecare cameră fiind casa uneia dintre zeitățile native. Flu-xurile de energie dintre zeități au format timpul, soarta, întâmplările: adică însuși sângele lumii. Universitatea a fost concepută ca un microcosmos al acestei legături. Să vii aici însemna să înveți totul despre tot sau cel puțin asta doreau să sugereze.

— Pe bune? se miră Pitry.

— Da. Dar aceasta nu este clădirea originală a Universității. Cea veche a fost distrusă în timpul Războiului.

— După Marea Dispariție vrei să zici. A dispărut la fel ca majoritatea clădirilor din Bulikov, nu-i așa? întrebă Nidayin.

Dar Shara îl ignoră.

— Universitatea a fost reconstruită după schițele și conform arhitecturii de dinainte de Război. Bulikovul a insistat foarte mult să fie reclădită la fel cum a fost, astfel că au demolat o bună parte din clădirile vechi pentru ca Universitatea să fie reconstruită cu acel tip de piatră. Au vrut să fie la fel ca cea din vechime, dar permițând și anumite îmbunătățiri moderne, spuse Shara atingând una dintre lămpile cu gaz.

— De unde știi toate astea? întrebă Pitry contrariat.

Shara își aranjă ochelarii.

— Ce cursuri se mai țin aici?

— Păi... acum mai mult cursuri de economie. Comerț și cursuri de pregătire pentru ocuparea unui loc de muncă. Asta pentru că orașul a făcut eforturi foarte mari să devină un jucător important pe piața economică a lumii. Face parte din mișcarea pentru Noul Bulikov, care a avut parte de ceva rezistență în ultima vreme, întrucât unii oameni o privesc ca pe o modernizare. Ceea ce și e până la urmă. Au avut loc proteste sporadice prin campus. Fie împotriva Noului Bulikov, fie împotriva...

— Profesorului Pangyui, continuă Shara.

— Da.

— Presupun că nu au voie să predea istorie, zise Pitry în timp ce studia absent ușile.

— Nu prea mult, nu. Istoria pe care o predau este strict reglementată, potrivit Legilor ordinii lumești. Legile oarecum ciuntesc tot ce fac ei aici. Și au probleme în a preda științe și fizică din cauza faptului că multă vreme aici lucrurile *n-au funcționat* conform legilor fizicii, iar în unele locuri tot nu funcționează, spuse Nidayin.

„Bineînțeles! Cum le poți preda unor oameni știința, când până și soarele o respinge în fiecare dimineață?“, gândi Shara.

Sigrud se opri. Adulmecă de două ori, apoi își îndreptă privirea către o ușă aflată în dreapta. La fel ca majoritatea ușilor Universității, și aceasta era din lemn masiv și avea un geam gros în mijloc. Altminteri, era o ușă simplă.

— Acela este biroul profesorului Pangyui? întrebă Shara.

— Da, răspunse Nidayin. Cum a făcut să...?

— Și a mai intrat altcineva acolo în afară de poliție?

— Nu cred, nu.

Și totuși, Shara strâmbă din nas. Știa că până și intervenția poliției putea să facă tot atât rău.

— Nidayin, Pitry, vă rog să verificați fiecare birou și fiecare cameră din această parte a Universității. Trebuie să aflăm ce alți angajați ai instituției ar fi putut fi prin apropiere și care era natura relației lor cu profesorul Pangyui.

— Sunteți sigură că doriți o astfel de investigație? Întrebă Nidayin.

Shara îi aruncă o privire nu chiar de gheață, dar aproape rece.

— Nu vreau să vă jignesc, totuși sunteți diplomatul-șef *interimar*, continuă el.

— Da. Sunt. Și am ordine de la guvernatoarea polisului, după cum poți vedea, spuse Shara scoțând o telegramă roz pe care i-o înmână lui Nidayin.

AMB-C. THIVANI INVESTIG.

PRELIM. OFIȚERII POLISULUI AJUTĂ <STOP> GHS512

— Aaa! exclamă Nidayin.

— Doar investigația preliminară, spuse Shara. Dar trebuie să analizăm probele cât sunt încă proaspete sau cel puțin așa mi s-a spus. Greșesc cu ceva?

— Nu. Nu greșiți, răspunse Nidayin.

El și Pitry începură să verifice birourile adiacente, iar după ce se îndepărtară vreo zece metri începură să discute din nou.

„Asta ar trebui să-i țină ocupați o vreme”, gândi Shara.

Luă telegrama și o puse la loc în buzunar. Știa că va mai avea nevoie de ea. Bineînțeles că Mulaghesh, guvernatoarea polisului, nu trimisese o asemenea telegramă, dar era bine să ai prieteni în toate departamentele de comunicații, indiferent de intențiile pe care le aveau.

— Acum să vedem ce-a mai rămas.

*

La prima vedere, biroul profesorului Efrem Pangyui amăna cu vizuina enormă a unui şobolan. Hârtiile rupte şi aruncate peste tot ajungeau până la genunchi, iar biroul părea o barjă scufundată printre valuri îngălbenite. Shara aprinse lampa cu gaz şi analiză stricăciunile. Observă nenumăratele piuneze înfipite în avizierul de plută de care încă mai atârneau bucăţele de hârtie.

— Sigur poliţia le-a rupt. Sunt convinsă! spuse ea uşor.

Biroul era mic şi murdar, nicidecum potrivit pentru un barbat de statura lui Pangyui. Avea şi o fereastră, dar vitraliul era atât de negru, încât putea la fel de bine să fie şi cărămidă.

— Cred că va trebui să adunăm toate astea şi să le ducem la ambasadă, zise Shara, după care făcu o pauză. Ia spune-mi, câţi oameni ne-au urmărit până aici?

Sigrud ridică două degete.

— Profesionişti?

— Nu cred.

— Nidayin şi Pitry i-au observat?

Sigrud se uită la ea ca şi cum i-ar fi spus: „Tu ce crezi?” Shara zâmbi.

— Eu ţi-am zis. Agiţi cuibul de viespi... dar să ne întoarcem la treburile noastre, zise Shara.

Şi, uitându-se împrejur, întrebă:

— Ce părere ai?

Sigrud adulmecă ceva şi îşi frecă nasul.

— E evident că cineva căuta ceva. Dar cred că acel cineva nu a găsit nimic din ce-l interesa.

Shara dădu din cap aprobator, încântată să-şi vadă concluziile confirmate. Singurul ochi al lui Sigrud se plimba pe mormanele de hârtie.

— Dacă ar fi căutat ceva și ar fi găsit, s-ar fi oprit, zise el. Dar eu nu văd niciun semn că s-au oprit.

— Bun! Nici eu.

Dar rămânea întrebarea: ce căutau? Mesajul din cravata lui Pangyui? Nu era încă sigură, dar se îndoia din ce în ce mai mult de faptul că Pangyui fusese omorât doar pentru o simplă erezie împotriva Bulikovului.

„Să nu crezi nimic. Nu știi până nu știi”, își reaminti Shara.

— Bine! Unde? Întrebă ea.

Sigrud adulmecă din nou, înaintă spre birou prin hârtiile de pe jos și dădu cu piciorul ca să elibereze podeaua pe partea opusă a locului unde în mod normal ar fi stat profesorul. Acolo găsi o pată mare și neagră. Shara trebui să se apropie înainte să simtă mirosul de cupru al sângelui coagulat.

— Deci nu stătea la birou, zise Shara.

— Nu cred, nu.

Și-ar fi dorit să știe unde zăcea când îl găsiseră, ce se afla lângă el, ce se afla pe el. Bineînțeles că raportul poliției conținea notițe, dar, de exemplu, în acel raport nu era menționat deloc că hainele lui Pangyui erau rupte, deci nu putea fi de încredere. Până la urmă, ea trebuia să lucreze cu ce avea.

— Poți să-mi aduci o pungă pentru hârtiile astea, te rog? spuse ea ușor.

Sigrud încuviință și traversă coridorul în căutarea unei pungi.

Shara analiză din nou camera. Merse ușor, se aplecă și adună o hârtie de pe jos:

„...dar subiectul disputei este acela că istoria Kajului ca saypurian investit cu atribuții în mod neobișnuit nu îi discreditează acțiunile. Tatăl lui a colaborat cu Continentul, da, și nu știm nimic despre mama sa. Știm despre Kaj doar

ca a fost om învățat și un fel de cercetător care făcea experimente acasă și, chiar dacă nu a pierdut niciun membru al familiei în timpul masacrului, el...”

Apoi ridică altă hârtie și citi:

„...cineva se poate întreba la ce a fost folosită camera lui Olvos în clădirea originală a Universității, pentru că se sugerează că ea nu a fost de acord cu acțiunile Continentului și ale altor zeități. Retragera din lume a lui Olvos, Zeitatea luminii, speranței și împăcării, în anul 775, la începutul Epocii de Aur a Continentului, a fost considerată o mare tragedie. Motivele retragerii au fost dezbătute cu ardoare. Unele texte susțineau că Olvos prezisese numai suferință și durere pe calea pe care celelalte zeități o aleseseră, dar multe dintre aceste texte au fost repede distruse, probabil de către celelalte zeități...”

Pe altă hârtie scria:

„...din câte știm până acum, Kajul a petrecut foarte puțin timp pe malurile Continentului înainte să moară de o infecție în 1646. Dormea, mânca și trăia singur. Vorbea doar când dădea ordine. Sagresha, locotenentul lui, menționează în scrisorile sale: «Părea atât de dezamăgit de patria celor care i-au cucerit și asuprit poporul pentru atâta timp, încât asta l-a rănit. Chiar dacă nu a spus niciodată, puteam să-l aud gândind asta – n-ar trebui ca pământul zeilor să fie potrivit pentru zei?» Cu toate acestea, Kajul nu avea cum să știe că el era aproape direct responsabil pentru *devastarea Continentului, pentru că uciderea Zeității Taalhavras a adus Marea Dispariție...*”

Shara recunoscuse multe dintre scrierile vechi ale lui Efrem, publicate deja. Probabil își adusese vechile volume acolo, iar poliția le distrusese în timpul „percheziției”. „Probabil s-au simțit bine distrugând atâtea lucrări saypuriene vestite. Dacă într-adevăr poliția a făcut asta”, se gândi ea.

Privirea îi căzu pe un obiect mare aflat într-un colț. După ce îl examinează, își dădu seama că era un seif impresionant – și, mai mult decât atât, ușa îi era întredeschisă. Shara verifică sistemul de închidere, care era foarte complicat. Nu era un spărgător experimentat, dar cunoscuse câțiva la viața ei care ar fi pălit în fața unei asemenea încuietori. Și totuși, sistemul de închidere nu prezenta semne de spargere, nici ușa sau restul seifului. Dar nici nu găsi vreo urmă a ceea ce fusese în seif.

În momentul în care se trase înapoi să se gândească, Shara văzu printre resturi o bucată de hârtie diferită de paginile de carte de pe jos. Pe colțul din stânga văzu sigiliul Ministerului Afacerilor Externe, iar în colțul din dreapta, sigiliul Biroului Guvernatorului polisului.

O trase afară. Era o cerere făcută de Efrem. Ce anume cerea era greu să-și dea seama, pentru că cererea se reducea la un simplu cod: ACCWHS14-347. Semnătura lui Efrem era jos, dar mai era nevoie de o semnătură, iar sub locul liber se aflau cuvintele TURYN MULAGHESH, GUVERNATOAREA POLISULUI, BULIKOV.

— Ai găsit ceva? întrebă Sigrud aflat în ușă.

— Nu știu sigur, răspunse Shara.

În timp ce adunau hârtiile, Shara descoperi că cererea aceea nu era singurul document al guvernatoarei polisului care se afla în posesia lui Efrem. Printre hârtii se aflau zeci și zeci de bucăți din permisele de intrare probabil înmânate de vreun gardian în momentul în care primea acceptul să intre... undeva.

Shara le numără după ce termină de adunat. Găsi nouăsprezece bucăți din permisele de intrare în birou. Și ea știa că Efrem nu le păstrase intenționat. Cel mai probabil, nu mai valorau nimic din momentul în care se încheia vizita, iar profesorul își golea buzunarele de hârtii când se întorcea în birou.

Shara se uită din nou la seiful din colț. „Probabil aducea mai mult decât bucățele de hârtie“, se gândi ea.

Nidayin și Pitry intrară în birou arătând foarte obosiți. Nidayin ținea în mână o bucată de hârtie mare și murdară.

— Ei bine, am terminat! spuse el. Avem în total șaiszeci și trei de nume și le-am notat departamentul, statutul de angajat, relația cu profesorul și...

— Ați făcut o treabă bună, îl întrerupse Shara. Sigrud, te rog să adaugi hârtia lor la colecția noastră. Cred că am terminat treaba aici. Ne vom întoarce la ambasadă acum. Pitry, cred că e nevoie să faci plinul mașinii, pentru că vom face o scurtă excursie în afara Bulikovului.

— Unde mergem? o întrebă Pitry.

Shara atinse ușor bucata de hârtie din buzunar.

— Să fiu sinceră, nu știu, răspunse ea.

*

După ce ieșiră din Universitate și se îndreptară spre mașină, Shara încetini pasul.

Sigrud mergea în spatele ei și șuiera ușor pe nas.

Shara se uită în jos la mâinile lui.

El făcu un gest aproape insesizabil cu degetul arătător și cu cel mijlociu, atingându-și ușor coapsa. Femeia se uită în dreapta.

Păreau niște oameni obișnuiți stând la o cafenea. Dar până la urmă, așa ar trebui să fie. Bărbatul era îngropat într-o haină gri, mare și groasă, cu părul uleios și cu barba nerasă de două zile. Desfăcea ambalajul unui trabuc. Femeia era în vârstă de cincizeci sau cincizeci și cinci de ani, slabă cu trăsături aspre, cu ten vinețiu, mâini muncite și păr alb prins într-un coc sever. Femeia cosea și refuza să-și ridice capul, dar Shara putea vedea cum îi tremurau mâinile.

„Nu. Nu sunt profesioniști“, gândi ea.

— Te vom lăsa după colț. Apoi îi urmărești, îi zise Shara lui Sigrud.

Bărbatul aprobă și se urcă în mașină.

*

A ieși din Bulikov cu mașina presupunea o întreagă paradă a documentelor de intrare, a punctelor de control, a blocajelor în trafic, a porților vopsite în dungi roșii și albe, a gardienilor și a sutelor de liste. Toți gardienii – îmbrăcați în uniforme negre sau mov cu zeci de nasturi de alamă – erau continentali. „Am reglementat atât de mult orașul, încât propriii cetățeni sunt dispuși să-l sugrume?” Documentele Sharei acționau ca o baghetă magică. Unii oameni îi făceau sperați cu mâna, alții chiar o salutau. Astfel că ea și Pitry trecură prin rețeaua de puncte de control în jumătate de oră – ceva ce un cetățean al Bulikovului reușea doar dacă se trezea foarte, foarte, foarte devreme.

„Cartierul general” al guvernatorului polisului era întotdeauna un subiect controversat pe Continent. Shara știa că, în opinia Saypurului, sediul guvernatorului regional sau al polisului era doar temporar. Făcea parte, dacă vrei, din declarațiile ei oficiale ca agent saypurian. Tot din punct de vedere al oficialităților, sediul guvernatorului monitorizează celelalte sedii saypuriene doar pentru a menține pacea până când pacea se va instaura. Dar toată lumea de pe Continent întreba când se va întâmpla asta mai exact.

Judecând după zidurile înalte de peste zece metri, după tunurile fixe, porțile de fier și strigătele soldaților ce se auzeau de după ziduri (care erau la mai puțin de patru kilometri de zidurile Bulikovului), părea că încă nu putea fi vorba de eliminarea misiunilor de menținere a păcii. De exemplu, biroul guvernatoarei Mulaghesh era impunător, solemn,

arac mobilat, dar mai ales și mai ales permanent. În spatele biroului lui Mulaghesh erau ferestre până în tavan, iar prin ele Shara putea vedea dealurile verzi înconjurate de ziduri de beton. De asemenea, observa soldați antrenându-se pe terenul de paradă, zeci de turbane albastre mișcându-se de sus în jos în timp ce comandantul urla ordinele.

— Guvernatoarea Mulaghesh va veni imediat, spuse asistentul ei, un tânăr cu trăsături bine definite, cu o privire înverșunată. Deocamdată își face plimbarea de întreținere, continuă el.

— Îmi cer scuze, ce face? spuse Shara.

Asistentul zâmbi într-o manieră pe care o considera politicoasă.

— Face exerciții fizice.

— Înțeleg. Atunci voi aștepta.

Tânărul zâmbi iar, de data aceasta parcă spunând: „Cât de încântător e să crezi că ai și altă variantă”.

Shara se uită prin birou. Avea expresivitatea și delicatețea unui topor. Suprafețele gri erau curate și totul era făcut să funcționeze *bine*. Pereții, podeaua și tavanul păreau la fel, încât Shara avea impresia că erau curățate cu aceeași mătură.

O ușă mică aflată într-o parte a biroului se deschise. Intră o femeie bondoacă, de vreo patruzeci și cinci de ani, îmbrăcată cu un sacou standard gri, cu pantaloni bufanți albaștri și cizme în picioare. Era transpirată și broboanele de sudoare i se scurgeau pe umerii enorm de mari și foarte maro. Se opri și o analiză pe Shara cu o privire rece, apoi zâmbi la fel de rece și se duse la birou. Se agăță de colțul acestuia, își aruncă piciorul drept în sus și își atinse glezna cu mâna dreaptă, întinzându-și cvadricepșii.

— Bună! spuse ea.

Shara zâmbi și rămase în picioare. Turyin Mulaghesh era la fel ca biroul ei: rece, sobră, brutală și eficientă, o persoană născută și crescută să lupte și să facă ordine, încât

nu tolera un alt stil de viață. Era una dintre cele mai musculoase femei pe care le văzuse Shara vreodată, cu bicepși vânoși și cu gâtul și umerii plini de mușchi. Shara auzise povești despre faptele lui Mulaghesh din timpul micilor rebeliuni de după Vara Râurilor Negre și tindea să le creadă pe toate, acum, când îi văzu cicatricea imensă de pe obrazul stâng și mai ales încheieturile distruse ale degetelor. Oricum, Mulaghesh părea omul nepotrivit pentru a ocupa o asemenea poziție de birocrat.

— Bună ziua, doamnă guvernatoare Mulaghesh, zise Shara. Eu sunt...

— Știi cine ești.

Își dădu drumul gleznei, deschise un sertar și scoase o țigară.

— Ești fata cea nouă, continuă guvernatoarea. Care a ocupat postul de, cum îi spune, diplomat-șef.

— Da. Ashara Thivani, fost ambasador cu...

— Da, da, ambasador cultural. Ai sosit azi-noapte, nu?

— Da.

Mulaghesh se aruncă în scaun și își puse picioarele pe birou.

— Parcă au trecut două săptămâni de când l-au adus pe Troonyi aici. Sunt surprinsă că încă mai am o slujbă. Credeam că va arde orașul din temelii. Prostul naibii! spuse ea, uitându-se la Shara cu ochii gri ca oțelul. Dar poate el a zgândărit lucrurile. Până la urmă, Pangyui a murit pe tura lui.

Arată spre Shara cu filtrul țigării:

— De-asta ești aici, nu-i așa?

— Țsta este unul dintre motive, da.

— Și alt motiv ar fi ca ministerul să stabilească dacă acțiunile mele sau, mai bine spus, *neintervenția* mea a contribuit la moartea emisarului cultural. Pentru că s-a întâmplat și pe tura mea, zise Mulaghesh în timp ce-și aprinse țigara.

- Asta nu mai ține de mine, răspunse Shara.
- Se vede că stăpânești bine arta diplomației.
- Vă spun adevărul.
- Cred că este adevărul *tău*. Probabil nu și al ministerului, oftă Mulaghesh învăluită în fum. Ascultă, eu mă bucur nespun că ești aici, pentru că, dacă *le* spui ce le-am tot spus și eu în ultimul an, poate vor asculta. Pentru că de când am aflat de prostia asta de expediție culturală am știut, pur și simplu *am știut* că se va termina prost. Bulikovul este ca un elefant, mă-nțelegi? Are o memorie foarte bună. Ahanash-tanul, Taalhavshatanul, toate locurile alea au făcut ordine. Se modernizează. Montează linie de cale ferată, aduc doctori... rahat, le lasă pe femei să voteze, spuse Mulaghesh, apoi horcăi și scuipă în coșul de gunoi de lângă birou.

Arată spre fereastră și spre zidurile Bulikovului și continuă:

— Acest loc încă mai crede că este în Epoca de Aur. Sau că *ar trebui să fie*. Din când în când, mai uită și avem parte de pace, dar atunci cineva agită cuibul și iar apare câte o criză. O criză în care *nu pot* să intervin, pentru că politica este „Nu interveniți!”. Politica sună al naibii de bine în Ghaladesh, aflat la un afurisit de ocean depărtare, dar când ai zidurile alea la o zi de mers de tine, sunt doar vorbe-n vânt.

Shara o întrerupse:

— Doamnă guvernatoare Mulaghesh, înainte să continuăm...

— Da?

— Cine *credeți* că l-a omorât pe profesorul Pangyui?

Mulaghesh se arată luată puțin prin surprindere de această întrebare.

— Mă întrebi pe mine? La naiba, nu știu. Putea fi oricine. Tot orașul îl dorea mort. În plus, nu am fost lăsată să investighez.

— Dar probabil aveți ceva bănuieli?

— Da, am, spuse Mulaghesh și o studie pe Shara pentru mai mult timp. Dar de ce te interesează? Ești un simplu ambasador cultural. Te afli aici doar pentru petreceri, nu-i așa?

Shara scoase din haină insigna Ministerului Afacerilor Externe.

Mulaghesh se aplecă și o examinează fără nicio reacție.

Trecu ceva timp până citi numele de jos:

— Komayd.

— Da, răspunse Shara.

— Să înțeleg că nu Thivani.

— Nu.

— Komayd. *Vinya* Komayd?

Shara se uită la ea fără să clipească.

Mulaghesh se lăsa pe spătarul scaunului, se uită la Shara o vreme și o întreabă:

— Câți ani ai?

Shara îi răspunse.

— Așadar... Chestia aia de acum șaisprezece ani. La Partidul Naționalist. Tu ai fost?

Cu greu, Shara reuși să nu arate niciun fel de emoție.

Mulaghesh dădu din cap aprobator. Dacă Shara nu se înșela, credea că văzuse o licărire vicleană în ochii ei.

— De ce nu ai spus asta de la început?

— Pentru că ați început să vorbiți înainte să apuc să zic ceva.

— Da, e adevărat, zise Mulaghesh. Devin vorbăreată după ce alerg, continuă ea și își strânse țigara între dinți. Deci ai venit să investighezi moartea profesorului.

— Am venit aici să descopăr dacă în Bulikov există ceva care amenință siguranța Saypurului, zise Shara punându-și insigna înapoi în haină.

— În Bulikov? La dracu'! În ultimii cincisprezece ani abia dacă a ieșit din mizerie. Când am ajuns eu aici nu

cred că arăta altfel decât pe vremea când l-a cucerit Kajul. Oamenii încă foloseau gălețile pe post de toaletă. E cam greu de imaginat cum ar putea fi o amenințare.

Asta au zis și înainte de Vara Râurilor Negre, când au fost introduse Legile ordinii lumești, iar Bulikovul s-a răscolat ajungând într-o stare și mai deplorabilă. Patimile Bulikovului par să fie mai mari decât lipsurile.

-- Poetic spus, zise Mulaghesh. Dar probabil că este adevărat.

Își trecu degetul mare peste cicatricea de pe obraz și se lăsă și mai pe spate în scaun, ceea ce Shara nu mai crezuse că era posibil.

Shara știa că Mulaghesh se gândea să-i dea o mână de ajutor acestui nou și misterios oficial. Se întâmpla de multe ori ca în minister faptele bune și acțiunile caritabile de acest gen să-ți aducă numai necazuri, mai ales când persoana ajutată își pierde funcția și toți cei care îi oferiseră sprijin fuseseră pedepsiți.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Nu mă pot baza pe ambasadă, zise Shara.

Mulaghesh horcăi.

— Cine se poate baza?

— Corect. Și sunt dispusă să fac orice pentru a vă câștiga sprijinul.

— A, da?

— Da. Vreau să termin mai repede cu tărășenia asta. Și am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Mulaghesh mesteca filtrul țigării.

— Nu știu dacă poți să-mi oferi ce vreau eu.

— Veți rămâne surprinsă.

— Probabil. Nu mă deranjează să fiu servitoare, doamnă ambasadoare Komayd. Și până la urmă asta suntem, servitori publici. Dar am servit destul. Vreau să servesc în altă

parte. Într-un loc mult mai bun decât ruina asta întoarsă cu susul în jos.

Shara credea că știa unde vrea să ajungă cu discursul.

— Ahanashtan?

Mulaghesh începu să râdă.

— Ahanashtan? Crezi că-mi doresc o responsabilitate și mai mare? Pe toate mărire, nu! Ceea ce vreau, domnișoară ambasadoare, este să fiu mutată în *Javrat*.

— Javrat? zise Shara surprinsă.

— Da. Departe de tot, în Marea de Sud. Vreau să mă duc într-un loc cu palmieri. Cu soare. Și *plajă*. Într-un loc cu vinuri bune și bărbați care să nu aibă pielea ca grăsimea vacii. Vreau să mă duc departe de tot de Continent. Nu mai vreau să am de-a face cu treburile astea.

Shara fu luată prin surprindere de această mărturisire. Orașul-port Ahanashtan era cel mai mare polis de pe Continent și de asemenea orașul care avea cele mai strânse legături cu Saypurul. Guvernatorul polisului de acolo era unul dintre cei mai influenți oameni din lume și se credea că toți oficialii saypurieni își doresc acea slujbă. Să ceară transferul pe micuța insulă Javrat însemna că Mulaghesh voia să *iasă* de pe scena politică. Iar Shara încă nu întâlnise vreun saypurian care să nu-și dorească să rămână cât mai sus, pentru cât mai mult timp cu putință.

— Crezi că e posibil? întrebă Mulaghesh.

— Cu siguranță... e posibil. Dar mă aștept ca ministerul să fie puțin contrariat, zise Shara.

— Nu vreau o promovare. Cât mai am de trăit? Douăzeci de ani? Poate mai puțin? Vreau să-mi duc oasele undeva unde e cald, doamnă ambasadoare. Și toate jocurile astea politice din ziua de azi, sincer, mă dezgustă.

— Voi face tot posibilul să aranjez asta.

Mulaghesh afișă un zâmbet care i s-ar fi potrivit mai mult unui rechin.

- Excelent! Acum, să ne apucăm de treabă.

*

- Îți spun, mișcarea asta, Noul Bulikov, a creat haos în tot orașul, zise Mulaghesh. Lucrurile fierb de ceva vreme. Oamenii își dau seama că este rost de bani din modernizare – cu alte cuvinte, din colaborarea cu Saypurul – și vor să o facă. Dar bogații din Bulikov nu vor să coopereze deloc și fac mult scandal, iar săracii îi ascultă.

- Și ce treabă au toate astea cu profesorul Pangyui?

- Ei bine, argumentul suprem al mișcării împotriva Noului Bulikov este „îndepărtarea de la cale”, spuse Mulaghesh dându-și ochii peste cap. Lucrurile *nu au fost așa*, prin urmare, *nu trebuie să fie așa*. Extremiștii din mișcarea împotriva Noului Bulikov se autointitulează „Restauratorii”. Autoproclamații păzitori și protectori ai patrimoniului național și ai identității culturale. Cunoști și tu astfel de nenorociți. Și venirea lui Pangyui, care a început să disece istoria și cultura Continentului, le-a oferit o țintă.

- Ah! exclamă Shara.

- Da. Și Restauratorii pierdeau pentru că, la naiba, nimeni nu votează împotriva prosperității. Și dacă pierzi, cel mai bine e să schimbi tactica.

- Profesorul a fost un bun element de distragere a atenției.

- Corect. Arată cu degetul către acest saypurian împruțit care a venit aici cu binecuvântarea puterii străine pe care sunt nevoiți să o accepte și țipă, urlă și se vaită ca mironosițele despre sacrilegiul înfăptuit. Oricum nu cred că i-a interesat prea mult de Pangyui și de misiunea lui privind „înțelegerea

culturală" sau poate *pe unii* i-a interesat, dar cu siguranță l-au folosit din punct de vedere politic. Și acum neagă toți că ar fi avut vreo legătură cu crima. Iar poziția lor oficială este că a fost doar dezbatere politică onestă. Știi despre ce vorbesc, buna și vechea dezbatere politică dezgustătoare și calomniatoare. Nimic neobișnuit.

Shara nu era deloc surprinsă la auzul acestor vorbe. Politica putea îmbrăca diferite haine în țări diferite, dar sub toată această pompă se afla aceeași urâțenie.

— Dar treaba asta are vreo legătură cu moartea lui Pangyui?

— Poate că da. Poate că nu. E posibil ca situația asta să-l fi convins pe vreun nebun să-l omoare în bătaie pe profesor? Posibil. Asta înseamnă că facțiunile politice din Bulikov sunt responsabile pentru crimă? Probabil. Putem face ceva în legătură cu treaba asta? Nu prea.

— Dar dacă facțiunile politice din Bulikov sunt direct responsabile de ce s-a întâmplat? Întrebă Shara.

Mulaghesh încetă să mai mestece țigara.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Am verificat biroul profesorului. A fost răvășit. Suspectez că asta nu s-ar fi putut întâmpla fără ca *cineva* din poliția Bulikovului să știe. Mare parte din lucrările lui au fost rupte, distruse. Cineva a căutat ceva.

— Ce a căutat?

— Nu știu.

— Și atunci de ce-ai venit la mine cu problema asta?

— Păi, depinde de *ce anume cerceta* profesorul.

Shara scoase din haină permisele de intrare ale profesorului, le puse pe biroul lui Mulaghesh și le întinse către ea.

Când le văzu, guvernatoarea se schimbă la față. Își scoase țigara din gură, stătu nemișcată cu ea în mână, apoi o așează pe masă.

— Rahat!

— Ce sunt astea, doamnă guvernatoare? întrebă Shara. Mulaghesh mormăi a frustrare.

— Am găsit zeci de acte de felul acesta în biroul lui. Nu există nicio raportare privind aceste documente, zise Shara.

— Asta pentru că nu putem risca ca cineva să afle unde este, răspunse Mulaghesh arătând cu degetul spre o hârtie.

— Ce sunt astea, doamnă guvernatoare?

— Insigne de vizitator. Le agăți de cămașă, în față, ca să vedem că ai permisiunea să intri. Expiră în fiecare săptămână, pentru că accesul este foarte restricționat. Cred că le-a luat cu el acasă pe cele expirate, chiar dacă a primit ordine stricte să le *distrugă*. Dar asta pățești când îi dai o astfel de misiune unui civil, răspunse Mulaghesh.

— Acces la ce?

Mulaghesh stinse țigara de tăblia mesei.

— Credeam că știi. Până la urmă, toată lumea a *auzit* de Depozite.

Shara rămase cu gura căscată la auzul acelor cuvinte.

— Depozitele? Adică... Depozitele *secrete*?

Mulaghesh încuviință din cap reticentă.

— *Există?*

— Da, da, există, spuse Mulaghesh.

După care se scărpină în cap și continuă:

— Rahat!

*

— Mi l-au arătat pe cel aflat în apropierea acestui loc în prima mea săptămână ca guvernatoare, spuse Mulaghesh. Acum mulți ani. M-au dus cu mașina până departe pe câmp. Nu au vrut să-mi zică unde mergem. Și apoi am ajuns la niște buncăre uriașe. Erau zeci. Am întrebat ce se afla în ele. Au ridicat din umeri. „Nimic special. Nimic extraordinar.”

Grâne, cauciucuri, cabluri, chestii de-astea. Mai puțin într-unul. Unul era diferit, dar arăta la fel ca celelalte. Camuflaj, înțelegi? Îl ascundeau la vedere. Noi, saypurienii, suntem foarte deștepți. Totuși, nu au deschis ușile. Mi-au zis: „Uite-l, acesta e. Există. Și cel mai bun lucru pe care-l poți face este să nu vorbești și să nu te gândești la el niciodată”. Ceea ce am și făcut. Până când a venit profesorul, bineînțeles.

Shara o urmărea uluită.

— Și *acolo* se ducea profesorul Pangyui?

— A venit aici să studieze istoria, zise Mulaghesh ridicând din umeri. În ce alt loc mai găsea atâta istorie dacă nu în Depozite? De-asta și sunt foarte periculoase.

Shara tăcu. Depozitele secrete fuseseră întotdeauna un fel de basm ridicol pentru toată lumea din cadrul ministerului. Singura mențiune privind existența lor se găsea în câteva rânduri dintr-o mică secțiune a Legilor ordinii lumești:

Toate obiectele, artefactele sau dispozitivele prețioase pentru oamenii de pe Continent nu vor fi luate de pe teritoriul Continentului, ci vor fi protejate, iar accesul la ele va fi restricționat dacă aceste obiecte, artefacte și dispozitive contravin acestor Legi.

Și după cum știau Shara și oricine studia istoria de dinaintea Marelui Război, Continentul era practic *plin* de astfel de obiecte. Înainte de invadarea Continentului de către Kaj, viața de zi cu zi a oamenilor de aici era pusă în mișcare, menținută și sprijinită de nenumărate obiecte magice: ceainice care nu se goleau niciodată, încuietori care se deschideau sau se închideau doar în contact cu o picătură din sângele unei anumite persoane, pături care te protejau și te încălzeau indiferent de temperatură. Zeci și sute de astfel de obiecte erau menționate în textele recuperate de Saypur

după Marele Război. Însă unele dintre aceste obiecte miraculoase nu erau atât de inofensive.

Și de aici se năștea o întrebare: unde erau obiectele astea acum? Dacă zeitățile creaseră atât de multe și dacă Legile ordinii lumesti nu îi permisese războiului (ceea ce mulți au considerat o decizie diplomatică neobișnuită și neînțeleaptă) să le ia de pe Continent sau să le distrugă, atunci unde erau?

Și mulți credeau că singurul răspuns plauzibil era că se aflau tot aici. Undeva pe Continent, dar ascunse. Depozitate în siguranță în niște locuri atât de secrete, încât erau de nemenționat.

Dar asta ar fi fost imposibil. Cum puteau să ascundă astfel de depozite imense și de o asemenea importanță în minister, unde toată lumea își băga nasul în treburile tuturor? Shara nu avea niciun indiciu că astfel de depozite ar fi existat, iar ea văzuse multe lucruri de-a lungul carierei.

— Cum e *posibil*? Cum e posibil ca așa ceva să fie real? Întrebă Shara.

— Probabil pentru că sunt foarte vechi. Sunt mai vechi și mai vechi decât rețelele de agenții secrete care operează azi. La naiba, mai vechi și decât administrația continentală, cu certitudine, existau chiar dinainte să începem să comunicăm cu Continentul. Ministerul îți dă acces la informațiile astea doar dacă e nevoie și se pare că nu a fost nevoie.

— Dar *aici*? În *Bulikov*?

— Nu *chiar* în Bulikov. Aproape. După moartea Kajului, locotenentii lui au luat toate obiectele miraculoase pe care le găsisese el și le-au încuiat. Au strâns atât de multe, încât nimeni nu ar fi fost în stare să le mute fără ca cineva de pe Continent să-și dea seama unde erau. Așa că a trebuit să le țină acolo și să construiască în jurul lor.

— Câte sunt?

— Cred că sunt câteva mii.

— Crezi?

— Păi, nu am *vrut* niciodată să intru. Cine știe ce e acolo? Totul este îndosariat, organizat, încuiat, sigur, dar nu am *vrut* niciodată să știu. Lucrurile alea ar trebui să fie *moarte*. Am *vrut* să rămână așa. Un motiv pentru care nu am făcut mare lucru în cariera mea de guvernator al Bulikovului, doamnă ambasadoare, este că nu e politica Saypurului. Alt motiv este că nu am *vrut* să atrag *atenția*. Sunt multe lucruri în jurul Bulikovului care trebuie lăsate în pace.

Cu un efort destul de mare, Shara reuși să se întoarcă la subiectul principal al discuției.

— Dar Pangyui nu le-a lăsat?

— El a venit aici să studieze trecutul într-un fel în care nu a fost făcut până acum. Pot să pariez că motivul real pentru care a venit aici este Depozitul. Stăteam cu fundurile pe tone de istorie și probabil că cineva de la minister nu și-a mai putut stăpâni curiozitatea. Au *vrut* să deschidă cutia, spuse Mulaghesh.

Shara se simți trădată la auzul acestor vești. Efrem nu-i spusese nimic legat de asta. „Nu e de mirare că era un discipol atât de bun în arta disimulării. Ascunsese deja multe secrete personale”, se gândi Shara.

Și acum părea imposibil ca Vinya să nu fi știut nimic din toate astea. „Oare chiar îmi doresc să continui să răscolesc lucrurile?”, gândi Shara.

Și-l aminti pe Efrem așezat pe masa portabilă din sei-ful Ambasadei, cu capul crăpat. Pe Shara o trecură fiorii: „Efrem, nu cumva mătușa Vinya a pus să fii omorât?”

— Aveți idee ce artefacte studia? Întrebă Shara.

— A spus că vrea să studieze numai cărțile și câteva obiecte inactive.

— Inactive?

— Da. Majoritatea nu mai sunt miraculoase acum. Sunt doar... obiecte. O cutie, un stilou, un tablou. Dar altele...

alte sunt încă în viață. Și înainte să întrebi, nu, nu știu care sunt. Nu știu foarte multe despre obiectele alea și nici *nu vreau să știu*. Toate buncărele au fost construite pe vremea Kajului. Și nimeni nu a intrat în Depozit până la Pangyui. Știa la ce riscuri se expunea. Era foarte bine informat cu privire la tot. Probabil a citit și a studiat vechile scrieri, așa că știa foarte multe despre ele înainte să intre în depozit. Era foarte atent. Pe cele pe care le-a luat, le-a depozitat și le-a ținut sub atentă observație.

— A scos lucruri din Depozit?

Mulaghesh ridică din umeri.

— Câteva. Din spusele lui, multe dintre obiectele de acolo sunt vechituri. Și mai sunt și grămezi întregi de cărți. Acestea erau principalul lucru care-l interesa, mi-a spus. A făcut câteva selecții atente și le-a studiat în afara Depozitului, care era probabil foarte apăsător.

„Seiful”, își zise Shara.

— Și credeți că moartea sa are vreo legătură cu Depozitul?

— Așa ai putea crede, zise Mulaghesh. Dar, sincer, mă îndoiesc. Nimeni nu știe foarte multe despre Depozit. Buncărele din care face parte sunt monitorizate atent. Nu au fost probleme. Dacă e să mă întrebi pe mine, motivele morții lui sunt politice.

— Dar Depozitul este un pericol atât de mare...

— Dacă eram la conducere, aș fi mutat tot, bucată cu bucată, la graniță, o întrerupse Mulaghesh. Dar nu sunt la conducere. Cred că ministerului i-a fost teamă să lase să se vadă acele lucruri. Până la urmă, nu pot face multe în Bulikov, dar pot să observ. Și nimeni altcineva n-a intrat acolo. Sunt sigură de asta. Mi-ai cerut sfatul, iar sfatul meu este să-i investighezi pe Restauratori.

Shara era reticentă.

— Credeți că se poate să-mi acordați permisiunea să intru și eu în acest Depo...

— Nu, i-o reteză Mulaghesh. Nu se poate.

— Știu că nu am aprobare, dar dacă acest lucru nu ar trece neob...

— Înghite-ți cuvintele! E trădare chiar și numai să-mi sugerezi.

Shara o privi cu atenție.

— Dar sunt la fel de bine informată ca și Pangyui în chestiunile istorice.

— Bravo ție! spuse Mulaghesh. Dar nu ai fost trimisă aici pentru asta. Nu ești autorizată. Modul de a ține secret un asemenea lucru este să nu lași oamenii să vorbească despre el. Și aici te includ și pe tine, doamnă ambasadoare Komayd.

Shara își aranjă ochelarii. Memorase toată discuția, pentru a o analiza amănunțit mai târziu.

— Înțeleg, spuse ea într-un târziu. Deci Restauratorii.

— Da, răspunse Mulaghesh dând din cap.

— Aveți informații despre ei?

— Niciuna. Sau cel puțin nu de încredere. Nu vreau să mă amestec în treburile astea, ca apoi să trâmbețeze că-i urmăresc.

— Probabil că simpatizanții Noului Bulikov ne pot ajuta.

— Până la un punct. Există un Edil care este un mare susținător al lor, ceea ce e cam neobișnuit. Dar probabil că nu vrea să se asocieze cu saypurieni ca noi. *Complicitate*, înțelegi. Dar sunt și câteva căi oficiale de acțiune. Acesta organizează lună de lună o recepție la care invită doar susținători ai artelor. E un fel de strângere de fonduri – doar este an electoral. De obicei mă invită pe mine și pe diplomatul-șef, ca o formalitate. Dacă vrei să vorbești cu el, atunci acesta ar fi momentul.

— Ce poți să-mi mai spui despre el?

— Vine dintr-o familie bogată. O familie respectabilă. Au început o afacere cu cărămizi cu mulți ani în urmă,

iar cărămizile sunt folositoare când reconstruiești un oraș întreg. Sunt și figuri politice importante. Un membru al familiei Votrov este Edil de vreo șaizeci de ani încoace.

Shara, care până aici ascultase dând din cap, a înghețat. Rederulă în minte ce auzise.

„Sper din toată inima că nu a zis ce cred eu că a zis”, gândi ea.

— Îmi pare rău, dar despre ce familie *este vorba?*

— Votrov. De ce? Ce e așa șocant?

Shara se lăsă pe spate în scaun.

— Și numele... prenumele...

— Da?

— Nu cumva este Vohannes?

Mulaghesh era foarte surprinsă.

— Îl cunoști?

Shara nu răspunse.

Își amintea cuvintele ca și cum s-ar fi întâmplat ieri.

„Dacă ai veni cu mine acasă, te-aș face prințesă”, i-a spus el ultima oară când a văzut-o.

Și ea i-a răspuns: „Eu cred că ce vrei tu de fapt e un prinț. Dar nu poți avea așa ceva acasă la tine. Te-ar omorî pentru asta”.

Iar bărbatului i-a dispărut zâmbetul încrezut de pe față, ochii lui albaștri s-au dezintegrat precum gheața aruncată în apă caldă, iar ea a știut că l-a rănit – l-a rănit profund –, a găsit un loc bine ascuns în sufletul lui, despre care nu știa nimeni, și l-a făcut scrum.

Shara închise ochii și își prinse cu degetele puntea nasului.

— Vai mie!

*

Rânduri de coloane străpungeau cerul gri, sfâșiindu-l, săgetându-l. Cerul sângera o ploaie ușoară care făcea să

strălucească fațadele clădirilor aproape dărâmate. Chiar dacă războiul care-i lăsase orașului asemenea cicatrici se terminase demult, șrapnelul era încă nou, iar carnea și oasele distruse ale clădirilor erau încă expuse vederii. Copii numai piele și os se cățarau pe ceea ce fusese odinioară un templu, ale cărui ziduri dansau în licăririle focurilor de pe câmpuri și ale cărui încăperi răsunau de plânsete. Amărâții cerșeau trecătorilor bani, mâncare, un zâmbet sau le cereau un loc cald unde să doarmă. Și totuși, în mânecile lor se puteau vedea licăriri de metal. Aveau cuțite ascunse printre hainele lor împruțite și așteptau să răsplătească cu violență orice gest nobil. Noua generație din Bulikov.

Cei câțiva care-l vedeau pe Sigrud trecând nu spuneau nimic. Nu-i cereau nimic, nu-l amenințau. Așteptau tăcuți să treacă mai departe.

Câteva femei traversară strada în fața lui. Păreau umile, cu umerii lăsați și cu privirea temătoare, îngropate sub straturi întunecate de lână. Aveau umerii, gâtul și gleznele ascunse cu grijă. Zgomotul mașinilor. Mirosul de bălegar. De la etajele superioare ale clădirilor, țevile ieșeau în afară, trimițând toate dejecțiile în stradă, pe trotuar. Un oraș prea vechi, prea tradițional pentru instalații sanitare adecvate. Colonnade înțesate cu statui fără ochi se holbau la el, oarbe, vigilente. Clădiri cu ziduri groase și cu logii răsunau de muzică și râsete. Erau casele celor puternici, celor bogați, celor ascunși. Pe balcoane, bărbați îmbrăcați în haine negre groase, pe care aveau agățate medalii și insigne, se uitau insistent la Sigrud, întrebându-se ce căuta aici. Cum era posibil ca un sălbatic din munți să fie lăsat să meargă liber în cartierul acesta? Lângă conacele bulboase puteai vedea câte-o fațadă ca o piesă de puzzle, o jumătate de zid cu ferestrele goale și o scară de lemn atârând de cadru. Și dincolo de aceasta erau râuri de scări șerpuitoare, unele tocite și vechi, altele ascuțite și noi, unele largi, altele teribil de înguste.

Iar Sigrud le urcă pe toate, urmărindu-și țintele. Bărbatul și femeia fugiseră direct de la Universitate și nu îi ofereau o urmărire prea grozavă. Se vedea că nu erau profesioniști și că nu se pricepeau să se piardă în mulțime. Vorbeau când tare, când în șoaptă, apoi iar tare. Chiar dacă Sigrud rămânea la distanță, putea auzi frânturi din discuție.

Bărbatul spuse: „Era de așteptat. Ți s-a spus despre asta”.

Femeia răspunse mai întâi în șoaptă, apoi din ce în ce mai tare, pe măsură ce se enerva: „Acești oameni care au venit acolo unde lucrez! Acolo unde îmi petrec zilele, unde mănânc! În locul unde am curățat podelele în ultimii douăzeci de ani”.

Apoi bărbatul: „Știai că sunt și pericole. Pur și simplu știai. Acum te îngrijorezi? Nu ai încredere?”

Iar femeia tăcu.

Sigrud își dădu ochii peste cap. Incompetența lor îl descuraja. Nici nu mai știa dacă să se mai deranjeze să rămână ascuns. Își ținea haina roșie la subraț – pentru că, până la urmă, ieșea foarte mult în evidență –, totuși, chiar și așa, un om de aproape doi metri nu putea trece neobservat. Sigrud știa că și mulțimile semănau cu indivizii: aveau propria lor gândire, propriile obiceiuri, propria conduită. Inconștient, iau anumite forme – prin canale și coridoare, ocolind blocajele –, apoi strică structura într-un fel care pare să respecte o anumită coregrafie. Trebuie doar să te poziționezi în mijlocul acestei structuri, ca și cum te-ai afla înăuntrul unui banc de pești care străbate oceanul unduindu-se. Mulțimile, la fel ca indivizii, nu prea se cunosc.

Cuplul se opri în dreptul unei clădiri ovale care stătea să cadă. Femeia, palidă, tresări și încuviință din cap atunci când bărbatul îi șopti la ureche ultimele ordine. Apoi intra-ră. Ascuns după un grajd, Sigrud își notă cu atenție adresa.

— Hei! strigă grăjdarul, un băiat care apărău pe o ușă laterală. Cine ești? Ce faci...?

Sigrud se întoarse și se uită la grăjdar.

Acesta se bâlbâi:

— Ăăă... păi...

Sigrud se întoarse. Bărbatul pe care-l urmărea pleca. Sigrud ieși din ascunzătoare și plecă pe urmele lui.

Dar această urmărire era puțin diferită. Omul se afunda într-o parte a Bulikovului care fusese mult mai afectată de Marea Dispariție, de Război și de alte catastrofe petrecute în istoria lumii. Numărul scărilor crescuse de trei sau patru ori – era cam dificil pentru ochiul lui Sigrud să le numere. Scări în spirală se înălțau doar ca să se oprească în aer, unele la trei metri înălțime, altele la șase metri sau chiar la zece. Păreau să aibă ceva ca de os aceste scări, semănând cu coarnele încovoiate ale unui animal rumegător imens. Păsările și pisicile își găsiseră adăpost în vârful treptelor. O priveliște ciudată, spre exemplu, era scara mare de bazalt care tăia un deal întreg, înfingându-se nu mai puțin de cincisprezece metri în pământ într-un veritabil abis, distrugând și câteva căsuțe ale căror rămășițe se clătinau înspăimântător pe marginea hăului.

Din fericire, persoana fugărită de Sigrud nu o luă pe scările distruse, dar alergă pe alei și străzi care erau pe alocuri la fel de schizofrenice precum scările. Sigrud aruncă o privire uimită la clădirile care păreau să se fi contopit cu alte clădiri, precum jucăriile aruncate unele peste altele de un copil. Ceea ce părea a fi o firmă mătahăloasă de avocatură avea un sfert din baie ieșită în afară ca o umflătură dizgrațioasă. În unele locuri, aceste clădiri invazive fusese-ră înfiorător excizate. O bucată dintr-un magazin de pantofi abia fusese trasă din interiorul băncii în care ajunsese.

Ritmul urmăririi se întepa. Prada lui Sigrud o tăie spre stânga, iar Sigrud o urmări. Bărbatul se strecură printre dărâmăturile unui zid imens. Sigrud trecu printr-o altă breșă în zid, dar nu-și scăpă din ochi ținta. Bărbatul – despre

care Sigrud era sigur că nu știa că era urmărit – o luă la fugă pe o scară șubredă și ajunse pe acoperișul unei biserici vechi. Pășind cu grijă, strategic, Sigrud a sărit după pradă, micșorând distanța.

Sigrud ajunse în vârf și se uită peste acoperiș. Îl văzu pe bărbat alergând către margine fără să arate că ar intenționa să se oprească. Nici când ajunse la zece metri de margine sau la șase metri sau chiar la un metru, apoi...

Sări.

Tot ce mai putu să vadă Sigrud era jacheta fluturândă a bărbatului care plonja cu brațele desfăcute și degetele răsfirate.

Sigrud se încruntă, se cățăără pe acoperiș și merse spre margine.

Până jos în stradă erau aproape doisprezece metri. Și totuși nu văzu niciun cadavru și niciun alt semn că cineva trecuse pe acolo. Nu era nimic pe care omul ar fi putut să sară. Zidurile de lângă acest loc erau goale și abrupte. Era ca și cum ar fi căzut și apoi ar fi...

Dispărut. Pur și simplu.

Sigrud mormăi. Asta nu era bine.

Se gândea să coboare pe zid, dar i se părea prea riscant. Așa că o luă înapoi pe scări și ajunse jos în stradă.

Nu era nimeni. Nimic. Partea aceea a Bulikovului părea complet pustie.

Sigrud pipăi fiecare piatră cubică. Niciuna nu era caldă. Toate erau tari.

Oftă.

Lucrând alături de Shara Komayd, lui Sigrud i-a fost dat să asiste la multe întâmplări stranii și să vadă zeci de lucruri remarcabile, înspăimântătoare și ciudate. Și totuși, nu considerase niciodată că vreuna dintre aceste situații era deosebit de înfiorătoare sau copleșitoare. În general le găsea enervante.

Porni înapoi spre ambasadă. Dar în acel moment avu cel mai bizar sentiment.

Se schimbase strada? Surprinsese asta cu privirea periferică? Chiar dacă părea imposibil, cu siguranță asta se întâmplase. Pentru o secundă, casele părăsite și fațadele clădirilor care stăteau să se prăbușească dispăruseră, iar Sigrud zări zgărie-nori ce străluceau albi-aurii.

Este fizic imposibil să măsoari amploarea distrugerilor provocate de Marea Dispariție.

Pentru că nu cuantificăm doar distrugerile cauzate de Marea Dispariție, care au fost într-adevăr foarte mari, ci mai degrabă natura acestor distrugeri, care este atât de bizară și de complexă, încât noi – saypurieni, continentali sau oricine a trăit în timpul acela sau după – nu putem înțelege ce s-a pierdut.

Faptele sunt simple, poate prea simple.

În 1639, după ce a ucis prima zeităte și a cucerit avan-posturile continentale din Saypur, Avshakta și Komayd, proaspăt numitul Kaj, a alcătuit o flotă mică, destul de slab dotată, și a navigat spre Continent – pe atunci numit Tărâmurile Divine, bineînțeles.

Tărâmurile Divine nu erau deloc pregătite pentru o astfel de acțiune. Trăind sub protecția zeităților, era de neconceput ca cineva, mai ales un saypurian, să invadeze Tărâmurile Divine și – chiar mai puțin plauzibil – să omoare o zeităte. Tărâmurile Divine și cele trei zeități rămase (după ce Olvos și Kolkan plecaseră cu mult timp în urmă) au devenit foarte îngrijorate de lunga absență a Zeității Voortya, neștiind că Voortya fusese măcelărită împreună cu armata ei în Noaptea Nisipurilor Roșii din 1638. Iar în momentul în care o flotă a fost văzută la sud de țărmul Ahanashtanului, zeitățile au reacționat rapid, crezând că erau prietenii lor dispăruți.

Și așa le-a fost sfârșitul. Kajul anticipase o bătălie nava-lă și astfel își echipase câteva nave cu aceeași armă cu care o ucisese pe Voortya. Și atât de mare era îngrijorarea zeităților, încât chiar Taalhavras, liderul lor, a întâmpinat flota în portul din Ahanashtan.

Mărturiile marinarilor Kajului diferă cu privire la acest eveniment. Unii au spus că au văzut „o înfățișare ca o siluetă de bărbat, înaltă de patru metri, cu cap de vultur, care stătea pe doc”. Alții au declarat că au văzut „o statuie enormă, ce semăna vag cu un bărbat și era acoperită de schele, dar care reușea să se miște cumva”. Iar alții au spus că au văzut doar „un fascicul de lumină albastră care se întindea până la ceruri”.

Cu toate acestea, Taalhavras s-a prezentat, iar Kajul a ațintit arma spre el și a tras doborându-l imediat, la fel cum făcuse și cu Voortya.

Dar cum Taalhavras era zeul construcțiilor, tot ce construise el a dispărut în momentul în care a dispărut și el. Și, judecând după devastarea produsă de Marea Dispariție, zeul a construit mult mai mult decât se credea. Mai exact, Taalhavras modificase semnificativ chiar bazele realității Continentului. Natura acestor modificări probabil că nu poate fi înțeleasă de mințile muritorilor. Totuși, când aceste modificări au dispărut – ne putem imagina suporturi, grinzi, șuruburi și piulițe căzând de la locul lor –, realitatea Tărâmurilor Divine s-a schimbat radical.

Marinarii Kajului nu au asistat la Marea Dispariție. Mărturiile lor arată că au trecut printr-o furtună teribilă care le-a amânat debarcarea cu două zile și trei nopți. Au crezut că era modul în care se apărau zeitățile și au continuat numai datorită determinării Kajului. Nu aveau de unde să știe despre dezastrul cosmic ce avea loc la doar câțiva kilometri depărtare.

Țări întregi au dispărut. Străzile s-au transformat în abisuri. Templele au devenit cenușă. Unele stele au

dispărut. Cerul s-a acoperit cu nori, schimbând pentru totdeauna clima Continentului – ceea ce odinioară era un loc uscat, nisipos, scăldat de soare a devenit un loc înmorat, umed și incredibil de rece, la fel ca provincia Dreyling din nord. Clădirile de natură divină au făcut implozie, contopindu-se într-o singură piatră și luând cu ele pe toți cei care locuiau acolo. O soartă care nu putea fi altfel decât teribilă. Iar Bulikovul, care era cel mai sacru dintre orașe și cel care primea cea mai multă atenție din partea lui Taalha-*vras*, s-a contractat cu zeci de kilometri într-un singur moment, eveniment ce a distrus însăși natura orașului și a cauzat dispariția a sute de mii de oameni, a căror soartă e mai bine să nu ne-o imaginăm. Însăși Cetatea de Scaun a Lumii, templul unde se întâlneau zeitățile, a dispărut complet, lăsând în urmă doar clopotnița din care au mai rămas doar câteva etaje.

Pe scurt, un întreg mod de viață – cu istoria și cunoașterea ei – a dispărut într-o clipită.

Nimeni, nici măcar continentalii, nu știe cu adevărat cum era viața pe Continent înainte de Marea Dispariție. Tot ce avem sunt fragmente de istorie, iar multe dintre acestea nu au niciun înțeles pentru ochii noștri, fiind pline de trimiteri la mistere pierdute și mitologii dispărute.

Despre istoria pierdută, profesor Efrem Pangyui, 1682

LIMBI MOARTE

În luminile lămpii, semnele mici scrise cu grafit păreau să se amestece. Shara țâțâi, aprinse încă o lampă, o așeză pe birou și încercă să citească din nou. „La naiba cu orașul ăsta. Cât de înapoiati să fie ca nici măcar Ambasada să nu primească suficient gaz să lumineze o cameră?“, își zise Shara.

Scrise pe câteva pagini codul profesorului, încercând să scoată adevărul din cele câteva litere mângălite, ca și când ar fi stors apă dintr-o piatră. O ceașcă de ceai noonyan se răcea lângă hârtii. (Shara decisese să o lase mai moale cu ceaiul sirlang. Dacă va continua să bea așa mult, va epuiza într-o săptămână stocurile Ambasadei.) Se aplecă atât de mult peste hârtii, încât căldura lămpii deveni insuportabilă.

„Este o adresă“, gândi ea. Își putea da seama după cum erau aranjate literele. Reușise deja să spargă o mică parte din cod, dar își dădu seama că nu era un cod în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă un mesaj care fusese tradus într-un talmeș-balmeș de limbi și alfabet străine. Ceea ce credea că erau consoane avea jumătatea de sus în limba Gheshati, un alfabet mort din regiunea vestică a Saypurului. Și după ore întregi de cercetare, ajunse la concluzia că jumătatea de jos a consoanelor erau scrise în Chotokan, o limbă extrem de rară și aproape de nedeșluit din munții aflați la est de Republicile Dreyling.

Acum, tot ce trebuia să facă era să-și dea seama care erau vocalele.

Și care numerele.

Ah, numerele...

Admirația ei pentru profesor se diminuase cumva. „Pangyui, șarpe bătrân plin de secrete!”

Luă o gură de ceai și se lăsă pe spătarul scaunului. Voia să creadă că îi lua atât de mult timp pentru că avea în față un cod foarte dificil. Nu voia să alimenteze gândul că, de fapt, ar putea fi foarte distrasă.

„Este aici. E aici în oraș cu mine. Probabil la câteva străzi depărtare. De ce nu m-am gândit la asta? Cum am putut fi atât de proastă?”

*

La fel ca multe dintre căutările Sharei, totul începuse de la un joc.

Primele zile de la Academia Fadhuri din Ghaladesh erau întotdeauna cele mai tensionate. Cei mai înzestrați tineri din fiecare țară și insulă din Saypur se trezeau comasați pe holurile înguste ale Academiei, dându-și repede seama că, indiferent de ce li se spusese acasă, era posibil să nu fie speciali. Fiecare student de aici era un geniu în țara lui, prin urmare, fiecare venea la Academie întrebându-se dacă va reuși să fie cel mai bun dintre cei mai buni.

Și, ca o metodă de a detensiona atmosfera, tradiția Academiei era să se organizeze un turneu de Batlan în ultimul weekend dinaintea începerii trimestrului. Devenise un eveniment atât de popular, încât părinții își încurajau odraslele să învețe cât mai multe strategii și jocuri înainte să ajungă la Academie, gândindu-se că un loc fruntaș în acest turneu le asigura copiilor lor note mai bune și un viitor mai bun.

Shara Komayd, pe atunci în vârstă de șaisprezece ani, nu era o astfel de studentă. Nu doar că avea convingerea

absolută că ea se gândea că era cel mai strălucit copil din Academie, dar întotdeauna disprețuise Batlanul, considerându-l un joc plictisitor, în care avea un rol decisiv prea mare. Aruncarea zarurilor arăta cât de bun era un jucător și, deși făcea acest joc mult mai spontan, diminuă foarte mult din controlul deținut de fiecare jucător. Shara preferase întotdeauna Tovos Va, un joc aproape similar, dar care era mult mai cerebral și se juca mai lent și în care câștigai cu planuri și strategii bine puse la punct. Totuși, juca foarte rar acest joc. Tovos Va provenea de pe continent, iar cei din Saypur nu auziseră de el.

Dar lecțiile pe care le învățase jucând Tovos Va se aplicau și la Batlan, până la un punct – deși, pentru a diminua factorul numit șansă, trebuia să plănuiești cu mult timp înainte. Dacă făceai asta din timp și anticipai mișcările adversarului, era floare la ureche să bați un jucător obișnuit de Batlan.

În acel ultim sfârșit de săptămână dinaintea începerii trimestrului, Shara a trecut prin clasamentul de Batlan ca trenul printr-o haltă părăsită. Nu câștiga, își *anihila* adversarii. După ce câștigase toate meciurile din primele douăsprezece jocuri și trebuia să mai joace vreo treizeci ca să preia conducerea, începea să devină din ce în ce mai disprețuitoare față de ceilalți jucători. Aceștia cădeau în capcanele întinse de ea, crezând că joacă un joc, când de fapt jucau altul. În plus, Shara lăsa să i se vadă disprețul. Ofta, își dădea ochii peste cap, stătea cu mâna la falcă și mormăia la fiecare mutare negândită și prostească a adversarilor ei.

Ceilalți studenți începeau să se uite la ea cu o ură evidentă. Iar când au aflat că era mai mică cu doi ani decât toți ceilalți boboci din Academie, ura li s-a transformat în furie.

Shara devenise atât de sigură că va câștiga, încât nici nu se mai uita la clasament. Când în sfârșit a aruncat un ochi

pe tabelă a văzut că un alt jucător era la același nivel ca ea și-și decima adversarii din partea cealaltă a sălii: VOTROV.

S-a aplecat pe spătarul scaunului și a scanat toată sala ca să zărească cine era. Nu i-a luat mult până l-a găsit.

A fost o surpriză pentru ea să vadă că nu era saypurian, ci continental: un tânăr înalt, slab și palid cu părul blond-roșcat, cu un maxilar puternic și ochi albaștri.

— Am mutat, a spus adversarul Sharei.

— Sst! a zis tânăra studentă, dorind să-l privească în continuare pe continental.

— Poftim?! a ripostat jucătorul înfuriat.

— Of, bine! a spus Shara și a făcut două mutări care sigur aveau să-l distrugă pe adversar în runda următoare.

Apoi s-a întors să se uite la continental.

Nu era nimic neobișnuit pentru continentalii bogați să-și trimită copiii la studii în Saypur. Până la urmă, Saypurul era cea mai bogată națiune din lume, iar pe Continent era încă periculos. Băiatul cu siguranță avea o înfățișare aristocratică. Stătea pe scaun relaxat, cu un aer de încântare plictisită și vorbea neîncetat și vesel cu adversarii lui, tachineându-se ca și cum ar fi fost în vreo cafenea.

Băiatul a ridicat privirea și a observat-o pe Shara uitându-se la el. A zâmbit ștregărește și i-a făcut cu ochiul.

Shara, puțin tulburată, s-a întors la jocul ei.

În cele din urmă, după două ore de joc și după ce a învins jumătate dintre studenții de la Fadhuri, Shara a ajuns față în față cu continentalul. Rămăseseră doar ei doi în joc. Restul facultății stătea în jurul lor și se uita.

Shara îl privea plină de neîncredere pe tânărul continental, care afișa un zâmbet arogant. Băiatul și-a îndreptat spatele, și-a trosnit degetele și a spus:

— Abia aștept să joc primul joc adevărat. Tu nu?

Apoi și-a aranjat piesele de Batlan pe tablă.

— Nu știu ce vrei să spui cu asta, a răspuns Shara, care, la rândul ei, își aranja piesele.

— Hm... Nu știu. Dar, ia spune-mi, ai auzit vreodată de Tovos Va? întrebă el.

Ceva în interiorul Sharei a țipat. A ezitat ușor înainte să aranjeze următoarea piesă.

— Este un joc foarte popular acolo de unde vin eu, a spus băiatul foarte voios. În Bulikov se țineau turnee anual. Acum, ce turnee am câștigat? Știu că am câștigat trei ani la rând, dar nu-mi mai amintesc când...

Shara terminase de așezat piesele.

— Îți sugerez, domnule, să joci în loc să vorbești.

Tânărul s-a uitat la cum erau aranjate piesele și a început să râdă.

— Îmi pare bine să văd că suspiciunile mele s-au adeverit. Țasta pare a fi Trucul lui Mischeni. Sau *ar fi fost* dacă era vorba de Tovos Va. Bine că jucăm Batlan, a spus el și a terminat de aranjat piesele.

Shara s-a uitat la piesele băiatului.

— Iar *asta* e Bucla lui Strovsky, a zis ea.

Tânărul a rânjit triumfător.

— Sau cel puțin așa lași impresia, a adăugat ea. Deși cred că după trei jocuri se va transforma în Bariera Vanguard și apoi într-o apărare de bază.

Băiatul a clipit ca și cum ar fi fost pălmuit, iar rânjetul i-a dispărut de pe chip.

— Bine totuși că jucăm *Batlan*, nu-i așa? a zis Shara cu răutate.

Apoi s-a aplecat spre el și i-a spus:

— Ești mult mai frumos fără zâmbetul acela încrezut pe față.

De la studenții din jurul lor s-a auzit un „uuuu!”.

Băiatul s-a holbat la ea, a râs neîncrezător, apoi a zis:

— Aruncă zarurile!

— Cu mare plăcere! a spus Shara.

Fata a aruncat zarurile și jocul a început.

S-a dovedit a fi un joc lent și lung de patru ore. Un joc cu nenumărate începuturi, cu poziții defensive, cu recombinaări și rearanjamente. A fost, după spusele unui profesor, cel mai conservator joc de Batlan pe care-l văzuse vreodată. Dar, bineînțeles, ei nu jucau Batlan, ci un joc cu totul diferit, o combinație între Batlan și Tovos Va pe care-l inventau pe loc.

Tânărul a vorbit încontinuu, o trăncăneală neîncetată. Shara a reușit să-i reziste timp de trei ore, ignorându-i tachinările, apoi băiatul a întrebat-o:

— Ia spune-mi, viața ta e chiar așa lipsită de distracții încât ai avut timp să înveți și să studiezi jocuri străine obscure?

Apoi a făcut o mutare care părea agresivă, dar Shara știa că era doar o diversiune.

— Nu ai prieteni? Nu ai familie? a continuat el.

— Tu chiar crezi că jocul tău e greu de învățat? a răspuns Shara enervată. Pentru mine, jocul și cultura ta sunt o joacă de copii.

Apoi i-a ignorat manevra și a mutat foarte în față, într-un mod care i s-ar fi părut suicidal oricui nu știa ce se întâmpla.

Tânărul a râs.

— Vorbește! Micuța secure vorbește!

— Sunt sigură că, pentru unul ca tine, oricine nu-ți tolerează nazurile fără să crâcnească este îngâmfat.

— E posibil. Probabil am călătorit doar ca să găsesc pe cineva cu care să pălăvrălesc. Dar nu pot să nu mă întreb ce rău ți s-a putut întâmpla de ai devenit atât de tăioasă, micuța mea secure?

Apoi a revenit iute în luptă și și-a refăcut defensiva.

Un student din primul rând a mormăit:

— Când au de gând să înceapă să joace de-adevăratelea?

— Te înșeli, domnule, a spus Shara. Ești tu foarte sensibil. De fapt, cred că dacă ai sta pe un scaun necapitonat ți-ai răni augustul șezut.

În timp ce studenții râdeau, Shara construia o capcană.

Băiatul nu părea să se simtă insultat, dimpotrivă, avea în privire o licărire ciudată.

— Of, draga mea, dacă vrei să verifici, n-aș putea să te opresc, a zis el, apoi a mutat.

— Ce înseamnă *asta*? a întrebat Shara, apoi a mutat în așa fel încât să pară că se retrăgea, când de fapt își construia capcana.

— Nu te mai preface așa inocentă. Tu ai deschis subiectul, draga mea. Eu doar mă supun ție, a zis el și a mutat fără să gândească.

— Nu *pare* că te supui, a răspuns Shara.

S-a retras și mai mult, întinzând momeala, gândind: „De ce joacă dintr-odată atât de prost?”

— Aparențele pot fi înșelătoare, a spus băiatul și a aruncat zarurile, care s-au dus din nou afară.

— Corect, a zis Shara. Deci vrei să terminăm acum?

— Ce să terminăm acum?

— Jocul! Te poți ridica de la masă acum dacă vrei.

— Cu ce? Cu o remiză?

— Nu. Tocmai am câștigat. Mai e nevoie de câteva mutări pentru a se ajunge acolo, dar, practic, am câștigat.

Ceilalți studenți se uitau unii la alții nedumeriți.

Tânărul se aplecă, se uită la piesele ei și reluă cele câteva mutări de dinainte. Evident, nu fusese atent. Shara și-a dat seama că adversarul ei nu se uitase deloc la tablă în timpul ultimelor mutări, ci doar la ea.

Băiatul rămase cu gura căscată.

— Ah! Ah, da!

— Da, spuse Shara.

— Ei bine, nu. Hai să facem ce e onorabil și să jucăm până la final.

A fost o formalitate prelungită de câteva aruncări de zaruri norocoase, dar în curând Shara a început să-i adune toate piesele de pe tablă. Și totuși, spre surprinderea ei, băiatul nu părea rușinat sau abătut. Continua să-i zâmbească.

Tânăra făcu antepenultima mutare.

— Trebuie să te întreb cum te simți după ce-ai luat bătaie de la o fată saypuriană.

— Tu nu ești fată, a răspuns el punând soarta jocului sub ascuțișul securii ei.

Shara a ezitat puțin înainte să mute – oare ce voia să zică prin asta?

Tânăra i-a capturat și ultima piesă. Studenții de lângă ei au izbucnit în urale, dar ea de-abia dacă-i auzea. „Alt joc de-al lui”, a gândit ea și a spus cu voce tare:

— Aș juca din nou cu tine oricând, înainte chiar să întreb.

— Sincer, aș prefera mai mult să ne-o tragem, a zis el voios. Shara s-a holbat la el uluită.

El i-a făcut cu ochiul, s-a ridicat și a plecat urmat de prietenii lui. Fata s-a uitat cum se îndepărta, apoi a privit în jur la studenții care aclamau.

Oare mai auzise altcineva? Chiar spusese el *asta? Pe bune?*

— Cine e tipul ăsta? a întrebat Shara în gura mare.

— Chiar nu știi cine e? a spus un student.

— Nu.

— Pe bune? Nu știai că joci împotriva lui Vohannes Votrov, cel mai bogat șmecher de pe tot Continentul ăsta blestemat?

Shara se uita la tabla goală și se întreba dacă nu cumva băiatul jucase un cu totul alt joc de la început. Nici Batlan, nici Tovos Va, ci un joc pe care ea nu-l cunoștea.

*

Avea să-i ia o veşnicie să identifice numerele.

Reuşise să traducă o mare parte din codul profesorului. Acum arăta cam așa:

___RADA ___PALĂ ____, BANCA SFÂNT_ M___V___VA, CUTI_ ____,
GH_V_NY TA___KAN_____

O cutie de valori dintr-o bancă. O bancă ce poartă numele unui sfânt. În mod normal, informațiile astea ar fi trebuit să reducă variantele, numai că Strada Principală din Bulikov era foarte lungă și aproape toate băncile erau denumite după câte un sfânt.

(De fapt, Shara ştia că aproape tot ce se afla pe Continent purta numele unui sfânt. Istoricii saypurieni estimau că erau aproape 70 000 de sfinți înainte de Marele Război. Se părea că zeitățile considerau acordarea titlului de sfânt ca fiind o formalitate iritantă și de aceea îl ofereau fără prea multă bătaie de cap. Când Legile ordinii lumești au intrat în vigoare, efortul de a scoate numele sfinților din structurile polisurilor s-a dovedit a fi copleșitor. Făcând ceea ce era considerată a fi o mare concesie, Saypurul a ridicat din umeri a neputință și pur și simplu a renunțat să mai încerce. Shara își dorea să nu fi renunțat, pentru că i-ar fi făcut treaba mult mai ușoară acum.)

Și numerele... Shara încă nu ajunsese la ele, dar le aruncase o privire. Cifrele și numerele de orice fel erau întotdeauna foarte greu de identificat în orice limbă antică. Un anume cult al Zeităzii Jukov refuza să recunoască numărul 17, de exemplu, deși niciun istoric nu fusese în stare să explice de ce.

Shara își aminti o conversație avută cu profesorul Pangyui în casa secretă din Ahanashtan:

— Numărul limbilor moarte este cât cel al stelelor, a spus el.

— Atât de multe? a întrebat ea.

— Zeitățile nu erau proaste – și-au dat seama că cel mai bun mod de a controla ceea ce gândeau alte națiuni era să controleze modul în care vorbeau. Și în momentul în care respectivele limbi au murit, au dispărut și acele moduri de a gândi, de a privi lumea. Sunt moarte și nu avem cum să le aducem înapoi.

— Ești unul dintre acei academicieni care încearcă să readucă la viață limba-mamă din Saypur? a întrebat Shara.

— Nu. Pentru că Saypurul a fost un loc mare și a avut multe limbi-mamă. Asemenea întreprinderi șovine și de prisos nu mă interesează.

— Atunci de ce să pierzi timpul studiindu-le?

— Ei bine, ne reconstruim trecutul pentru că ne dorim să vedem cum a ajuns prezentul să fie ceea ce este, nu-i așa? a spus Pangyui în timp ce își aprindea pipa.

Și totuși, Pangyui o mințise. Într-un fel, o folosise ca să-și îndeplinească obiectivele secrete.

Shara se reîntoarce la lucru, știind că mai dura mult până avea să termine și încercând să nu se mai gândească și la alte lucruri.

*

Trecuseră două luni când s-a reîntâlnit cu el. Ea era în bibliotecă, unde citea despre isprăvile politice ale lui Sagresha, locotenentul Kajului și erou de război renumit, când a văzut că cineva s-a așezat la masa de lângă fereastră.

Avea capul aplecat, iar părul blond-roșcat și creț îi acoperea fruntea. Nu părea că putea sta vreodată drept pe un scaun. Întotdeauna era așezat într-o rână și aproape pe spate. Avea în poală un volum despre Thinadeshi, inginerul care introdusese calea ferată pe Continent.

Shara s-a uitat la el, s-a gândit o secundă, și-a strâns cărțile, s-a așezat în fața lui la masă și pur și simplu l-a privit.

El nu s-a uitat în sus. A dat pagina, iar după un moment a spus:

— Ce anume dorești?

— De ce mi-ai spus treaba aia? a întrebat ea.

S-a uitat la ea prin perdeaua de păr ciufulit. Chiar dacă Shara nu bea, își putea da seama după pleoapele lui umflate că tânărul avea ceea ce profesorii de la Fadhuri numeau „cap greu”.

— Ce? De la turneu? a întrebat el.

Ea a încuviințat dând din cap.

— Ei bine...

Tânărul a tresărit de parcă s-ar fi simțit jenat și s-a întors la cartea lui.

— Voiam să-ți văd reacția. Părei foarte serioasă. Nu te-am văzut zâmbind toată ziua, în ciuda victoriilor tale admirabile.

— Dar ce-ai vrut să zici prin *asta*?

Întrebarea i-a făcut să se holbeze îndelung unul la altul.

— Ăăă... vorbești serios?

— Da.

— Tu ce *crezi* c-am vrut să spun când te-am întrebat dacă vrei să ne-o... tragem? a întrebat el rar și nesigur.

— Nu, *nu aia*, a zis Shara dând din mână. Mă refer la partea în care ai spus că nu sunt fată.

— *De-asta* ești supărată? *De-asta*?

Shara i-a aruncat o privire aspră.

— Am vrut să spun că... Ei bine, iată! Am mai văzut fete până acum. Multe fete. Poți fi fată indiferent de vârstă. Fete la patruzeci de ani. Fete la cincizeci de ani. Au un fel de nestatornicie impregnată în ele, la fel cum un bărbat de patruzeci de ani poate avea nerăbdarea și beligeranța unui puști de cinci ani. Dar, la fel de bine, poți fi *femeie* la

orice vârstă. Și tu, draga mea, probabil că ești sufletește o femeie de cincizeci și trei sau cincizeci și patru de ani de la vârsta de șase ani. Îmi pot da seama de lucrurile astea. Tu *nu ești* fată. Ești o femeie. Chiar una *bătrână*, a spus el și s-a întors la cartea lui.

Shara s-a gândit la vorbele lui. Apoi și-a scos materialele de studiu și a început să citească. Se simțea confuză, indignată, dar și flatată într-un mod ciudat.

— Biografia lui Thinadeshi e de rahat. Ți-am zis ca să știi, i-a spus ea.

— Da?

— Da. Scriitorul își urmărește propriile interese. Iar referințele lui sunt suspecte.

— Ah. Referințele lui. Foarte important.

— Da.

Vohannes a mai dat o pagină.

— Fiindcă tot veni vorba, te-ai mai gândit la ce-am spus despre sex?

— Tacă-ți fleanca!

El a zâmbit.

*

Începuseră să se întâlnească în bibliotecă aproape în fiecare zi, iar relația lor părea o continuare a jocului de Batlan: un conflict lung și epuizant în care avansau cu pași mărunți. Shara conștientiza faptul că aveau puncte de vedere opuse, ținând cont de naționalitățile lor. Ea era conservatorul credincios care nu avea încredere în nimeni și care propovăduia viața construită pe principii bine stabilite și solide, în timp ce el era libertinul permisiv care spunea că, dacă cineva vrea să facă ceva și nu face rău nimănui și mai ales dacă are și destui *bani* pentru a plăti pentru acel lucru, atunci ce treabă au ceilalți?

Dar amândoi erau de acord că națiunile lor erau într-o situație rea și periculoasă.

— Saypurul a ajuns gras și fără forță din cauza comerțului. Noi credem că ne putem *cumpăra* siguranța. Ideea de a lupta pentru ea în fiecare zi nici nu ne trece prin cap, i-a spus ea într-o zi.

Vohannes și-a dat ochii peste cap.

— Îți zugrăvești lumea numai într-un cinism cenușiu.

— Dar am dreptate. Saypurul a ajuns unde e prin forța sa militară. Liderii civili sunt foarte permisivi, a insistat ea.

— Și ce-ai vrea să faci? Să-i pui pe copiii Saypurului să învețe un alt jurământ pentru Mama Saypur? a râs Vohannes. Draga mea Shara, nu vezi că ceea ce face ca țara ta să fie o națiune măreață este faptul că le permite oamenilor să fie umani într-un fel în care Continentul nu le-a permis niciodată?

— Ești continental și cu toate astea admiri Saypurul?

— Bineînțeles că-l admir. Nu numai pentru că aici n-aș lua lepră, cum s-ar putea întâmpla pe Continent, dar le permiteți oamenilor... să fie oameni. Nu știi cât de rar e lucrul ăsta?

— Credeam că vrei disciplină și pedeapsă. Credință și abnegație, i-a spus Shara.

— Numai continentalii kolkashtani cred treaba asta. Și este un mod de viață nenorocit, crede-mă, spuse Vohannes.

Shara a clătinat din cap.

— Te înșeli. Pasiunea și puterea sunt cele care te fac să ții pasul. Și lumea nu s-a schimbat așa de mult.

— Tu crezi că lumea este un loc rece și aspru, draga mea Shara. Dacă străbunicul tău te-a învățat un lucru, speram să fie faptul că un singur om poate îmbunătăți viețile multor alora.

— Dacă-ai spune asemenea cuvinte laudative la adresa Kajului pe Continent, te-ar omorî.

— Sunt *multe* lucruri pe Continent care mi-ar aduce moartea.

Amândoi credeau că, fiind copii educați din familii aflate la putere, puteau schimba lumea, dar nu se puteau decide în legătură cu modul cel mai eficient de a face asta. Shara dorea când să scrie o istorie epică a Saypurului, a lumii, când să candideze pentru un post de conducere la fel ca mătușa ei. Vohannes visa când să finanțeze un mare proiect artistic care ar schimba în totalitate polisurile continentale, când să intre în afaceri. Amândoi urau ideile celui alt și își exprimau bucuroși această ură prin vorbe grele.

Privind în urmă, poate că au început să devină intimi doar pentru că rămâneau fără subiecte de discutat.

Dar era mult mai mult decât atât. În adâncul ei, Shara știa că, până să-l întâlnească pe Vohannes, nu avusese pe nimeni cu care să *vorbească* de-adevăratelea și credea că și el simțea același lucru. Veneau amândoi din familii faimoase, erau amândoi orfani și trăiau foarte izolați, date fiind circumstanțele. La fel ca în cazul jocului din turneu, își inventau relația în fiecare zi, o relație pe care doar ei o puteau înțelege.

Când nu învăța, în primii doi ani de facultate, Shara era ocupată cu ceea ce mai târziu a considerat a fi o cantitate nemăsurată de sex. Iar în weekend, când toate femeile de serviciu din Academie stăteau acasă și oricine putea să doarmă oriunde, ea mergea la el și dormea toată ziua în brațele lui. Și de multe ori se întreba ce avea de gând cu acest străin, un băiat dintr-un loc pe care ea ar fi trebuit să-l deteste din toată inima.

Nu credea că era vorba de dragoste. Nu credea că era dragoste nici când simțea o durere ciudată și o neliniște atunci când el nu era acolo. Nu credea că era dragoste nici când se simțea ușurată imediat ce primea un bilețel de la el. Nu credea că era vorba de dragoste nici când se gândea

cum vor arăta viețile lor după cinci, zece sau cincisprezece ani petrecuți împreună. Niciodată nu-i trecuse prin cap că putea fi vorba despre dragoste.

„Cât de proști sunt tinerii că nu pot vedea lucruri atât de evidente”, s-a gândit Shara mai târziu.

*

Shara se lăsa pe spătarul scaunului și se uită la munca ei.

STRADA PRINCIPALĂ 3411, BANCA SFÂNTUL
MORNVIEVA, CUTIA 0813, GHIVENY TAORSKAN 63611

Își șterse sudoarea de pe frunte și se uită la ceas. Era trei dimineața. Și, odată ce-și dădu seama de oră, începu să o resimtă.

„Acum, problema cea mai dificilă este cum pun mâna pe ce se află în acea cutie”, își zise.

Se auzi un ciocănit în ușă.

— Intră! spuse ea.

Ușa se deschise. Sigrud intră greoi, se așează în fața biroului ei și începu să-și umple pipa.

— Cum a fost?

Bărbatul făcu o față pe care se citeau deopotrivă confuzia, disperarea și o ușoară fascinație.

— Rău?

— Rău, răspunse el. O parte bună. Dar și... ciudată.

— Ce s-a întâmplat?

Sigrud își băgă pipa în gură puțin nervos.

— Ei bine, femeia lucrează la Universitate. E femeie de serviciu. Irina Torskeny. Nemăritată. Nu are familie. Nimic important în afara serviciului. Am verificat turele ei – a făcut curățenie în biroul și în camera profesorului. A fost

desemnată pentru treaba asta încă de la venirea aici a profesorului Pangyui.

— Bun. O vom cerceta mai îndeaproape, spuse Shara.

— Celălalt însă, bărbatul...

Și Sigrud începu să-i povestească experiența ciudată pe care o avusese în cartierele distruse ale Bulikovului.

— Deci omul pur și simplu a... dispărut? Întrebă Shara.

Sigrud confirmă dând din cap.

— Ai auzit ceva când s-a întâmplat asta? Ca un fel de pocnitură din bici?

Sigrud clătină din cap că nu.

— Ciudat. Dacă ar fi fost un pocnet de bici, m-aș fi gândit la...

— Dulapul lui Parnesi.

— Parnesi.

— În fine.

Shara își frecă tâmpilele gândindu-se. Chiar dacă Sfântul Parnesi era mort de sute de ani, lucrările lui continuau să o deranjeze. El fusese preot al Zeității Jukov și se îndrăgostise nebunește de o călugăriță kolkashtană. Cum Zeitatea Kolkan era foarte dură când venea vorba de sex, Parnesi nu putea să-și viziteze iubita la mănăstire. Iar cum Jukov era o Zeitate isteță și capricioasă, a creat un miracol care-i permitea lui Parnesi să se ascundă de dușmanii lui, indiferent dacă erau muritori sau zeități. Un „dulap” sau un „buzunar” de aer în care putea intra în orice moment și care îi permitea să intre în mănăstire foarte ușor.

Dar bineînțeles că acest miracol putea fi folosit și pentru treburi mult mai puțin plăcute. În urmă cu doar doi ani, Shara avusese nevoie de peste trei luni să-și dea seama de sursa unor scurgeri de informații din Ahanashtan. Vinovații s-au dovedit a fi trei atașați comerciali care descoperiseră cumva miracolul; iar dacă unul dintre ei nu și-ar fi dat cu atât de mult parfum – pentru că Dulapul lui Parnesi

maschează totul, mai puțin mirosurile –, Sigrud nu l-ar fi prins niciodată. Dar l-a prins și lucrurile au devenit neplăcute pentru el... astfel că omul și-a pârat repede complicitii.

— M-am temut că miracolul va deveni mai popular după Ahanashtan. Așa ceva ar putea fi o catastrofă. Dar dacă nu e Parnesi... Ești *sigur* că omul a dispărut? Întrebă Shara.

— Sunt în stare să găsesc oameni, spuse Sigrud cu încredere implacabilă și indiferentă. Dar nu l-am putut găsi.

— L-ai văzut scoțând cumva o bucată argintie de pânză? Se spunea că Scalpul lui Jukov face cam același lucru... Dar nimeni nu l-a mai văzut de mai bine de patruzeci de ani. Se zice c-ar arăta ca o bucată de pânză argintie.

— Sugestiile tale ignoră o problemă mai mare. Chiar dacă omul ar fi fost invizibil, tot ar fi căzut câteva etaje și-ar fi murit, spuse Sigrud.

— Ah. Corect.

— N-am văzut nimic. Am căutat pe străzi. Am căutat în toată zona. Am întrebat. N-am găsit nimic. Dar...

— Dar ce?

— A fost un moment... în care am simțit că nu mă aflam unde eram de fapt.

— Asta ce vrea să însemne?

— Nu știu sigur, spuse Sigrud. Era ca și cum mă aflam într-un loc mai... vechi. Am văzut clădiri care nu cred că erau acolo...

— Ce fel de clădiri?

Sigrud ridică din umeri.

— Nu există cuvinte să explice ce am văzut.

Shara își aranjă ochelarii. Toate astea o nelinișteau.

— Ai făcut ceva progrese? Întrebă Sigrud uitându-se la mulțimea de lămpi și mormanul de hârtii. Văd c-ai golit trei ceainice. Așadar, veștile pot fi ori foarte rele, ori foarte bune.

— La fel ca ale tale, veștile sunt de ambele feluri. Mesa-jul este o cutie de valori dintr-o bancă. Singura întrebare rămasă este cum ajungem la ea.

— Nu mă trimiți să jefuiesc banca, nu?

— Oh, *Cerule*, nu! spuse Shara. Pot să și văd titlurile din ziare...

„Și numărul morților”, gândi ea.

— Nu poți trage niște sfori?

— Să trag niște sfori?

— Ești diplomat, nu-i așa? Edilii orașului sunt mai mult sau mai puțin niște marionete, corect? Nu te poți folosi de ei? Întrebă Sigrud.

— Numai dacă nu cumva cutia de valori este păzită. Și se pare că și Pangyui era urmărit îndeaproape. Profesorul se ocupa de niște lucruri cu care nu știam că se ocupă. Se pare că nu mi-a zis tot adevărul, spuse Shara și se uită la Sigrud. Nu sunt sigură dacă ar fi bine să-ți spun. Dar îți voi spune dacă mă întrebi.

Sigrud ridică din umeri.

— Să fiu sincer, nu prea mă interesează.

Shara nu se mai obosi să-și ascundă ușurarea. Unul dintre lucrurile pe care le aprecia la „secretarul” ei era că nu-l interesa toată această încâlceală și confuzie. Sigrud era un ciocan într-o lume a cuielor și era mulțumit să știe doar acest lucru.

— Bun! N-aș vrea să arătăm că suntem prea interesați de studiile lui Pangyui. Ar fi neînțelept din partea noastră să-i lăsăm să creadă că nu știm ce știa Pangyui. Trebuie să aranjăm lucrurile mai subtil. Încă nu știu exact cum am putea face asta.

— Și ce facem acum?

Inițial, Shara nu știu ce să răspundă. Apoi își dădu treptat seama că se gândise toată noaptea la o strategie. Numai că nu fusese *conștientă* de asta.

Inima i se făcu cât un purice când își dădu seama care era soluția. Și totuși, era atât de sigură că va funcționa, încât ar fi fost fraieră să nu încerce.

— Ei bine, avem totuși un indiciu. Pe cine avem la minister care se pricepe la finanțe?

— La finanțe?

— Da. Mai ales la bănci.

Sigrud ridică din umeri.

— Îmi aduc aminte că am auzit că Yonji ar fi încă acolo.

Shara începu să noteze.

— E perfect! Trebuie să-l contactez cât mai repede să verific... dar *sigur* am dreptate. Am totuși nevoie de el să-mi confirme care sunt pașii exacți.

— Și tot singuri suntem? Doar tu și eu împotriva întregului Bulikov?

Shara termină de notat.

— Nu. Nu cred că e suficient. Întinde-ți antenele. Vom avea nevoie să recrutăm câțiva oameni. Și nu trebuie să știe că treaba asta are ceva de-a face cu ministerul. Dar tu de obicei ești bun la recrutat oameni.

— Cu cât îi putem plăti?

Shara îi spuse.

— *De-asta* par atât de bun la recrutat, spuse el.

— Foarte bine. Acum, un ultim lucru trebuie să te mai întreb: ai ceva haine de petrecere?

Sigrud îi arătă ghetetele murdare de noroi și cămașa pătată.

— Ce spui de astea? Nu sunt potrivite pentru o petrecere? întrebă el.

*

În lumina dinaintea răsăritului, Shara aștepta somnul și își amintea. Erau pe la jumătatea relației, însă niciunul dintre ei nu știa asta atunci. Ea l-a găsit stând sub un copac,

uitându-se la antrenamentele echipei de canotaj de pe râul Sharyoonith de lângă Academie. Echipa fetelor tocmai ce își pusese ambarcațiunea pe apă și acum se urca în ea. Când Shara i s-a alăturat și s-a așezat în poala lui, așa cum făcea de obicei, a simțit o mică umflătură care îi apăsa în spate.

— Ar trebui să fiu îngrijorată? l-a întrebat ea.

— În legătură cu ce?

— Tu ce crezi?

— Prefer să nu gândesc deloc când sunt afară. Tinde să strice toată distracția.

— Ar trebui să fiu îngrijorată că într-o bună zi mă vei părăsi pentru o altă fată? a întrebat ea.

Vohannes a început să râdă surprins.

— Nu știam că ești așa geloasă, micuța mea secure.

— Nimeni nu este gelos până când nu are motive să fie, a spus ea după care și-a întins brațul și a apucat umflătura. Iar *asta* pare un motiv.

El a mârâit, dar nu a iritare.

— Nu știam că suntem așa de formali.

— Formali? E o problemă de *formalitate*?

— Este pentru mine. Cum ar trebui să fie atunci? Presupun că tu ești *a mea* și eu sunt *al tău*, dragă? Ești sigură că vrei să fii *a mea* pentru totdeauna și *să-mi aparții*?

Shara amuțise. Apoi și-a întors privirea.

— Ce e? a întrebat Vohannes.

— Nimic.

— Ce e? a întrebat-o el iar, de data asta frustrat. Ce am mai zis acum?

— Nu e nimic.

— Ba e clar că e ceva. Până și aerul a devenit rece.

— *Ar trebui* să nu fie nimic. E... ceva legat de mine. O treabă saypuriană.

— Măcar spune-o, Shara. Lasă-mă măcar să aflu.

— Presupun că pentru tine nu înseamnă nimic, nu-i așa? Să-i spui cuiva că e al tău. Să spui că cineva îți aparține. Că

sunt *a ta*. Dar noi nu spunem asemenea lucruri aici. Şi e posibil să nu înţelegi... dar poporul tău nu a fost niciodată stăpânit de cineva. Şi sună foarte diferit când o spui tu, Vo.

Vohannes a tras adânc aer în piept.

— Of, zeilor, Shara, ştii că nu am vrut să insinuez nimic...

— Ştii că n-ai vrut. Ştii că pentru tine a fost ceva foarte inocent. Dar să fii stăpânit şi să spui că cineva îţi aparţine au înţelesuri diferite aici. Noi nu spunem așa ceva. Oamenii încă îşi amintesc cum a fost pe vremuri.

— Ei bine, spuse Vohannes răutăcios, *noi* nu ştim. Noi am pierdut asta. Am fost *privaţi* de ea. De vină e nenorocitul de străbunic al tău.

— Detest când vorbeşti despre asta...

— Ştiu. Dar măcar poporul *tău* încă are *amintirile*, oricât de neplăcute ar fi. Ai voie să citeşti despre istoria *mea* aici. La dracu', biblioteca şcolii ăsteia are mai multe informaţii despre noi decât avem noi! Dar, dacă încerc să iau ceva acasă, aş fi amendat, întemniţat sau chiar mai rău de către poporul *tău*.

Ruşinată, Shara nu i-a mai răspuns. Amândoi s-au întors spre râu. Un pui de lebadă prinsese ceva lângă trestii; ieşiră apoi la iveală gâtul lung şi alb şi picioarele panicate ale broaştei prinse în cioc.

— Urăsc asta, a spus Vohannes.

— Ce?

— Urăsc sentimentul că suntem diferiţi... a spus el şi a continuat după o pauză lungă. Şi sentimentul că până la urmă nu prea ne cunoaştem.

Shara urmărea cum echipele de canotaj făceau sprinturi pe apă, bicepsii şi tricepşii puşi la treabă în lumina dimineţii. Au trecut primele ambarcaţiuni ale fetelor, apoi cele ale băieţilor, îmbrăcaţi mai lejer şi arătând mai mulţi muşchi.

Oare a fost doar în imaginaţia ei sau umflătura care era presată de spatele ei s-a mişcat când au trecut băieţii?

Vohannes a oftat:

— Ce zi!

Noi nu ne aparținem. Nu suntem lăsați să ne aparținem. Să fim noi înșine este o crimă, să fim noi înșine este un păcat. Să fim noi înșine este un furt.

Noi suntem muncă, doar muncă. Suntem lemnul pe care-l tăiem din pădurile țării noastre, minereul pe care-l scoatem din oasele țării noastre, porumbul, grâul și grânele cultivate pe câmpurile ei.

Și totuși nu le vom gusta niciodată. Nu vom trăi în casele făcute din lemnul pe care-l tăiem. Nu vom face din metalele noastre unelte pentru noi. Aceste lucruri nu ne sunt destinate nouă.

Noi nu suntem făcuți pentru noi.

Noi suntem făcuți pentru cei de peste ape. Noi suntem făcuți pentru copiii zeilor. Noi suntem precum sunt metalul, piatra și lemnul pentru scopurile lor.

Noi nu protestăm pentru că nu avem voci să protestăm. A avea voce este o crimă.

Nu ne putem gândi să protestăm. A gândi asemenea lucruri este o crimă. Aceste cuvinte, aceste cuvinte pe care le auzi sunt furate din mine.

Noi nu suntem aleșii. Noi nu suntem copiii zeilor. Noi nu avem suflete, suntem cenușă, suntem ca noroiul și praful.

Dar dacă e într-adevăr așa, atunci de ce ne-au mai făcut zeii? Și dacă suntem făcuți doar pentru a munci, atunci de ce ne-au dat minte, de ce ne-au dat dorințe? De ce nu putem fi ca vacile din câmp sau ca găinile din cotețe?

Străbunii mei au murit în sclavie. Eu voi muri în sclavie. Copiii mei vor muri în sclavie. Dacă suntem doar obiecte pentru copiii zeilor, atunci de ce ne lasă zeii să suferim?

Zei nu sunt cruzi pentru că ne fac să muncim. Sunt cruzi pentru că ne permit să sperăm.

Mărturie anonimă a unui saypurian, aproximativ 1470

SĂ FACĂ CE ȘTIE EL MAI BINE

Casa Votrov era una dintre cele mai moderne case din Bulikov, deși nu puteai spune asta doar dacă te uitai la ea. Era o clădire masivă, voluminoasă, îndesată, făcută din piatră gri-închis și contraforturi fragile. Ferestrele mici se înghesuiau ca niște punctulețe pe lateralele bombate ale casei, unele fiind luminate de câte o lumânare care pâlpâia. Pe partea sudică, opusă vântului teribil din nord, se aflau balcoane masive aranjate ca într-un fel de piramidă, fiecare balcon fiind cu puțin mai mic decât precedentul, ultimul, cel din vârf, semănând cu un mic cuib de cioară în vârf. Pentru Shara, care crescuse văzând structurile simple de lemn din Saypur, era ceva primitiv, sălbatic, care nu semăna cu un domiciliu, ci mai mult cu un polip acvatic deformat. Și totuși, în Bulikov era ceva nou, pentru că, spre deosebire de majoritatea caselor vechilor familii, această casă fusese construită special pentru a oferi un bun adăpost în fața climei reci sau geroase. O climă care, după cum se știe, apăruse în ultimii ani.

„Să recunoască faptul că lucrurile s-au schimbat este aproape letal pentru acești oameni”, gândi Shara în timp ce mașina ei se apropia.

Stomacul îi trăda nervozitatea. Oare el chiar era înăuntru? Nu știa nimic despre casa lui. Să o vadă acum, să-și dea seama că era reală și că viața lui mersese înainte după despărțirea de ea o afectau într-un mod ciudat.

„Potoliți-vă”, le spuse ea gândurilor ei, numai că porunca aceea le făcea și mai gălăgioase.

O coloană lungă de mașini și trăsurile se târa spre intrarea conacului Votrov. Shara îi privi pe cetățenii bogați și faimoși ai Bulikovului ieșind din mijloacele lor de transport, ridicându-și mânecile în dreptul feței pentru a se feri de aerul rece și grăbindu-se înăuntru. După aproape o jumătate de oră, Pitry intră cu mașina pe porțile domeniului și ajunse lângă intrare.

Valetul o primi cu o privire la fel de rece ca vântul serii. Ea îi înmână invitația oficială. El o luă, dădu scurt din cap, apoi arătă cu mâna îmbrăcată în mănușa albă spre ușa pe care nu o ținea deschisă.

Cu un cor de scârțâituri de la amortizoarele mașinii, Sigrud ieși și se așeză pe prima treaptă. Valetul tresări aproape imperceptibil, făcu o plecăciune adâncă în fața Sharei și-i deschise ușa.

Ea păși peste prag. „Oare la câte petreceri am fost în viața mea alături de comandanți și generali și criminali mândri? Și totuși, de asta mi-e cel mai teamă dintre toate”, gândi Shara.

Spre deosebire de exterior, interiorul era extrem de luxos. Sute de lămpi de gaz decorau holul, fiecare acoperită cu sticlă vopsită pentru a reda o lumină aurie. Un candelabru de cristal uluitor de complicat, făcut din bucăți de cristal, părea că se scurge din tavanul rotund, dând impresia că era o mare și strălucitoare stalactită. În centrul camerei se aflau două șemineuri imense, în care ardea energic focul, iar între ele o scară spiralată care ducea spre restul casei.

„Ai fi putut trăi aici alături de el dacă nu erai atât de mândră”, spuse o voce foarte similară cu cea a mătușei Vinya.

„Nu m-a iubit și nici eu nu l-am iubit”, răspunse Shara.

Shara nu era atât de proastă încât să creadă că acesta era adevărul. Dar știa că nici minciuni nu erau.

— Motivul pentru care casa e atât de mare este că deține toți constructorii, bineînțeles, spuse o voce.

Mulaghesh stătea dreaptă lângă o coloană. Doar uitându-se la ea, pe Shara o luau durerile de spate. Mulaghesh era îmbrăcată cu uniforma ei: spălată, călcată, perfectă. Avea părul prins într-un coc sever, iar în cizmele negre până la genunchi te puteai oglindi. Partea stângă a pieptului îi era acoperită de medalii, iar pe partea dreaptă atârnavu aproape la fel de multe. Una peste alta, nu părea bine îmbrăcată, ci mai degrabă bine asamblată. Shara era foarte tentată să o caute de bani.

— Casa originală s-a pierdut în timpul Marii Disparații. Sau cel puțin așa mi s-a spus, zise Mulaghesh.

— Bună seara, doamnă guvernatoare. Arătați impresionant.

Mulaghesh aprobă, dar nu-și luă ochii de la protipendă adunată în jurul focurilor.

— Nu vreau ca oamenii ăștia să uite ce sunt. În ciuda oricăror pretenții diplomatice, *suntem* o prezență militară în orașul lor, spuse Mulaghesh.

Lângă șemineul din dreapta se afla un soclu pe care erau așezate cinci statui mici.

— Și acestea ar fi motivul pentru care ne aflăm aici? întrebă Shara.

— Da, răspunse Mulaghesh.

Guvernatorul și Shara se îndreptară către statui.

— Este o licitație de artă, în urma căreia banii strânși vor fi direcționați către Partidul Noul Bulikov și către alte câteva cauze de o importanță incertă. Votrov este recunoscut drept iubitor de artă. O chestie destul de controversată.

Shara putea vedea de ce. Deși cele cinci statui nu erau nuduri, în sensul că nu lăsau la vedere nimic din ceea ce ar fi fost interesat cineva să vadă, *se apropiiau* totuși de acel stadiu de nuditate, iar colțul unei robe sau capătul unei chitare

era așezat astfel încât să ascundă părțile intime. Erau trei reprezentări feminine și două masculine, dar niciuna nu era extrem de atrăgătoare. Erau creaturi destul de mari, cu șolduri și umeri lați și coapsele grase.

Shara își mijeia ochii în timp ce citea plăcuța de la baza soclului.

— „Țărani odihnindu-se”, spuse ea.

— Da. Sunt două lucruri la care Bulikovul nu vrea să se gândească: la nuditate și la săraci. *Mai ales* la nuditate.

— Cunosc atitudinea față de sexualitate a acestui oraș.

— Nu neapărat o atitudine, cât mai degrabă o încredințare, spuse Mulaghesh. Apucă o halbă de bere de pe tava unui ospătar și o dădu pe gât. Nici nu se poate vorbi cu ei despre asta, continuă ea.

— Da, nici nu mă așteptam să se poată discuta. Dezgustul lor pentru... sistemul nostru liber de căsătorii este bine cunoscut, zise Shara.

— Nu mi s-a părut liber când am fost *eu* căsătorită, pufni Mulaghesh.

Cum aproape toți saypurienii erau văzuți drept bunuri mobile pe vremea Imperiului Continental, mulți erau forțați să se căsătorească sau divorțau după cum le dicta orice companie continentală sau individ care îi deținea. După ce Kajul a învins Continentul, legile saypuriene privind mariajul au fost influențate de aceste traume. În Saypur, doi soți semnează de bunăvoie un contract pe șase ani, la sfârșitul căruia îl pot prelungi sau îl pot lăsa să expire. Din această cauză, mulți saypurieni au câte două, trei sau mai multe căsnicii în timpul vieții. Și cum căsătoriile homosexuale nu erau recunoscute formal de către Saypur, lupta vehementă pentru libertatea individului nu îi permitea statului să le interzică.

Shara observă o umflătură scandalosă pe sub roba uneia dintre statui.

— S-ar putea spune despre aceste lucrări că sunt împotriva culturii.

— Sau că te piși în ochii celor care dețin puterea, da.

— Un mod cam grosolan de a vedea lucrurile, spuse o voce.

O femeie tânără, înaltă și slabă, îmbrăcată cu o întreagă menajerie de blănuri, stătea chiar în spatele lor. Era incredibil de tânără, nu avea mai mult de douăzeci de ani, cu părul roșcat și cu pomeții mari și ascuțiți. Reușea să arate foarte continental, dar și foarte rafinată în același timp, două lucruri care de multe ori se contraziceau.

— Eu aș spune mai degrabă că îmbrățișează noul.

Mulaghesh ridică halba pentru un toast ironic.

— Beau pentru asta. Fie ca picioarele lui să găsească pământul și să fugă repede și departe.

— Dar nu pari foarte convinsă că s-ar putea întâmpla asta, doamnă guvernatoare.

Mulaghesh mormăi ceva în halba ei.

Tânăra nu păru surprinsă și continuă:

— Găsesc foarte descurajant faptul că aveți dubii în privința eforturilor noastre, doamnă guvernatoare. Speram, în calitate de reprezentant al națiunii dumneavoastră, să ne acordați sprijin.

— Nu sunt în poziția să acord ceva, mai ales sprijin. Nu sunt nici în poziția în care să pot spune multe pe cale oficială. Dar sunt nevoită să-i ascult pe Edilii orașului foarte des, domnișoară Ivanya. Și nu știu dacă ideile voastre, oricât de ambițioase ar fi, cresc într-un pământ fertil.

— Lucrurile se schimbă, spuse tânăra.

— E adevărat. Dar nu atât de mult pe cât ai crede, spuse Mulaghesh, care apoi privi cu ostilitate în șemineu.

Tânăra oftă și se întoarse către Shara.

— Sper că doamna guvernatoare nu te-a împovărat cu viziunea ei pesimistă. Aș prefera ca primul tău eveniment

social din Bulikov să fie mai *optimist*. Tu ești noua ambasadoare culturală, corect?

— Da, sunt, spuse Shara și făcu o plecăciune foarte politicoasă. Shara Thivani, ambasador cultural, Clasa a II-a.

— Eu sunt Ivanya Restroyka, custode-asistent al galeriei care a donat cele cinci statui. Este o reală plăcere să te avem printre noi, dar trebuie să te avertizez că nu toată lumea te va primi atât de călduros. Atitudinile conservatoare sunt mai greu de schimbat. Totuși, sper ca la sfârșitul serii să mă consideri un prieten.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră să spuneți asta, mulțumesc, zise Shara.

— Acum vino, hai să te prezint tuturor. Până la urmă, nu cred că doamna guvernatoare vrea să se ocupe de asemenea responsabilități sociale, spuse Ivanya.

Mulaghesh luă o altă halbă.

— Este înmormântarea ta, domnișoară ambasadoare. Dar să ai grijă cu Ivanya. Caută problemele cu lumânarea, spuse ea.

— Sunt vinovată doar că am *bun-gust*, răspunse Ivanya zâmbind jovial.

Deveni imediat clar că, în ciuda vârstei fragede, domnișoara Ivanya Restroyka era o persoană cu state vechi în lumea bună a Bulikovului. Intra în grupurile oamenilor bogați și influenți ca un rechin printr-un banc de pești. Într-o oră, Shara deja dăduse mâna sau făcuse plecăciuni în fața tuturor celebrităților invitate la recepție.

— Am vrut să mă fac artist. Dar pur și simplu nu mi-a ieșit. N-am avut... nu știu cum să zic. Probabil *imaginație* sau ambiție ori amândouă. Trebuie să fii puțin în afara lucrurilor pentru a reuși să faci ceva nou. Dar eu eram întotdeauna înăuntrul lucrurilor, mărturisi Ivanya.

Lângă unul dintre șemineuri se stârni agitație.

— Ce poate fi? întrebă Ivanya.

Dar Shara vedea deja. Era Sigrud. Stătea cu un picior pe șemineu și se apleca spre foc ca să ia un mic cărbune aprins. Chiar din locul unde se afla Shara, se putea auzi sfârâitul degetelor în momentul în care bărbatul apucă tăciunele. Dar fața lui nu trăda durere. Sigrud își aprinse pipa, trase de două ori din ea, expiră un nor de fum, apoi aruncă tăciunele înapoi în foc. După ce termină, se retrase într-un colț întunecat, unde își puse mâinile în sân, se rezemă de perete și începu să se uite în jur.

— Cine este creatura *aia*? întrebă Ivanya.

Shara tuși.

— Este asistentul meu, Sigrud.

— Ai un *dreyling* drept asistent?

— Da.

— Dar nu sunt *sălbatici*?

— Suntem cu toții rezultate ale circumstanțelor în care ne-am născut.

Ivanya râse.

— Domnișoară ambasadoare, sunteți mult mai uimitoare decât am sperat vreodată. Vom avea o prietenie excepțională. Ah! A venit la țanc!

Plecă iute de lângă Shara și se îndreptă către un bărbat înalt și bărbos care cobora încet scăările, ajutat de un baston. Șoldul drept îl deranja. La fiecare al doilea pas, își ducea mâna dreaptă la șold pentru a-l susține. Cu toate acestea, bărbatul își menținea postura regală. Era îmbrăcat într-un smocking alb cu centură aurie.

— Iată-l și pe iubitul meu! Ți-a luat *atât de mult* să cobori. Și eu care credeam că femeilor le ia o eternitate să se îmbrace, nu bărbatilor.

— Voi face un soi de lift în casa asta. Scările mă vor omorî, sunt sigur, spuse el.

— Vorbești ca un om bătrân, spuse ea.

— Mă simt ca un om bătrân.

— Dar oare săruți ca un om bătrân?

Ivanya îl trase spre ea, deși el opuse ceva rezistență până să o lase. Cineva din mulțime scoase un țipăt de entuziasm.

— Nu. Nu încă. Dar trebuie să verific asta în fiecare zi, dragule? zise Ivanya.

— Trebuie să-ți faci programare dacă vrei asta. Sunt foarte ocupat, să știi. Acum, cine mă curăță de bani și în seara asta? întrebă el voios.

Se uită la mulțime, iar focul îi luminează fața.

Sharei îi îngheță inima. Presupusese că bărbatul era bătrân. Dar nu era. De fapt, nu îmbătrânise nici măcar cu o zi. Avea părul mai lung și, chiar dacă avea câteva fire albe pe la temple, încă își păstra nuanța roșcată. Barba lui era de un roșu aprins, dar mică și atent tăiată, spre deosebire de majoritatea continentalilor bogați care aveau bărbi lungi. Shara îi putea vedea maxilarul puternic, nelipsitul zâmbet îngâmfat și, chiar dacă ochii își mai pierduseră din strălucirea sălbatică, încă erau la fel de albaștri și pătrunzători cum își amintea ea.

Lumea bună se adună în jurul lui.

— Ah, ce bine. Ce mulțime în seara asta. Sper că v-ați adus portofelele, râse el în timp ce îi întâmpina.

Chiar dacă-i cunoștea doar pe câțiva dintre ei, îi trata pe toți ca fiind prietenii lui vechi.

Shara privea fascinată, îngrozită, speriată. „Cât de puțin s-a schimbat”, își zise ea.

Și era foarte surprinsă de faptul că-l ura pentru asta. Era extrem de nepoliticos din partea lui să traverseze toți acei ani și la capătul lor să fie la fel.

— Ai văzut statuile? îl întrebă Ivanya. Trebuie să le vezi când poți, dragule. Sunt încântător de *urâte*. Le ador. *De-abia aștept să văd ce vor scrie ziarele*.

— Probabil multe lucruri nepoliticoase, spuse el.

— Da, da, normal. Vor urla. Dar asta și sperăm. Rivegny de la turnătorie este aici. Îți doreai să vină de ceva timp,

nu-i așa? Ei bine, *a venit*. Mi-l imaginam să fie mult mai mare, fiind un om care se ocupă de metale, dar este foarte zvelt. Trebuie să vorbești cu el. Îți voi aduce un plic pentru cecul lui. A, și noua ambasadoare culturală este aici. Știai că are un nordic drept *asistent*? Adică *secretar*. Și este și el *aici*, dragule. Tocmai ce și-a băgat *mâna* în foc și a fost foarte *absurd*. Nu mă pot opri din râs. Seara este *perfectă*.

Bărbatul privi încă o dată prin încăpere, amuzat. La început, privirea lui nu se opri asupra ei. Indiferența lui o făcu pe Shara să se clatine pe picioare, de parcă primise o lovitură puternică.

Apoi ochii bărbatului scânteiară, iar el își retrase încet privirea spre ea.

Într-un interval de câteva secunde, pe chipul lui se derulară mai multe trăiri: mai întâi confuze, apoi recunoaștere, apoi uimire și furie. Dar după acest amalgam de trăiri, pe chipul lui se așternu expresia cu care Shara era foarte obișnuită: zâmbetul cel mai arogant.

— Tu ești noua ambasadoare? întrebă el.

Shara își aranjă ochelarii.

— Vai mie!

*

Sigrud se uita în foc, masându-și cu degetul mare palma acoperită cu mănușă. Îi venise în minte o zicală din țara natală: „Invidiază focul pentru că există sau nu există. Focul nu simte fericirea, tristețea, furia sau depresia. Focul arde sau nu arde“.

Lui Sigrud i-au trebuit câțiva ani să înțeleagă această zicală, dar a avut nevoie de și mai mulți ani să învețe să fie ca focul: să existe și nimic mai mult.

Se uită la Shara și la bărbatul cu baston cum își dădeau târcoale în mulțime. Îi văzu cum erau așezați, cu fețele

aproape ferite de privirea celuilalt, dar nu în totalitate. Din orice punct se aflau se puteau urmări, trăgând cu ochiul peste umărul cuiva sau privind într-o parte pentru a-l surprinde pe celălalt cum mimează nepăsarea.

Se priveau fără a se privi. „E un dans stângaci”, gândi el.

Omul cu baston își tot verifica ceasul, probabil să nu pară prea nerăbdător, credea Sigrud. După ce făcu spectacol în mulțime, apucă un ospătar de braț și îi șopti ceva la ureche. Ospătarul dădu ocol mulțimii de câteva ori înainte să se ducă la Shara, căreia îi lăsă un bilețel. Shara îl ascunse zâmbind, iar după ce se desprinsе de fetele guralive îmbrăcate în blănuri, se furișă la etaj.

Sigrud se întoarse la foc. Cu siguranță erau iubiți. Mișcările lor vorbeau de îmbrățișările tandre pe care și le oferiseră cândva. Dreylingul se amuză: chiar dacă era mică și tăcută, Shara Komayd era o armă la fel ca el. Totuși, își dădu seama că faptul că se lăsase surprins era o prostie. Toate viețuitoarele de pe Pământ au parte de puțină iubire în viețile lor, oricât de scurte ar fi.

Își aminti de vânătorul de balene, vasul *Svordyaaling*. Puntea plină de sânge și grăsime în timp ce echipajul jupuia de piele balena moartă la fel cum cineva ar curăța coaja unui măr. Balena imensă, puturoasă și plină de sânge, prinsă în chingi pe o parte a vasului, urmărită de stoluri de pescăruși. În zilele de după vânătoare, de după cursă, după ce maistrul înfigea în plămânii bestiei harponul până când țâșnea sângele, după ce-o aduceau la bord... În acele zile, sub punte, Sigrud obișnuia să scoată un medalion din jacheta lui, să-l deschidă și să se uite la el la lumina lumânării...

Sigrud se uită acum la mâna care-l durea, acoperită de mănăușă. Nu-și mai amintea cum arăta medalionul și nici portretul din el. Credea că-și amintea măcar sentimentul

pe care-l avusese atunci când ținuse medalionul în mână. Dar probabil că imaginația îi juca feste.

— Pari preocupat, spuse o voce. O femeie de vârsta a doua, cu siguranță bogată, stătea lângă el. Vrei să bei ceva? întrebă ea oferindu-i un pahar cu vin.

Sigrud ridică din umeri, luă paharul și îl dădu pe gât dintr-o înghițitură. Ea îl privea, entuziasmată, curioasă.

— Ce invitat remarcabil! Mă îndoiesc că Votrov a avut vreodată o persoană ca tine sub acoperișul lui, spuse femeia.

Sigrud trase din pipă și se uită la foc.

— Și pentru ce te afli aici? întrebă ea.

Sigrud mai trase o dată din pipă, de data asta mai lung. Se gândea.

— Necazuri, răspunse el.

Cineva făcuse o glumă porcoasă. Un grup mare de oameni începuseră să râdă, iar cei mai delicați participanți se întoarseră cu spatele, jigniți.

*

Clinchetul cristalului, zgomotul râsetelor. Aplauze izbucneau dintr-o cameră depărtată din casa aceea deformată. „Cât de goale și oribile sunt sunetele sălbatice ale unei petreceri când sunt filtrate prin zeci de metri de piatră”, gândi Shara.

Scara în spirală continua să urce. Se întreba dacă-l va găsi așteptând-o sus. Dacă era așa, credea că era mai bine să se întoarcă și să se dea de-a berbeleacul pe scări decât să vorbească cu el.

Se controlă și urcă scările până ajunse în ceea ce părea a fi biblioteca, numai că era prea mare să fie doar atât. Pe un perete trona un tablou – portret de familie. În cei doi ani de relație, Vohannes nu-i vorbise niciodată de părinții

lui – ceea ce acum i se părea ciudat – și totuși arătau la fel cum și-i imaginase: mândri, princiari, scorțoși. Tatăl Votrov era îmbrăcat într-o uniformă aproape militară, cu zeci de medalii și decorații. Mama Votrov purta o rochie de gală roz. „Erau genul ăla de oameni care din când în când mai trec să-și inspecteze copiii în loc să-i crească”, gândi ea. Dar ceea ce găsea surprinzător era că lângă băiatul care părea a fi Vohannes la unsprezece ani stătea un altul, puțin mai mare, cu ochii negri și pielea mai albă. Cei doi semănau atât de mult, încât cu siguranță erau frați. Totuși, Vohannes nu-i povestise nimic despre el.

De undeva se simțea curent, iar flacăra lumânării dansa. Ea își linse degetele, testă aerul și văzu sursa adierii, o fereastră din apropiere. Se duse spre ea.

Luminile Bulikovului se vedeau ca o mare de stele albalbastre. Lumina lunii era slabă în seara aceea, dar Shara putea vedea forme curioase printre acoperișuri. Un templu pe jumătate căzut, ruinele unei case, scările spiralate care stăteau să se prăbușească.

Se uită în jos. Trei gărzi cu căști de metal patrulau pe lângă zidurile casei Votrov, cu puști în mână. Interesant: nu văzuse niciun gardian când ajunsese.

Se auzi zgomotul unei clanțe. Se întoarse și văzu cum cineva bâjbâia să deschidă ușile. Apoi observă vârful bastonului alb.

„Acum ai șansa să fugi”, spuse o voce din capul ei. Se rușină gândindu-se că nu putea respinge acea idee în totalitate.

Bărbatul intră șchiopătând. Blănurile lui albe păreau aurii în lumina lămpilor. Abia dacă-i aruncă o privire – evita contactul vizual – și se duse la căruciorul cu băuturi, unde își turnă un pahar. Apoi începu să meargă șchiopătând.

— Încăperea asta e mult prea mare, nu crezi? spuse el.

— Depinde la ce e folosită.

Shara nu știa ce să facă cu mâinile sau cu corpul ei. Oare câți demnitari și nobili întâlnise până atunci și totuși iată că acum se simțea atât de stânjenită.

— Îmi pare rău că te-am luat de la petrecerea ta.

— Am mai văzut-o. Știu cum se termină, spuse el zâmbindu-i larg. Nu prea mă dau în vânt după chestii de-astea. Ți place panorama?

— Este... minunată.

— Se poate spune și așa.

Se duse lângă ea la fereastră.

— Tatăl meu vorbea încontinuu despre vederea de aici. Despre ce *era* odinioară. Arăta pe fereastră și zicea: „Acolo, în colț, era Turnul Kivrey! Și acolo, după parc, era Fântâna lui Ahanas, iar șirul de oameni obișnuia să se întindă pe toată strada“. Eu eram impresionat, până când am refăcut firul istoriei și mi-am dat seama că tata nu fusese în viață să vadă toate astea. Existaseră cu mult timp înaintea lui. În realitate nu știa, doar ghicea. Și acum, nici nu mă mai interesează să știu ce spunea sau ce reprezentau cheștiile alea.

Shara încuviință rece.

Vohannes se uită la ea.

— Haide, zi!

— Să zic? Ce să zic?

— Haide, spune-mi! Știu că vei exploda dacă nu zici.

— Ei bine... zise ea și își dresе vocea. Dacă tot vrei să știi... Turnul Kivrey a fost un monument înalt din metal cu o ușă mică în față. Vizitatorii intrau pe ușă și găseau în fața lor ceva, ceva care avea să le schimbe viețile. Uneori le schimba viețile în bine – câteva medicamente să le ia acasă pentru cei bolnavi –, alteori le schimba viețile în rău – o pungă de bani și adresa unei prostituate care mai târziu îi ducea la sapă de lemn.

— Interesant.

— Probabil era dovada simțului ciudat al umorului pe care-l avea Zeitatea Jukov. O lungă și continuă glumă la adresa fiecăruia.

— Înțeleg. Și fântâna?

— Doar ape vindecătoare. Zeitatea Ahanas avea asemenea fântâni pe tot Continentul.

Bărbatul clătină din cap zâmbind.

— Încă mai ești o pacoste atotștiutoare.

Shara îi zâmbi acru.

— Iar tu ai rămas același ignorant arogant.

— Se numește ignoranță dacă nu te interesează să știi?

— Da. Chiar asta e *definiția* ignoranței.

O privi din cap până-n picioare.

— Să știi că nu *arăți* cum mă așteptam.

Shara se simți jignită.

— Credeam că vei fi în cizme și în uniformă militară, Shara. La fel ca Mulaghesh, numai că mai ținătoare, zise el.

— Eram chiar așa îngrozitoare?

— Erai o mică, mândră și strălucită fascistă, spuse Vohannes. Sau cel puțin un patriot neîmblânzit, la fel cum sunt majoritatea copiilor din Saypur. Mă așteptam să vii aici ca un erou cuceritor, nu ca un șoricel care se strecoară pe ușa din spate.

— Mai *taci din gură*, Vo!

— E remarcabil cât de ușor revenim la vechile noastre obiceiuri chiar și după atâția ani, zise el râzând. Și, ia spune-mi, ar trebui să te arestez pentru că ai încălcat Legile ordinii lumești? Ai menționat câteva nume interzise.

— Cred că există o clauză acolo care spune că oriunde calcă un ambasador este practic pământ saypurian. Știi că discursul tău idiot de mai devreme a fost probabil cel mai lung discurs despre familia ta pe care te-am auzit rostindu-l vreodată?

— Da?

— N-ai pomenit nimic de ei când erai student.

Shara arată spre tabloul de pe perete.

— Și cu siguranță nu mi-a zis că ai un frate, continuă ea.

Lui Vohannes îi îngheță zâmbetul pe față.

— *Am avut un frate*, zise el. Și probabil nu ți-am zis nimic despre el pentru că n-a fost un frate foarte bun. El m-a învățat Tovos Va, deci ar trebui să-i mulțumim că ne-a adus împreună.

Shara încercă să găsească ironia din comentariul lui, dar nu reuși.

— A murit înainte să fiu dat la școală. N-a murit odată cu părinții mei, în timpul Anilor Ciumei, ci... după.

— Îmi pare rău.

— Serios? Mie nu. Sau nu prea mult. Cum am mai spus, n-a fost un frate foarte bun.

— Totuși, familia ți-a lăsat moștenire o casă frumoasă. Nu mi-ai vorbit nici despre asta.

— Nu ți-am vorbit pentru că nu exista pe-atunci, spuse el și lovi cu bastonul podeaua de piatră. Am demolat vechea casă Votrov în secunda în care m-am întors de la facultate și am construit-o pe aceasta. Toți tutorii mei legali – care mă urmăreau peste tot cum o urmăresc rățuștele pe rață – erau îngroziți, pur și simplu îngroziți. Dar nici măcar nu era casa Votrov cea *originală*. Nu cea veche de secole despre care vorbea toată lumea. Nimeni nu știe unde dracului mai e și aia, la fel ca restul Bulikovului. Acum ne prefacem că această casă a fost așa *dintotdeauna* și că nu s-a întâmplat nimic. Nici Marea Dispariție, nici Marele Război, nimic. Regret că am construit scările astea, spuse el și își atinse ușor șoldul.

— Așa te-ai accidentat?

Își atinse coapsa și tresări.

— Îmi pare rău! Doare rău? Întrebă ea.

— Când e umezeală afară, da. Dar fii sinceră cu mine.

Își întinse mâinile și își întoarse capul pentru ca lumina să-i atingă fața.

— Exceptând șoldul, cât de crud a fost timpul cu mine? Am rămas aceeași frumusețe de care te-ai îndrăgostit nebunește la prima vedere? Am rămas, nu-i așa? Recunoaște!

Shara rezistă tentației de a-i face vânt pe fereastră.

— Ești un mare măgar, Vo. *Asta* nu s-a schimbat.

— O să iau comentariul tău ca pe un *da*. Nu te voi lăsa să-ți joci rolul de șoarece politicos cu mine, Shara. Asperitățile fetei pe care o știam eu nu pot fi *niciodată* șlefuite.

— Probabil că nu m-ai cunoscut la fel de bine cum ai crezut. Te-ai întrebat vreodată dacă părinții tăi ar fi fost de acord cu noua casă sau cu petrecerea de la parter? Întrebă Shara.

El rânji larg.

— Țin să cred c-ar fi fost de acord cu toate astea în aceeași măsură în care ar fi fost de acord să vorbesc cu un agent de securitate saypurian.

Cineva de la parter râse zgomotos. Se auzi sunetul de sticlă spartă și un cor de „offfffff” din partea mulțimii.

„Și am ajuns unde trebuia”, gândi Shara.

— Mă bucur să văd că nu ești surprinsă. Oricum nu părea că ascunzi acest lucru. Nu se poate ca Ashara Komayd, șefă de promoție la Fadhuri, nepoata ministrului Afacerilor Externe, strănepoata nenorocitului de Kaj, să ajungă doar până la umila poziție de ambasador cultural.

Shara zâmbi melancolic la complimentul lui.

— Și chiar dacă Ashara este un nume la fel de comun ca apa, ei bine, de Komayd trebuia să scapi. De aici și Thivani, continuă el.

— Poate m-am măritat și am luat numele soțului meu.

— Nu te-ai măritat, spuse Vohannes indiferent, după care aruncă pe fereastră restul băuturii din pahar. *Recunosc* femeile măritate. Sunt mici semne și semnale pe care tu

nu le prezinți. Nu te îngrijorează faptul că cineva te poate recunoaște?

— Cine să mă recunoască? Nimeni de la Fadhuri nu este pe Continent în afară de mine și de tine. Toți politrucii cu care a avut de-a face familia mea sunt în Ghaladesh. Aici sunt doar continentali și armata, care nu mă cunosc.

— Și dacă cineva ar căuta-o pe Ashara Komayd?

— Ar descoperi că s-a retras din viața publică pentru a preda la o mică școală din Tohmay, în sudul Saypurului – o școală care cred că s-a închis acum aproape patru ani.

— Inteligent. Deci. Singurul motiv pentru care cineva de nivelul tău – oricare ar fi el – se află acum în Bulikov are legătură cu Pangyui, nu-i așa? Dar n-am nici cea mai vagă idee de ce ai venit *la mine*. M-am ferit de acel om ca de ciumă. Prea multe consecințe de ordin politic.

— Restauratorii, spuse Shara.

Vohannes dădu ușor din cap.

— Înțeleg. Foarte politic din partea ta. Cine poate să-ți spună mai multe despre ei decât unul dintre oamenii pe care ei îl urăsc cel mai mult pe lumea asta? Dar hai să discutăm în altă parte. Undeva cu mai puțin ecou, spuse el.

*

Morotka, majordomul familiei Votrov, tropăia din picioare în frig pentru a-și pune sângele în mișcare. Era o tâmpenie că se afla încă acolo. Petrecerea începuse când, acum o oră? Mai puțin de o oră? Și totuși, ca majordom, era treaba lui Morotka să deschidă ușa pentru invitați, să cheme mașinile și să-i întâmpine pe oaspeți. Și multora dintre acești oameni naivi le place să vină, să se facă văzuți, să-și etaleze prezența sau cum vreți să-i spuneți, și astfel pleacă foarte repede. Domnul Votrov era destul de inteligent

și știa că unii dintre acești oameni, din păcate, erau mai importanți decât alții și aveau nevoie de întâmpinări mult mai politicoase. Dar oare nu-și puteau prelungi șederea astfel încât să-i permită lui Morotka să bea o picătură de vin de prune, să tragă un fum din țigară și să stea câteva secunde cu picioarele lângă foc? Nu, nu, bineînțeles că nu. Așa că tropăia stând în frig și se gândea dacă nu cumva treburile din bucătărie nu i se potriveau mai bine. Nu-l deranjau morcovii și cartofii. Se descurca el.

Dinspre vest, ceva se auzi zăngănind precum o cutie de tablă târâtă pe trotuar. Se uită curios. Văzu doar un străjer la gardul de vest – dar n-ar fi trebuit să fie doi? Domnul Votrov nu voia ca invitații lui să vadă exigențele neplăcute pe care poziția sa radicală le impunea. Dar, de obicei, după ce începea petrecerea, cordonul de securitate era cel normal.

Morotka mârâi. „Poate prostul este suficient de deștept ca să se sustragă de la îndatoririle lui când nu-l vede nimeni”, își zise el. Și totuși văzu ceva. Era ceva pe zid? Ceva care se mișca foarte ușor, spre străjer?

O pereche de faruri se vedeau luminând la capătul aleii. O mașină își porni motorul și veni încet spre casă.

— Ah, nu!

Morotka ieși pe alee și începu să dea din mâini.

— Nu, nu, nu. Ce faci?

Mașina continua să vină spre el. În timp ce vehiculul o luă pe alee, Morotka țipă.

— Vii când ești chemat, da? Încă nu ți-am făcut semn. Nu mă interesează ce zice stăpânul dumatăle. Vii când ești chemat.

Morotka văzu cu coada ochiului mișcări pe zidul casei, în timp ce mașina venea în dreptul lui. O figură întunecată se ridică și îndreptă ceva spre străjer. Se auzi un pocnet și

străjerul alunecă pe spate, iar casca lui de metal căzu cu zgomot pe stradă.

În geamul mașinii licări ceva, iar o voce spuse:

— Dar *am fost* chemați.

Apoi se auzi un pocnet mai strident și mașina se îndepărtă.

*

Sigrud se holba în foc pierdut printre amintiri.

Sângele din apă, harponul din mâinile sale. Umbra monstrului din mare, zbatându-se, gemând, sânge care țâșnea. Crezuse că acele zile erau infernale, dar nu cunoscuse încă infernul.

Pielea mănușii lui scârțâi când își strânse pumnul.

— Te simți bine? Întrebă femeia examinându-l din cap până-n picioare. Mai vrei un pahar de vin?

Îi făcu semn unui ospătar.

Și atunci Sigrud îl auzi – foarte înăbușit, dar *îl auzi*. Un pocnet venind din fața casei. Și el cunoștea acel sunet foarte bine.

„În sfârșit. O diversiune.”

— Uite, spuse femeia și se întoarse spre el cu paharul de vin. Încă un pah...

Dar tot ce văzu era scaunul gol de lângă ea.

*

— Dușmanul vechiului Bulikov nu este nici Saypurul, nici eu și nici mișcarea Noul Bulikov. Este *timpul*, spuse Vohannes.

Stăteau pe un divan într-o cameră de oaspeți. Încăperea era decorată, la fel ca aproape întreg etajul, în nuanțe calde de roșu și auriu. Grădina casei se termina chiar dincolo de fereastră, iar zidul se curba lin pe după casă.

— Este o diferență colosală de vârstă în Bulikov. După Marele Război și după Marea Dispariție a durat destul de mult până când viața s-a întors la normal. Așa că există o parte a populației destul de bătrână care încă își mai amintește vechile tradiții și se ține cu dinții de ele și mai este o altă parte a populației, tânără, care nu știe nimic despre asta și nici nu prea o interesează. Ei știu doar că sunt săraci și că nu trebuie să rămână săraci.

— Mișcarea Noul Bulikov, spuse Shara.

Vohannes flutură din mână.

— E doar un nume. Suntem martorii a ceva mult mai important decât politica. Este o schimbare a generațiilor pe care cu siguranță n-am creat-o eu. Eu doar mă duc cu valul.

— Și Restauratorii te urăsc pentru asta.

— Cum am mai spus, ei se luptă cu istoria. Și toată lumea pierde lupta asta.

— Te-au amenințat în vreun fel, Vo?

— Nu fi ridicolă!

— Atunci de ce ai pază în fața casei?

Bărbatul făcu o grimasă.

— Pfl!... Prefer să fiu discret cu privire la asta. Dar am încredere în tine. Nu m-au amenințat niciodată *direct*. Dar există discursuri politice care alunecă spre violență. Cel mai important personaj este Ernst Wiclov, care joacă, mai mult sau mai puțin, cel mai mare rol în treaba asta cu Restauratorii. Este tot Edil al orașului. Un tip destul de autoritar. Aruncă cu foarte mulți bani în stânga și-n dreapta. Ai putea spune că este adversarul meu politic. Dar nu am intrat în luptă cu el – nici nu prea am de ce –, dar mă descrie mai puțin ca pe un adversar politic și mai mult ca pe un demon expulzat direct din Iad.

— Pare un om foarte înțelept.

— Nu încerca să fii drăguță. Nu-ți iese.

— Și acest Wiclov ar fi putut fi...?

— Dacă ar fi putut fi unul dintre cei mai mari agitatori din spatele protestelor împotriva lui Pangyui? zise Vohannes cu un zâmbet sălbatic, o expresie a feței foarte urâtă. Cu siguranță este băgat până la gât în toată afacerea asta și nu m-ar deranja dacă ți-ai asmuții câinii asupra lui. Omul este un rahat cu barbă.

— Dar mai sunt doi Edili implicați în mișcarea Noul Bulikov și niciunul nu atrage atâta ură ca tine.

— Ei bine, spuse Vohannes, am devenit un personaj iconic. Întotdeauna am avut înclinație pentru modă și arhitectură, știi și tu. Plus că îmi place să-i agit. Îmi face o deosebită plăcere să afișez deschis un strop de decadență și să offensez valorile vechi și prăfuite privind modestia și represiunea, iar ei își lansează asupra mea săgețile otrăvite care nu fac decât să-mi aducă voturi. Din punctul meu de vedere, suntem chit, adăugă el pufăind din țigară. De asemenea, nu văd cu ochi buni nici educația mea. Mă consideră pe jumătate saypurian. Și mai am câteva proiecte care ar cauza dispute, spuse apoi cu o privire vinovată.

— Cum ar fi?

— Ei bine, Saypurul este cel mai mare cumpărător de arme din lume. Dar acei soldați folosesc arbaletе – arcuri și săgeți metalizate – în loc de puști. Problema, după cum bine știi, ține de *salpetru*. Saypurul și națiunile care-l susțin aproape că n-au deloc și nu poți face praf de pușcă fără el. Continentul, pe de altă parte, are foarte mult...

— Vrei să faci muniție pentru *Saypur*? întreabă Shara uimită.

Însă lăasă neexprimat următorul gând: „Cum de n-am auzit de asta până acum?”

Bărbatul ridică din umeri.

— Familia mea făcea cărămizi. Mineritul nu este așa diferit.

— Dar Vo, asta e... Ești *idiot*?

— Idiot?

— Da! Țsta e de departe cel mai periculos dintre toate jocurile tale politice. E destul de controversat să colaborezi cu Saypurul ehear și la nivel de comerț, dar să le faci arme... Sunt surprinsă că nimeni din Bulikov nu te-a omorât până acum!

— Ei bine, nu a fost încă anunțat public. Saypurul se mișcă foarte încet când vine vorba de înțelegeri de felul ăsta. Nu s-a semnat nimic. Însă, dacă m-ai putea ajuta cu asta, s-ar putea să-mi îmbunătățească situația, precum și pe cea a Saypurului și a Bulikovului, chiar foarte mult.

— Practic, vrei să profiți de pe urma războiului.

— Ceea ce *vreau*, spuse Vohannes, este să aduc industria și prosperitatea în Bulikov. Industria Saypurului este războiul. Este cea mai mare industrie din lume. Shara, Bulikovul este foarte sărac, dar asta l-ar putea face să înflorească.

Shara răsenevenindu-i să creadă.

— Vai, vai, am avut de-a face cu mulți regi ai bandiților și lideri militari de toată jena, dar n-am crezut vreodată că Vohannes Votrov va ajunge unul dintre ei.

Bărbatul se așează într-o poziție princiară.

— Fac ce trebuie ca să-mi ajut poporul.

— Haide, Vo, oftă Shara. Renunță la retorica asta. Am auzit destule discursuri.

— Nu este retorică, nu este discurs, Shara! Am mai încercat să abordez Saypurul și partenerii săi comerciali și înainte, dar Saypurul nu vrea să ne ajute – vrea să păstreze lucrurile așa cum sunt, adică să dețină în continuare tot controlul. Nu vrea să vadă prosperitate în Bulikov la fel cum nu vrea să ne audă cântând numele zeităților. Dacă trebuie să mă prostituez pentru a-mi ajuta țara și orașul, o voi face foarte bucuros.

„Nu s-a schimbat deloc. Este același idealist nobil în felul lui pervers“, gândi Shara pe jumătate amuzată, pe jumătate șocată.

— Vo, ascultă. Am lucrat cu oameni care au făcut același lucru pe care-l faci și tu acum. Dacă am văzut unul, am văzut sute. Și cei mai mulți sunt acum hrană pentru viermi, sau pentru pești, sau pentru păsări, sau chiar pentru rădăcini foarte adânci ale copacilor.

— Deci ești îngrijorată pentru siguranța mea.

— Da! Bineînțeles! Nu e un joc în care vreau să te văd.

— Jocul *tău*, asta vrei să spui.

— Da! Și sunt foarte contrariată de ce nu ești fericit unde ești.

— Și unde sunt mai exact?

— Ei bine, mi se pare că ai o avere mare, un viitor politic și o iubită care te adoră.

— Logodnică, de fapt, spuse el indiferent.

Ceva înăuntrul Sharei se rupse. Avea gheață în stomac.

— Aaa!

„N-ar trebui să-mi pese așa de mult. La dracu', sunt profesionistă. Cât de prostesc e să simt asta", gândi ea.

— Da. Nu purta inelul azi. Are un diamant cât un pahar, spuse el în timp ce desena în aer o piatră imensă. Ea spune că este normal. Ordinar. Ceea ce probabil că și e. Dar încă nu am stabilit data, nici mie, nici ei nu ne place să facem planuri.

Se uită în jos la mâinile lui.

— Îmi pare rău, nu este cel mai drăguț lucru de dis... de discutat, adăugă el tușind.

— Întotdeauna am crezut că vei face lucruri mărețe, dar, să fiu sinceră, nu te-am văzut *niciodată* ca tipul care să se însoare. Adică...

Între ei se așternu liniștea.

Într-un târziu, bărbatul zise:

— Da, dar anumite practici, deși sunt acceptate în străinătate, nu sunt tolerate aici. Dacă te-ai născut kolkashtanez, kolkashtanez vei rămâne pentru totdeauna, oftă el și începu

să-și maseze șoldul. Am nevoie de ajutorul tău, Shara. Bulikov este un oraș distrus, da, dar poate fi măreț din nou. Saypurul are toate pârghiile din lume și eu am nevoie să le las puțin slobode. Roagă-mă orice și eu o voi face.

„Niciodată slujba mea n-a fost atât de ireală și de absurdă”, gândi ea.

Dar înainte să poată răspunde, se auziră țipete de la etajele de dedesubt.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Dar Shara era deja la fereastră și putea desluși umbrele celor două cadavre în spatele zidurilor casei.

— Hm! spuse Shara.

*

Rupseră ușile și dădură buzna în cameră la unison. Era perfectă, o coregrafie frumoasă și mortală. Hainele gri le fluturau în timp ce se avântau înspre petrecăreți. Lui Cheyschek îi alunecă puțin masca – nu mai vedea cu jumătate din ochiul stâng –, dar în afară de asta se simțea glorios, strălucitor, ales.

„Să vezi cum acești trădători se vaită și țipă. Să vezi cum fug. Uită-te la mine, să-ți fie frică de mine.”

Unul dintre partenerii lui dădura barul. Sticlele se sparseră și vaporii de alcool inundară încăperea. Cheyschek și camarazii lui urlau la oameni să se așeze jos, să se întindă pe burtă pe podea. Cheyschek îndreptă arbaleta spre un bărbat care părea înlemnit, urlă la el și îl aruncă pe podea.

„E tulburător și îndreptățit să fii unealta Zeității”, gândi el.

O femeie țipă din nou. Cheyschek urlă la ea să tacă din gură.

Se termină repede și ușor. Ceea ce era de așteptat din partea unor astfel de oameni. Guvernatoarea polisului, ca de obicei, era aici, dar ei au ordine stricte să nu se atingă de

ea. „Dar de ce? De ce să iertăm o persoană care a acordat atâtea pedepse nemeritate?“, gândi el.

După ce toți ostaticii fuseseră reduși la tăcere, conducătorul grupului lui Cheyschek (niciunul nu cunoaște numele celui alt – n-aveau nevoie de nume pentru că toți erau *unul*) se plimba printre petrecăreți, apucându-i de păr și ridicându-le capul pentru a le vedea fețele.

După câteva secunde spuse:

— Nu este aici.

— Ești sigur? Întrebă Cheyschek.

— Știu pe cine caut.

Se uită în mulțimea de ostatici, ridică o femeie în vârstă și o amenință cu arbaleta până când săgeata îi ajunsese în dreptul ochiului stâng. Unde e? Întrebă el.

Femeia începu să plângă.

— *Unde e?* urlă el.

— Nu știu la cine te referi.

— Cineva foarte important lipsește de aici, corect? Și unde poate fi acea persoană? Întrebă el ironic.

Rușinată, femeia arătă spre scări.

— Nu mă minți, nu-i așa?

— Nu, spuse ea plângând. Votrov și femeia au urcat la etaj!

— Femeia? Deci nu e singur? Ești sigură?

— Da. Și...

Făcu o pauză și se uită în jur.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

— Bărbatul cu haina roșie. Nu-l mai văd.

— Cine?

Femeia nu răspunse, iar el o luă de păr și îi zgudui capul.

— *La cine te referi?* urlă el.

Femeia începu să plângă în hohote și nu mai putu răspunde.

Conducătorul îi dădu drumul și arătă spre trei dintre ei.

— Voi stați aici. Îi păziți. Și omorâți pe oricine mișcă.

Apoi arătă spre Cheyschek și spre ceilalți patru.

— Restul, veniți cu mine sus.

Cei cinci urcară scările în liniște, grăbindu-se ca lupii în păduri. Cheyschek tremura de bucurie, de emoție, de furie. Era un lucru drept să le aduci durere și suferință în noaptea rece acestor trădători, păcătoși și ignoranți mizerabili. El se aștepta să-i găsească în chinurile vreunui ritual pornografic, intoxicați cu alcool străin, în aer să plutească mirosuri de parfum în timp ce se făceau de râs de bunăvoie. Cheyschek auzise, de exemplu, de locuri de lângă Qivos unde – cu aprobarea celor din Saypur, bineînțeles – femeile mergeau pe stradă cu fuste atât de scurte, încât li se vedea...

Roși doar gândindu-se la asta.

„Doar să-ți imaginezi așa ceva e un păcat. Trebuie scoase din minte și suflet pentru a rămâne curate.”

Liderul ridică mâna acoperită cu mănușă când ajunseră la etaj. Se opriră. Își roti capul uitându-se prin găurelele negre ale măștii de jur împrejur. Apoi le făcu semn și le arătă pe unde să se ducă, așa că Cheyschek și alți doi trebuiau să se despartă și să caute la acel etaj, în timp ce liderul și ceilalți mai urcară unul.

Cheyschek traversă holurile, verifică fiecare cameră, dar nu găsi nimic. Votrov ținea goală ditamai casa. „Încă un lucru condamabil care arăta excesele la care se deda acel om. Până și piatra propriei țări o folosește aiurea”, gândi el.

Ajunse la un colț și bătu de două ori în perete. Ascultă și auzi două bătăi de aproape și alte două bătăi de mai departe. Dădu din cap satisfăcut de camarazii lui care erau aproape și continuau să patruleze.

Se uită pe geam. Nimic. Se uită în camere. Nimic în afara paturilor goale. „Poate aici își ține Votrov iubitele, câte una în fiecare cameră”, gândi el simțindu-se scandalizat și impur în același timp.

„Concentrează-te. Mai verifică o dată.” Bătu în perete încă o dată. Auzi două bătăi de undeva din casă și apoi...

Nimic.

Se opri. Ascultă. Bătu din nou. Se auziră numai două bătăi, nu trei.

„Poate se află mai departe de mine.” Dar Cheyschek cunoștea procedura și începu să se retragă, traversând înapoi holul până la scări.

Când ajunse în capătul lor mai ciocăni de două ori în perete și ascultă.

De data asta nimic – nici al doilea, nici al treilea sunet.

Se luptă cu sentimentul de panică ce-i creștea în piept și bătu din nou.

Nimic. Se uită în jur, întrebându-se ce se întâmpla și abia atunci văzu.

Cineva era în foaietul întunecat de la acel etaj, aruncat pe spate într-un fotoliu alb, foarte pufos.

Cheyschek ridică arbaleta. Persoana din scaun nu se mișca. Părea că nici nu-l observase. Cheyschek se lipi de perete și înaintă cu arbaleta îndreptată spre persoana din fotoliu.

Când se apropie, observă că era îmbrăcat în gri și că avea masca gri în poală.

Cheyschek își lăsă jos arbaleta.

Era unul dintre camarazii lui. Avea masca scoasă. Și doar primiseră ordine stricte să nu-și scoată măștile.

Cheyschek mai făcu doi pași în față și apoi se opri. Îi putea vedea acum rana roșie-vineție de la gât și omul se uita la tavan cu o privire lipsită de viață.

Lui Cheyschek îi veni rău. Se uită de jur împrejur pentru ajutor, dorindu-și să cheme un camarad, dar era cineva sau *ceva* la același etaj cu el și nu voia să-și dea de gol poziția.

„Așa ceva nu se poate întâmpla. Ar fi trebuit să fie doar elite și artiști.”

Apoi îngheță. Își ciuli urechile.

Un sunet ca un horcăit venea din partea de nord a holului.

Își pregăti arbaleta. Pulsul îi făcu urechile să zvâcnească.

Merse tiptil în față, trecu de colț și văzu...

Unul dintre camarazii lui stătea în dreptul unei uși aproape nevăzut. Camaradul său tremura ușor, smucindu-și umerii, cu mâinile pe lângă corp. Și mai era ceva pe masca lui, ceva mare și alb-trandafiriu și văluos care părea că vine din camera unde Cheyschek nu putea vedea.

În momentul în care se apropie, văzu că acel *ceva* de pe masca bărbatului era de fapt cineva. Cineva cu mâini imense care îl ținea de cap pe camaradul lui, iar degetele mari îi erau înfipite adânc în orbite.

Camaradul său icnea, horcăia. Sângele țâșni din ochii acestuia, pătând mâinile care ucideau, murdărind pereții, podeaua.

Cheyschek putea vedea acum.

Un uriaș stătea în umbra din dreptul ușii și îi ucidea camaradul cu mâinile goale.

Uriașul își ridică privirea, iar singurul său ochi ardea ca un foc albastru.

Cheyschek țipă și trase cu arbaleta fără să se uite. Îl nimeri pe uriaș, care îi dădu drumul camaradului său și căzu pe spate. Apoi rămase acolo nemișcat.

Plângând, Cheyschek fugi către bărbatul mutilat, îi scoase masca de pe față și ceea ce văzu îi transformă țipetele în urlete sălbatice.

Își ținea camaradul în brațe. „Uite ce se întâmplă cu fiii de onoare ai țării mele. Uite ce se întâmplă cu cei drepți în aceste vremuri tulburi“, voia el să spună, dar nu putea articula niciun cuvânt.

— Cel puțin l-am omorât, îi spuse el plângând prietenu-lui său mort. Măcar să-ți fie de ajuns. Te rog! L-am omorât pe omul care ți-a făcut as...

Se auzi un mormăit iritat. Cheyschek se opri speriat și se uită în jur.

Uriașul se ridică și se uită la mâinile sale.

Își deschise palma stângă. Acolo, strălucind la lumina lămpilor cu gaz, era săgeata lui Cheyschek – pe care uriașul o prinsese în aer cu mult înainte ca vârful ei să-l atingă.

Uriașul se uita la ea ciudat, ca și cum ar fi studiat jucăria unui copil. Apoi se uită la Cheyschek, iar ochiul lui se umplu de o calmitate rece ca inima unui aisberg.

Cheyschek băjbâi încercând să-și reîncarce arma. Totul se întâmplă foarte repede. Simți cum este apucat de gât, cum sângele îi inundă ochii, cum se îndepărtează podeaua și ultimul lucru pe care-l văzu înainte ca noaptea rece și strada de jos să-l îmbrățișeze fu fereastra care zbura spre el, spărgându-se în jurul lui.

*

Shara era pregătită în momentul în care doi bărbați dădura buzna în cameră: era așezată pe pat cu mâinile ridicate. Vohannes nu părea atât de liniștit. El nu i-a urmat sfaturile, ci a sărit în picioare cu bastonul înainte, înjurându-i.

— Mâinile sus! țipă unul dintre bărbați.

— După cum se poate vedea, am făcut deja asta, spuse Shara.

— Treci pe podea! urlă celălalt.

Shara observă că erau îmbrăcați în robe gri legate strâns în jurul șoldurilor și al gâtului – păreau veșminte ritualice –, cu măști gri ciudate pe față.

— Ne vom așeza, spuse Shara.

Vohannes, în schimb, nu era atât de calm.

— Vă fut în gură toți strămoșii înainte să vă ascult pe voi, vandali ce sunteți!

— Vo, spuse Shara calmă.

— Treci jos! Jos! urlă cel de-al doilea atacator. Fă-o! Acum!

— Ține-l! spuse primul.

— Ascultă! zise Shara.

— Să vă fut! urlă și Vohannes și îl împunse pe unul dintre ei cu bastonul.

Bărbatul mârâi iritat.

— Oprește-te!

Dar Vohannes deja se pregătea să lovească a doua oară. Unul dintre mascați apucă bastonul, după care urmă o scurtă luptă. Vohannes dădu drumul bastonului și ambii aproape că veniră grămadă.

Se auzi arbaleta unuia dintre ei, iar Shara se feri ușor spre stânga în momentul în care săgeata trecu pe lângă ea, vâjâind în dreptul gâtului ei, după care se înfipse adânc în tăblia patului.

Cei trei bărbați, luați prin surprindere, se holbau la ea și la săgeata ce încă mai zbârâia în spatele ei.

Shara își dresе vocea.

— Ascultați! Ascultați-mă acum! Ați făcut o greșeală foarte mare.

— Taci din gură și treci jos! urlă unul dintre ei.

— Trebuie să lăsați armele jos și să vă predați liniștiți, spuse Shara pe o voce calmă ca laptele proaspăt.

— Cepară împuțită! urlă unul dintre ei. Taci din gură și întinde-te pe jos.

— Nenoro... zise Vohannes chinându-se să se ridice.

— Oprește-te, Vo! spuse ea.

— De ce?

— Nu suntem în pericol.

— Taci din gură, țipă unul dintre atacatori.

— Aproape că te-au împușcat în față, spuse Vohannes.

— Eh, suntem *oarecum* în pericol, dar tot ce trebuie să facem e... să așteptăm.

Cei doi atacatori deveneau din ce în ce mai curioși, iar în momentul în care Vohannes întrebă pentru ce, păreau oarecum ușurați.

— Pe Sigrud.

— Poftim? Despre ce vorbești?

— Trebuie doar să așteptăm ca el să facă ce știe cel mai bine, spuse Shara.

Apoi le spuse atacatorilor:

— Îmi voi ajuta prietenul acum. Nu sunt înarmată. Vă rog să nu mă răniți.

Se aplecă și îl ajută pe Vohannes să se ridice în pat.

— Cine este... Sigrud? întrebă Vohannes.

De alături se auzi un țipăt îngrozitor și apoi sunetul unui geam spart. După care se așternu din nou liniștea.

— Acela e Sigrud.

Cei doi bărbați mascați se uitară unul la celălalt și, chiar dacă nu le putea vedea fețele, Shara știa că erau speriați.

— Trebuie să lăsați armele jos și să așteptați aici cu noi. Dacă faceți asta, este posibil să supraviețuiți. Fiți rezonabili.

Unul dintre mascați, aparent conducătorul, spuse:

— Se joacă cu mintea noastră. Un joc al ceparei împuțite. Nu o asculta! Probabil e majordomul care face gălăgie. Du-te și uită-te! Și dacă vezi pe cineva, omoară-l cu conștiința împăcată.

Cel de-al doilea bărbat, încă speriat, aprobă și se îndreptă spre ieșire. Liderul îl apucă de umăr și îi spuse:

— Se joacă cu mintea noastră, atât. Vom fi răsplătiți.

Apoi îl bătu pe spate și îl trimise pe ușă afară.

— Tocmai l-ai trimis la moarte.

— Taci din gură, urlă conducătorul care începu să respire mai greu.

— Ceilalți oameni ai tăi sunt fie morți, fie pe moarte. E timpul să te predai.

— Asta spuneți toți, nu-i așa? Predare, predare, întotdeauna predare. Ne-am *săturat* să ne tot predăm. Nu ne mai *lăsăm*.

— Nu vă cer nimic, zise Shara.

— Dacă îmi ceri să-mi predau arma, să-mi predau libertatea, atunci îmi ceri totul.

— Nu mai suntem în război. Este pace.

— Pacea voastră. Pacea pentru oameni ca *el*, spuse dezgustat, arătând spre Vohannes.

— Hei... protestă Vohannes.

— Îi acceptați pe păcătoși, pe lași, pe blasfematori. Oameni care au întors spatele istoriei lor și a tot ce suntem noi. Ăsta e războiul pe care-l duceți împotriva noastră, spuse el.

— Noi – nu – suntem – în – război, spuse Shara forțat.

Liderul se apropie de ea și îi șopti:

— În *momentul* în care un cepar pune piciorul în Orașul Divin, sunt în război cu el.

Shara tăcu. Liderul se ridică și ascultă. Dar nu era nimic de ascultat.

— Prietenul tău e mort, zise Shara.

— Taci din gură! Țipă el și scoase de la spate o sabie mică și subțire. Ridică-te! Vă scot chiar eu de aici.

Ținându-l pe Vohannes, care șchiopăta, Shara ieși din încăpere și traversă holul, mănăta din spate de bărbatul cu mască.

După câteva secunde, se opri.

— Nu te opri, urlă șeful.

— Nu vezi în față? întrebă ea.

Bărbatul trecu în față și văzu ceva zăcând pe podea.

— Nu, șopti el și merse aproape.

Un cadavru mascat stătea ghemuit într-o baltă mare de sânge. Chiar dacă era greu de văzut prin pânza gri îmbibată de sânge, se părea că avea beregata tăiată. Liderul îngenunche și băgă mâna prin mască pentru a-i atinge fruntea. Șopti

ceva. După câteva secunde se ridică, iar mâna în care ținea sabia îi tremura.

— Mergeți înainte, zise el răgușit, iar Shara își putea da seama că plângea.

Cei trei merseă mai departe. Casa părea teribil de liniștită. Dar înainte să ajungă la scări auziră sunetele unei încheștări – lemn rupându-se, zdrăngănit de porțelan spart și un țipăt răgușit. Apoi văzură o ușă deschisă care dădea spre o cameră mare în stânga, cu multe umbre dansând în prag.

— Salonul, mormăi Vohannes.

Liderul merse iute înainte, cu sabia întinsă, apoi își luă inima în dinți și dădu buzna în încăpere.

Shara, care-l trăgea după ea pe Vohannes, îl urmă și aruncă o privire înăuntru, deși știa deja ce va vedea.

Salonul era chiar mare și decorat sau cel puțin așa fusese. Un atacator cu mască stătea îngenunchat pe podea. Se ținea de încheietura mâinii și țipa. Palma îi fusese amputată și sângele țâșnea stropind întreaga podea. Un alt atacator era în colț, mort, cu un cuțit cu lama neagră înfipt în gât. În centrul camerei, masa fusese dărâmată, iar Sigrud se afla în spatele ei plin de sudoare și de sânge, strângând cu brațul gâtul unui alt atacator. În mâna dreaptă ținea ce mai rămăsese din candelabru – care părea că fusese smuls din tavan – și îl folosea să se apere de un alt bărbat mascat, care încerca să-l atace cu sabia. Și, chiar dacă era greu de văzut prin bucățile strălucitoare de cristal care zburau prin aer, se părea că atacatorul pierdea, împiedicându-se cu fiecare nouă lovitură. Prins între ei, Sigrud reușea cu pumnul în care ținea și candelabrul să-l lovească pe nefericitul pe care-l strângea sub braț.

Liderul se încordă la vederea acestei scene. Apoi, cu sabia ridicată, se năpusti țipând din toți rărunchii peste masa dărâmată.

Sigrud îi aruncă o privire iritată – „Ce mai vrei și tu?” – și-l ridică pe cel aflat în strânsoare la timp ca acesta să fie înjunghiat de sabia liderului.

Cei doi bărbați cu mască erau șocați. Sigrud învârti candelabru astfel încât sabia atacatorului liber să rămână blocată. Îl împinse pe acesta pe podea și dădu drumul candelabrului.

Liderul lăsă sabia, scoase un mic pumnal și cu un țipăt de durere se năpusti asupra lui Sigrud.

Sigrud îl eliberă din strânsoare pe omul mort sau aflat pe moarte, îi prinse liderului încheietura mâinii înainte ca pumnalul să se înfigă în el, îl lovi cu capul și apoi – spre oroarea lui Vohannes – deschise larg gura, se întinse și îi rupse cu dinții o mare parte a gâtului.

Șuvoiul de sânge era cu siguranță foarte mare. Shara se simți puțin dezgustată de ea pentru că singurul lucru la care se gândise fu „asta cu siguranță va apărea în ziare”.

Sigrud, acum plin din cap până în picioare de roșu aprins, îi dădu drumul liderului, scoase sabia din spatele mortului și, fără să se mai gândească, o aruncă ca pe o suliță spre atacatorul cu palma retezată. Vârful lamei se înfipse chiar sub maxilarul bărbatului, care căzu instantaneu. Sabia vibra și, chiar dacă era înfiptă mult în capul omului și nu putea să cadă, vibrația ei era acompaniată de o pârlitură neplăcută.

Sigrud se întoarse spre omul care se văita strivit sub candelabru.

— Nu! spuse Shara.

El se întoarse să o privească. Singurul său ochi era plin de o furie rece.

— Avem nevoie de unul în viață.

— Au tras în mine cu o săgeată, spuse el și-i arătă palma însângerată.

— Avem nevoie de *unul* în viață, Sigrud.

— Au *tras* în mine cu o *săgeată*, repetă el.

— Trebuie să fie mai mulți jos, spuse Shara. Ostaticii, Sigrud! Gândește-te! Ai grijă de ei.

Sigrud făcu o față de copil căruia i-au fost date munci împovăraătoare. Se duse la bărbatul cu cuțitul înfipt în gât, îl scoase și ieși din cameră.

Vohannes se uită în jur la salonul său distrus.

— *Asta?* La *asta* se pricepe omul tău cel mai bine? spuse el.

Shara se apropie de omul mascat care se chinuia să ridice candelabrul și începu să-l dezarmeze.

— Cu toții avem talentele noastre.

*

Sigrud nu văzu niciun atacator care să păzească ostaticii în momentul în care coborî scărilor.

— Ah, ce bine că ești tu, noi... spuse o voce de femeie înaintea lui. Apoi începu să plângă.

Mulaghesh nu părea foarte afectată. Își dresе vocea din spatele unui stâlp din foaier. Guvernatoarea era aplecată peste cineva și părea că-l strangulează cu calm cu o panglică colorată. Mulaghesh se uită la Sigrud. Ochiul stâng îi era vânăt probabil de la o lovitură puternică și îi zise:

— Încă doi. Au fugit.

Când Sigrud ajunsese afară, mașina pornise deja, dar nu prinsese încă foarte mare viteză. Pașii lui duduiau când începu să alerge călcând pe piatra cubică. Îl putea auzi pe unul dintre bărbații din mașină:

— Repede! Repede! Grăbește-te!

Și răspunsul:

— Mă grăbesc! Încerc!

Mașina prinse viteză, dar, chiar înainte să se îndepărteze, Sigrud sări și se prinse de ușa din spate.

— La dracu'! țipă unul dintre bărbați. Ah, zei!

Mâinile lui Sigrud erau atât de alunecoase de la sânge, încât fu aproape să cadă. Reuși totuși să-și pună piciorul pe pragul ușii, apoi cu mâna dreaptă înfipse cuțitul în plafonul mașinii.

— La dracu', doboară-l! țipă cineva.

O arbaletă apărui la geam. Sigrud se aplecă într-o parte. Săgeata trecu prin geam, ratându-l cu câțiva centimetri, dar nu sparse geamul de tot. Sigrud băgă mâna stângă prin geamul mașinii, îl apucă de guler pe cel care trăsesese și îl lovi repetat de ușă și de plafonul mașinii.

Șoferul, complet panicat acum, începu să facă viraje haotice pe stradă. Sigrud văzu cum patronii cafenelelor, ospătarii restaurantelor și birjarii se holbau la ei uluiți. Un copil îi arăta cu degetul și râdea încântat de ceea ce vedea. Sigrud se concentra să-l lovească pe bărbat până la inconștiență.

Își dădu apoi seama când omul își pierduse cunoștința și începu să-l tragă pe geamul spart, vrând să-l arunce din mașină. Dar mașina făcu o întoarcere periculoasă.

Se uită în față. Se îndreptă spre colțul unei clădiri. Sigrud își dădu seama că intenția șoferului era să lovească mașina de o parte a clădirii, astfel încât să-l strivească și pe el.

Luă în calcul varianta să se urce pe plafonul mașinii, dar știa că nu are timp, așa că își scoase cuțitul și se aruncă.

Fusesse o lovitură dureroasă, dar nu la fel de dureroasă ca cea pe care o va încasa nefericitul care atârna pe jumătate afară din mașină. Se auzi un plesnet și ceva se rostogoli pe strada pietruită. Sigrud îl auzi pe șofer urlând de groază, iar ceea ce mai rămăsese din pasager alunecă de pe geam și ajunse în canalul de pe marginea străzii.

Mașina făcu o întoarcere și se pierdu pe o alee. Sigrud, acum foarte nervos, se ridică și fugi după ea.

Ajunse pe alee și văzu mașina oprită la câțiva metri în față. Alergă spre mașină, deschise ușa șoferului și...

Nimic. Mașina era goală.

Se uită de jur împrejur. Aleea se termina într-o clădire care pe acea parte nu avea uși, iar în față nu era nimic. Nici ferestre, nici scări, nici porți, nici uși.

Sigrud mormăi, își băgă cuțitul în teacă și merse pe alee cercetând pereții. Nu simțea nimic. Era ca și cum șoferul dispăruse.

Oftă și se scărpină pe obraz.

— Nu din nou!

Eu sunt piatra de sub copac.

Eu sunt muntele de sub soare.

Eu sunt râul de sub pământ.

Sălășluiesc în peșterile din dealuri.

Sălășluiesc în peșterile din inima ta.

Am văzut ce se află acolo.

Știu ce se află în mințile voastre.

Știu ce e drept. Știu ce e just.

Eu sunt Kolkan și tu vei asculta.

Kolkashavska, Cartea a II-a

ÎNTIPĂRIT ÎN MEMORIE

Sala de mese a ofițerilor din cadrul departamentului de poliție din Bulikov era locul perfect de unde puteai vedea cel mai bine cum se desfășoară nebunia. Prin ferestre, cei prezenți în sală puteau vedea birourile unde avea loc o revoltă în toată regula – la care participau politicieni, reporteri, cetățeni scandalizați și membrii familiilor ostaticilor – și, de asemenea, se puteau vedea holurile camerelor de interogatoriu unde polițiștii erau încă nedumeriți cu privire la cine era suspect, cine ar fi trebuit dus la spital și, mai ales, ce să facă cu Sigrud.

— E o experiență nouă pentru mine, spuse Shara.

— Pe bune? Credeam c-ai mai fost arestată de câteva ori, zise Mulaghesh.

— Nu, nu. *Nu sunt* arestată niciodată. E unul dintre privilegiile unui agent.

— Sună bine. Pari foarte calmă având în vedere că tocmai ai fost ținta unei tentative de omor. Cum te simți?

Shara ridică din umeri. Adevărul era că se simțea ridicol, stând acolo, bând ceai alături de Mulaghesh, în timp ce în jurul lor se amplifică haosul. Statutul lor le-a diferențiat imediat de ceilalți ostatici, mai mult datorită lui Mulaghesh, pe care toți polițiștii se pare că o cunoșteau. Guvernatoarea ținea la ochi o pungă cu gheață și din când în când boscorodea numindu-se „al dracului de înceată” sau „al dracului de bătrână”. Deja trimisese ordine și un pluton de veterani saypurieni ar fi trebuit să sosească din clipă-n

clipă pentru a le asigura protecția. Chiar dacă nu o spuse, Sharei nu-i plăcea treaba asta. Deseori, propria ta apărare nu-ți mai permitea să penetrezi apărarea adversarului tău. Iar Sigrud îi asigura deja protecție. Totuși, Sigrud se răcoarea acum într-o celulă. Atacatorul capturat era nevătămat, dar ținut într-o celulă mică, rezervată de obicei pentru cei mai violenți.

Un ofițer le umplu ceainicul, pe care Shara îl goli imediat.

— Este al patrula ceainic, observă Mulaghesh.

— Așa, și?

— Bei de obicei așa de mult ceai?

— Numai când muncesc.

— Pari tipul de persoană care muncește tot timpul.

Shara ridică din umeri în timp ce sorbea ceaiul.

— Dacă vei continua așa, te sfătuiesc să te împrietenești cu un urolog.

— Ce-ți face ochiul?

— Umilitor. Dar am avut parte de altele mai rele de-atât.

— Nu poate fi atât de umilitor. A ieșit învins din mica ta luptă, cu siguranță.

— A fost o vreme, oftă Mulaghesh, când puteam să pun la podea asemenea mici imbecili fără să clilesc. Acum nu mai pot. Ce n-aș da să am iar vigoarea tinereții. Deși mă îndoiesc c-aș fi putut să-l egalez pe omul tău, chiar și pe vremea când eram tânără. Unde l-ai găsit?

— Într-un loc foarte rău, răspunse Shara simplu.

Apoi se retrase ușor-ușor la gândurile ei. Murmurul tipetelor depărtate scăzu și ea începu să compună o listă.

Conform Sharei, listele făceau jumătate din treabă, iar cealaltă jumătate o făcea răbdarea. Mare parte din munca de spion însemna colectarea de informații și catalogarea lor. Cine aparținea unui anumit grup și de ce. Unde erau ei acum și de ce eram noi așa siguri și dacă avem pe altcineva

în zonă. Și acum, că am catalogat grupurile astea, sub ce nivel de amenințare ar trebui puse. Și așa mai departe.

Ori de câte ori Shara era nedumerită de ceva, își organiza gândurile, alegându-le precum alegi grâul de neghină, încercând să scoată adevărul din ceea ce cunoștea, o listă nesfârșită de notițe, coloane, categorii și excepții.

1. Fapt: am fost atacată la mai puțin de o săptămână de la moartea lui Efrem Pangyui.

- Nu știi sigur dacă pe tine au vrut să te atace.
 - Atunci pe cine?
 - Vo vrea să facă muniție pentru Saypur. Și asta ar fi un motiv important să-l omoare.
 - Atunci de ce nu l-au omorât pe Vo când au avut ocazia? Puteau să-l împuște în momentul în care au intrat în cameră.
 - Afacerea lui nu este încă oficială, deci nu a fost făcută publică.
 - Asta nu înseamnă nimic. Oriunde pot exista scurgeri de informații.
- Efrem a fost omorât în bătaie cu un obiect bont, în biroul lui. Acești oameni erau profesioniști.
 - Ești sigură? Cine l-a atacat pe Efrem nu a fost prins încă, ceea ce ar putea fi un indiciu al profesionismului ucigașului.
 - Profesionismul și incompetența autorităților locale sunt două lucruri diferite.
 - Efrem ar fi putut fi omorât din cauza Depozitelor.
 - Nici eu și nici Vo nu avem astfel de conexiuni.
 - Știu că există.
 - Foarte puțin probabil să mă omoare cineva din cauza asta.
- În viziunea continentalilor obișnuiți, toți trei suntemeretici.
 - Nu este un motiv credibil. Ce *nu* este eretic pentru un continental obișnuit?

2. Fapt: Efrem Pangyui lucra la Depozitele secrete.

- Oare Vinya știe? Cum ar putea să nu știe?
 - Efrem să lucreze pentru Continent? Un trădător?
 - Nu fi proastă.
- De ce nu mi-a spus? Ce se află acolo de nu trebuie să știu?
 - Probabil foarte multe, bineînțeles.
- Este posibil ca el să fi fost omorât doar ca să aibă continentalii acces la Depozit?
 - Mulaghesh a spus că nu a intrat nimeni în Depozit în afară de Efrem.
- Dacă Vinya știe despre operațiunea lui Efrem, atunci de ce mă lasă să stau aici?
 - Probabil se gândește că ești prea grea de cap ca să-ți dai seama de toate astea.
- Oare mă protejează? De ce?
 - Nu fi ridicolă, tocmai ce-ai fost atacată, bineînțeles că nu te protejează.
- Oare vrea să mor?
 - Este mătușa ta.
 - Este ministru în primul rând, apoi mătușă.
- Atunci de ce *ministrul* ar vrea să mor?
 - Dacă Vinya mă voia moartă, aș fi fost moartă.

Punct.

- Oare Vinya îl voia pe Efrem mort?
 - Se pare că Efrem era agentul ministerului. De ce să-ți omori propriul agent?

3. Fapt: n-am mai dormit de 23 de ore.

- Am nevoie de mai mult ceai.

Shara oftă.

— Niciun semn din partea căpitanului Nesrhev?

— Nu. Încă n-a venit. Dar este patru dimineața și nu locuiește în apropiere, spuse Mulaghesh.

— Știi unde locuiește? De unde știi?

— Nu te mai prefăce că ești o floricea inocentă. Nu-ți șade bine, domnișoară ambasadoare.

Shara zâmbi. „Într-adevăr, vigoarea tinereții.”

— Oricum, chiar dacă eu și Nesrhev *avem* o istorie împreună, nu sunt sigură că e de acord cu ideea ca un ambasador străin să preia o investigație atât de mare ca asta.

— Nu preiau nicio investigație. Ei au ancheta lor și eu pe a mea. Vreau doar să vorbesc prima cu omul capturat, spuse Shara.

„Cât de simplu ar fi fost în Qivos. Am fi putut să-l înhățăm de pe stradă și pur și simplu să spunem că nici n-a fost acolo”, își zise Shara. Pentru un moment se gândi cum țările civilizate și legile lor reprezentau probleme pentru ea și cum îl invidia pe Vohannes, care își păstrase idealismul – oricât de ineficient ar fi fost.

Sharei îi veni o idee și luă de pe o măsută un ziar mai vechi. Dădu paginile până când ajunse la un articol cu titlul: EDILUL WICLOV SE OPUNE CONSTRUIRII CARTIERULUI IMIGRANȚILOR. Sub titlu era o fotografie a unui bărbat cu fața rotundă, cu o expresie apăsată și cu un munte de barbă. Pentru Shara, părea un om care nu știe dacă să urle sau doar să vorbească foarte tare.

— De ce citești despre Wiclov? întrebă Mulaghesh.

— Îl cunoști?

— Toată lumea îl cunoaște. Omul e un rahat.

— Mi-a fost sugerat că ar putea avea legătură cu moartea lui Panyui.

— Votrov ți-a zis asta?

Shara încuviință.

— În locul tău aș avea mare grijă. Votrov ți-ar putea servi ținte corecte sau ți-ar putea servi lista lui personală de ținte.

Shara continuă să se uite la fotografie, dar Mulaghesh tocmai verbalizase una dintre îngrijorările ei cele mai mari. „Lucrez orbește. De obicei am la dispoziție șase luni sau

șase săptămâni să pregătesc o operațiune, nu șase ore”, gândi ea.

Bău și mai mult ceai și alese să nu recunoască în fața lui Mulaghesh că ingera atât de multă cafeină doar când treburile îi mergeau foarte prost.

Căpitanul Nesrhev – care era chiar chipeș și cu zece ani mai tânăr decât Mulaghesh – ajunsese în cele din urmă la 4,30 dimineața. La început nu părea că înțelege mare lucru, cum se întâmplă de obicei cu persoanele trezite la ora asta. Dar Shara se pricepea la jocul birocratic și, după ce folosi de câteva ori expresia „incident internațional”, bărbatul fu de acord cu „o oră, începând de acum”.

— Este mai mult decât suficient, aprobă Shara, care intenționa să ignore limita de timp. Ce s-a întâmplat cu Votrov?

— După ce a dat o declarație, a venit iubita lui și l-a luat acasă. Îți zic, omul e sub papuc, spuse Nesrhev.

Shara nu se obosi să râdă la gluma lui.

*

Se dovedi că bărbatul capturat nu era mai mult decât un băiat. Shara îi dădu în jur de nouăsprezece ani când intră în cameră. Tânărul stătea în picioare în spatele mesei de lemn din celulă, încruntându-se la ea și frecându-și încheietura.

— Tu ești! Ce *vrei*?

— În primul rând, să-ți acord îngrijire medicală, răspunse ea și îi ținu ușa deschisă doctorului de acum foarte obosit.

Doctorul devenea din ce în ce mai îngrozit în timp ce-l examina.

— Copilul ăsta a căzut printr-un geam?

— A fost lovit în repetate rânduri cu un candelabru.

Doctorul mormăi și dădu din cap: „Oamenii ăștia găsesc atâtea moduri stupide de a-și face rău”.

— Rănile sunt superficiale. Dar încheietura este luxată grav.

— Ce tratament ați recomanda?

— Același tratament pe care-l recomand și pentru mulțimea de zgârieturi și lovituri: aspirină, bandaje și odihnă, spuse doctorul.

— Pot să-i ofer doar două din astea, spuse Shara și îi făcu semn doctorului să-și continue treaba.

După ce termină, doctorul făcu o plecăciune și ieși. Shara se așează în fața băiatului și își puse geanta lângă ea. Era foarte frig în celulă. Pereții erau făcuți din piatră groasă, iar cine realizase planurile clădirii decisese să nu pună nicio sursă de căldură.

— Cum te simți?

Băiatul nu răspunse. Stătea îmbufnat.

— Aș putea să fiu directă și să te întreb de ce m-ai atacat.

Tânărul își ridică ochii, îi susținu privirea pentru o secundă, apoi se uită iar în altă parte.

— Pentru *asta* ai fost trimis? Camarazii tăi au avut multe ocazii.

Băiatul clipi.

— Cum te numești?

— Noi nu avem nume, spuse băiatul.

— Nu aveți nume?

— Nu.

— De ce?

Se gândi să răspundă, dar ezită.

— De ce?

— Pentru că suntem cei reduși la tăcere.

— Asta ce vrea să însemne?

— Noi nu avem un trecut. Noi nu avem istorie. Noi nu avem o țară, spuse el, cu o cadență care sugera că acele

cuvinte fuseseră îndelung repetate. Aceste lucruri ne sunt refuzate. Dar noi nu avem nevoie de ele. Nu avem nevoie de lucrurile astea ca să știm cine suntem.

— Și cine sunteți?

— Suntem trecutul care revine la viață. Suntem ceva ce nu poate fi uitat sau ignorat. Avem totul întipărit în memorie.

— Atunci voi sunteți Restauratorii, spuse Shara.

Băiatul tăcu.

— Asta sunteți?

Tânărul își întoarse privirea.

— Armele voastre, îmbrăcămintea, mașina. Sunt foarte scumpe. De obicei, oamenii observă când circulă sume importante de bani. Iar noi investigăm. Pe cine vom găsi? Wiclov? Ernst Wiclov?

Băiatul nu avu nicio reacție.

— El este un susținător bogat al Restauratorilor, nu-i așa? Înțeleg că posterele sale electorale conțin foarte multe imagini cu arme. Pe el îl vom găsi în spatele vostru?

Tânărul se holba la masă.

— Nu-mi pari tipul de criminal violent. Și atunci de ce te porți ca unul? N-ai o casă unde să te duci? Toate treburile astea țin de politică. Și pot să îndrept lucrurile pentru tine. Te pot scoate de aici.

— Nu voi vorbi. Nu pot vorbi. Sunt redus la tăcere de tine și de poporul tău, spuse băiatul.

— Îmi pare rău, dar cred că te înșeli.

— Nu mă înșel, femeie! spuse băiatul, iar privirea îi alunecă spre clavicula și gâtul ei gol.

„Ah! Băiatul de modă veche, nu-i așa?”

— Sper că nu încalc nicio regulă. Vei primi vreo pedeapsă pentru că ești închis în cameră cu o femeie nemăritată?

— Tu nu ești femeie. Trebuie să fii om mai întâi, iar ceparii nu se pun, spuse băiatul.

Shara zâmbi.

— Dacă așa e, atunci de ce ești atât de agitat?

Băiatul nu răspunse.

Shara nu se considera o femeie foarte atrăgătoare, dar era dispusă să încerce orice.

— Mi se pare că e foarte cald aici. Ție nu? Îmi transpiră mâinile când mi se face cald, spuse Shara și începu să-și scoată mănușile, fiecare deget pe rând, apoi le împachetă ușor și le puse pe masă. Mâinile tale transpiră? Întrebă ea și se întinse la mâna lui rănită.

El și-o trase imediat ca și cum atingerea ei l-ar fi putut arde.

— Nu mă *atinge*, femeie! Și nu încerca să mă faci să mă simt atras de feminitatea ta!

Shara se strădui să nu râdă. Nu mai auzise termenul verbalizat de pe vremea când era la facultate și *nu-l mai auzise* niciodată spus atât de sincer.

— Pentru cineva care refuză să vorbească, acum chiar ești pus pe vorbă. Dar trebuie să recunosc că vorbești mai puțin decât prietenul tău, spuse ea și scoase un dosar din geantă.

— Cine? Întrebă băiatul suspicios.

— Pe celălalt pe care l-am prins. Nici el n-a vrut să ne spună cum îl cheamă, chiar dacă viața lui atârna de un fir de ață. A vorbit însă despre multe alte lucruri.

Bineînțeles că nu era adevărat. Sigrud îi omorâse pe toți, mai puțin pe cel care dispăruse, dar Shara zâmbi la băiat, radiind de fericire, și-l întrebă:

— Cum funcționează trucul cu dispariția?

Băiatul tresări.

— Știi că așa vă deplasați prin oraș. Mașini. Oameni. Găsiți vreo stradă sau o alee, mergeți acolo și apoi – *puf!* – dispăreți. Este chiar un miracol.

Se putea observa sudoare în dreptul urechilor băiatului.

— Nu era foarte coerent, continuă Shara. Era tare slăbit pentru că a pierdut foarte mult sânge. Nu eram sigură dacă ce spunea era sau nu adevărat, dar tind să cred că era. Ceea ce ar fi remarcabil.

— Nu... nu poate fi adevărat. Niciunul dintre noi nu va vorbi, în veci. Chiar dacă am fi pe moarte. Aruncă-ne în Slondheim și tot nu vom vorbi.

— Aș putea aranja. Am fost la închisoarea asta. Este mult mai rău decât îți poți imagina.

— Nu vom *vorbi* niciodată.

— Da, dar dacă nu ești în deplinătatea facultăților mintale, este de înțeles. Ce altceva ne mai poți spune? Dacă ne spui acum și nu ne minți, vom fi îngăduitori cu tine. Ne vom asigura că ajungi acasă. Putem uita tot ce s-a întâmplat. Dar dacă nu...

— Nu. Nu! Nu vom vorbi... Vom fi recompensați.

— Cu ce?

Băiatul inspiră adânc, tulburat și începu să cânte.

— Ce cântec e ăsta? întrebă Shara și se apropie de el să audă.

Tânărul cânta.

— Pe munte lângă piatră, vom fi recompensați cu cele mai divine daruri. Pe munte, lângă piatră, vom fi recompensați cu cele mai divine daruri.

— Recompensați cu ani în temniță și moarte. Foarte mulți dintre voi au murit deja. Am văzut asta. Și știu că și tu ai văzut. Ei sunt recompensați? Au primit ce își doreau? întrebă Shara.

— Pe munte, lângă piatră, vom fi recompensați cu cele mai divine daruri. Pe munte, lângă piatră, vom fi recompensați cu cele mai divine daruri, cânta băiatul din ce în ce mai tare.

— Familiile lor sunt recompensate? Prietenii lor? Sau nici măcar nu au așa ceva?

Dar băiatul continua să cânte fără oprire. Shara oftă, se ridică și ieși din celulă.

*

— Am nevoie de tine, soldat, spuse Shara.

Sigrud își deschise puțin ochiul. Stătea prăbușit în colțul celulei. Avea mâna bandajată și fusese curățat cât de cât de sânge. Shara își putea da seama că era treaz, căci pipa îi fumea.

— Te vor elibera în curând. Am reușit să rezolv treaba în ciuda atâtor victime. Ostaticii au declarat că ai fost un erou.

Sigrud ridică din umeri indiferent, disprețuitor.

— Bun. Acum. Te-am rugat să-ți întinzi antenele și să angajezi câțiva informatori. Ai găsit ceva?

Bărbatul încuviință.

— E bine. Avem nevoie de ceva golani pentru treaba asta. Când te vor elibera, vreau s-o înșfăci pe femeia de serviciu de la Universitate. Cea care a lucrat lângă Pangyui, cea care ne-a urmărit acum două zile. Trebuia să facem asta de atunci, dar am fost ocupați cu altele. Pune mâna pe ea și adu-o la ambasadă. Vreau s-o interoghez chiar eu. Vreau ca informatorii tăi să-i urmărească locuința, să vadă dacă vine sau pleacă cineva. Vreau toate astea făcute până la – se uită la ceas – șase jumătate dimineața. Și trebuie să fii discret. Mergi pe premisa că și tu, și ea sunteți urmăriți. Ai înțeles?

Sigrud oftă. Apoi făcu o față ca și cum și-ar fi cântărit variantele și și-ar fi dat seama apoi că oricum nu avea nimic mai bun de făcut toată ziua.

— Șase dimineața.

— Bun.

— Supraviețuitorul vorbește? Întrebă el.

— Nu. Și știu că nu e genul care va vorbi.

— Și ce-ai de gând să faci?

Shara își aranjă ochelarii.

— Am cerut mai mult timp, dar nu e suficient să-l fac să vorbească prin metodele obișnuite.

— Și ce ai de gând să faci?

— Ei bine, cred că-l voi droga, spuse ea privind îngândurată spre colțul celulei lui.

Sigrud deveni din ce în ce mai conștient. Apoi se uită la ea uimit și zâmbi.

— Măcar vei avea parte de distracție.

*

Shara stătea în fața ușii celulei uitându-se la băiat prin vizetă. Se uită la ceas – patruzeci de minute. Băiatul dădu din cap ca și cum ar fi vrut să scape de un fior rece și bău tot paharul cu apă. „Șapte înghițituri până acum. Măcar de-ar fi însetat“, gândi ea.

Băiatul devenea tot mai ofilit, de parcă se dezumfla. Shara se uită la ceas din nou: nu mergea foarte greu, dar n-ar fi deranjat-o dacă lucrurile se desfășurau mai repede.

— Nu poate fi chiar atât de captivant, spuse Mulaghesh alăturându-i-se.

— Nu este, răspunse Shara.

— Aha. Am auzit că supraviețuitorul nostru nu vorbește.

— Nu. Este un fanatic, din păcate. Dar era de așteptat. Nu cred că e genul care să-i fie frică de moarte. Este mult mai îngrijorat de ce se întâmplă după.

Băiatul își ridică capul și se uită la tavan. Chipul îi era înfiorat, înfricoșat, fascinat. Începu să tremure puțin.

— Ce-a pățit? E nebun? Întrebă Mulaghesh.

— Nu, nu. Ei bine, probabil că da, ținând cont de ce a făcut. Dar nu e *asta* cauza.

— Atunci care e?

— Este o metodă mai neortodoxă pe care-am învățat-o în Qivos. E de folos când n-ai mult timp la dispoziție, chiar dacă aș fi preferat să avem mai mult timp și pentru asta – cel

puțin patru sau cinci ore. Dar este ieftin. Și ușor. Ai nevoie de o cameră întunecată, câteva efecte auditive... și Piatra Filosofală.

— De ce?

— Nu te mai prefac că ești o florică inocentă. Nu-ți șade bine, doamnă guvernatoare, spuse Shara.

— L-ai drogat?

— Da. Este un halucinogen foarte puternic și e foarte comun aici, deși nu se folosește ca drog recreațional. Ceea ce e de înțeles, căci avea ceva istorie pe Continent.

Mulaghesh era încă prea uluită ca să vorbească.

— Există zeci de povești ale oamenilor care l-au folosit pentru a comunica mai bine cu zeitățile, continuă Shara. Dărmă barierele, te unește cu Infinitul, chestii de-astea. Chiar amplifică miracolele. Acoliții zeităților luau substanța asta înainte să înfăptuiască miracole uluitoare. E o substanță puternică. Însă e doar un drog.

— Și tu umbli cu așa ceva la tine?

— L-am pus pe Pitry să-mi aducă de la ambasadă. Ce intenționez eu de obicei este să-i fac să se simtă ca acasă, suferind de febră, cu familia alături, sau cel puțin cu oameni care susțin că fac parte din familie și de cele mai multe ori devin atât de agitați, încât spun tot. Nu sunt sigură dacă și aici se va întâmpla la fel, pentru că celula poate induce un delir care...

Băiatului i se tăie răsuflarea, se uită la mână, apoi la tavan. Apoi se apucă de cap și suspină.

— ...care seamănă mai degrabă cu un coșmar.

— Asta nu e cumva tortură?

— Nu, spuse Shara încet. Am văzut ce înseamnă să torturezi, iar asta nu-i nici pe departe tortură. În plus, asigură răspunsuri oarecum adevărate. Tortura îți dă doar ce vrei să auzi. Și oamenii sunt mult mai iertători în privința

acestei metode. Mai ales pentru că nu sunt siguri dacă li s-a întâmplat cu adevărat.

— Sunt foarte fericită c-am rămas în armată și n-am acceptat o slujbă ca a ta. Îmi lasă un gust amar.

— Gustul va fi mult mai amar dacă *nu* obții informațiile care de multe ori salvează vieți.

— Și asta înseamnă să lăsăm moralitatea la ușă?

— Națiunile nu au moralitate, numai interese, spuse Shara citând-o pe mătușa ei.

— Probabil că este adevărat. Dar încă sunt surprinsă că ai fi în stare de așa ceva.

— De ce?

— Ei bine, nu eram în Ghaladesh în timpul scandalului Partidului Național. Dar nu era nevoie să fii acolo ca să auzi ce s-a întâmplat. *Toată* lumea vorbea. Omul despre care toată lumea credea că va fi prim-ministru să fie dezonorat în asemenea hal. Și nici nu-l mai menționez pe trezorierul partidului, care a încercat să se sinucidă – nimic mai înjositor decât o tentativă eșuată a unei ieșiri din scenă onorabilă. Dar mai ales țin minte c-am auzit că o fată cauzase toată tărășenia, ea zguduise barca.

Shara înghiți în sec. Pe hol, o conversație între trei polițiști se transformă într-o ceartă.

— Au spus că nu fusese de fapt vina ei, continuă Mula-glesh. Era foarte pasionată și foarte tânără. Maximum douăzeci de ani, spuneau. Nu știa că nu trebuia să încerce să elimine unele fapte de corupție și că unele pietre nu e bine să fie întoarse.

O secretară nervoasă ieși din biroul ei și îi liniști pe cei trei polițiști, care își aruncară priviri mânioase înainte să se despartă.

— S-a lăsat condusă de sentimente în loc de rațiune, spuse Mulaglesh. Și s-au comis greșeli.

Shara se uită în celulă la băiatul aflat în convulsii, care acum nu știa dacă să râdă sau să plângă.

— Întotdeauna mi-am imaginat că acea fată ar fi bună într-o slujbă imputită. Doar atât.

Băiatul se lăsă pe spate și își sprijini capul de peretele din spatele lui, uitându-se în gol. Shara închise viziera.

„Destul.”

— Te rog să mă scuzi, spuse Shara, deschise ușa, intră și o închise în urma ei.

Niciodată nu fusese atât de fericită că intră într-o celulă.

*

Băiatul încercă să se concentreze pe ea și întrebă:

— Cine e acolo?

Shara încercă să-l liniștească.

— Nu-ți face griji. Sunt eu. Ești bine.

— Cine? Cine e acolo?

Băiatul își linse buzele. Era deja complet asudat.

— Trebuie să te relaxezi, te rog. Ești în recuperare acum.

— Sunt?

— Da. Ai căzut foarte rău. Nu-ți amintești?

Tânărul miji ochii încercând să-și amintească.

— Probabil. Cred că... am căzut în timpul petrecerii.

— Da. A trebuit să te aducem într-un loc răcoros și întunecos ca să te liniștești. Ai fost foarte agitat, dar te vei face bine.

— Ești sigură? Ești sigură că mă voi face bine?

— Suntem siguri. Ești la spital. Trebuie să te mai ținem aici pentru a ne asigura.

— Nu! Nu! Trebuie să plec! Trebuie să... să... spuse el în timp ce bâjbâia încercând să se ridice.

— Trebuie să faci ce?

— Trebuie să mă întâlnesc cu toți...

— Cu cine? Cu prietenii tăi?

Înghiți în sec și aprobă. Intră iar în convulsii. Shara își imagina că el a văzut fâșii orbitoare de culoare, umbre ondulându-se și focuri reci.

— Unde trebuie să te duci? întrebă ea.

El se chinui să descâlcească întrebarea.

— Nu, nu... trebuie să... plec.

— Îmi pare rău, dar nu poți, spuse ea liniștitor. Trebuie să avem grijă de tine. Dar le putem trimite un mesaj prietenilor tăi. Unde sunt ei?

— Unde? întrebă și el confuz.

— Da. Unde sunt prietenii tăi?

— Ei sunt... sunt în alt loc. Este un loc din alt loc. *Cred.*

— Foarte bine. Și unde se află acest loc?

Băiatul începu să se frece la ochi. Când se uită la ea, Shara văzu că i se spărseseră câteva vase capilare.

— Unde? întrebă ea din nou.

— Nu este... nu este un *loc*. Adică e un loc mai vechi.

Unde lucrurile ar trebui să fie.

— Lucrurile ar trebui să fie?

— *Cum* ar trebui să fie, spuse el.

— Dar cum ajungi în locul ăsta ca să te întâlnești cu prietenii tăi?

— E greu de explicat.

Tânărul începu să se uite la lumina din tavan. Apoi își mută privirea ca și cum lumina l-ar răni și continuă:

— Lumea este... învechită. Jerpelită.

— Așa?

— E incompletă. Orașul este incomplet. Are părți unde erau clădiri și acum nu mai sunt. Au fost luate. Țesut... conjunctiv, zise el încruntându-și sprâncenele. Dar încă te poți duce la ele. În acele locuri. Dacă aparții. Aurul este... șters, dar încă strălucește. Perla a crăpat. Și totuși, orașul este încă. Este aici, zise el lovindu-și pieptul în dreptul inimii.

— Așa dispar oamenii?

El începu să râdă.

— Să dispară? Ce idee... ridicolă.

Ideea îl făcu să râdă atât de mult, încât mai avea puțin și cădea de pe scaun.

Shara schimbă tactica.

— Cum ai ajuns la petrecerea din seara asta?

— Din seara asta?

— Da.

— Ah. Ești sigură că a fost în seara asta? Mi se pare că a trecut atât de mult timp de atunci.

— N-a trecut mult timp. Doar câteva ore.

— Dar am senzația c-au trecut mulți ani, șopti el. Ca vântul, continuă el și se gândi puțin. Am venit pentru... metal.

— Pentru *metal*?

— Da. Încercam să cumpărăm, dar era prea încet. Și-am început să ne îngrijorăm. Nu ne plăcea de el. Îl *uram*. Dar trebuia să-l avem.

— Pe Votrov?

— Da, pe el.

Shara dădu din cap.

— Și femeia a avut vreo legătură cu ce trebuia să faceți?

— Cine?

— Femeia... cepară.

— Aaa, ea, zise băiatul și începu să râdă din nou. Nici nu știam că va fi acolo.

— Înțeleg. Și pentru ce aveți nevoie de metal?

— Nu putem zbura cu bărci de lemn. Asta au spus ei, zise tânărul și ochii lui urmăreau ceva invizibil din cameră. Oh, ce frumos!

Shara se gândi dacă nu cumva îi dăduse o supradoză.

— Prietenii tăi și cu tine l-ați omorât pe profesorul Pangyui?

— Pe cine?

— Pe profesorul cepar.

— Ceparii nu au profesori. Nu au suficiente creiere pentru asta.

— Profesorașul străin care... comitea blasfemie.

— Toți străinii sunt blasfematori. Chiar și faptul că sunt în viață este o blasfemie. Suntem doar noi. Noi suntem copiii zeilor. Toți ceilalți sunt oameni de cenușă și lut. Faptul că trăiesc și nu ni se supun este cea mai mare blasfemie, spuse el strâmbându-se și aplecându-se în față ca și cum l-ar fi durut burta. Ah, vai de mine!

— A fost un bărbat aici, care studia la Universitate, spusese Shara încet și rar. Nu-l voiai aici. Orașul nu-l voia. Au fost multe scandaluri pe tema asta.

Băiatul se frecă la ochi.

— Capul meu. E ceva... e ceva în capul meu.

— A murit acum câteva zile. Îți amintești?

Tânărul scânci.

— E cineva *aici*, spuse el și se lovi cu degetele în cap. Te rog... te rog, ajută-mă să-l *scot*.

— Cineva l-a atacat la Universitate. L-a omorât în bătaie.

— Te rog. *Te rog!*

— Spune-mi ce știi despre profesor.

— El este în capul meu! țipă băiatul. Este în capul meu! A fost întemnițat pentru atât de mult timp! Lasă-mă să văd lumina, ah, lasă-mă să văd lumina!

— La naiba! zise Shara, apoi se duse la ușa celulei și puse mâna pe vizetă. Vrei lumină?

— Da! țipă băiatul. Pe toți zeii, da!

— Bine!

Shara deschise vizeta. Intră un fascicul de lumină.

— Uite, spuse ea, apoi se întoarse la el. Acum îmi vei spune...

Băiatul dispăruse.

Și nu numai băiatul. Jumătate de încăpere dispăruse. Ca și cum jumătate din ea fusese tăiată de un zid de apă

neagră, numai că acum în centru era o mică gaură de lumină galbenă. Galbenă ca cerul înainte de furtună.

— Oh!

Gaura galbenă se mări. Shara simți cum cineva intră în capul ei cu niște mâini groase și mari și deschise o ușiță.

Avu timp pentru un singur gând — „Am crezut că l-am drogat” — înainte să înceapă să vadă multe lucruri.

*

Văzu un copac bătrân și răsucit.

Era pe vârful unui deal singuratic. Crengile sale formau un dom întunecat pe cerul galben. Era și o piatră sub copac. Era neagră și lustruită, atât de lustruită, încât părea udă tot timpul.

E o față gravată în mijlocul pietrei. Shara de-abia o putea vedea.

Apoi auzi o voce ca un tunet:

„CINE EȘTI TU?”

Dispărură toate — dealul, copacul, piatra — și lucrurile se schimbă.

*

Soarele strălucea cu putere. Nu era imensa minge de foc cu care era ea obișnuită. Cerul părea o foiță subțire și galbenă de hârtie și cineva stătea în spatele ei cu o torță uleioasă în flăcări.

„Acest tărâm este luminat de un foc antic. Și totuși cine l-a aprins?”

Sub soare era un munte singuratic și ciudat. Se ridica din pământ drept și rigid. Avea vârful neted și rotunjit — asemănător cu piatra pe care tocmai o văzuse —, iar pe părți era drept și vălurit. Era ceva îngrijorător de organic în

privința muntelui, dar putea fi din cauza luminii puternice a soarelui.

Apoi se auzi iar acea voce:

„CUM AI AJUNS AICI?”

Din nou, scena dispăru.

*

În fața ei se ridica un deal luminat de foc. Era noapte. Umbre păreau că dansează: fețe, mâini, toate funebre, toate diforme. Deasupra ei era luna, uriașă și umflată ca un ou de păianjen. Astrul părea că se mișcă în vârful dealului, iar Sharei I se păru că discerne o figură cu o pălărie cu trei coarne care dansa în fața ei, aruncând ceva spre cer – un urcioc? – ca și cum ar fi întrebat luna dacă voia să participe.

Cerul întunecat se umplu de grauri ce-l inundau cu siluetele lor negre și cu ciripitul lor.

„NU TE VĂD. VINO MAI APROAPE DE MINE!”

Întunericul dispăru. Ea se simțea trasă de acolo.

*

Un drum pe o câmpie. Din nou, cerul galben luminat de un soare ca o torță aprinsă. În afară de asta, nu era nimic decât drumul prăfuit și câmpia.

Ea era trasă de-a lungul drumului ca și cum ar fi zburat la câțiva centimetri deasupra pământului.

Dealuri se ridicau în depărtare, ca niște cucuie galbene și golașe. Ea era purtată spre ele ca și cum ar fi fost trasă de o sfoară și se înălța pe părțile lor netede până când văzu o despicătură între două dealuri, o mică gaură, o rană de cuțit, o peșteră.

Era ceva în peșteră care o trăgea înăuntru.

Intră. Lumina se stinse în jurul ei.

„Sunt goale aceste dealuri.“

„Nu, nu sunt dealuri. Sunt statui.“

„Și totuși, cu cine se aseamănă?“

Era cineva în fundul peșterii. Dar ea nu-l putea vedea. Distingea o siluetă înaltă, îmbrăcată în pânză gri, ca aceea a unei robe groase.

Nu vedea nicio față, dar simțea ochi peste tot.

„AICI ERAI.“

Nu vedea nicio mână, dar simțea cum era ținută de cineva.

„CUM AI REUȘIT SĂ INTRI? DAR NU CONTEAZĂ. TREBUIE SĂ MĂ ELIBEREZI.“

Nu vedea nicio mișcare, dar simțea cum se apropiau pereții de ea.

„ELIBEREAZĂ-MĂ! TREBUIE SĂ MĂ ELIBEREZI!“

Se auzea un fâlfâit de pânză gri care se apropia de ea, dar Shara nu o putea vedea.

„NU AVEAU NICIUN DREPT. NU AVEAU NICIUN DREPT SĂ-MI FACĂ UNA CA ASTA TOCMAI MIE.“

Shara se zbătea. Se întindea încercând să se opună: „Nu! Nu!“

„TREBUIE SĂ-MI DAI DRUMUL DE AICI.“

În întuneric se văzu o flacără puternică.

*

A durat ceva timp până când Shara și-a dat seama că era în celulă. În mijloc ardea ceva intens, iar lumina care se juca pe pereți împrumuta celulei un aspect primitiv, deloc deosebit de viziunile pe care tocmai le avusese. Dar când o auzi pe Mulaghesh țipând „Ieși de acolo! Shara! De ce stai acolo? Ieși dracului de acolo“, își dădu seama unde se afla.

Se auzi o altă voce. Cineva țipă.

Apoi focul din celulă se ridică în picioare, o privi pe Shara și se întinse spre ea.

Ea văzu o față printre flăcări, plină de bășici și crăpată.

Era băiatul. Dar ardea ca și cum ar fi fost îmbibat în petrol.

Își deschise gura ca să ție din nou. Shara văzu cum flăcările îi intrau pe gură și pe gât. Îi putea vedea limba arzând.

Ușa din spatele ei se deschise violent. Mulaghesh o apucă și o trase în hol.

Ușa se închise cu zgomot, iar pe margini se putea vedea lumina puternică a focului. Din celulă se auziră izbituri și un țipăt. Polițiștii veniră repede, dar nu știau ce să facă.

— Ah! Ah, pe toate mărire! *Ce dracu'!* Cineva să aducă niște pături! Trebuie să-l *stingem* pe nefericitul ăsta. Haideți, toată lumea, *mișcați-vă!*

Bătăile din ușă se răreau. Un miros de grăsime arsă se simțea în aer. Până ce polițiștii reușiră să aducă un doctor și pături, fumul negru ieșea deja prin crăpătura de sus a ușii.

Se pregăteau să spargă ușa. Pe interior era plină de funingine neagră. În celulă era un perete de fum negru.

— Nu! Nu! Am ajuns prea târziu. Prea târziu, spuse Mulaghesh.

O figură încrețită se ivi din marea de negru. Shara vru să vadă, dar Mulaghesh o împinse în lături.

*

Era o dezordine sălbatică. Holuri pline de oameni care țipau și urlau, încercând să iasă afară. Shara voia să întrebe „Ce e cu agitația asta aici?“, dar se simțea prea amortită ca să mai zică ceva.

Ea văzu soldați saypurieni luptându-se prin mulțime ca să ajungă la ea. Simțea cum Mulaghesh o aruncă în brațele lor. Simțea cum era scoasă din mijlocul gloatei.

Simțea toate lucrurile astea, dar nu rămâneau în ea. „Cred că așa se simte șocul“, gândi ea foarte curioasă.

Fu băgată într-o mașină alături de Mulaghesh și de alți doi soldați. Pitry se uita alarmat la ele din scaunul șoferului. Mulaghesh urlă scurt la el.

— La ambasadă! *Acum!*

După ce plecară, o mașină blindată având însemnele guvernatorului polisului îi urmară.

Mulaghesh le spuse soldaților:

— Uitați-vă *sus!* Pe acoperișuri. Și aruncați un ochi și pe alei.

— După ce le spui să se uite? Întrebă Shara ușor.

— Ai înnebunit? După alți ucigași! Asta e *a doua* oară în șase ore. Pe toate mările, nici nu știu cum a făcut-o. Probabil avea vreun dispozitiv la el, o butelie cu petrol sau ceva. Nici nu știu cum le-a scăpat polițiștilor, dacă nu cumva unul dintre ei i-a adus-o când era în celulă. Ceea ce nu e de neimaginat.

„Ea crede că m-a atacat. Dar nu m-a atacat. Știu exact ce-a fost. Însă, despre asta, doar am citit“, gândi Shara.

— Eram întoarsă cu spatele. Ce-ai văzut? Întrebă Shara.

— Nu erai întoarsă. Te uitai direct la el. Credeam că este vreun fel de joc al minții pe care îl jucai cu el. Ai venit la ușă și-ai deschis vizeta ca să-l văd. Apoi ai spus ceva despre lumină și te-ai întors și v-ați *holbat* unul la altul, spuse Mulaghesh.

— Pentru cât timp?

— La dracu', nu știu. Apoi a izbucnit în flăcări. Nu l-am văzut activând nimic sau apăsând pe vreun buton sau aprinzând vreun chibrit. Nici nu părea să se fi *mișcat*.

Vreau să știu cum a făcut asta, prin ce mijloace! S-ar putea să le folosească pe scară largă.

— Și... n-ai auzit nicio voce în celulă?

— O ce?

— O voce. Cât timp ne-am holbat unul la altul?

Mulaghesh își luă ochii de la drum și se întoarse spre Shara.

— Ascultă, ești în stare de șoc. Ai nevoie să te întinzi și să te odihnești. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. E meseria mea, e ceea ce știu să fac. Bine?

„Mi-a vorbit din inima lumii. Nu – el *era* inima lumii.”

— Nu trebuie să le dai ordine oamenilor tăi.

— Shara, trebuie să te întinzi...

— Nu, răspunse Shara. Ascultă. Țăsta n-a fost un atac plănuț, coordonat. Și cu siguranță *nu* a fost o tentativă de omor.

— Atunci ce-a fost?

Shara se gândi dacă să-i spună sau nu. „Unele secrete nu pot fi duse de unul singur”, își spuse.

Se ridică și îi spuse lui Pitry:

— Mă scuți, Pitry, dar poți trage pe dreapta puțin? Și când oprești, poți ridica geamul dintre banchete?

— Poftim? De ce? întrebă Mulaghesh contrariată.

— Mă tem că și soldații tăi trebuie să se ducă lângă Pitry pe bancheta din față. Conversația asta trebuie să fie privată, spuse Shara.

*

În viteza mașinii, clădirile dărmate păreau că sunt peisaje sălbatice. Ghețari cenușii care stăteau să cadă de pe munte. O față palidă apărură la o fereastră și o față aruncă ceva ce părea a fi fecale umane. Trecătorii se opriră doar puțin. Nu era o scenă neobișnuită pentru ei.

— Am citit mai multe despre istoria Continentului decât orice om în viață din lume. Înaintea mea, singura persoană care știa mai multe a fost Efrem Pangyui. Dar cum el a murit, am rămas doar eu.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Mulaghesh.

— Am citit despre cazuri de combustie spontană pe Continent. Nu s-a mai întâmplat de zeci de ani, dar cu mult timp în urmă se întâmpla des. Cauza acestor cazuri de combustie spontană era foarte cunoscută atunci: posedare divină.

— Poftim?

— Posedare divină. Un zeu își putea proiecta inteligența într-un muritor pentru a comunica cu el direct – folosindu-l ca pe o păpușă. Această practică era destul de obișnuită, mai ales printre zeitățile mai mici – zâne, spirite și așa mai departe.

— Toți cei pe care i-a omorât Kajul în timpul Marii Puri-ficări. Corect? zise Mulaghesh.

— Așa se presupune. Dar zeitățile *importante* nu puteau poseda un muritor în felul ăsta. Erau ființe prea mari, prea puternice și trupurile oamenilor nu rezistau. Totuși, câțiva adepți devotați ai Voortyei apreciau această experiență în ciuda pericolelor. Ei o implorau să „între în ei” și să „vorbească din spatele ochilor lor”. Dar când Voortya era de acord și intra în trupurile lor, după câteva secunde, acestea luau foc. Un fel de atingere spirituală.

Mulaghesh tăcu vreme îndelungată.

— Și... vrei să spui că asta s-a întâmplat?

— Sunt sigură de asta.

— Cum așa?

— Pentru că, zise ea și trase aer în piept, chestia care l-a posedat pe acel băiat a vorbit cu mine. Pentru tine, care erai în afara celulei, a părut că pur și simplu stăteam. Dar pe mine, acel ceva... m-a dus undeva. Am stat acolo ceva timp. M-a tras înăuntru. A vrut să mă vadă. Și a vrut ca eu să-l eliberez.

— A vorbit cu tine?

— Da.

Mulaghesh înghiți în sec.

— Ești sigură de asta?

— Da.

— Țasta nu e doar un efect secundar al drogului pe care l-ai folosit pe băiatul acela? Poate ai luat contact cu el prin piele?

— Sunt sigură că drogul a contribuit, dar nu în sensul la care te referi tu. Cum am mai spus, piatra filosofală era folosită pentru a comunica cu zeitățile. Rapoartele arată că funcționa ca o ungere, într-un fel. Cred că din greșeală am deschis acel băiat pentru... orice ar fi fost fapătura care l-a posedat.

— Orice ar fi fost, repetă Mulaghesh.

— Da.

— Dar nu... nu e „orice”. Pentru că pare că știi ce a fost.

— Da.

— Pentru că, dacă ce spui tu este adevărat, atunci singurul lucru care ducea la combustia spontană a oamenilor a fost...

— Da. O zeitate importantă.

— Și dacă tu spui că asta ai văzut, atunci înseamnă...

— Da. Înseamnă că cel puțin unul dintre zei a supraviețuit, spuse Shara.

Victoria în Război – dacă se poate spune așa despre un conflict atât de disproporționat – este cu siguranță singura mare turnură în istoria Saypurului. Și Kajul deține aproape singur meritul pentru victorie. Totuși, și Kajul, și Războiul umbresc de multe ori cei câțiva ani care au urmat căderii Continentului – ani cruciali pentru Saypur, la fel ca și moartea zeităților. Dar această perioadă este aproape complet uitată.

Asta se întâmplă și pentru că evenimentele de după Război sunt o amintire atât de neplăcută.

După ce Kajul a omorât ultima zeitate, a devenit clar că acestea protejau Continentul – și Saypurul până la un punct – nu numai de atacatori externi, ci și de un număr mare de viruși și boli. Dacă acest lucru era făcut intenționat de către zeități sau dacă era doar un bonus pentru că trăiau în zona lor de influență, nimeni nu știe cu certitudine. Dar în cei douăzeci de ani care au urmat morții lui Jukov, ultima zeitate, epidemiile de ciumă deveniseră la fel de previzibile ca zăpada iarna.

Pierderile umane din timpul Anilor Ciumei sunt nenumărate. Pentru că depindea foarte mult de zeități, Continentul a fost foarte vulnerabil. Imediat după Marea Dispariție, aproape o treime din populația totală a murit din cauza diverselor boli. Soldații saypurieni – care erau la fel de vulnerabili, fiind pe Continent – trimiteau scrisori acasă, în care descriau străzile pline de cadavre aflate în putrefacție, grămezi de morți de două ori mai înalte decât statura unui om, nenumărate trenuri care duceau cadavrele în afara polisurilor să fie arse. Fiecare polis a suferit de pe urma invaziei dăunătorilor, insectelor, șobolanilor, pisicilor, lupilor – orice dăunător care se poate imagina. Oriunde mergeai pe Continent, persista mirosul de carne aflată în stare de putrefacție.

Saypurul însă, fiind o colonie care a beneficiat numai în mod tangențial de intervenții miraculoase, avea mult mai multe cunoștințe sanitare. I-au băgat în carantină pe cei infectați, iar când soldații s-au întors acasă, i-au băgat în carantină și pe aceștia – o decizie care a cauzat multă indignare în Saypur la acea vreme. În ansamblu, chiar dacă Anii Ciumei n-au fost nici pe departe ușori, Saypurul a pierdut mai puțin de 10 000 de vieți din cauza bolilor.

Tocmai această independență față de miracole a ajutat Saypurul în ceea ce privește tehnologia. Vreme de 876 de

ani cât a fost subjugat, Saypurul a fost nevoit să producă pentru Continent doar prin propriile mijloace și nu prin intervenția divină. De ce zeitățile aveau nevoie de Saypur să producă bunuri în loc să facă ele câteva miracole este întrebarea favorită, și de cele mai multe ori infamă, a istoricilor saypurieni. Și pentru că, sub amenințare, au fost forțați să genereze atâtea noutăți tehnologice, pentru ca apoi, dintr-odată, să se vadă posesorii unei cantități imense de resurse, Saypurul a cunoscut peste noapte o transformare fantastică din punct de vedere tehnologic. Până și Vallaicha Thinadeshi, care este considerată unul dintre inginerii cei mai apreciați ai acelei perioade, spunea că, pentru două decenii, „dacă aruncai o piatră de la geam, loveai patru genii până ajungea jos”. Ar fi interesant de amintit faptul că până și Kajul a fost om de știință amator, care făcea numeroase experimente pe proprietatea lui.

Spre deosebire, Continentul – înfometat și afectat de ciumă – s-a scufundat în propria neputință. În lipsa unei forțe conducătoare, polisurile au cedat conflictelor interne. Tâlharii s-au înmulțit ca ciupercile după ploaie. În timpul retragerii lor, unii soldați saypurieni au raportat zvonuri de canibalism, tortură, sclavie și viol în masă. Oamenii care odinioară fuseseră cei mai binecuvântați din lume se transformaseră peste noapte în barbari.

Probabil că pentru noul parlament saypurian a fost o decizie ușoară, dar și satisfăcătoare. Saypurul, care atâția ani a fost națiunea subjugată, va interveni pe Continent pentru a instaura ordinea. Vor reinvada acel tărâm, dar de data asta sub auspiciile păcii și ale reconstrucției.

Dar sunt sigur că saypurienii nu au înțeles că memoria Continentului – în ciuda Marii Dispariții, în ciuda Anilor Ciumei, în ciuda tâlharilor – rămâne până astăzi foarte lungă și amară.

Își amintesc ce au fost și știu ce au pierdut.

Chiar dacă Saypurul are multe lucruri cu care se poate mândri, ar trebui să recunoaştem că această decizie nu a fost atât de unanitară pe cât am vrut noi să credem, iar mândria, după cum a învăţat şi Continentul, este răsplătită cu necazuri.

Hegemonia neaşteptată, profesor Efrem Pangyui

PERICULOS DE ONEST

Lumina încețoșată a dimineții picura peste acoperișuri. Întinderea albă a zidurilor părea că devenise transparentă sau doar mintea Sharei își imagina stelele strălucind ca niște diamante deasupra soarelui care răsare. „Nu este soarele, nu văd cerul. Sunt doar imaginile soarelui și ale cerului făcute de ziduri. Sau cel puțin asta cred că e”, gândi ea.

Dar porumbeii Bulikovului nu-și dădeau seama de asta. Ieșeau din cuiburile lor, fâlfâiau din aripi și coborau în stoluri pe străzi.

Sharei nu-i era frică. Își spunea asta în repetate rânduri cu vocea calmă a unui doctor.

„N-am considerat niciodată cunoașterea o povară, dar acum mă apasă foarte mult”, își spuse.

Dar înăuntrul ei, o voce domoală îi reaminti că toată treaba asta nu era deloc surprinzătoare. Shara își petrecuse destul de mult timp citind informațiile confidențiale ale ministerului pentru a înțelege că istoria predată în școlile saypuriene era doar o versiune a unei povești cu foarte multe găuri. „Faptul că acel coșmar pe care îl așteptai devine real nu îl face mai puțin înfricoșător”, gândi ea.

Își făcea din ce în ce mai multe griji în legătură cu ce putea găsi în Depozite. Și era tot mai îngrijorată că altcineva în afară de Efrem putuse intra acolo. Acest lucru ar fi trebuit să fie imposibil. Dar după ce o zeităte care ar fi trebuit să fie moartă tocmai îi vorbise, știa că imposibilul nu trebuia scos din calcul.

Ridică de pe biroul ei ziarul de dimineață și citi, pentru a suta oară:

TENTATIVĂ DE ASASINARE

Cartierul aristocrat al Bulikovului este în stare de șoc după ce o petrecere de strângere de fonduri organizată aseară de Casa Votrov a fost scena unor acte violente.

Participanții la petrecere, parte a expoziției „Fețele Noului Bulikov”, au fost atacați seara târziu de un grup de oameni mascați și înarmați, ale căror intenții rămân și acum necunoscute. Totuși, se pare că țințele lor erau doi participanți: Edilul Vohannes Votrov și Ashara Thivani, noul ambasador cultural și diplomat-șef interimar al Ambasadei Saypurului în Bulikov.

În timpul atacului au fost omorâți patru angajați ai Casei Votrov, dar forțele de securitate au protejat toți participanții și i-au eliminat repede pe atacatori. Departamentul de poliție din Bulikov a deschis o anchetă și cercetează cazul cu atenție și, chiar dacă Ambasada Saypurului s-a arătat interesată de acest caz, implicarea lor oficială încă nu a fost stabilită.

Vohannes Votrov și-a exprimat condoleanțele pentru cele patru persoane ucise și regretul că un astfel de incident a avut loc, dar spune că nu este surprins: „Având în vedere discursurile pe care le auzim în acest oraș, nu sunt deloc surprins de faptul că unii cetățeni au impresia că violența este singura soluție. Li se spune tot timpul că planul [Noului Bulikov] pentru oraș este unul care va aduce distrugeri și moarte și că noi suntem niște mincinoși care vor să-l înșele. Sunt sigur că acei oameni au simțit că acționează în numele unui principiu moral – și asta este cel mai mare regret al meu”.

Edilul Ernst Wiclov, un oponent al lui Votrov și al Noului Bulikov, a condamnat repede aceste acuzații: „Numai ideea că cineva vrea să câștige de pe urma unei astfel de tragedii este abominabilă”, a spus el într-un interviu la câteva ore după atac. „Acum trebuie să reflectăm și să-i jelim pe cei morți, nu e momentul pentru luări de poziție ipocrite”, a adăugat el.

Domnul Vohannes nu a fost găsit pentru un răspuns la această afirmație.

Se auzi un ciocănit în ușă și Mulaghesh își vârî capul în cameră.

— N-am vrut să primesc pe nimeni, dar m-am gândit că merită făcută o excepție. Băiatul tău e aici.

— Poftim?

Mulaghesh deschise larg ușa și lăsă să se vadă că Vohannes stătea lângă ea destul de jenat, în ciuda costumului său gri elegant și a hainei groase de blană albă.

— Ah, intră! spuse Shara.

Vohannes intră schiopătând.

— Trebuie să recunosc, sunt fericit să te văd întreagă. Două atentate la viața ta în aceeași zi! Știam că ești o figură importantă, Shara, dar nu chiar atât de importantă. Și mai credeam că ești mult mai bună în situațiile în care lumea încearcă să te omoare, spuse el masându-și șoldul.

Shara își dădu ochii peste cap.

— Văd că șarmul nu ți-a fost afectat de evenimentele petrecute. Te rog, ia loc, Vo. Am vești proaste pentru tine.

În timp ce bărbatul se așeza, Shara descoperi că se detesta puțin pentru coincidența aceea norocoasă. Avea nevoie ca Vohannes să facă ceea ce-i va spune ea.

— Vești proaste? În afară de toate distrugerile și *murdăria* din casa mea?

— Vom plăti bucuroși pentru toate stricăciunile. Distrugerile au fost provocate, până la urmă, de un angajat al ministerului, spuse Shara.

— Omul acela lucrează pentru minister? Pentru tine? Dar e un *dreyling*, nu-i așa? Nu au devenit cu toții sălbatici și pirați după ce micul lor regat s-a prăbușit?

— Probabil, dar ți-a salvat viața.

Vohannes făcu o pauză, timp în care își scoase o țigară.

— Nu cred că... Stați puțin. Ce? *Mi-a* salvat viața?

— Da, răspunse Shara. Pentru că acei oameni nu veniseră după mine. Veniseră după tine, Vo.

Se uită atent la ea ținându-și țigara la doi centimetri de gura deschisă.

— Astea erau veștile proaste pe care voiam să ți le spun, continuă ea ușor.

— El... mi-a salvat...?

— Au venit în casă să te răpească, bănuiesc. Nu să te omoare. Dar asta nu înseamnă că e mai bine. N-au venit să facă o declarație politică și să omoare o figură publică. Au venit cu un scop mult mai mare și mai precis despre care nu știu nimic. Asta înseamnă că au planuri mari, care necesită foarte mult timp de pregătire. Tu erai doar un mic popas în drumul lor spre a înfăptui ceea ce vor să înfăptuiască.

Vohannes se holba la ea și spuse în cele din urmă:

— Dar... dar am auzit că ai fost atacată și în sediul poliției.

— O coincidență. Nu știau că voi fi la petrecere. Se pare că Bulikovul e plin de planuri și conspirații. Totuși, pot spune că ești foarte norocos. Sunt probabil singura persoană de pe Continent care te poate ajuta.

— Să mă ajuti cu ce?

— Să te ajut să rămâi în viață. Ai văzut cum erau îmbrăcați acei oameni?

Fața lui deveni din ce în ce mai acră.

— Cu robe kolkashtane.

— Da. Acele robe n-au mai fost văzute pe Continent de zeci de ani. Erau supușii Zeitășii Kolkan. Asta nu mai e o problemă care ține de politică, Vo, ci una care ține de *credință*. Acei oameni sunt dispuși să moară pentru ceea ce cred. Și au nevoie de ceva de la tine. Iar dacă sunt dispuși să moară, cu siguranță sunt dispuși să mai încerce o dată.

— Să mai încerce ce?

— Atacatorul pe care l-am interogat nu era într-o stare care să-i permită să-mi ofere foarte multe informații, dar a spus că aveau nevoie de *metalul* tău. Ai idee ce vrea să însemne asta?

Vohannes privi în gol timp de un minut înainte să fie capabil să proceseze întrebarea.

— Metalul meu?

— Da. Și nu cred că se referea la un metal prețios – aur, argint sau ceva de genul. Dar după cum spuneai și tu, ești un jucător important pe piața resurselor minerale, așa că asta mi-a atras atenția.

— Ți-am zis că marele meu proiect este salpetrul, care nu este un metal, să știi.

— Cunosc toate metalele. Doar *am făcut* școala împreună, spuse ea.

— Da, da. Singurul lucru care îmi vine în minte – zise Vohannes și începu să-și scarpine o sprânceană – este oțelul. Dar afacerea asta e foarte nouă.

— Oțel?

— Da. Nimeni de pe Continent nu poate produce oțel, mai ales pentru că nu-și pot permite procesul de producție.

— Dar tu poți?

— Da, până la un punct. Ai nevoie de un furnal special, care este foarte scump de construit și de întreținut. E un proiect-pilot și unul care nu mă interesează foarte mult pentru că este extraordinar de scump. Și pentru că în Bulikov nu se construiește nimic atât de mare care să *necesite* oțel.

— Dar tu produci oțel?

— Da. Dar habar n-am de ce Restauratorii ar avea nevoie de el.

— Mi-a sugerat că e pentru vapoare care navighează prin aer.

— Pentru *ce*?

Shara ridică din umeri.

— Asta mi-a spus.

— Omul e nebun. Dus cu pluta. Recunosc, mă simt des-
tul de ușurat să aud asta.

— Să spunem că delira. Dar nu-l mai putem interoga,
din păcate. Omul a murit.

— Cum?

Shara tăcu. Își aminti fața băiatului și flăcările care îi
umpleau gura când încerca să țipe.

— Nu pot să-ți zic acum, spuse ea. Dar a fost neplăcut.
Tot ce se întâmplă e neplăcut pentru mine, Vo. Și nu-mi place
că ești prins la mijloc. Ești ca un paratrăsnet, continuă ea și
atinse ușor ziarul din fața ei. Și nu vreau să complici lucrurile.

Vohannes o studie.

— Ah, Shara! Sper că n-ai de gând să sugerezi ceea ce
cred eu c-o să sugerezi.

— Presupun că deja te-ai întâlnit cu susținătorii și aliații
tăi. Și cred că toți ți-au spus, sub diverse forme, că tocmai
ce-ai primit un capital politic important. Faptul că ai fost
atacat și ai supraviețuit devine o armă politică importantă
pentru tine. Și de asemenea presupun că și tu, și ei credeți
că este foarte avantajos, din punct de vedere politic, să
ajungeți pe paginile a cât mai multor ziare.

— Am fost atacat. Nu am voie să-mi condamn atacatorii?

— Nu și când vreau să-i prind. Nu vreau să te mai văd
prin ziare, Vo, și nu vreau să înrăutățești lucrurile și mai mult.

Vohannes râse.

— Pe bune?

— Da. Treaba asta este foarte dificilă. Dar tu o poți ușura.

— Treaba *ta* este dificilă? Adică tu intri în orașul meu și deodată devine arena *ta*? Tu ești persoana care dictează cum ar trebui să se întâmple lucrurile în Bulikov? Dacă-ai fi o persoană mai puțin luminată, Shara, aș spune că acest comportament este tipic pentru...

Shara ridică dintr-o sprânceană.

Vohannes tuși.

— Shara, ascultă. M-am chinuit toată viața să-mi construiesc o carieră și o reputație. Am pierdut averi pentru asta. Și am bătut încontinuu la zidurile invizibile care înconjoară Continentul încercând să aduc ajutoare, bogăție, educație și acum, când pare că reușesc cât de cât, când pare că pot uni Bulikovul, vrei să mă *opresc*? Când alegerile pentru Edili sunt *luna* viitoare?

— Treaba asta e mai importantă decât voturile.

— Nu este vorba despre *voturi*. Ci despre oraș, despre Continent!

— Ce fac eu este tot pentru oraș și Continent, răspunse Shara.

— Oamenii depind de mine!

— Oamenii depind și de mine. Numai că nu o știu.

— Poți să justifici orice fel de acțiune spunând *asta*.

— Nu sunt dușmanul tău. Sunt aliatul tău. Și am fost sinceră cu tine, Vo – periculos de sinceră. Acum trebuie să ai încredere în mine. Vreau să te retragi din atenția publică pentru scurt timp. Dacă mișcarea ta are atât de mult succes pe cât pretinzi, faptul că te retragi nu poate fi un dezastru așa mare.

Acest apel la orgoliu păru că-l aduce la sentimente mai bune.

— Pentru cât timp?

— Să sperăm că nu foarte mult. Imediat ce rezolv situația, te vei putea reîntoarce la munca ta fără să ai nevoie de gărzi.

— Eu... stai puțin, ce gărzi?

Shara își amestecă ceaiul.

— Gărzi de corp. Soldați saypurieni.

Vohannes se uită la ea și începu să râdă.

— Nu-mi... nu mă poți pune sub protecție. E ridicol!

— Ba pot. Și vei fi foarte liber să faci ce vrei până la un punct. Gărzile nu vor face nimic altceva decât să stea cu ochii pe tine.

— Ai idee cât de prost ar da asta? Să merg prin oraș cu saypurieni înarmați după mine.

— Credeam c-am convenit să nu mai ieși în oraș. Vei fi un cetățean care stă mai mult acasă și unul în *siguranță* pentru o perioadă de timp. Dar poți scurta acea perioadă dacă faci ceva pentru mine, spuse Shara.

— Ah, zise Vohannes frecându-se la ochi, trebuie să fac ceva pentru tine? Așa reușește ministerul să obțină ce vrea?

— Șaisprezece oameni au murit, Vo. Inclusiv patru angajați de-ai tăi. Eu iau lucrurile astea în serios. Și-ar trebui să faci și tu la fel.

— *Eu chiar iau lucrurile în serios.* Tu ești cea care-mi spune să nu fac nimic.

— Nu nimic. Este ceva într-un depozit la o bancă. Nu știu ce e, dar știu că am nevoie de el.

— Și vrei să ți-l aduc eu?

Shara dădu din cap că da.

— Și cum vrei să fac asta? Să mă vopsesc tot în negru și să sparg banca în toiul nopții? Credeam că ai oameni pentru așa ceva.

— Eu mă gândeam că vei găsi o soluție mult mai simplă decât asta. Mai ales că tu ești proprietarul băncii, spuse Shara.

— Sunt?

— Da.

Și Shara îi dădu o copie a mesajului decodat al lui Pangyui. El se uită cu atenție la ce scria.

— Ești sigură că e banca mea? Numele ei nu-mi spune nimic.

— Trebuie să fie minunat să fii atât de bogat încât să nu știi sigur ce bănci deții. Da, am confirmarea că ești proprietarul băncii. Dacă ai putea găsi mijloace sau scuze prin care să iei ce se află în acea cutie de valori și să mi-l aduci, atunci m-ai ajuta foarte mult să rezolv situația. Ceea ce înseamnă că nu te voi mai ține sub protecție și că-ți vei putea relua activitățile.

Vohannes mormăi ceva despre faptul că i se încălcau drepturile, apoi împături hârtia și o puse în buzunar. Se ridică.

— Dacă ești aliatul meu, mă aștept să te comporți ca atare.

— Asta ce vrea să însemne?

— Ai spus-o și tu, vrem același lucru: pace și prosperitate pentru Bulikov, nu-i așa?

Shara regretă imediat că spusese așa ceva, pentru că ea știa că Ministerul Afacerilor Externe nu asta își dorea.

— Ajută-mă!

— Te referi la încercarea de-a fabrica muniție?

— Mă refer la o implicare saypuriană mai mare în Bulikov. Implicare *reală*. Ajutor *real*. Nu praf în ochi. Acum ni se dă apă cu pipeta când de fapt avem nevoie de un șuvoi ca să ne spălăm de toată mizeria. Încordează-te puțin, Shara, și dă-mi un ajutor politic real.

— Nu putem susține public un politician local. Poate într-o zi, dar nu acum. Nu e timpul potrivit...

— Nu va fi niciodată timpul potrivit, pentru că întotdeauna va fi dificil, spuse el.

— Vo...

— Shara, orașul și țara mea sunt foarte, foarte sărace și cred că se află pe drumul care se va termina cu violențe. Îți ofer prilejul să ne ajuți să schimbăm direcția în care mergem.

— Nu pot face asta. Nu acum, Vo. Îmi pare rău. Poate într-o zi...

— Nu. Nu crezi asta. Tu nu ești un factor de schimbare, Shara. Tu nu faci lumea un loc mai bun. Tu muncești pentru a o păstra așa cum e. Restauratorii se uită la trecut, Saypurul vrea să mențină situația așa, dar nimeni nu se gândește la viitor, zise el.

— Îmi pare rău, dar nu te pot ajuta.

— Nu. Nu-ți pare rău. Ești un reprezentant al țării tale. Iar țările nu au remușcări.

Se întoarse și schiopătă spre ieșire.

*

Shara stătea din nou în dreptul ferestrei. Răsăritul era acum prezent pe toate acoperișurile din Bulikov, dând o culoare aurie tuturor coșurilor de fum. Luă o înghițitură mare de ceai. „Importat. Probabil făcut în Ghaladesh”, își zise ea. Se gândi pentru câteva secunde dacă nu cumva era dependentă de ceai mai mult pentru gustul și mirosul care-i aminteau de îndepărtata ei casă.

Deschise fereastra și se zgribuli la contactul cu aerul rece. Trase obloanele exterioare, apoi închise și fereastra.

Își linse degetul, ezită pentru o secundă și începu să scrie pe geam.

„De ce fac asta de fiecare dată când sunt foarte vulnerabilă?”, gândi ea.

Ușor, umbrele se schimbă. Se simțeau curenți de aer. Undeva în cameră, într-un mod invizibil, o ușă se deschise spre alt loc. Și în geam, ea văzu...

Un birou gol.

Shara se așează și așteaptă.

După douăzeci de minute apărură și Vinya Komayd. Avea în mână multe hârtii și era îmbrăcată cu ceea ce ea

numea „armura de bătlie”: o rochie roșu-aprins, foarte scumpă, care era atât atractivă, cât și impozantă. Această vestimentație avea întotdeauna darul de-a o face pe Vinya cea mai importantă persoană din încăpere. Când Vinya a văzut această rochie în magazin, a cumpărat cinci bucăți și a aranjat ca întregul stoc să fie retras din magazine. „Nu aş putea să încredinţez niciodată această rochie altcuiva. Este mult prea periculoasă”, i-a spus ea odată Sharei.

— Ai avut vreo întâlnire importantă? întrebă Shara.

Mătuşa Vinya se uită la ea și se încruntă.

— Nu, spuse ea ușor iritată. Dar au fost aici persoane importante. De ce suni pe linia de urgență? Dacă ai găsit ceva, trimite prin canalele normale.

— Nu-ți pot trimite asta prin canalele normale.

— N-ai încredere în canalele normale?

Shara nu se mai obosi să răspundă.

— O să o iau ca pe un defect profesional. Mai ales că le știi pe toate. Și nu-mi place ideea ca tu să deții *singura* copie a unor informații critice. Dacă vrei să avansezi, draga mea, trebuie să înveți să împarți.

— Avem șaisprezece morți. Toți continentali. Au fost omorâți în timpul unui atac asupra unui om politic bulikovian – un Edil. Care a supraviețuit.

Vinya făcu o pauză lungă. Se uită la hârtiile din mâna ei – treburi care trebuiau făcute *repede* –, oftă și le puse deoparte. Se duse în dreptul ferestrei și se așeză.

— Cum? întrebă ea.

— Au ales să atace în timpul unui eveniment social. La care eu eram prezentă.

Vinya își dădu ochii peste cap.

— Aha. Tu și... cum îl cheamă?

— Sigrud.

— Da. *Câți* morți?

— Șaisprezece.

— Văd că nu se dezmințe. Pe toate mărilor blestemate, Shara, nu știu de ce ții un asemenea *om* lângă tine. Avem probleme cu dreylingii în fiecare zi. Sunt *pirați*, draga mea!

— Nu au fost întotdeauna *pirați*. Nu și când trăia regele lor.

— Ah, da. Regele lor mort despre care le tot place să cânte. Despre el și despre micul prinț pierdut, care într-o bună zi se vor întoarce la ei pe mare. Mă aștept să cânte și când vor arde din temelii jumătate din țărmul nordic al Continentului. Adică, trebuie să recunoști, draga mea, că acești oameni sunt niște *sălbatici*!

— Cred că și-a dovedit importanța aseară și în multe alte seri.

— Munca de spion înseamnă să eviți vărsarea de sânge, nu să o generezi.

— Și totuși, munca de spion este la fel de sensibilă la mediu ca orice altceva. Operăm într-un set de variabile pe care de multe ori nu le putem controla, spuse Shara.

— *Urăsc* când mă citezi. Bine. Și ce dacă? Niște golani au atentat la viața unui consilier sau ce-o fi el. Asta nu e știre, e doar o zi obișnuită. De ce m-ai contactat?

— Pentru că sunt convinsă că atentatul are legătură cu Pangyui, zise Shara.

Vinya îngheță. Se uită în altă parte, apoi își întoarce ușor privirea spre Shara.

— *Poftim?*

— Suspectez că moartea lui Pangyui are legătură cu o mișcare reacționară care dorește să scape de influența Saypurului și să readucă Continentul – sau cel puțin Bulikovul – la gloria sa de odinioară.

Vinya tăcu, apoi întrebă:

— Și *cum* ai ajuns la concluzia asta?

— Pentru că era urmărit de mulți agenți ai mișcării reacționare. Mai ales – dar încă nu pot să confirm asta – cred că moartea lui este legată de faptul că au descoperit ceea

ce făcea el aici. Și nu era vorba de o misiune de înțelegere culturală, așa cum li s-a spus.

Vinya oftă și începu să-și maseze ceafa.

— Așadar, ai aflat despre mica sa... expediție istorică.

— Deci știi despre Depozite?

— *Bineînțeles* că știu despre Depozite. De-asta s-a dus acolo, în primul rând! Dacă știi atâtea, mai bine le-ai știu pe toate.

— Tu ai aprobat treaba asta?

Vinya își dădu ochii peste cap.

— Aha. Deci tu ai *plănuit* asta, continuă Shara.

— *Bineînțeles* că eu am plănuit asta, draga mea. Dar *a fost* ideea lui Efrem. A fost o idee în care am avut un interes special.

— Și care a fost ideea?

— Ei bine, cum ești expertă în zeități, probabil că știi despre ea. Sau ai fi știut dacă Efrem ar fi avut voie să o publice. Ideea lui nu era, cum ar spune cineva din vremurile noastre, *acceptată*. Și încă este o idee foarte periculoasă.

— Și care a fost ideea?

— Noi nu vorbim foarte multe despre divin aici. Firește că vrem ca aceste lucruri să rămână moarte. Dar când vorbim, noi, ca de altfel și Continentul, credem că a fost o relație de sus în jos: zeitățile erau la vârf și le spuneau continentalilor, și lumii, ce să facă și totul se supunea. *Realitatea* se supunea.

— Așa, și?

— Și, spuse Vinya ușor, pe parcursul carierei sale, Efrem a devenit din ce în ce mai puțin convins că așa stăteau lucrurile. Felul în care se făcea comunicarea era mult mai subtil în această relație decât își putea imagina cineva. Zeitățile își proiectau lumile, *realitățile*, iar istoricii noștri erau nevoiți să deducă realitatea din poveștile creaționiste contradictorii, din cele despre Viața de Apoi, din bruiaje și alte fleacuri.

— Bineînțeles, spuse Shara. Pentru că era un subiect pe care îl cunoștea foarte bine.

Una dintre cele mai mari probleme pe care le avea Continentul din cauză că oamenii de aici venerau șase zeități era faptul că erau foarte multe mitologii conflictuale. De exemplu, cum putea fi lumea un cărbune încins și auriu scos din focurile inimii lui Olvos *fiind* în același timp și o piatră tăiată de Kolkan de pe un munte din spatele soarelui care apune? Și cum putea sufletul cuiva să se alăture după moarte stolului de grauri maro și în același timp să curgă pe râul morții ca să iasă pe malurile grădinii lui Ahanas, unde va deveni o orhidee? Toate zeitățile erau foarte clare când venea vorba de lucrurile astea, dar niciuna nu era de acord cu cealaltă.

A durat ceva până când istoricii saypurieni au înțeles cum funcționau aceste lucruri pe Continent. N-au înregistrat niciun progres până când n-a venit cineva să le arate că mitologiile acelea discordante erau mai mult determinate *geografic*. Oamenii de lângă o zeitate au înregistrat istoria în conformitate cu mitologia zeității respective. Când istoricii au început să întocmească hărți corespunzătoare istoriilor respective, au descoperit că hotarele erau foarte precise. Puteai vedea unde *începea* sau *se termina* influența unei zeități. Și atunci, istoricii au fost nevoiți să presupună că, dacă erai în acea zonă de influență, existai într-o realitate aparte, unde dacă respectiva zeitate spunea că așa era realitatea, atunci așa era.

Așadar, dacă te aflai pe teritoriul Voortyei, lumea era făcută din oasele unei armate pe care o nimicise pe un câmp de gheață din cer.

Și dacă străbăteai zona controlată de Ahanas, atunci lumea era o sămânță pe care ea o scosese din malul unui râu și pe care o udase cu propriile lacrimi.

Și dacă te duceai pe teritoriul lui Taalhavras, atunci lumea era o mașinărie pe care el o construise din fundamentele

cerești, gândită și lucrată timp de mii de ani. Și așa mai departe.

Ceea ce zeitățile simțeau că era adevărat *era* adevărat pentru acele locuri. Iar când Kajul le-a omorât, toate acele lucruri au încetat să mai fie adevărate.

Ultima piesă care a venit în susținerea acestei teorii a fost „bruiajul realității” care a apărut imediat după ce Kajul a omorât patru dintre cele șase zeități importante. Lumea părea să-și „amintească” faptul că părți din ea existaseră cândva în realități diferite și astfel a avut probleme rearanjându-se. Soldații saypurieni relatau faptul că văzuseră râuri care curgeau în cer, argint care se transforma în plumb dacă îl duceai într-un anumit loc, copaci care înfloresc și se uscau de mai multe ori în aceeași zi și câmpuri fertile care deveneau sterpe dacă stăteai într-un anumit punct, pentru ca apoi să se transforme la loc dacă plecai din acel punct. Până la urmă, lumea și-a revenit cât de cât și acest „bruiaj” a dispărut complet de pe Continent, lăsând lumea nu chiar distrusă, dar nici întreagă.

Vinya continuă.

— Efrem credea că supușii și credincioșii acestor zeități jucau un rol important în *formarea* acestor realități. Nu știa clar cum, pentru că nu a avut niciodată acces la izvoarele istorice corecte. Izvoare istorice *periculoase*.

— Care se află în Depozite.

— Corect. Chiar a scris și a vrut să publice o lucrare despre această teorie, care mi-a fost trimisă imediat, pentru că lucrurile astea sunt privite cu dispreț. Cred că se așteptau să-l arunc în închisoare sau să-l exilez ori mai știu eu ce.

— În schimb, i-ai oferit ceea ce voia. De ce?

— Ei bine, gândește-te puțin, Shara. Saypurul este acum cea mai puternică națiune din lume. Măreția noastră este incontestabilă. Nimeni din lumea asta nu îndrăznește nici măcar în glumă să ne amenințe. Numai că noi știm că

zeitățile au existat. Și chiar dacă au fost omorâte, încă nu știm ce erau sau cum făceau ceea ce făceau, de unde veneau sau chiar *cum* a reușit Kajul să le omoare.

— Consideri zeitățile niște arme.

Vinya ridică din umeri.

— Probabil. Imaginează-ți o armă care ar fi în stare să decimeze o țară cu un singur gest. Dacă o zeitate dorea ca un loc să fie trecut prin foc, atunci acel loc era trecut prin foc. Într-un fel ar fi o armă care ar pune capăt războiului așa cum îl știm noi azi. Fără armate. Fără marină. Fără soldați – doar cu victime. Până la urmă, uită-te la Continent – deveniseră atât de dependenți de zeități, încât nu numai că nu știau să lupte, dar nu știau nici cum să scape de propriile *fecale*.

Shara simți un fior rece străbătându-i șira spinării.

— Și tu vrei... *să faci* o zeitate pentru Saypur?

Vinya începu să râdă.

— Ah, nu. *Nu, nu*. Sunt *foarte fericită* unde sunt. Aș da dovadă de nebunie dacă aș invita pe cineva care să exerce – cum să zic – o mai mare putere și autoritate decât a mea. Ceea ce vreau eu este să împiedic pe oricine *altcineva* să obțină așa ceva. *Asta* ne-a făcut nopțile albe mie și multor saypurieni. Dacă Efrem putea răspunde corect de unde vin zeii și cum funcționează, atunci îi puteam împiedica să mai apară. Și dacă găsea vreo informație despre arma Kajului – despre care nu știm absolut *nimic* –, asta m-ar fi ajutat să dorm ceva mai bine.

— Dormi mai bine dacă știi cum să omori un zeu?

— Astea sunt poverile puterii. Efrem nu era foarte dispus să caute informații despre acest lucru – sincer, cred că domeniul îl plictisea –, dar orice informație era mai bună decât ce știm noi acum.

— Și am ști... ei bine, am ști în sfârșit de ce nu am fost doriți, spuse Shara.

Vinya făcu o pauză și dădu din cap ușor.

— Da. În sfârșit am ști.

Niciuna nu mai spusese nimic legat de acest subiect, dar nici nu era nevoie. Nu trecea zi în care un saypurian să nu se gândească cum strămoșii lui au trăit în sclavie și nu era oră în care să nu se întrebe: De ce? De ce li se refuzase un zeu? De ce Continentul fusese binecuvântat cu protectori, putere, unelte și privilegii de care Saypurul nu se bucurase niciodată? De ce fusese permisă o asemenea inegalitate? Și chiar dacă saypurienii păreau un popor mic și curios în ceea ce privește educația și bogăția, oricine venea în Saypur își dădea seama repede că în inimile lor era o furie rece care îi făcea să fie de o cruzime pe care nimeni nu și-ar fi închipuit-o vreodată. „Ne numesc păgâni de parcă am avut de ales”, își spuneau uneori saypurienii unii altora.

— Și am împachetat-o ca pe o misiune diplomatică. Un efort de a reconstrui podurile dintre națiunile noastre. Am vrut doar să studiem cărțile din Depozite. Doar atât. Sincer, nu am crezut nicio clipă că Efrem se afla în pericol. Am presupus că Bulikovul va continua să fie Bulikov – sărăcie și mizerie –, iar el își va putea vedea de treabă.

Shara se opri, gândindu-se cum să-i adreseze întrebarea cea mai evidentă.

— Și... sunt curioasă, spusese ea încet, de ce nu mi-a spus și mie despre asta când am ajuns în Bulikov.

Vinya trase aer în piept și se ridică. Ochii negri îi jucau în cap în timp ce se gândea ce să-i răspundă.

Shara se aplecă ușor în față și își privi mătușa cu atenție.

— A fost un proiect stric secret, clasificat, zise Vinya.

Când rostise aceste cuvinte își ținuse privirea plecată, apoi își ridică ochii spre Shara și spusese zâmbind:

— Dacă găseai ceva, bravo ție. Dacă nu, am fi urmărit problema prin alte canale.

„Minte! Minte! Minte! Minciuni! Minciuni! Minciuni!”, urlă mintea Sharei.

În clipa aceea, Shara luă hotărârea să nu-i povestească mătușii ei evenimentul la care fusese martoră în celulă. Chiar dacă era împotriva oricărui raționament – Vinya voia să știe cum să omoare zeitățile noi și *cu siguranță* și-ar dori să știe că Shara chiar întâlnise așa ceva –, simțea că ceva nu era deloc, deloc, deloc bine. Știa că nu trebuia să dea ascultare paranoiei. „Paranoia legată de superiorul tău este un sentiment normal”, obișnuia să le spună informatorilor ei. Dar Vinya nu fusese în apele ei în ultima vreme și acum intuiția Sharei urla că Vinya mințea. Și după aproape șaptesprezece ani de interviuri și interogatorii, învățase să-și asculte instinctele.

Nevenindu-i să creadă, Shara începu să se întrebe dacă nu cumva mătușa ei fusese compromisă. Era oare posibil ca cineva să adune destul de multe materiale cu care să-l controleze pe cel căruia i se cuvenea să preia scaunul de prim-ministru? „Un politician corupt. Ce idee bizară și neconvențională”, gândi Shara. Până la urmă, nu puteai face ultimii pași spre vârf fără câteva compromisuri urâte. Și mai mult decât atât, dacă cineva ar deschide larg ușile dulapurilor mătușii Vinya, cu siguranță ar ieși de acolo o întreagă paradă de scheleți.

Dar Shara era surprinsă de cât de vinovată și rușinată se simțea pentru că luase acea decizie. Până la urmă, Vinya era femeia care o crescuse, care avusese grijă de ea și de educația ei după ce părinții ei muriseră de ciumă. Totuși, cum Vinya era mai întâi ministru și apoi mătușă, așa și Shara fusese întotdeauna agent mai presus de toate.

Așa că se gândi la vechea ei maximă: „Când ești în dubii, ai răbdare și observă”.

— Acum. Ce e cu mișcarea despre care ai pomenit? întrebă Vinya.

Shara îi povesti în câteva fraze despre mișcarea Noul Bulikov.

— Ah, îmi amintesc. E treaba cu omul care vrea să ne facă nouă arme.

— Da. Votrov.

— Da, da. Unii miniștri sunt foarte încântați, dar eu am încercat să o amân cât de mult am putut. Nu vreau să depindem de un loc precum Bulikovul pentru *nimic*. Mai ales nu pentru *praf de pușcă*. Deci Votrov a fost atacat aseară?

— Da, răspunse Shara, care măsoară exact cantitatea de informații pe care voia să o împărtășească și decise să nu-i spună că Restauratorii veniseră după oțelul lui Votrov.

— Votrov... numele ăsta îmi este foarte cunoscut.

— Am făcut școala împreună.

Vinya ridică un deget.

— Oh, da. Îmi amintesc acum. *El e?* Băiatul de la *Fadhuri*? El vrea să ne facă nouă arme? Îmi amintesc că era îngrozit de gândul că te-ar putea lăsa însărcinată.

— Mătușă Vinya...

— Nu te-a lăsat, nu-i așa?

— Mătușă Vinya!

— Bine, bine!

— Nu cred că va renunța la propunerea privind armamentul. Și încă ceva. Pare foarte hotărât să aducă industria pe Continent, spuse Shara.

— Poate să fie cât de hotărât vrea, asta nu se va întâmpla cât timp stau eu în scaunul ăsta. E mai bine pentru Continent să rămână cum este. Lucrurile sunt foarte fragile acum.

— Nu și aici, evident, spuse Shara.

— Continentul este Continent. Așa a fost întotdeauna de la Război încoace. Și sper că nu te lași influențată de sentimente, Shara. Doar știi că fiecare țară din lume vrea să sugă toată seva din Saypur. Și de fiecare dată spun că le mor copiii de foame pe străzi, că sunt vărsări de sânge nevinovat și multe altele. Auzim zeci de astfel de probleme în fiecare zi. Cei deștepți se îngrijesc de ai lor și îi lasă pe

restul în voia Sorții – mai ales dacă e vorba despre Continent. Dar destul despre asta. Să înțeleg că vrei să-ți lungesc mandatul. Ce lucruri importante ai găsit până acum?

— În curând îl vom aduce pentru interogatoriu pe unul dintre informatorii Restauratorilor. Interogatoriu neoficial.

— Cine este acest agent pe care vrei să-l răpești?

— O menajeră.

Vinya începu să râdă.

— O *ce*?

— Menajera de la Universitatea unde a lucrat Pangyui. După cum știi, multe cazuri și operațiuni funcționează doar cu oameni cu cele mai umile slujbe.

— Mda. Ai dreptate. Apropo de asta, ai mai găsit și altceva legat de moartea lui Pangyui?

„Asta e”, gândi Shara. Încercă să se retragă în spatele unui vâl rece și să rămână cu chipul inexpresiv.

— Nu. Nu încă. Dar urmărim toate pistele.

— Nu? Nimic?

— Până acum nimic. Dar lucrăm la asta.

— Interesant, zâmbi Vinya în timp ce își verifică un incisiv cu limba ei roșie ca o rodie. Pentru că știu că ai verificat o bancă acum două zile. Nu mi-ai spus asta.

Sângele Sharei deveni de gheață. „Îmi urmărește și ordinele pe care le dau?”

Își stoarse creierul să găsească o scuză.

— Da, am verificat. Îl verificam pe Votrov.

— Chiar așa? Votrov deține mai multe bănci în Bulikov. Multe dintre ele sunt mult mai mari și mai importante decât cea unde ai cerut să se facă verificări. Și *pe aceea* o deține printr-o rețea densă și încurcată. Deci sunt curioasă – de ce *acea* bancă?

— Pentru motivele pe care tocmai le-ai expus. Dacă are lucruri de ascuns, atunci aici le-ar putea ascunde.

Vinya clătină încet din cap.

— Dar chestia asta necesită o verificare financiară amănunțită. Ceea ce tu nu ai cerut.

— Am fost distrasă. Prea multe cadavre, zise Shara.

Vinya și Shara stăteau în fața ferestrelor, uitându-se una la alta cu fețele nemișcate.

— Atunci nu are nicio legătură cu faptul că această bancă este cea mai apropiată bancă de Universitatea din Bulikov care deține cutii de valori, nu-i așa?

„Știe.”

— Cutii de valori? Întrebă Shara. Cuvintele ei erau pline de inocență.

— Da. Asta e metoda ta preferată de a plasa informații. Îți plac finanțistii. Sunt organizați, la fel ca tine.

— N-am stat atât de mult timp aici ca să apuc să fac lucruri care să necesite plasări de informații, mătușică.

— Nu. Dar probabil l-ai învățat pe Pangyui metoda asta, spuse Vinya și ochii ei păreau că-i intră în orbite, iar Shara avu sentimentul ciudat că era scanată.

Înțelese dintr-odată cum reușea Vinya să prezideze atât de multe comitete și comisii de audieri afișând încredere deplină.

„Sper că n-am început să transpir.”

— Unde vrei să ajungi cu asta, mătușă Vinya?

— Shara, draga mea, nu-mi *ascunzi* nimic, nu-i așa? Întrebă Vinya foarte încet.

Shara încercă un zâmbet.

— Nu sunt *eu* cea care ascunde lucruri.

— Sunt superioara ta. E treaba mea să decid cât și ce trebuie să știe subordonații mei. Lasă-mă să-ți spun ce cred eu. Cred că ai dat de urma unor informații plasate de Pangyui, dar încă n-ai acces la ele. Și nu vrei să raportezi până nu vezi despre ce e vorba. Totuși, draga mea, *trebuie* să-ți reamintesc – vorbele ei erau reci ca gheața, iar Shara se simțea ca și cum fusese palmuită – că Pangyui a fost agentul *meu*. Operațiunea a fost a *mea*. Nu mai coordonez

multe operațiuni în prezent, dar când o fac, mă asigur că rămân ale mele. Și rezultatul acestei operațiuni, oricare ar fi el, ajunge mai întâi *la mine*. *La mine*, Shara. Nu e analizat de un agent care *se întâmplă* să fie în zonă, un agent care n-a *fost* numit să conducă operațiunea. Nu și dacă acel agent vrea să fie scos din joc definitiv. Ai înțeles?

Shara clipi încet.

— Ai înțeles? repetă Vinya.

Chiar dacă Shara nu avea nicio reacție, în capul ei se desfășura o dezbatere aprigă. Având în vedere situația, avea patru opțiuni:

1. Să-i spună mătușii ei că intrase în contact cu o zeitate și astfel avea nevoie să vadă tot ce făcuse Pangyui. (Totuși, asta ar însemna să-i spună unui oficial care ar fi putut să fie compromis cea mai importantă informație din istoria modernă.)
2. Să-i țină ascunse informațiile plasate de Pangyui și faptul că luase legătura cu zeitatea, după care să le investigheze pe cont propriu pe ambele. (Totuși, asta ar însemna să fie retrasă de tot din Bulikov, deși se părea că mătușii ei îi păsa doar de pachetul lui Pangyui.)
3. Să-i predea mătușii ei conținutul pachetului lăsat de Pangyui și să investigheze contactul cu zeitatea și moartea lui Efrem pe cont propriu.
4. Să-i spună Vinyei că nu va citi informațiile plasate de Pangyui, să vadă ce avea de spus menajera și să hotărască după aceea.

„Bun. Rămâne opțiunea numărul patru“, își zise ea.

— Dacă voi găsi materialele lui Efrem, poți sta liniștită că ți le voi da ție prima, mătușă Vinya.

— Fără să le analizezi?

— Bineînțeles că fără să le analizez. Sunt interesată de munca lui Pangyui doar în măsura în care aceasta i-a cauzat moartea.

Vinya încuviință și zâmbi larg.

— Ce ședință fructuoasă a fost. Atât de multă intrigă, atât de multă istorie, atât de multă cultură. Cred că-ți voi trimite niște mesageri în curând. Pentru că sunt sigură că Efrem a scris *ceva* și mă aștept să găsești repede acel *ceva*.

În traducere: *Știu* sigur că Efrem a lăsat *ceva* și trimite pe cineva să-l ia ca să n-ai tu timp să faci *ceva* cu el.

— Mulțumesc, mătușă Vinya. Apreciez tot ajutorul pe care mi-l oferi.

— Bineînțeles, dragă! O agenție de spionaj este la fel de puternică ca agenții săi din teren. *Trebuie* să ne ajutăm agenții de peste granițe: acolo unde ajung ei, treburile se rezolvă. Ai grijă, draga mea, și ține-mă la curent, zise Vinya și atinse geamul cu vârful degetelor.

În timp ce fața mătușii ei dispărea, Shara se întreba din ce discurs furase acele fraze și mormăi:

— Pa-pa!

Oamenii îmi spun ce femeie extraordinară sunt că-l ajut pe Kaj să ucidă zeii. Îmi spun asta cu ochii plini de lacrimi. Se agață de hainele mele dorindu-și să mă atingă. Se poartă cu mine de parcă aș fi chiar eu o zeiță.

Dar eu le spun: „N-am ridicat sabia împotriva zeilor. Nu i-am lovit eu. N-am aruncat cu săgeata în ei. Asta a făcut-o el și doar el. El era singurul care știa cum funcționează arma lui. Și când a murit a luat secretul cu el în mormânt“.

Așa cum trebuia. Acel lucru nu trebuie cunoscut de către oameni.

Sincer, nici n-am luptat prea mult pe Continent. Zeii erau morți sau pe moarte. Pământul era mort sau pe moarte. Am fost martori la multe orori pe care nu le pot descrie și nici nu vreau să le descriu. Luptele pe care le-am dat au fost în sufletele noastre.

Singurii oameni de pe Continent cu care ne-am războit au fost un trib de continentali numit „Binecuvântați”. Am înțeles că ei erau rezultatul uniunii dintre zeități și oameni, niște creaturi zămislite din acuplarea oamenilor cu zeii sau cu descendenții zeilor. Aceste ființe s-au alăturat unora dintre oamenii de pe Continent, care erau majoritatea bolnavi și înfometați, și s-au luptat cu noi.

Luptele au fost grele și i-am urât foarte mult pe Binecuvântați. Erau aproape imposibil de omorât. Și totuși, pielea lor nu era din fier și nici agili cu armele nu erau; pur și simplu aveau noroc, foarte mult noroc. Erau fermecați pentru că erau copiii zeilor. Totuși, cu cât își amestecau mai mult sângele cu cel al altor muritori, cu atât își pierdeau mai mult din puterile fermecate.

Totuși, nu au fost chiar atât de „binecuvântați”. I-am doborât la fel ca pe ceilalți. Le-am decimat micile armate și le-am vărsat sângele pe străzi. Le-am adunat cadavrele în grămezi și le-am ars. Și au ars la fel ca ceilalți bărbați și femei. Și copii.

Oamenii din orașe au venit să vadă focurile. Și în timp ce se uitau la ele, am văzut cum inimile și speranțele lor mureau înăuntrul lor.

Mă întreb dacă noi, soldații Saypurului, suntem încă bărbați, încă femei, înăuntrul nostru.

Aceasta este calea spre victorie.

Memoriile lui Jinday Sagresha, locotenent al Kajului

Shara se uită la ceas pentru a șasea oară și constată că, da, era încă 15,30. Oftă. Nimic nu mersese cum trebuia. Sigrud fusese eliberat pe cautiune când începuse ziua de lucru, ceea ce însemna că ajunsese la Universitate să o ridice pe menajeră când aceasta era deja la serviciu. Și chiar dacă i se permiteau multe ca angajat al ministerului, totuși

Shara nu putea să intre la locul de muncă al femeii, să o salte și să o scoată de acolo.

Bănuia că mai avea de așteptat o oră și jumătate până când menajera se întorcea acasă. Shara îi spuse lui Pitry că iese la o plimbare, iar el protestă. Cu o singură privire, femeia îl reduse la tăcere. Purta o haină cu glugă, ca să nu fie identificată imediat ca saypuriană.

Străzile și aleile se desfășurau în fața ei în zigzag: ziduri gri și umede, pietre lustruite și noroaie verzi înghețate. I se înroșise nasul, iar degetele îi amortiseră de frig. Crezuse că plimbarea o va ajuta să-și limpezească gândurile, dar suspiciunile și paranoia se țineau de ea ca o ceață.

Apoi își ridică privirea, îl văzu pe bărbatul care se afla undeva în fața ei și se opri.

Era îmbrăcat într-o robă galben-deschis. Nu era încălțat, nu avea pălărie – de fapt era chel – și nu avea mănuși. Chiar și brațele îi erau dezgolite și, la fel ca fața, erau bronzate de soare.

Shara se uită la el. „Nu... nu poate fi. Este ilegal, nu-i așa?”

Vântul rece se întetea.

Bărbatul în robă nu făcu nimic. Văzu că-l privea și-i zâmbi placid.

— Cauți ceva anume?

Vocea lui era groasă și veselă.

— Sau ai venit aici să te încălzești? continuă el și arătă în sus.

Pe semnul de deasupra scria: ADĂPOSTUL DE ÎNCĂLZIRE DROVSKANI.

— Nu sunt sigură, zise Shara.

— Aaa! Sau ai venit aici să faci o donație?

Se gândi la asta și găsi că omul din fața ei îi stârnea curiozitatea.

— Probabil.

— Perfect! Te rog, urmează-mă și-ți voi arăta ce treabă bună facem noi aici. Foarte generos din partea ta să ne ajuți într-o zi așa friguroasă.

Shara îl urmă.

— Da...

— Unii oameni abia dacă vor să iasă din casă. Despre donații nici n-are rost să vorbesc, zise el.

— Da. Mă scuzați. Pot să vă întreb ceva?

— Poți să mă-ntrebi orice, spuse el deschizând ușa.

— Ești cumva... olvoshtan?

Bărbatul se opri și se uită la ea cu o expresie deopotrivă confuză și ofensată.

— Nu. Ar fi ilegal să slujești o zeitate, nu-i așa?

Shara nu mai știa ce să zică. Omul în galben îi zâmbi din nou și merseă mai departe în adăpost.

Copii în haine zdrențuite și bărbați și femei tremurând erau înghesuiți lângă un șemineu lung și lat unde stăteau ceaunele în care fierbea mâncarea. Din cameră se auzeau doar tuse, suspine și plânsete de copii.

— Dar robele voastre. Sunt ale...

— Ce legătură au ele cu zeitățile?

— Conform *istoriei*, sunt ale unui olvoshtan, zise Shara.

— Și tot conform *istoriei*, când cineva voia să se roage la vreun zeu, acel cineva se uita la cer cu brațele desfăcute.

Luă un ceun gol din bucătărie și turnă supă în el. Se auzea cum lovea cu polonicul în peretele vasului.

— Dar dacă cineva face asta astăzi, n-ar fi arestat? continuă el.

Shara se uită în bucătărie și văzu alți oameni îmbrăcați cu aceleași robe galbene. Munceau voioși, nu aveau păr și erau îmbrăcați prea sumar pentru vremea de afară.

— Și dacă nu sunteți olvoshtani, atunci ce sunteți? întrebă ea.

— Suntem un adăpost unde se pot încălzi oamenii.

— Am înțeles asta, dar ce ești?

— O persoană, cred. O persoană care dorește să-i ajute pe alții.

Shara încercă altă abordare.

— De ce nu te protejezi împotriva frigului?

— Împotriva frigului?

— Este foarte frig afară. Văd oameni care pescuiesc la copcă.

— Aia e problema apei, spuse el. Temperatura vântului este problema vântului. Temperatura picioarelor și a mâinilor mele e problema *mea*.

— Pentru că ai o flacăra secretă în inima ta, spuse Shara amintindu-și textele vechi.

Bărbatul se opri și părea că în el se dădea o luptă între a nu lăsa să i se citească gândurile pe chip și a se arăta foarte încântat de ce spusese Shara.

— Ești olvoshtan? Întrebă din nou Shara.

— Cum pot să fiu olvoshtan dacă nu mai există Olvos?

— Ah. Da, îmi amintesc. Tu ești... abandonat.

Omul în galben făcu o grimasă.

— Dacă zici tu!

Când Zeitatea Olvos a părăsit Continentul, supușii ei nu au făcut-o. Sau nu în totalitate. Jukoshtan și Voortyavashtan au fost primele orașe unde au fost văzuți oameni care semănau cu preoții olvoshtani, purtând robe galbene sau roșii și nimic altceva – nici pantofi, nici mănuși, nici măcar păr. Erau foarte fericiți să se expună așa în fața naturii. Acești oameni păreau a fi nomazi. Călătoreau prin sate și orașe, iar unicul lor scop era să-i ajute pe oamenii aflați în mare necaz. Și totuși, nu se prezentau drept olvoshtani, preoți sau membri ai vreunui ordin religios. Chiar dacă unii oameni îi numeau Abandonații sau Divizații, ei nu-și spuneau în niciun fel. „Suntem aici. Ce vreți mai mult?“, ziceau ei adesea.

— Îmi pare rău să-ți spun, dar te înșeli. Noi nu ne prezentăm așa, spuse omul în galben.

— Nu. Așa e. Voi refuzați orice nume, spuse Shara.

— Nu e nimic de refuzat. Numele sunt problemele altor oameni. Sunt lucruri care îi ajută pe oameni să identifice lucrurile din afara lor.

— Și ce faceți aici, în Bulikov? Care este motivul prezenței voastre aici?

Bărbatul arătă spre mulțimea de oameni care se buluceau lângă șemineu. Erau familii întregi cu copii mici. Un tată îi scoase ghetuțele bebelușului său pentru a-i încălzi la foc degețelele albastrii.

— Ei sunt un motiv temeinic, spuse bărbatul cu întristare.

— Deci trăiți pentru a oferi speranță, după cum spun scrierile vechi. Să fiți o lumină în locurile întunecate.

— Scrierile vechi zic multe lucruri. Spui lucrurile *astea* ca și cum ar fi ceva ieșit din comun, ca și cum ar fi neobișnuit ca o persoană să-și ajute semenii aflați în neființă. Ca și cum pentru a face ceva ieșit din comun – sau ceea ce crezi tu că este ieșit din comun – o persoană trebuie să primească ordin de la zeitate, spuse el încet.

— Și nu e așa?

— Tu așa procedezi? Nu ai donat încă, dar dacă donezi, ar însemna că așa ți s-a spus? Întrebă el și luă o bucată de pâine neagră.

— Nu.

— Tu, ca saypurian, ai nevoie de o zeitate ca să-ți trăiești viața?

— E altceva. Venim din țări diferite.

— N-am văzut niciodată o țară. Tot ce am văzut a fost pământul de sub picioarele mele, spuse omul în galben.

— Faci toate lucrurile *astea* pentru că Olvos ți-a zis să le faci, insistă Shara.

— N-am cunoscut-o pe Olvos, spuse bărbatul și străpunse pâinea cu o sârmă groasă, după care o ținu deasupra focului. Tu ai întâlnit-o?

— N-ai fi fost aici fără Olvos. Zeitatea a pus bazele ordinului vostru. Fără ea, acest adăpost nu ar fi existat.

— Dacă această Olvos, pe care, dacă-mi aduc bine aminte, legal, nu am voie să recunosc că a existat...

Shara făcu semn cu mâna a lehamite.

— ...a fost vreodată aici, atunci cel mai valoros lucru pe care ni l-a dăruit a fost conştiinţa că nu avem nevoie de ea pentru a face fapte bune. Că binele poate fi făcut oricând, oriunde, oricui, de către oricine. Ne trăim vieţile născocind atâtea reguli – zise el şi rupse o bucată din pâinea crocantă din care se ridică un firicel de abur –, când de cele mai multe ori lucrurile pot fi foarte simple.

Îi oferi Sharei bucata de pâine ruptă şi zâmbi.

— Vrei? Pare că ţi-e frig.

Înainte să răspundă, îl auzi pe Pitry cum o striga venind alergând pe stradă. Shara îi aruncă bărbatului o monedă de 10 drekeli pe care el o prinse zâmbind, apoi ieşi afară.

„Încă îşi venerează zeul, în felul lui“, gândi ea. Şi de aici se putea pune o întrebare: cine altcineva din Bulikov face acelaşi lucru, dar fără intenţii bune?

*

Bătrâna stătea pe holurile Ambasadei cu ochii roşii de atâta plâns. Buza de sus îi lucea umedă în lumina lămpilor. Avea degetele mov de la atâţia ani de amestecat săpun şi apă.

— Ea e? Întrebă uşor Shara.

— Ea e! Sunt sigur, spuse Sigrud.

Shara o privi cu atenţie. Aşadar, ea era unul dintre agenţii care îi urmăriseră cu o zi înainte: Irina Torskeny, menajera de la Universitate care se ocupa de birourile lui Pangyui şi care probabil mai avea şi o altă slujbă – aceea de

Restaurator. Oare această bătrânică tristă putea fi complice la moartea lui Efrem?

Shara se încruntă și oftă. „Nu-mi permit încă un interogatoriu ratat”, gândi ea.

— Pune o masă și două scaune pe hol, lângă fereastră, îi spuse ea lui Pitry. Fă niște cafea. Una bună dacă ai.

— Am, dar e scumpă, răspunse Pitry.

— Nu mă interesează. Fă cum îți zic. Și scoate cel mai fin porțelan. Cât de repede poți.

Pitry făcu cum i se spuse.

— Crede că vrei s-o omori, spuse Sigrud încet.

— De ce-ar crede una ca asta? Întrebă Shara.

Bărbatul ridică din umeri.

— A opus rezistență când ai luat-o?

— A venit ca și cum ar fi așteptat asta toată ziua, spuse Sigrud.

Shara se mai uită câteva clipe la femeie. Irina încercă să-și ștergă lacrimile, dar îi tremurau mâinile atât de tare, încât în cele din urmă se șterse cu antebrațul. „Mi-ar fi plăcut mult mai mult dacă era o simplă vagaboandă”, gândi Shara.

După ce aranjă holul, Pitry o conduse pe femeie la masa mică unde o aștepta Shara și pe care erau așezate două cești, farfurioare, biscuiți, zahăr, lapte și un ibric aburind plin cu cafea. În ciuda holului care arăta ca o peșteră, acest colț avea aerul unei sufragerii.

— Ia loc, îi spuse Shara.

Irina Torskeny, încă lăcrimând, se așeză.

— Dorești cafea?

— Cafea?

— Da, spuse Shara și își turnă o ceașcă.

— De ce mi-ai oferi cafea?

— De ce nu ți-am oferi cafea? Ești oaspetele nostru.

Irina se gândi puțin și acceptă, iar Shara îi turnă o ceașcă. Miroși aburul care se ridica din mica ceașcă.

— Vitlov?

— De-abia aștept să-mi spui dacă-ți place. De multe ori oamenii pe care-i servim se simt oarecum obligați să complimenteze tot ce facem. E politicos, dar nu foarte onest – nu crezi?

Irina luă o înghițitură. Își linse buzele.

— E bună. E foarte bună. *Surprinzător* de bună.

Shara zâmbi.

— Minunat! spuse ea și zâmbetul ei deveni puțin trist. Ia spune-mi, de ce plângeai?

— Poftim?

— De ce plângeai adineauri?

— De ce? De ce să *nu* plâng? Am toate motivele să plâng. E tot ce mi-a rămas.

— Ai făcut ceva rău?

Irina râse amar.

— Nu știi?

Shara nu răspunse. O urmări atentă.

— Privind înapoi, am făcut doar lucruri rele. Totul. A fost o mare greșeală. De-asta au nevoie de tine, nu-i așa? Asta vor vizionarii și idealistii de la tine – să greșești pentru ei.

— Pentru cine ai făcut greșeli?

Irina râse din nou.

— Eee, sunt prea deștepți ca să lase o femeie bătrână ca mine să știe prea multe. Ei știau că reprezint – cum să spun? – un risc. Un risc necesar, dar un risc. Ah, oare cum s-ar simți mama și bunica mea dacă m-ar vedea acum? spuse Irina și dădu să plângă din nou.

— De ce erai un risc necesar? întrebă Shara înainte ca femeia să înceapă să plângă.

— De ce? Pentru că am fost singura care a lucrat cu el, nu-i așa?

— Cu profesorul?

Irina încuviință dând din cap.

— Am fost singura care a avut acces la munca lui în interiorul Universității. Și ei au venit la mine și mi-au spus: „Nu ești tu oare un copil mândru al Bulikovului? Nu arde trecutul în tine ca un tăciune?” Și eu am spus: sigur că da. Nu au fost surprinși – cred că oamenii le spun da foarte des.

Shara aprobă compătimitoare, dar își refăcu strategia de abordare. Avusese de-a face cu surse ca femeia aceasta doar de puține ori. Oameni foarte furioși, foarte tulburați, foarte devastați că informația curge din ei ca un râu învolburat. A o interoga semăna cu a călări un cal sălbatic.

Astfel, Shara schimbă tonul cu unul mai calm.

— Cum te numești?

Irina își șterse ochii.

— Nu știi?

Shara îi aruncă o privire tristă care putea însemna orice.

— Mă numesc Irina Torskeny. Sunt menajeră la Universitate. Spăl pereții și podelele cu apă și săpun de douăzeci și patru de ani. Am fost acolo când au construit-o. Reconstruct-o. Și acum simt că voi muri, iar acele pietre mă vor uita.

— Și ai lucrat cu profesorul Pangyui?

— *Lucrat?* Ha! O spui de parcă aș fi fost colegă cu el, egalul lui. De parcă m-ar fi consultat, spunându-mi: „Irina, uită-te la asta!” Am fost *menajera* lui. I-am strâns ceștile de ceai. I-am măturat podeaua, i-am lustruit medaliile, i-am șters praful de pe rafturi... toate acele rafturi. Aveți de gând să mă ucideți?

— De ce-am face una ca asta?

— Pentru că a murit profesorul. Pentru că am permis să se întâmple acest lucru.

— Ai permis? Nu pare că tu l-ai omorât.

— Nu. Nu l-am omorât eu. Dar cred că... am îngăduit asta.

— Irina, cum? Te rog să-mi spui.

Irina inspiră și tuși.

— Profesorul venise la Universitate de câteva zile când m-au contactat. Au venit la mine acasă. Am fost la întruniri. Manifeste pentru oamenii care nu mai doresc să aibă de-a face cu cepa... cu saypurienii.

Shara dădu din cap. Înțelegea, iar Irina își dădu seama.

— Mă urăști pentru asta? Întrebă ea.

— Acum ceva vreme te-aș fi urât, spuse Shara într-un moment de onestitate de care până și ea era surprinsă.

— Dar acum nu?

— Nu mai am timpul și energia necesare pentru a urî. Acum vreau doar să înțeleg. Oamenii sunt ceea ce sunt, zâmbi Shara și ridică din umeri în semn de „ce putem face?”.

Irina clătină din cap.

— Cred că e o metodă înțeleaptă de a privi lucrurile. Eu nu am fost înțeleaptă. Am fost la întrunirile astea. Eram furioasă. Cu toții eram furioși. Și acei oameni m-au găsit acolo.

— Cine?

— Nu mi-au spus cum îi cheamă. I-am întrebat, dar mi-au zis că e mai bine pentru siguranța mea să nu știu. Mi-au spus că erau în pericol, tot timpul erau în pericol și se ascundeau. De cine, nu mi-au spus.

— Câți erau?

— Trei.

— Cum arătau?

Irina îi descrie și Shara își luă notițe. Dar portretele primilor doi – scunzi, cu ochii negri, bruneți, foarte bărboși – puteau descrie aproape toți bărbații din Bulikov. Dar ultimul era diferit.

— Era înalt. Și palid. Și foarte slab. De parcă se hrănea doar cu supă, sărăcuțul de el. Ar fi putut fi chiar atrăgător dacă ar fi avut grijă de el. A vorbit ultimul. Doar mă privea, dacă e să fiu sinceră. Nimic din ce spuneam eu nu părea că-l surprinde. Ei știau că lucrez la Universitate – de unde, nu știu. Dar m-au rugat să lucrez pentru ei, pentru Bulikov.

Ca în vremurile de odinioară. Și eu asta am făcut. Trebuia să-l spionez pe profesor. Să-i fur scrierile, să-i umblu în sertare și să mă uit prin dosarele lui.

— Căutând ce?

Irina se rușină, dar nu răspunse.

— Ce căutai, Irina? întrebă Shara iar.

— Nu trebuia să caut nimic.

— Și atunci cum știai când dădeai de ce trebuia?

Irina roși din ce în ce mai mult.

— Ar fi trebuit... ar fi trebuit să ghicesc.

— De ce?

— Pentru că nu înțelegeam acele cuvinte scrise pe pagini.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu am învățat niciodată. Nu am avut școli în Bulikov când eram mică. Și când s-au deschis școlile, eram prea bătrână și nu mai reușeam să înțeleg nimic. Doar mă prefăceam. Țineam o carte în mână, mă prefăceam că mă uit la ea și...

Irina își țuguie buzele, iar Sharei i se păru că semăna cu un copil umilit.

— Am încercat. Am încercat să învăț. Am vrut să fiu dreaptă. Am vrut să știu. Dar m-am prefăcut doar, continuă ea și scoase o bucată de hârtie care părea a fi un pliant de propagandă antisaypuriană.

Shara nu era surprinsă pentru că foarte mulți dintre continentali erau analfabeți.

— Și tu ce-ai făcut când te-au rugat să-l spionezi pe profesor?

— Le-am spus că o voi face. N-am vrut să-i dezamăgesc. Și eu... l-am urât. L-am urât pe profesor pentru că era foarte încântat că ne citea istoria, pe când noi, pe când eu... Ce am ales să le aduc a fost o listă.

— O listă cu ce?

— Nu știu. Profesorul folosea lista asta *tot* timpul și așa mi-am dat seama că era importantă. Dar pentru mine era doar o listă cu foarte multe informații. Foarte multe pătrățele peste toată pagina cu numere și litere în ele. Am făcut asta pentru o perioadă de câteva săptămâni. Nu puteam să o *iau* — își dădea seama dacă dispărea și folosea doar câteva pagini din listă. Reușeam să sustrag o pagină, sau două, sau trei, sau patru și le duceam în vestiar, unde le copiam desenând pe altă hârtie. Prima oară a fost mai greu, dar după aceea reușeam în câteva minute. Chiar dacă nu știu să citesc, știu să copiez. Și le duceam lor copiile.

— Câte pagini ai copiat și le-ai dus?

— Zeci. Sau chiar sute pe parcursul a mai multe săptămâni. Eram chiar foarte bună la asta. Și ei erau *foarte* mulțumiți când le-am dus primele pagini. Erau extraordinar de bucuroși. Chiar au *plâns*. Eu mă simțeam... mă simțeam... spuse ea din ce în ce mai încet fără a-și mai termina gândul.

— Și de ce te-ai oprit?

— Ei m-au rugat să mă opresc. Nu de prima dată, ci după aceea. Când le aduceam copiile, deveneau din ce în ce mai nemulțumiți. „Astea sunt bune, dar nu e ceea ce căutăm, nu e deloc ceea ce avem nevoie.” De parcă ar fi fost vina mea! Apoi, într-o zi, bărbatul înalt și palid a văzut ceva pe listă, dar n-a *zâmbit*, ci a mijit ochii și a dat din cap aprobator. După care cei trei au râs și mi-au zis: „Foarte bine! E bine! E foarte bine!” Ca și cum ar fi găsit ceea ce căutau. Și nu mi-au mai zis să le aduc nimic, niciodată.

Shara simțea fiori reci pe spinare.

— Și în ce zi s-a întâmplat asta?

— În ce zi? Nu mai știu.

— Atunci în ce lună?

— Încă era cald. Cred că era toamnă târziu. Posibil să fi fost Luna lui Tuva.

— Poți să-mi spui și *altceva* legat de listă?

— Nu știu mai multe decât ce ți-am zis deja acum.

— Le-ai copiat. Ai copiat sute de pagini din ea.

Irina se gândi.

— Ei bine, paginile erau numerotate.

— În afară de asta, zise Shara.

— În afară de asta, mai era... era o șampilă în colț. Nu, nu o șampilă – un semn în colțul fiecărei pagini. Ca o... pasăre cocoțată pe un zid.

Se așternu liniștea.

— Avea creastă? Și își ținea aripile desfăcute? Întrebă Shara rupând tăcerea.

— Da. N-am mai văzut niciodată o pasăre ca aceea.

„Asta pentru că trăiește doar în Saypur. Exista o singură listă cu sigiliul guvernatorului polisului care îi putea entuziasma pe Restauratori atât de mult“, gândi Shara, care știa acel sigiliu foarte bine.

— Și ce înseamnă asta? Întrebă Irina.

— Nu știu sigur încă, răspunse Shara.

— Credeam că-l urăsc pe profesor. Dar când am aflat că a murit, mi-am dat seama că nu l-am urât niciodată. Am *vrit* să-l urăsc. Dar am urât lucruri mult mai importante decât el. Uram că mă simțeam atât de... umilită, spuse Irina cu ochii plini de lacrimi. Ce-ai de gând să faci cu mine? Mă vei ucide?

— Nu, Irina. Meseria mea nu e să rănesc oameni nevinovați.

— Dar eu *nu* sunt nevinovată. Din cauza mea a fost *omorât*.

— N-ai de unde să știi. După cum ai spus, urai lucruri mult mai importante decât el. Și cred că în joc sunt lucruri mult mai importante decât mine sau decât tine sau chiar decât profesorul Pangyui.

— Crezi? Întrebă Irina care acum părea plină de speranță și eliberată.

— Știi! spuse Shara încercând să-și ascundă groaza de pe chip.

Apoi ambele femei își ridicară privirile. Se auzeau strigăte din stradă: „Lasă-mă să intru! Lasă-mă să intru!”

— Ce se întâmplă? întrebă Irina.

Shara se ridică și trase cu un deget perdeaua la o parte. În fața porților Ambasadei se adunaseră câțiva oameni. Putea vedea strălucirea unei eșarfe aurii, ceea ce însemna că acolo era un Edil, dar mai văzu și mulți alți oameni îmbrăcați în robe albe, probabil oficiali. Și în fața lor, în curte, era Mulaghesh. Stătea cu brațele încrucișate, cu picioarele așezate militărește, emanând dispreț așa cum un foc face fum.

Shara îi zâmbi Irinei.

— Te rog să mă scuzi.

*

Shara auzi urletele înainte să iasă pe ușa din față.

— Asta e o batjocură politică și etică, mă auzi? zbiera un bărbat. O crimă care e la limita unei declarații de război. Să ridici o femeie din casa ei? O femeie de serviciu bătrână care a muncit toată viața într-una dintre cele mai iubite și mai respectate instituții din Bulikov? Doamnă guvernatoare, *insist* să vă dați la o parte și să o eliberați îndată! Dacă nu, voi face tot ce îmi stă în putință ca acest lucru să devină un incident internațional! M-ați înțeles?

Mulaghesh mormăi ceva spre el, dar prea încet ca să se audă.

— Atac? *Atac?* răspunse bărbatul. Singurul atac de care trebuie să fim conștienți este cel împotriva drepturilor și libertăților cetățenilor din Bulikov! Și permiteți-mi să vă reamintesc, doamnă guvernatoare, că doar sânge continental a curs astăzi! Voi, saypurienii, puteți fi în alertă, dar nu au murit copiii *voștri*.

Shara traversă curtea. Îl putea vedea pe Sigrud stând în umbră, rezemat de peretele Ambasadei. Edilul de afară apucă grilajul porții așa cum prizonierii se prind de gratiile celulei. Era foarte înalt pentru un continental, iar fața lui era maronie și roșu-aprins. Shara își imagina un cartof care fusese copt într-un cuptor. Totuși, jumătate din față îi era ascunsă în spatele unei bărbi mari și dese care îi ajungea până aproape de ochi.

Shara îl recunoscuse. „Fotografia din ziar nu îl înfățișează corect pe Ernst Wiclov“, gândi ea.

În spatele lui se aflau cel puțin doisprezece bărboși îmbrăcați în robele lor albe de avocați ai Bulikovului. Fiecare dintre ei se uita la Mulaghesh cu ochii mijiți și neimpresionați, iar în mâna dreaptă își țineau gențile din piele ca și cum ar fi fost săbii.

„Acum ne-au venit pe cap și avocații. Dacă ar fi să mor acum, m-aș considera norocoasă“, gândi Shara.

— Cum Ambasada este practic pământ saypurian... zise Mulaghesh, iar Wiclov râse cu poftă.

— Sunt *sigur* că ai fi încântată dacă totul ar fi pământ saypurian.

— Cum Ambasada reprezintă o parte din Saypur, nu avem nicio obligație să vă informăm cine este sau nu este pe proprietatea noastră, zise Mulaghesh printre dinți.

— Dar nici nu trebuie să o faci! Pentru că propriii mei colegi și prieteni au văzut cum femeia a fost luată și adusă aici.

Shara se uită la Sigrud, care ridică din sprâncene a mira-re. De obicei, își dădea seama dacă era urmărit, iar dacă cineva îl urmărise fără ca el să-și dea seama însemna că acel cineva era foarte bun.

— Vă spun sincer, doamnă guvernatoare Mulaghesh, zise bărbatul stâlcindu-i intenționat numele, dacă un copil din Bulikov este rănit sau amenințat în vreun fel de către subordonații dumneavoastră, atunci străzile vor răsună

de chemări ale oamenilor să vă dărâme Ambasada și locuințele și să vă alunge de aici așa cum ar fi trebuit să facem cu mulți ani în urmă! continuă Wiclov.

— Poți să lași discursurile politice deoparte, Wiclov. Nu vine nicio mulțime. Suntem doar tu, eu și o curte goală.

— Dar se va *aduna* o mulțime dacă n-o eliberezi pe biata femeie! Îți garantez că vor fi revolte dacă acea femeie nu va eliberată!

— Eliberată? Cei care se află aici sunt aici de bunăvoie.

— De bunăvoie! După ce a vizitat-o ăla? spuse Wiclov și arătă spre Sigrud, care își scărpină plictisit nasul. Asta e intimidare! Amenințare! Cu ce diferă de o răpire? zise Wiclov.

Shara își dresе vocea.

— Vă înșelați, domnule. Doamna Torskeny a băut o cafea cu mine. Pot să vă garantez asta personal.

Wiclov își mută privirea disprețuitoare spre ea.

— Și tu cine mai ești? Ah, tu ești înlocuitoarea bădăranului aceluia abject de Troonyi? Și tu te vei ocupa cu petreceri deșănțate, vei stropi cu gin pe jos și apoi vei râde la toate prostiile? Dacă e așa, atunci în ochii mei nu ești decât o bețivană ratată!

Shara clipi ușor. Nu i se mai vorbise așa de ceva vreme.

— Presupun că dumneavoastră sunteți Ernst Wiclov, nu-i așa? întrebă ea calmă.

— Cred că numele meu se află pe vreo listă de-a voastră, undeva. „Inamicul Saypurului” scrie pe ea. Sunt *mândru* de ținta pe care mi-ați pus-o pe piept! zise el sălbatic.

— Din contră, domnule. Am aflat despre dumneavoastră de-abia aseară, spuse Shara.

Mulaghesh își duse mâna la gură ca să nu râdă.

Wiclov se înroși.

— Impertinența este unul dintre rarele lucruri la care poporul vostru chiar excelează. Domnișoară, nici tu și nici

doamna guvernatoare nu mai puteți acoperi asta cu minciunile voastre. Nu mai aveți niciun as diplomatic ascuns în mâneci. Faptele vorbesc de la sine: un cetățean al Bulikovului este ținut ostatic, cu siguranță în semn de răzbunare pentru încăierarea de aseară!

— Încăierare? ți-pă Mulaghesh. Șaisprezece oameni au murit. Au murit *violent*. Am fost acolo. Le-am văzut cadavrele. Tu i-ai văzut?

— Nu am nevoie de încă o confirmare a barbarismului vostru, zise el.

— Întâi a fost o încăierare, acum e barbarism?

— Problema e discutabilă. O aveți pe Irina Torskeny în ambasadă? Dacă veți continua să mințiți și să spuneți că *nu*, atunci eu și colegii mei vom face din acest caz unul de maximă importanță pentru faptul că acțiunile voastre încalcă mai multe tratate internaționale. Numele și carierele voastre nu vor mai reprezenta *nimic*. Eu personal voi avea grijă să fiți alungați din țara noastră fără a avea posibilitatea să vă mai întoarceți vreodată. Înțelegeți ce vă spun?

Shara făcu o grimasă. Ea nu era intimidată de amenințările lui ridicole. Dar Wiclov se pricepea de minune să stârnească vâlvă când nu era cazul, iar Shara numai de asta n-avea nevoie acum. Încă de la viziunea pe care o avusese în celulă, Shara simțea că stătea pe un butoi cu pulbere și toată lumea încerca să-l dărâme.

— Aha! Uite-o! Uite-o! urlă deodată Wiclov.

Toată lumea se întoarse. Sharei îi stătu inima când o văzu pe Irina Torskeny stând în ușa Ambasadei.

— Vedeți? O vedeți? Este ținută ostatică! V-am spus eu! Ea este, nu-i așa? ți-pă din nou Wiclov.

Shara se îndreptă cu pași hotărâți spre Irina, care îl privea pe Wiclov cu ochii mari.

— Irina, nu ar fi trebuit să cobori. Nu ești în siguranță, spuse Shara.

— Mi-am auzit numele, zise Irina încet. Acela este un Edil? Nu este cumva Edilul Wiclov? întrebă ea.

— Îl cunoști? Pe ceilalți bărbați îi știi?

Irina dădu din cap că da.

— Întreabă de *mine*?

— Irina! Nu o asculta! Vino la mine, Irina! Nu o asculta! urlă Wiclov.

— Cred că cineva îți urmărea locuința. Îți urmăreau fiecare mișcare chiar și după ce ai încetat să mai lucrezi pentru ei, spuse Shara.

— Irina! Vino la noi! Nu o asculta! continuă să țipe Wiclov.

— Te sfătuiesc să *nu* te duci la ei, Irina. Nu le cunosc intențiile, dar nu cred că sunt bune, zise Shara.

Irina privea fix înainte.

Wiclov zdrăngăni poarta. Mulaghesh țipă la el să se oprească, dar el continuă:

— Îți vor rău, Irina! Ei vor să faci rău Bulikovului! Nu o asculta pe acea femeie! urlă Wiclov.

— Irina, te sfătuiesc să nu te duci la ei. Oamenii din spatele acestei afaceri sunt foarte periculoși. Știi asta, continuă Shara.

— Dar un Edil nu ar...

— Te aud! urlă și mai tare Wiclov. E evident o minciună. Aud ce-i spui, să renunțe la drepturile ei de cetățean al Bulikovului! Nu o asculta, Irina Torskeny!

— Irina! *Gândește-te!* spuse Shara.

Dar Wiclov continuă:

— Ea nu este din aceeași rasă ca noi, nici din același popor! Nu este binecuvântată ca tine și ca mine și ca toți frații și toate surorile tale. A spune așa ceva contravine legilor lor, dar inima ta știe că este adevărat!

Irina se uită la Shara și Shara știa că deja se hotărâse.

— Îmi... îmi pare rău, spuse Irina și traversă curtea.

Wiclov mișcă poarta și urlă la Mulaghesh să o deschidă. Mulaghesh se uită la Shara. Shara încercă să se gândească la ceva, dar nu îi veni nimic în minte. Mulaghesh dădu din cap, pe față i se citea amărăciunea. Mecanismul începu să pornească și poarta se deschise ușor.

„Să-ți întinzi urechile peste valuri,
Să-ți unduiești sufletul peste dealuri,
Să-ți speli mâinile în sânge și sare,
Să-ți închizi ochii la cântecul pădurii.

Noi suntem o sabie în vânt,
Un tăciune prin zăpadă,
O umbră pe sub valuri,
Și ne aducem aminte.

Ne aducem aminte zilele de pe mare, râul de aur,
Zilele de cuceriri, comori nesfârșite.
Ne numesc barbari,
Dar știm că am trăit în pace.

Pentru că am cunoscut violența mult prea bine,
Violența, prietenul nostru nedorit.
Cât timp am trăit în umbra ei
Până când regii ne-au scos din adâncu-i.

De la fereastră, un vârful de oțel,
De la torță, o mică flacăra,
Să ne facem plute, să ne târâm peste câmpuri,
Un strigăt în întuneric, fără răspuns.

L-am pierdut, i-am pierdut familia,
Familia noastră, pentru că ne-am pierdut regele.

Nici n-am putut să-l plângem.
Lui Harkvald trupul i-au luat,
L-au aruncat în valuri, hrană monștrilor din mări,
L-au aruncat în recoltele cu care ne hrănim copiii.

Acum avem zile însângerate, zile negre,
Zile de tâlhării și fărădelegi,
Zile de război nesfârșit,
Zile de țarmuri goale și morminte pline.

Ni-l amintim. Ne amintim de familia lui,
Îl ținem minte pe ultimul său fiu.
Ni-l amintim pe Dauvkind.

Și știm că într-o zi
El se va întoarce
Și ne va salva de noi înșine."

Cântec Dreyling anonim, 1700

CE NE SPUNE ISTORIA

Shara rămase în curte urmărind cu privirea cum mica mulțime se îndepărta. Mulaghesh și Sigrud se apropiară de ea.

— Ei bine, n-a fost bine, spuse Mulaghesh.

Shara era de acord – de fapt, ultimele treizeci și șase de ore nu merseseră cum trebuia. Părerea ei era că fuseseră chiar dezastruoase.

Shara recapitulă situația: Restauratorii știau despre existența Depozitelor secrete. Mai mult decât atât, se părea că aflaseră că în Depozite exista ceva ce le-ar putea fi de mare ajutor. „Rămâne întrebarea dacă au pătruns deja în Depozite. Și dacă au intrat, oare au început să folosească obiectul pentru care veniseră acolo? Oare din această cauză am intrat în contact cu acea zeitate?“, gândi Shara.

Și la fel de ciudat: „De ce să-l omoare pe Pangyui după ce puseseră mâna pe ce voiau de la el? Mai ales dacă asta aduce «oamenii răi» în Bulikov?“

Shara se frecă la ochi. Un mic mârâit de frustrare îi ieși din gât.

Pitry tuși din ușă.

— Ești bine?

— Nu. Nu sunt bine, zise Shara încet.

— Vrei să-ți aduc ceva?

Shara se ciupi tare de mână. Totuși, durerea nu reuși să-i spargă mintea înghețată.

„Mai rămâne de făcut un singur lucru“, își zise ea.

— Am nevoie de un cuțit.

- Poftim? spuse Pitry.
- Un cuțit. Unul foarte ascuțit.
- Ce? zise el alarmat.
- Și de o cratiță.
- Poftim? întrebă și Mulaghesh.
- Și două cepe proaspete, pătrunjel, sare, piper, boia și aproape un kilogram și jumătate de carne de capră.
- Sigrud oftă și își acoperi fața.
- Shara îl ignoră și intră în ambasadă.
- Haide! zise ea și le făcu semn cu mâna.
- Poftim? Ce naiba! zise Mulaghesh.
- Sigrud bombăni ceva și le explică:
- Întotdeauna gătește când este foarte, foarte supărată.
- Shara se opri.
- Mai ții legătura cu informatorii tăi? îl întrebă ea pe Sigrud fără să se uite la el.
- Bineînțeles! zise acesta.
- Spune-le s-o urmărească. Și să raporteze oră de oră.
- Nu vrei să o urmăresc eu?
- Am nevoie de tine aici, zise Shara. Trebuie să descălcim anumite lucruri.
- Ce fel de lucruri? întrebă Mulaghesh.
- Lucruri moarte. Sau care ar fi trebuit să fie moarte, zise Shara.

*

Ce bine-ar fi fost dacă era cuțit. Tot timpul dornic să găsească calea care opune cea mai puțină rezistență, întotdeauna atras de cele mai vulnerabile puncte. Tăia pielea și oasele și aluneca prin tot ca un fir de iarbă dus de apă. Cuțitul dansa și lăsa în urma lui grămăjoare de coji de portocală, coji de lămâi, coji de pepene. Tăia ușor pielea, separând venele și mușchii, oasele și zgârciurile, transformând

cotletul de capră în ceva ce nu mai semăna cu niciun animal și cu nicio parte de animal.

„Ai nevoie doar de un cuțit bun și de o cratiță și mai bună. Cu aceste două unelte simple, oricine poate crea orice”, gândi ea.

Shara aprinse un chibrit și căută jetul de gaz al arzătorului. Flăcări albastre se aprinseră în cuptor îmbrățișând cratița. Puse ulei în cratiță și luă o ceapă.

— La început au fost șase. Sau cel puțin șase s-au arătat lumii. Olvos, aducătoarea de lumină. Kolkan, judecătorul. Voortya, războinica. Ahanas, agricultoarea. Jukov, farsorul și stăpânul graurilor. Și Taalhavras, constructorul, zise Shara și fața ei străluci de la flacăra din cuptor.

Mulaghesh își strânse pumnul și degetele îi trosniră.

— Știu asta. Toată lumea știe asta.

— Cunoști doar o *parte*, zise Shara.

Ea stătea în fața cuptorului în bucătăria mare a Ambasadei, care odinioară producea mâncare pentru multe evenimente sociale, până când Troonyi a avut grijă să distrugă tot. Mulaghesh și Sigrud stăteau la masa servitorilor, înconjurați de un nor de fum. Mulaghesh cu țigara ei, iar Sigrud cu pipa. Pitry alergă dinspre cămară, de unde aduse mai multe legume, mirodenii și carne.

— Sunt mai multe informații care nu sunt predate, continuă Shara. Legile ordinii lumești îi fac pe continentali să nu zică nimic de asta, dar și în Saypur există o anumită strictețe din acest punct de vedere. Istoricilor li se permite să publice anumite descoperiri. Altele sunt îndosariate și uitate. Mai ales când vine vorba de antici, de cei sacri, de zeități. Toți cei șase s-au născut pe Continent – când? nimeni nu știe –, toți cei șase și-au stabilit teritoriile aici și toți s-au luptat între ei ca nebunii pentru mai bine de cinci sute de ani.

— Nu știam că s-au luptat între ei. Credeam că au fost aliați, spuse Mulaghesh.

Cuțitul Sharei făcu o mică tăietură în coaja cepei, apoi trase îndepărtând foița lucioasă de deasupra.

— Au fost aliați, până la urmă. Dar la început s-au luptat ca nebunii pentru teritoriu, supuși, pentru orice. Undeva la începutul anilor 700, au decis totuși să nu se mai lupte și să se unească. La scurt timp după asta au decis să înceapă expansiunea. O expansiune rapidă. Acesta a fost începutul Epocii de Aur a Continentului și totodată începutul epocii de sclavie a Saypurului față de Continent, despre care cunoaștem foarte multe, deși am prefera să nu știm. Dar imaginați-vă Continentul ca pe o plăcintă – pentru că este aproape rotund – tăiată în șase bucăți. Iar în centru, butucul roții, spuse ea și luă un tocător, îi testă flexibilitatea și-l trânti pe tejghea.

— Bulikovul, spuse Sigrud, iar cuvântul îi ieși printre buze învăluit de fum.

— Da, spuse Shara și tăie ceapa pe jumătate.

Așează jumătatea pe tocător și o apucă bine de tot. Cuțitul se mișcă sacadat, repede. Ceapa se dezintegrează transformându-se în bucățele albe.

— Cetatea de Scaun a Lumii, continuă ea. Orașul nimă-nui și orașul tuturor, construit când au decis să se unească. Până la urmă, fiecare zeitate avea orașul său. Kolkashtan pentru Kolkan, Taalhavshtan pentru Taalhavras, Ahanashtan pentru Ahanas, Jukoshtan pentru Jukov și Voortyavashtan pentru Voortya. Așa că Bulikovul a fost creat pentru toți.

— Dar ai enumerat doar cinci, spuse Pitry din spatele unei mici grămezi de țelină.

— Corect. Olvos a avut un oraș, odată. Dar a abandonat Continentul imediat ce zeitățile au dorit să se unească. Și când a plecat, adepții ei au părăsit orașul. L-au lăsat pradă cenușei și nisipului, după cum spunea un istoric. Nimeni nu știe unde se afla.

— De ce a plecat? întrebă Mulaghesh.

— Nu se știe cu exactitate. Poate că nu era o zeităte foarte sociabilă. Poate că n-a fost de acord cu ceva. Poate că n-a vrut să facă parte din Marea Expansiune, când Continentul a cucerit aproape toată lumea cunoscută. Oricare ar fi fost motivul, zeitatea a dispărut din istorie. Ultima oară când cineva a văzut-o sau a vorbit cu Olvos a fost în 775.

— Stai puțin. Deci lumea știe de atâția ani că una dintre zeități încă mai trăiește? Credeam că marele Kaj le-a omorât pe *toate*! zise Mulaghesh.

— Da, dar, mai exact, despre care zeități ți s-a spus că au fost omorâte? Și în ce circumstanțe? spuse Shara și începu să numere pe degete. Pe Voortya a omorât-o în Saypur, în timpul Noptii Nisipurilor Roșii. Pe Taalhavras și pe Ahanas i-a omorât când a debarcat pentru prima oară pe Continent. Și pe Jukov l-a omorât în Bulikov după ce a cucerit orașul. Când ți s-a vorbit vreodată despre asasinarea lui Olvos? Sau a lui Kolkan?

— Dar... dar toată lumea e de acord că s-au pierdut foarte multe informații istorice în momentul invaziei Kajului. Nimeni nu știe sigur *ce* s-a întâmplat. E posibil să-i fi omorât pe Olvos și pe Kolkan, nu-i așa? întrebă Mulaghesh.

— Parțial adevărat. Știm doar ce ne spun frânturile de istorie. Kajul și-a folosit arma – despre care nu cunoaștem nimic – pentru a distruge zeitățile, iar acestea au dispărut. Dar asta nu înseamnă că au dispărut de tot din prezent. Unele miracole încă funcționează. Zeitățile nu au părăsit definitiv Continentul, în ciuda eforturilor și dorințelor noastre. Istoria e neclară și cu privire la cum i-a omorât pe cei pe care știm că i-a omorât. Pe Jukov, de exemplu, l-a omorât la *trei ani* după ce a cucerit Bulikovul – ceva ce nu este specificat în textele saypuriene oficiale.

— Nu știam asta. Credeam că Jukov a fost executat în timpul Marii Epurări. Așa ne-au învățat la școală, spuse Pitry.

— Asta pentru că pierderea lui Jukov nu este un subiect popular. Lasă să se vadă slăbiciunile Kajului. Jukov nu l-a

atacat pe Kaj, ci s-a ascuns de el. Și totuși, Kajul a avansat sau poate și-a dat seama că mai întâi trebuie să distrugi spiritul inamicului tău și apoi trupul. Din această cauză a început Epurarea.

Shara zdrobi cu mânerul cuțitului un cățel de usturoi, îl tocă, apoi îl aruncă în cratiță împreună cu ceapa.

— Marea Epurare nu a fost așa măreață și dreaptă cum este de obicei descrisă în cărțile de istorie din Saypur. Kajul nu și-a folosit arma pentru a elimina fără vărsare de sânge toate creaturile divine de pe Continent în același timp. Și nici nu le-a trimis înapoi în ceruri sau pe mare.

— Atunci ce-a făcut? întrebă Pitry.

— Au fost scoși din casele lor în stradă, spuse Shara și învărti cuțitul în mână.

Mânerul era alunecos și uleios.

— Au fost înlănțuiți și mânați ca vitele și măcelăriți cam la fel ca ele. Spre deosebire de creatorii lor, creaturile divine puteau fi omorâte prin metode obișnuite.

Sigrud rânji malițios, savurând o amintire urâtă.

— În Bulikov, de exemplu, continuă Shara, găsești foarte multe gropi comune. Cine știe ce fel de oase am găsi dacă am săpa în ele? Aripile delicate ale unui *gityr*, poneii înaripați ai lui Ahanas? Oasele degetelor unui *hovtarik*, harpiștii cu douăsprezece degete care cântau la curtea lui Taalhavras? Oasele sfărâmate ale unui *mhovost*, oamenii-os, animalele de groază ale lui Jukov? Presupunând, bineînțeles, că n-au mai fost transformați în pulbere de Kaj și de armata lui – ceea ce, după părerea mea, chiar s-a întâmplat. Poate se simțeau îndreptățiți. Căci nu trăise fiecare saypurian cu frica de aceste creaturi? Nu erau ei oare monștrii periculoși? Dar un soldat a scris c-a auzit țipete de durere venind din flăcări și că unele dintre aceste creaturi aveau înfățișare și comportament de copii și cereau îndurare. Pe care nu au primit-o.

Mulaghesh tăcea. Fumul țigării ei se subțiasse. Sigrud își trecu degetele peste lama cuțitului său negru. Pitry, pierdut în gânduri, încerca să pună înapoi în cutie făina vărsată, dar fără rezultat.

Shara verifică orezul, care se înmuia în supa de pui, apoi sosul, care era negru și cremos. Adulmecă și adăugă puțin usturoi.

— Când Epurarea s-a terminat, Jukov a ieșit din ascunzătoare. Se spune că a stat ascuns într-un ochi de geam – ce înseamnă asta exact, nu știu să zic. Din nou vă spun, știu doar ce ne învață istoria. Jukov i-a trimis un mesaj Kajului, cerându-i să se întâlnească. Singuri. Spre surprinderea locotenenților lui, Kajul a acceptat. Dar poate că își luase măsuri de precauție, pentru că, atunci când a întâlnit ultima zeitate, se spune că știa că Jukov nu reprezenta nicio amenințare: zeitatea plângea incontrollabil, tulburată de măcelul și distrugerea care se abătuseră asupra Continentului, zise Shara.

— Ar fi trebuit să vină în Saypur. Atunci ar fi fost pregătit pentru un astfel de dezastru, spuse Mulaghesh.

— Probabil că așa e. Cei doi s-au întâlnit într-un templu abandonat. De fapt, o ruină, chiar dacă rapoartele locotenenților Kajului erau neclare cu privire la locul exact unde se afla acest templu. Au stat acolo aproape o noapte întreagă. Ce și-au zis cei doi, nimeni nu știe. Văzând că nu se întoarce, locotenenții Kajului au crezut că s-a întâmplat o nenorocire. Apoi Kajul și-a făcut apariția, după ce îl omorâse cu mâna lui pe Jukov. Și totuși, Kajul plângea. De ce, nu a vrut să zică. După această ultimă victorie, a devenit tăcut și posac și a început să bea din ce în ce mai mult. A murit din cauza unei infecții, la mai puțin de patru luni de la acest eveniment, fiind printre primele victime din Anii Ciumei, cel mai probabil, zise Shara și își șterse cuțitul.

Sigrud își trase și își frecă nasul. Nu părea foarte interesat de aceste povești.

De cealaltă parte, Mulaghesh era atentă la fiecare cuvânt.

— Deci Jukov a fost ultimul zeu omorât? întrebă ea.

Shara presăra sare peste carnea de capră și o puse peste legumele fierte.

— Da. Anii Ciumei au început imediat după ce a dispărut și ultima fărâmbă a protecției divine, deci știm sigur că zeitatea a plecat din această lume.

Mulaghesh se gândea.

— Este al naibii de ciudat să enumeri zeitățile ca și cum ar fi suspiecții unui jaf. Ca și cum i-am alinia la perete și am chema victima să identifice criminalul. Deci singurii zei *confirmați* morți – sau cel puțin pe care i-au *văzut* și alții murind – sunt Voortya, Taalhavras, Ahanas și Jukov?

— Cam așa, da, spuse Shara.

— Mai rămân Olvos și Kolkan.

— Da.

— Nu ne-ai spus nimic despre Kolkan.

— Da. Știm destul de multe despre existența lui. Totuși, despre sfârșitul lui... nimeni nu știe nimic. Nu credem că vreo persoană de pe *Continent* a știut vreodată.

— Și el a plecat ca Olvos? întrebă Pitry.

Shara își șterse mâinile cu o cârpă.

— Nu. Nu a plecat. Sau cel puțin nu credem asta.

— Atunci ce s-a întâmplat cu el?

Shara se uită la ceas. În douăzeci de minute mâncarea va fi gata.

— Asta, spuse ea așezându-se, este o poveste cu totul aparte.

*

— Se spune despre Kolkan că a fost o zeitate a ordinii și a judecății. El era Omul de Piatră, Cel de pe Înălțimi,

Păstorul Îndepărtat. Era prezentat în multe ipostaze, dar cea mai impozantă imagine era cea a unui om așezat pe un munte, cu ambele brațe întinse în față și cu palmele deschise, așteptând să cântărească, să judece. A fost de departe cea mai activă zeitate dintre toate cele șase. Jukov se juca cu supușii lui umani, transformându-i în animale – câteodată în lupi, dar de cele mai multe ori în grauri maro. Și, de asemenea, mergea mai departe de atât, lăsându-i însărcinați, indiferent de sexul lor, dacă vă vine să credeți.

Pitry rămase cu gura căscată, dar Shara continuă:

— Taalhavras și Ahanas, fiind constructor, respectiv agricultoare, aveau treburi mai importante și nu erau foarte interesați de viața muritorilor. Olvos, după cum știți, a preferat să plece. Și Voortya a fost și ea destul de activă în aria ei de activitate – conducând personal atacuri și războaie. Dar niciunul nu se compară cu Kolkan, care era fascinat – dacă nu chiar obsedat – de viețile oamenilor.

Shara întoarse carnea din cratiță. Grăsimea sfârâia. Își scoase mâna din cuptor înainte ca o picătură de ulei încins să-i atingă degetele.

— Kolkan nu dorea altceva pentru supușii lui decât să ducă o viață bună și ordonată. După ce a pus bazele orașului Kolkashtan, le-a spus adeptilor lui să vină la el cu orice fel de întrebare sau problemă și el va fi acolo ca să le răspundă, să judece și să-i ajute. Și ei au răspuns cu entuziasm. Există scrieri care arată că oamenii stăteau la cozi lungi de zeci de kilometri. Unii dintre ei leșinau, alții mureau de foame sau se îmbolnăveau așteptând să le vină rândul. Scrierile istorice sunt destul de vagi, dar se spune că Kolkan a ascultat păsurile a milioane de oameni, judecând zi și noapte, stând într-un singur loc pentru mai bine de o sută șaizeci de ani.

— Pe toate mărire! spuse Mulaghesh.

— Da. Istoricii s-au pus de acord că treaba asta l-a afectat cumva pe Kolkan. Până la urmă, și-a dat seama că acest

proces nu era eficient. Așa că și-a încheiat perioada de judecată, a ieșit din templul său și a început să dea edicte, bazate pe tot ce învățase în toată perioada aceea.

Sigrud scoase din cămară o bucată de șuncă afumată, se așeză, tăie cu cuțitul lui negru o felie perfect dreaptă, o băgă în gură și, mestecând, începu să taie și restul.

— Pe parcursul a doi ani, Kolkan a emis douăsprezece mii de edicte. Conform standardelor noastre moderne, aceste legi erau foarte vagi și de multe ori arbitrare: să nu pui un tip de piatră peste alt tip de piatră, părul femeilor trebuie pieptănat într-un anume fel, doar în anumite ore ale zilei se cuvine să vorbești, iar în restul timpul trebuie să taci, aceste cărnuri pot fi afumate, celelalte nu. Și așa mai departe. Te-ai fi așteptat ca oamenii normali să reziste și să încerce să se elibereze. Dar kolkashtanii nu. Au primit bucuroși aceste reguli, toate cele douăsprezece mii de legi. Pentru că, până la urmă, dacă zeitatea lor spunea că le merită, atunci nu le meritau?

— Nu vorbești serios! se miră Pitry.

— Ba vorbesc cât se poate de serios. Au respectat legile lui, indiferent de cât de ciudate erau. Dar cum nimeni nu era perfect, foarte puțini le-au respectat întocmai. Dar *legile* nu puteau să fie greșite – oamenilor le plăcea să facă ce li se spunea –, așa că, la un moment dat, Kolkan a tras concluzia că problema consta în faptul că oamenii nu-și doreau suficient de mult să *respecte* edictele.

Shara săltă capacul de la oala cu orez. Un nor mare de abur se ridică, aburindu-i ochelarii. Se dădu un pas în spate, lăsă capacul jos și își șterse lentilele.

— Așa a început Ordonanța Pedepselor, continuă ea. Un document viu și nesfârșit care se edita constant și care prezenta modul cum oamenii puteau fi încurajați să respecte legile. În timp se observă o tendință crescută de a – cum să o spun eu? – de a frăgezi carnea.

— De a frăgezi carnea? întrebă mirată Mulaghesh.

— Biciuire. Înfierare. Bătaie. Orbire. Și amputări pentru cei mai răi infractori – tăierea mâinii unui hoț și așa mai departe. Niciodată moartea. Kolkan a decretat că viața era *sacră*. Nici chiar el nu încălca legile. Una dintre cele mai grele pedepse se numea Degetul lui Kolkan: o piatră mică și rotundă care, atunci când atingea pielea, devenea din ce în ce mai grea și mai fierbinte. Călăii legau victimele și puneau acest Deget pe picior ori pe abdomen, ori pe piept, ori pe...

Se auzi un scârțâit de la mânușa lui Sigrud. Pumnul drept îi era strâns și tremura, avea gura încleștată și își înfipsese cuțitul adânc într-o pulpă de porc.

Shara tuși.

— Ați înțeles. Oamenii nu se opuneau când primeau aceste pedepse. Nu se împotriveau. Le acceptau cu un servilism demn de niște condamnați. Cu trecerea timpului, pedepsele și regulile lui Kolkan au devenit din ce în ce mai ciudate și din ce în ce mai grave. A dezvoltat o fixație pe dorință, pe sex și pe dorințele carnale. Și-a dorit să cenzureze total aceste subiecte. Prima lui metodă de reprimare poate fi în mod ironic cunoscută oricărui saypurian. Pentru că a interzis recunoașterea publică a sexului și anatomiei feminine.

— Poftim?! Asta nu e ca... nu e deloc ca în Legile ordinii lumești! Noi încercăm să interzicem ceva *periculos*! spuse Mulaghesh.

— Și pentru Kolkan nu exista ceva mai periculos decât sexualitatea. Istoricii saypurieni nu știu de ce a ales să interzică sexul *feminin*. Era o chestiune extrem de dezbătută printre specialiști. Dar Kolkan le-a cerut preoților și sfinților lui să le forțeze pe femei să-și acopere complet corpul și fața în public și să scoată în afara legii orice referire publică la anatomia și sexualitatea – de orice fel – a femeii. Această lege se numea „Extirparea Impurității” și a dus la

o ghicitoare cam sumbră: Cum poți scrie o lege care interzice un lucru pe care nu ai voie să-l scrii în lege? Până la urmă, cei care au făcut legea s-au decis asupra termenului de „feminitate secretă”, care poate însemna orice. Așa că legea putea fi interpretată fie înspre îndurare, fie înspre pedepse grave, depinde cine judeca, spuse Shara.

Răcoarea celulei, jocul umbrelor. Tânărul șoptind: „Nu mă ispiți cu feminitatea ta secretă”.

— Lucrurile s-au înrăutățit din ce în ce mai mult. Începu-se să le ceară *tuturor* supușilor și adepților lui să-și acopere trupurile și le-a interzis *orice* fel de plăcere: gustul mâncării, al băuturii, atingerea pielii altcuiva, până și somnul confortabil, pentru că toți adepții lui Kolkan erau obligați să doarmă pe un pat de piatră. Plăcerea fizică de orice natură nu trebuia să fie încurajată. Și pedepsele s-au înrăutățit. Castrare, și pentru bărbați, și pentru femei. Amputări oribile ale unor membre. Și așa mai departe.

— Celelalte zeități începuseră să observe treburile astea, continuă Shara. Chiar dacă zeitățile interacționau între ele – unele au avut și relații –, se mulțumeau să stea doar în zonele și teritoriile lor. Dar noile obsesii ale lui Kolkan au început să se extindă dincolo de granițe. De exemplu, a insistat ca Bulikovul să adopte vederile lui asupra sexualității – homosexualitatea și promiscuitatea, care erau îngăduite de alte zeități mai permissive, au devenit ilegale în Bulikov. Jukov a fost un oponent al lui Kolkan, dar vederile lui Kolkan s-au înrădăcinat adânc în Bulikov, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat mai târziu. Până la urmă, Jukov le-a convins pe celelalte zeități să acționeze.

— Să acționeze cum? întrebă Mulaghesh. Nu-mi spune că a existat și un al doilea *război* de care nimeni nu știe nimic.

— Nu. N-a mai fost un război. Pentru că, în anul 1442, Kolkan pur și simplu a dispărut. Fără niciun fel de explicație, spuse Shara.

Se aşternu liniştea.

— Pur şi simplu a... dispărut? întrebă Pitry.

— Da.

— Ca şi cum ar fi fost lovit de arma Kajului? întrebă Mulaghesh.

— Nu chiar. Nimic din ce a făcut Kolkan nu a dispărut. Kolkashtanul a rămas intact. Dar au fost câteva schimbări. Deodată, toţi cei care au fost mutilaţi prin aplicarea pedepselor lui Kolkan au fost vindecaţi, iar membrele lipsă le-au crescut la loc. Cei care muriseră, bineînţeles, n-au fost readuşi la viaţă. Acest lucru era oricum foarte ciudat, însă s-a întâmplat ceva şi mai ciudat: victimele *nu-şi* mai aduceau aminte că fuseseră pedepsite. Era ca şi cum amintirile lor se şterseseră.

— Şi atunci de unde *ştii* că ei au fost pedepsiţi de la bun început? întrebă Sigrud dându-şi ochiul peste cap.

— O întrebare foarte bună. A durat ceva, dar istoricii saypurieni au descoperit că anul 1442 a fost unul de o confuzie istorică fără precedent. Au făcut cercetări pe regiuni – toate scrierile istorice, jurnalele şi mărturiile din Kolkashtan şi Bulikov nu mai specificau nimic despre anii pedepselor lui Kolkan. Informaţiile pe care le avem astăzi provin din texte descoperite în locuri foarte îndepărtate de Kolkashtan sau Bulikov – locuri care au scăpat de ceea ce se poate numi o epurare istorică.

— Şi presupui că a fost mâna celorlaltor patru zeităţi? întrebă Mulaghesh.

— Presupun asta, mai ales că celelalte zeităţi n-au făcut nicio remarcă despre dispariţia bruscă a lui Kolkan. N-am descoperit nicio proclamaţie sau explicaţie. Nici măcar nu-l menţionează. Ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Realitatea a fost ajustată – nu, *rescrisă*.

— Şi crezi că *asta* ai văzut? O zeităte dispărută, dar nu moartă? întrebă Mulaghesh.

Shara se gândi o vreme și apoi răspunse:

— Nu.

— De ce?

— Atacatorii noștri erau îmbrăcați și vorbeau ca niște kolkashtani. Dar am citit cazuri de comunicare cu zeitățile. Și ce am întâlnit eu în celulă nu a fost la fel de coerent. A fost ca o amestecătură de voci și de imagini – mai mulți oameni într-unul singur. Nu știu cum să o numesc. Chiar și Kolkan ar fi avut mai mult sens decât chestia cu care am vorbit eu.

Și se așternu liniștea.

Sigrud râgâi încet.

— Ce s-a întâmplat cu... – zise el și râgâi din nou – oamenii?

— Cu oamenii?

— Ai lui Kolkan, spuse el fluturând dintr-o mână.

— Aaa. Au continuat să facă aceleași lucruri mai mult sau mai puțin. Purtau robe kolkashtane, urmau legile kolkashtane, chiar respectau și aplicau Ordonanțele Pedep-selor, până la un punct. Aveau amintiri vagi despre Kolkan, i-au ținut minte legile – cei cărora nu le-au fost șterse amintirile – și au continuat să facă ce au făcut dintotdeauna. N-a mai fost la fel de oribil ca pe vremea lui Kolkan, dar existau aceleași vederi, aceleași credințe, care persistă și acum în Kolkashtan și Bulikov, după cum știți.

— Deci motivul pentru care expoziția de artă a lui Votrov a fost atât de scandaloasă are legătură cu ce credea un zeu nebun *acum trei sute de ani*? întrebă Mulaghesh încet.

— Mai mult sau mai puțin.

Shara se uită la ceas, apoi la carnea de capră. Mare parte din grăsime se topise. Scoase carnea ca s-o lase la scurs.

— Presupun că lucrurile astea sunt ca inerția. Odată ce ai început, este greu să te oprești, zise Shara.

Grăsimea sări pe aragaz și sfârâi ca lava când ajunge în mare.

*

Sigrud, Mulaghesh și Pitry mâncau ca niște refugiați înfometați. Pe masă era tocană de capră în sos curry, orez alb, legume călite și rondele de porc. În câteva minute, farfuriile frumos aranjate de Shara erau aproape goale.

— E minunat, zise Mulaghesh sughițând. Este cel mai bun sos curry pe care l-am mâncat în ultimii ani. La fel de bun ca cel de acasă. Unde ai învățat să gătești?

— De la un alt agent, spuse Shara, care bea ceai, dar nu mănâncă. În timpul unei operațiuni rămâi foarte multă vreme într-un singur loc. Înveți să te descurci cu ce ai la îndemână.

Shara se lăsă pe spate și se uită în sus. Pe tavanul de piatră se vedeau pete de fum. Pe lângă ele se mai vedeau și petele de grăsime de la zecile de mese gătite aici.

— Ești absolut sigură că nimeni n-a intrat în Depozite?

— Nimeni, spuse Mulaghesh cu gura plină. Am trimis pe cineva chiar acum să verifice. Dar sunt sigură că nu mai au resurse să atace Depozitul.

— De ce?

— Atacul asupra lui Votrov a presupus resurse umane considerabile. Și n-a fost doar o distracție. Îmi miroase a disperare. Și nu cred că pot organiza două astfel de operațiuni în același timp.

— Dar vom lua mai multe măsuri de securitate la Depozit.

— Cu siguranță.

— Și înăuntru, și afară.

— Nu chiar, spuse Mulaghesh care tuși și se șterse la gură. Nu avem niciun fel de pază înăuntru.

— Niciun fel de pază?

— Nu. Nimeni nu intră în Depozit.

— Nici măcar trupe de patrulare?

— Chiar dacă aș vrea să organizez acțiuni de patrulare, mă îndoiesc că ar intra cineva acolo. Acel loc este plin de fantome, Shara. Nu vrem să deranjăm ce se află acolo.

— Dar ai o listă cu ce se află în Depozit?

— Ah, da. Bineînțeles.

— Și nu cumva ai mai multe exemplare? Din moment ce Efrem lua foi din listă ca să le studieze, mă gândesc că ți-ai făcut copii în caz că se întâmpla ceva.

— Avem două copii, da. Ce-ți trece prin cap?

— Mă gândesc la faptul că Irina Torskeny mi-a spus că a copiat din listă cam o sută de pagini, până când Restauratorii au găsit ceea ce căutau sau ceva care li s-a părut folositor.

— Și?

— Și știm că *ultimele* pagini au prezentat interes pentru ei. În clipa în care au găsit ceea ce căutau sau ceva ce avea să-i ajute, s-au oprit din a copia lista. Asta s-a întâmplat în Luna lui Tuva, conform spuselor Irinei. Așa că trebuie să verificăm paginile pe care profesorul le-a analizat în acea perioadă...

— Și vom ști ce au găsit Restauratorii! Bineînțeles! La naiba, e genial!

— Nu. Vom restrânge căutările de la un ac în carul cu fân la un ac într-un car cu fân mai mic, spuse Shara. Din ce mi-a spus Irina despre listă, erau zeci de articole pe fiecare pagină. Așa că vom reduce cantitatea de articole de verificat de la câteva mii la... poate doar câteva sute.

— Câteva sute? spuse Mulaghesh descumpănită.

— Este un punct de plecare. Și apropo de Irina... spuse Shara și se întoarse spre Sigrud.

— O supraveghem, zise Sigrud.

— Ai încredere în oamenii pe care i-ai angajat?

— Știu cu cât îi plătim. Pentru o treabă așa ușoară n-ar trebui să existe probleme. Mi s-a spus că a fost dusă acasă și au lăsat-o acolo, singură. Și noi o supraveghem.

— Nu trebuie să o pierdem. Ea a rămas singurul martor credibil pe care-l avem. Și trebuie să-l urmărim și pe Wiclov.

— Suntem cu ochii pe el, zise Sigrud și își scoase cuțitul din bucata de șuncă.

Shara bătu ușor în ceașca de ceai. „Stai cu ochii pe ei până crapă“, după cum spune zicala.

— Dacă bei doar ceai când muncești, te sfătuiesc să treci pe cafea. Prevăd că vom avea mult de muncă în viitorul apropiat, iar cafeaua ajută mai mult, spuse Mulaghesh.

— Cafeaua învigoarează trupul, pe când ceaiul învigoarează sufletul, zise Shara.

— Și sufletul tău este atât de măcinat?

Shara preferă să nu răspundă.

— Nu vrei să mănânci? Mănâncă ceva până nu terminăm noi tot, spuse Pitry.

— Ne-ar fi imposibil să devorăm tot, zise Mulaghesh.

— Mda. Nu, răspunse Shara pierdută printre gânduri.

— De ce? Nu ți-e foame?

— Nu asta e problema. Problema e că gustul îmi aduce aminte prea mult de acasă. Dacă vreau să simt gustul care-mi amintește de Ghaladesh, atunci prefer ca acela să fie de ceai.

*

Sicriul era așezat perfect în cuția de transport, nu mai era niciun centimetru de spațiu gol. „Mă întreb dacă se face comerț cu cutii de transport pentru sicrie. Oare mor atât de mulți oameni în străinătate?“, gândi ea.

— Doriți să închidem cutia acum? întrebă maistrul.

El și cei trei angajați nu se oboseau să-și ascundă nerăbdarea.

— Nu încă, răspunse Shara încet.

Atinse capacul sicriului: pin lăcuit, cei mai mulți dintre saypurieni nu vor avea parte niciodată de asemenea coșciuge.

— Puteți să-mi acordați câteva minute, vă rog? continuă ea.

— Trenul spre Ahanashtan va pleca într-o oră. Dacă întârzie, atunci... ezită el.

— Atunci vă taie din salariu. Da. Voi plăti eu diferența dacă întârziati din cauza mea. Un moment. Vă rog!

Maistrul ridică din umeri, le făcu semn și celorlalți, iar Shara rămase singură pe aleea din spatele Ambasadei.

Ar fi trebuit să existe și o ceremonie, dar de cele mai multe ori nu se întâmplă asta. Agentul ei din Javrat, docherul pe care l-au trimis în Kolkashtan, vânzătorul din Jukoshtan care mergea din ușă în ușă să vândă aparate de fotografiat, care le făcea poze locuitorilor pretinzând că din asta trăiește... pe niciunul nu l-a uitat. Îi stăruiau în minte ca și cum ar fi fost încă vii.

„Dacă aș putea să vin acasă cu tine, doar să te văd așezat în locul de odihnă, aș face-o“, îi spuse ea sicriului.

Își aminti cât de încântată fusese când venise în Ahanashtan și-l cunoscuse pentru prima oară, iar el era cum și-l imaginause dintotdeauna: un bărbat mic de statură, cu ochii ageri și ferchezuit.

După o zi de instruire, profesorul se arătase impresionat de cât de multe lucruri știa Shara.

— La ce Universitate ai studiat? Îmi pare rău, dar nu cunosc nimic din ce ai publicat.

Și când ea i-a zis că nu a publicat nimic și că *nu* va publica nimic și că munca ei era mult în *afara* sferelor academice, el s-a oprit, gândindu-se puțin, apoi a întreb:

— Îmi pare rău, dar trebuie să te întreb. Tu ești... *Ashara* Komayd, nu-i așa? Lumea nu prea vrea să recunoască, dar tu ești, nu?

Shara a schițat un zâmbet și a încuviințat.

— Ghonjesh și Ashadra au fost părinții tăi?

Ea a înghețat, dar a încuviințat din nou.

Profesorul a rămas puțin pe gânduri.

— Să știi că i-am cunoscut. Foarte puțin. În anii reformelor. Știai asta?

— Da, răspunse Shara foarte încet.

— Ei au fost mult mai activi decât mine. Eu am stat la birou și mi-am scris articolele și scrisorile, dar ei s-au *dus* în mahallale, în zonele afectate de ciumă, montând corturi medicale și spitale. Cred că știau la ce pericole se expuneau – ciuma se răspândea atât de repede –, dar tot au făcut-o. Deseori mă gândesc că am fost un laș, dacă e să mă compari cu ei. Un șoarece de bibliotecă.

— Nu cred, a zis Shara.

— Nu?

— Eu cred că... ai schimbat istoria. Ai schimbat istoria când *aveam* nevoie să fie schimbată.

El s-a crispat puțin la auzul acelor cuvinte.

— *Am schimbat?* Nu, n-am *schimbat* nimic, domnișoară Komayd. Am spus ceea ce credeam eu că era adevărul. Sunt de părere că istoricii ar trebui să fie păstrătorii adevărului. Trebuie să spunem lucrurile așa cum sunt ele – sincer, fără niciun fel de înfloriri. Acesta e cel mai mare bine pe care-l poate face cineva. Și tu, ca un om aflat în slujba ministerului, trebuie să te întrebi ce adevăr dorești să păstrezi.

După asta, Shara a simțit că profesorul era mai reținut față de ea, ca și cum și-ar fi dat seama că era o persoană cu valori diferite de ale lui, cu un program și o poveste pe care el avea să le combată într-o bună zi. Dar Shara și-ar fi dorit să-i spună: „Nu, nu, te rog, nu mă disprețui – sunt un istoric la fel ca tine. Caut adevărul, la fel ca tine”.

Dar nu a putut să spună asta pentru că știa că ar fi fost o minciună.

Nu am întâlnit niciodată o persoană care să aibă un privilegiu și care să nu uzeze de acel privilegiu cât de mult posibil. Poți spune ce vrei despre o credință, despre un partid, despre un sistem financiar, despre o putere – tot ce văd eu sunt privilegiile și consecințele lor.

Țările, în opinia mea, nu sunt compuse din structuri care să susțină autoritatea. De fapt, sunt compuse din structuri care neagă privilegiile – cu alte cuvinte, ele decid cine nu este invitat la masă.

Din păcate, oamenii lasă ideile preconcepute, dușmăniile și superstițiile să dicteze negarea acestor privilegii, când ar fi mult mai eficient dacă totul ar fi o afacere făcută cu sânge-rece.

Ministrul Afacerilor Externe Vinya Komayd
Scrisoare către prim-ministru, 1688

Încă o dimineață de iarnă. Când Shara deschise ușa Ambasadei, gardianul din curte, înfășurat până la nas în blănuri, se întoarse.

— Este la poarta principală. Nu l-am lăsat să intre pentru că...

— Înțeleg, spuse Shara.

Traversă curtea Ambasadei, gândindu-se că arăta diferit în timpul zilei – curată, rece și strălucitoare – față de seara trecută, când Wiclov lătrase la poartă ca un câine de pază. Copacii erau împovărați de ceea ce părea a fi un strat de sticlă neagră. Crăpăturile din zidurile clădirii Ambasadei erau umplute cu alb ca și cum ar fi fost reparate peste noapte. Cana de cafea din mână ei lăsa în urmă o dâră de abur ca un vapor care înspumează valurile.

Porțile se deschiseră. Băiatul stătea pe aleea Ambasadei și ținea în mâini o farfurie de argint. Părea îmbrăcat în haine de servitor și cu siguranță mersese mult pe jos, căci buza

de sus îi era înghețată. Dacă n-ar fi tremurat atât de tare, ar fi întâmpinat-o cu un zâmbet.

— Domnișoară ambasadoare Thivani?

— Cine ești tu? întrebă ea.

— Eu... am... un... mesaj pentru dumneavoastră. Îi întinse farfuria de argint pe care era așezată o foaie de hârtie mică și albă.

Shara o despături greu cu mâinile ei reci și citi mijind ochii:

EMINENȚA SA VOHANNES VOTROV,
EDIL AL DISTRICTELOR 14, 15 ȘI 16
DIN ORAȘUL BULIKOV,
VĂ INVITĂ SĂ LUAȚI PARTE LA O SEARĂ SUPERBĂ
CARE VA AVEA LOC ASTĂZI, DE LA ORA 19.30,
LA CLUBUL GHOSHTOK-SOLDA.
CU SIGURANȚĂ NE VOM DISTRA!

Shara motoli hârtia.

— Mulțumesc, spuse ea și o aruncă.

„Nu știu cum se face că, dintre toate lucrurile, voi încălca tocmai promisiunea făcută Vinyei.”

— Mă scuzați, domnișoară, nu vreau să deranjez, dar... pot să plec? întrebă băiatul.

Shara se uită la el pentru un moment, apoi îi puse cana de cafea în mână.

— Ia-o. Ți va face mai mult bine ție decât mie.

Băiatul plecă târându-și picioarele. Shara se întoarse spre ușa Ambasadei.

Un copil începu să plângă pe strada de dincolo de ambasadă. O bătaie cu bulgări se sfârșise rău. Un bulgăre conținuse prea multă gheață, iar copiii se adunaseră pe trotuar, arătând cu degetul și țipând: „Nu e corect, nu e corect!”

*

Din ușă, interiorul clubului Ghoshtok-Solda părea să fie un zid gros de fum. Shara era consternată de ceea ce vedea, dar pe cei din interior nu părea să-i deranjeze. Gesticulau de parcă această ceață neagră era mediul perfect în care să-ți primești oaspeții. Vântul de afară intră și mătură tot fumul, transformându-l în vârtejuri și firicele subțiri, iar Shara de-abia putea vedea lumina lumânărilor, strălucirea furculițelor unsuroase și fețele oamenilor care râdeau.

Apoi putoarea tutunului o lovi în plin.

Intră, iar ochii începură să i se obișnuiască. Fumul nu era atât de gros pe cât își imaginase, dar îi era imposibil să vadă tavanul. Candelabrele și lămpile păreau a fi suspendate în aer. Băiatul de la birou se uită la ea – surprins, puțin indignat – și-i ceru un nume ca și cum nu s-ar fi așteptat ca un saypurian să mai aibă și altceva.

— Votrov, spuse Shara.

Băiatul aprobă bătos – „Ar fi trebuit să-mi dau seama” – și întinse mâna.

Shara fu condusă printr-un labirint de separeuri, camere private și baruri, fiecare dintre ele pline de bărbați îmbrăcați în costume sau robe, cu dinții strălucitori, cu cheliile strălucitoare, cu cizmele negre strălucitoare. Scrumul dansa în fum ca niște licurici portocalii. Era ca și cum fusese stropit cu ulei, inundat cu fum. Simțea cum fumul îi mirosea uluitivul fustei, întrebându-se: „Ce e asta? Ce creatură misterioasă s-a infiltrat în acest loc? Ce ar putea fi?”

La unele mese se așternu tăcerea când Shara trecu pe lângă ele. Capetele chele se șteau din separeuri și o priveau. „Bineînțeles că-i ofensez de două ori. Sunt și femeie, și saypuriană”, gândi ea fără să-și piardă cumpătul.

O draperie de catifea se dădu la o parte pentru a da la iveală o încăpere impunătoare. În capul mesei mari cât o

barjă stătea Vohannes. Era pe jumătate ascuns în spatele unui ziar și stătea tolănit într-un scaun capitonat, cu cizmele maro-deschis, murdare de noroi, cocoțate pe masă. În spatele lui, gărzile de corp saypuriene stăteau pe niște scaune destul de confortabile. Unul dintre indivizi se uită la ea, îi făcu cu mâna și ridică din umeri cerându-și scuze: „N-a fost ideea noastră”. Vohannes își coborî puțin ziarul, iar Shara văzu un ochi albastru uitându-se la ea. Bărbatul lăsă ziarul să cadă.

Vohannes sări în picioare cât putu de repede, având în vedere soldul rănit, și făcu o plecăciune.

— Domnișoara Thivani!

„Ar fi un prezentator de spectacole genial.”

— De-abia au trecut două zile. Nu cred că e nevoie de o astfel de ceremonie, spuse Shara.

— Ah, dar este nevoie de o astfel de ceremonie! Mai ales când cineva se întâlnește cu... cum era zicala aia? Dușmanul dușmanului meu este...

— Despre ce vorbești, Vo? Ai adus ce te-am rugat?

— Ah, da. Și ce *bucurie* a fost când am luat-o. Dar mai întâi...

Vohannes bătu din palme de două ori. Mănușile lui albe din catifea erau pătate de tuș de pe ziar.

— Domnule, vă rog să ne aduceți două sticle de vin alb de prune și o tavă de melci, zise el.

Ospătarul făcu o plecăciune.

— Bineînțeles.

— *Melci?* spuse mirată Shara.

Vohannes se întoarse către gărzile saypuriene.

— Dumneavoastră, domnilor, vreți ceva de băut?

Unul dintre ei dădu să răspundă, se uită la Shara, își reconsideră răspunsul și dădu din cap că nu.

— Cum doriți! Te rog, ia loc, spuse Vohannes și arătă spre scaunul de lângă el. Mă bucur că ai putut să ajungi. Cred că ești foarte ocupată.

— Ai ales un loc interesant pentru această întâlnire. Cred că și un lepros ar fi fost primit mai frumos.

— Ei bine, m-am gândit că, din moment ce m-am întâlnit cu tine la locul tău de muncă, de ce să nu ne întâlnim și la locul meu de muncă. Și chiar dacă pentru tine pare o adunătură de moși afemeiați, domnișoară *Thivani*, te asigur că aici este locul unde se face comerțul bulikovian. Dacă cineva ar putea vedea fluxul banilor, imaginându-și-l ca pe un râu auriu care trece pe deasupra capetelor noastre, prin tot acest fum și prin toate aceste glume proaste și prin toate aceste mâncăruri și prin toate aceste țeste pleșuve, aici ar fi locul unde se formează cel mai mare, cel mai important și cel mai încâlcit nod. Te invit să observi și să te gândești la acest vapor șubred și împrôscat cu rahat care poartă comerțul Bulikovului spre mărire prosperității.

— Am sentimentul ciudat că ție nu-ți face nicio plăcere să lucrezi aici.

— N-am de ales. Este ceea ce este. Și chiar dacă *pare* a fi o singură clădire, să știi că sunt mai multe. Fiecare casă din Bulikov este divizată, și casa asta este făcută bucățele, micuța mea secure. Fiecare separeu ar putea fi colorat special pentru alianțele politice care se fac. Ai putea desena linii pe podea – dacă aceste podele strâmbe ar permite-o – semnificând bariere pe care unii membri ai clubului nu ar avea curaj să le depășească. Dar de curând, acest club – la fel ca Bulikovul – începe să se împartă în două mari grupuri. Grupul *meu* și, ei bine...

Îi aruncă ziarul în față. Un articol micuț fusese încercuit: WICLOV ȚINE PIEPT AMBASADEI.

— Atragi ceva publicitate, draga mea, spuse Vohannes. Shara se uită la articol.

— Da. Am fost informată cu privire la asta. Și ție de ce-ți pasă?

— M-am tot gândit cum să te ajut.

— Vai!

— Și te pot ajuta foarte mult mai ales în privința lui Wiclov.

Un ospătar apăru de nicăieri, prin fum, cu o sticlă de vin alb de prune. Îi arată sticla lui Vohannes. Acesta se uită la etichetă, încuviință dând din cap și întinse mâna leneș. I se dădu un pahar strălucitor din cristal. Ospătarul se uită neîncrezător între ei, ca și cum ar fi zis: „Și chiar vrei să o servesc și pe ea?” Vohannes dădu din cap furios, iar ospătarul execută exasperat același ritual și pentru Shara, însă fără nicio tragere de inimă.

— Obraznic mizerabil, spuse Vohannes după ce ospătarul ieși. Ți se întâmplă des așa ceva?

— Ce propui, Vo?

— Te pot ajuta să ajungi la un rezultat în ceea ce-l privește pe Wiclov. Și fac asta din mărinimia sufletului meu, dar cu condiția să-l înfunzi pe nenorocit.

Shara luă o gură din vin și tăcu. Văzu o servietă lângă Vohannes. Era la fel de albă, de catifelată și de ridicolă ca și mânușile lui. „Pe toate mărire! Oare am angajat un clown pe post de agent secret?” Dar observă și o a doua servietă, așezată pe cealaltă parte. „Oare conținutul cutiei de valori era așa de voluminos?”

— Și cum ne poți ajuta cu Wiclov?

— Ei bine, e ceva mai complicat. Nu sunt chiar genul de politician ticălos, viclean, care țese intrigi, în ciuda a tot ce se întâmplă. Stilul meu este mai mult de idealist. Câștig suport politic pentru că *nu* mă murdăresc.

— Dar acum ești dispus să o faci.

— Dacă acest om mizerabil este cu adevărat în *spatele* celor care ne-au atacat și care l-au omorât pe Pangyui, n-aș vărsa foarte multe lacrimi dacă ar dispărea de pe scena politică. Dar cum nu pot să-i înfig chiar eu pumnalul în

spate, aş putea să i-l dau cuiva care se pricepe mult mai bine să-l mânuiască.

Ospătarul se întoarse din ceaţa puturoasă cu o piatră mare şi plată cu multe găuri în ea. Piatra băltea de unt, iar găurile păreau umplute cu butoane mici de culoare bej.

— Şi ce vrei să spui cu asta, Vo? întrebă ea.

Vohannes adulmecă şi luă de pe masă o furculiţă de mărimea unui ac.

— Am un prieten în casa de comerţ a lui Wiclov. Aşa şi-a făcut averea, să ştii – Wiclov este unul dintre puţinii bărbaţi din vechea gardă care se ocupă, printre altele, şi de negustorie. Şi-a câştigat existenţa din comerţul cu cartofi. Se părea că i se potrivesc cartofii. Ceva ce trăieşte în noroi, ferit de razele soarelui, spuse el şi luă un melc, îl bagă în gură, mormăi şi se vaită: Aaa... frigeee!

Plimbă melcul prin gură, respiră şi îl înghiţi.

— Foarte fierbinte, continuă el. Oricum, l-am convins pe acest prieten din cadrul camerei de comerţ a lui Wiclov să-mi dea toate documentele despre investiţiile lui din *ultimul an*, zâmbi el şi lovi cea de-a doua servietă de lângă scaun. Să spunem că sunt sigur că e ceva putred sub robele lui. Probabil că nimic foarte murdar, din păcate – dacă eşti kolkashtan, aşa vei rămâne pe veci, iar Wiclov este cel mai devotat kolkashtan din câţi vei găsi –, dar cu siguranţă este ceva. Şi mi-ar plăcea să descoperi tu.

Shara nu mai avea răbdare.

— Îi finanţează pe Restauratori?

— Am aruncat un ochi peste pagini şi recunosc că n-am văzut *asta*, din păcate. Deşi mi-a sărit în ochi ceva ciudat.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi ţesătoriile.

— Cum ar fi... Stai! Ce?

— Ţesătoriile. Wiclov a cumpărat, *cu totul*, trei ţesătorii din jurul oraşului. Ştii, fabricile unde ţeseau covoare.

— Înțeleg.

— Da. El le-a *cumpărat*. N-au fost ieftine și nu le-a schimbat numele.

— Și tu crezi că nu vrea ca lumea să știe, spuse Shara.

— Da. Dar trebuie să fie *ceva* mai mult de-atât. Numai că nu-mi dau seama ce. Dar eu n-am în spatele meu o agenție de informații.

Shara se gândi.

— A cumpărat aceste fabrici după Luna lui Tuva?

— Ei bine, nu-mi aduc aminte foarte bine, dar *cred* că da. „Interesant”, gândi ea.

— Cât de bună e sursa ta?

— Foarte bună.

— Da. Dar *cât* de bună?

— Îl cunosc personal, ezită Vohannes. Ar trebui să fie suficient pentru tine.

Shara voia să insiste cu interogatoriul, dar înțelese.

— Înțeleg, zise ea și tuși.

Îl privea cum bea din paharul cu vin. Era transpirat și palid și deodată părea stafidit și fragil, delicat ca o pânză fină.

— Ascultă, zise Shara. Voi... voi face ceva ce nu fac foarte des pentru sursele mele de informații.

— Ce anume?

— Îți voi da șansa să te răzgândești.

— Poftim?

— Îți voi acorda șansa să regândești ce ai de gând să faci aici. Pentru că dacă îmi dai acele documente le *voi* folosi. Ar fi neprofesionist din partea mea să nu o fac. Și dacă cineva întreabă de unde le am – și *vor* întreba –, atunci voi fi nevoită să le spun. Nu pot să zic ce se va întâmpla, dar odată ce joc această carte există posibilitatea ca în viitor, într-o sală de judecată publică din Saypur, cineva să depună mărturie că Vohannes Votrov, Edil al orașului Bulikov, a oferit informații valoroase Guvernului din Saypur, știind

că astfel îl va condamna pe alt Edil al orașului. Și o treabă ca asta are... repercusiuni.

Vohannes se uita cum flacăra unei lumânări valsa.

— Am mai văzut asta, continuă Shara. Am mai pierdut surse așa. Eu mă *folosesc* de oameni, Vo. Asta e ceea ce fac eu acum. Nu este frumos. Are multe consecințe neplăcute. Și dacă tu... dacă tu îmi oferi aceste informații din nou, le voi lua pentru că îmi trebuie. Dar vreau să te gândești bine la ce se poate întâmpla cu tine dacă îmi dai acea servietă.

Vohannes o fixă cu privirea lui albastră. „Cred că și-au păstrat culoarea de pe vremea când era suger”, își zise ea.

— Vino și lucrează pentru mine, spuse el dintr-odată.

— *Poftim?*

— Pari nefericită unde ești acum, zise bărbatul și luă un melc, suflă în el și mici stropi de unt ajunseră pe fața de masă. Vino și lucrează pentru mine. Ar fi o schimbare de peisaj. Noi nu suntem vechea gardă. Niciuna dintre companiile mele nu e. Noi facem lucruri mărețe. Și te-aș putea plăti cu sume infam de mari.

Shara se uită la el cu neîncredere și râse.

— Tu nu vorbești serios.

— Sunt foarte serios. La fel de serios ca moartea.

— *Nu...* am de gând să lucrez pentru tine, Vo.

— Atunci, la dracu', preia tu tot, spuse el, dădu pe gât vinul și înghiți alt melc. Este doar o mare bătaie de cap pentru mine. Condu-mi afacerile. Direcționează-mi banii. Eu voi sta degeaba, voi fi ales și voi conduce care alegorice prin oraș.

Shara începu să râdă.

— De ce râzi? Întrebă Vohannes.

Încercă să rămână serios, dar zâmbetul îl trădă.

— Ce? Vorbesc serios. Vino cu mine. Vino să trăiești cu mine, spuse el și zâmbetul îi dispăru.

Shara se opri din râs.

— Ah, Vo. *De ce?*

— De ce ce?

— De ce a trebuit să spui *asta?*

— M-am referit la... Am vrut să zic să vii să trăiești în *Bulikov*.

— Nu a sunat așa. Și este exact aceeași întrebare pe care mi-ai pus-o și când am absolvit.

Vohannes, puțin rușinat, se uită spre gărzile saypuriene.

— Domnilor, ați putea... ăă... să ne scuzați un moment?

Gardienii ridicară din umeri și ieșiră, ocupându-și pozițiile lângă ușă.

— Nu... Shara, *evident* că nu asta am vrut să zic, spuse Vohannes și începu să râdă în hohote.

— De-asta m-ai invitat aici? Pentru o cină simandicoasă și să-mi faci propuneri?

— Asta *nu* e o cină simandicoasă. Simt doar tutun, ce dracu'.

Se așternu liniștea. Apoi un râs gălăgios din camera de alături se transformă în tuse.

— Dacă mă întorc, asta nu ne va face fericiți.

Deranjat de remarca ei, Vohannes se lăsă pe spate în fotoliu și se uită în pahar.

— Eu nu mai sunt cea de altădată și nici tu nu mai ești cine erai cândva, continuă ea.

— De ce trebuie să fie totul atât de încurcat? Întrebă el îmbufnat.

— Ești *logodit*.

— Ah, da, logodit, spuse el și ridică mâinile în semn de „Și asta ce vrea să însemne?”. Suntem un cuplu foarte vesel. Suntem petrecăreți. Anunțați ziarele, continuă el.

— N-o iubești?

— Unii oameni au nevoie de iubire în viețile lor. Alții, nu prea. E ca și cum ai cumpăra o casă: „Vreți un șemineu? Vreți ferestre la dormitor? Vreți iubire?” Nu face parte din cele necesare mie.

— Nu cred că asta e valabil în cazul tău.

— Ei bine, nu e ca și cum aş avea de ales. I-ai văzut pe oamenii ăia când ai intrat? Îți imaginezi ce ar...? mârâi el și se chinui să-și păstreze calmul. Sunt mai ticălos decât crezi tu, Shara.

— Habar n-ai ce înseamnă să fii ticălos.

— Habar n-ai cine sunt, spuse el privind-o atent.

Îi tremura maxilarul. O lacrimă îi încolțea în ochiul drept.

— Ți-l pot da pe Wiclov. O merită. Ia-l! Ia-l și arde-l!

— Mă întristează să te văd atât de fericit că pedepsești kolkashtani.

— Și nu o merită? Adică toată familia mea nenorocită. Vrei să vorbești despre persecuții, de ce nu vorbești cu oamenii care au făcut-o cu atâta zel timp de sute de ani, chiar și fără nenorocitul ăla de... zise el și, uitându-se în jur, își coborî vocea, zeu al lor?

— Nu sunt ei oamenii tăi, oamenii pe care vrei să-i ajuți? Chiar vrei să reformezi Bulikovul sau să-l arzi din temelii?

Vohannes fu atât de uluit de această afirmație, încât nu mai zise nimic pentru câteva momente.

— Familia ta era kolkashtană? întrebă Shara încet.

El încuviință.

— Nu mi-ai spus asta niciodată.

Fața bărbatului deveni din nou palidă. Își încreți fruntea gândindu-se la un răspuns.

— Nu. Nu ți-am zis. N-am considerat că era necesar – o mare parte din Bulikov era kolkashtan pe atunci. Încă mai e. O parte considerabilă a Continentului încă mai e. Cred că s-au obișnuit să trăiască fără un zeu. După Kaj și după război, tranziția a fost mult mai ușoară pentru kolkashtani decât pentru restul lumii.

Își turnă și restul sticlei de vin.

— Tatăl meu a fost un kolkashtan bogat și din cauza asta a fost chiar mai rău. Cei mai mulți kolkashtani cred că vii

pe lume cu foarte multe lucruri de care să-ți fie rușine, dar pentru cei bogați, vii pe lume *sărac*. Și încă un lucru. A fost un om dur. Dacă greșeam cu ceva, trebuia să mergem să aducem o nuia de grosimea degetului nostru arătător. Și cu nuiaua asta ne bătea. Dacă aduceam una mai subțire, alegea *el* una potrivită în locul nostru. Și chiar dacă era un om zgârcit, nu se zgârcea niciodată la grosimea nuielelor. Frațele meu l-a iubit. Corect ar fi să spun că s-au iubit reciproc. Poate și pentru că Volka era mai mare decât mine – tata întotdeauna a avut ciudă pe copii pentru insolența lor de a nu se purta ca niște adulți rezonabili. Și când tatăl meu a murit, Volka nu a iertat... nimic. Lumea. Mai ales Saypurul, pentru că noi, continentalii, credeam că ciurma este o invenție saypuriană, spuse el și trase o dușcă de vin. Volka s-a alăturat unui grup de pelerini când avea cincisprezece ani și a început o expediție spre Nordul înghețat, încercând să găsească un templu nenorocit. Când aveam nouă ani, m-a lăsat în grija a zeci de bone și de servitori. Și nu s-a mai întors. Am aflat mulți ani mai târziu că au murit toți. Au înghețat. Așteptând un miracol, zise Vohannes ducându-și paharul la gură, care nu a mai venit. Poate vreau să-l distrug pe Wiclov, normal. Poate este un obstacol în calea viitorului Continentului, pentru că nu-l văd dorindu-și un viitor strălucit, ci mai degrabă tot trecutul mort, întunecat și prăfuit. Orice ar fi, n-aș plânge dacă ar dispărea.

Shara închise ochii. „Cât de ușor se extinde plasa mea de păianjen“, se gândi ea.

— Dacă îmi oferi servieta încă o dată, va trebui s-o iau.

— Fă-o, Shara. Dacă asta îți e meseria, mi-ar plăcea să te văd aplicând-o pe el.

Shara deschise ochii.

— Bine. O voi face. Presupun că în cealaltă servieta se află materialele găsite în cutia de valori.

— Presupui corect, spuse el și ridică servieta, o puse pe masă și începu să o deschidă.

— Nu, nu. Nu o deschide, spuse Shara.

— Poftim? De ce?

— Am... făcut o promisiune nefericită.

„Și mătușa Vinya nu uită care promisiuni s-au îndeplinit și care nu.” Se gândi dacă voia să-și calce cuvântul dat și să deschidă servieta. Dar dacă făcea asta, știa că avea să deschidă porțile iadului, mai ales după amenințarea Vinyei. „O ultimă variantă”, gândi ea întrebându-se dacă așa gândesc și proștii când iau decizii proaste. Dacă mi-ai da servieta, îi spuse Shara, atunci ministerul te va răsplăti.

— Vrei ca pur și simplu să-ți dau servieta? întrebă Vohannes curios. Dar valorează o avere.

— Cât costă?

— Nu știu. Nu i-am cumpărat. Am oameni pentru asta, mormăi el și verifică servieta. Ar trebui să valoreze o avere.

— Trimite-ne factura și te vom răsplăti cum se cuvine.

Shara trase una dintre servietele de pe masă. Era destul de ușoară. „Hârtii? Cărți? Poate vreun artefact?”, gândi ea. Apoi o luă și pe cealaltă și se ridică. Se simțea puțin ridicol ținând servietele în câte-o mână, de parcă pleca într-o vacanță la mare.

— Cum se face că de fiecare dată când ne încheiem afacerile simțim ca și cum niciunul dintre noi n-a primit ce-a vrut? întrebă el.

— Poate pentru că nu facem genul potrivit de afaceri.

*

Să ieși din aerul clubului era ca și cum ai ieși din adâncurile mării. „Trebuie să arunc la gunoi aceste haine. Au fost otrăvite”, își zise ea.

— Sunteți... domnișoara Thivani? întrebă o voce.

Shara ridică privirea și inima începu să-i bată cu putere. Pe bancheta din spate a unei mașini albe foarte scumpe stătea Ivanya Restroyka, palidă ca zăpada, cu buzele roșu-aprins. Părea chiar mai palidă decât ultima oară când o văzuse Shara, la petrecerea lui Vohannes. O șuviță de păr brunet îi ieșea din căciula de blană, ondulându-i-se peste frunte și pe după ureche. Dar, în ciuda acestor trăsături atent repetate, se uită la Shara cu o privire șocată.

— Ah. Bună seara, domnișoară Restroyka, spuse Shara.

Ochii Ivanye alunecară spre ușa clubului și se umplură de dezamăgire.

— Deci tu ai fost cea cu care s-a întâlnit în seara asta.

— Da.

„Gândește-te rapid”, își zise Shara.

— A dorit să-mi prezinte niște parteneri de afaceri, spuse ea și se apropie de mașină. Vrea să facă o mulțime de afaceri cu Saypurul și mă bucur că mi i-a prezentat, continuă ea.

O minciună bună: acceptabilă, cu o șesime de adevăr.

— În acest club. Cel mai vechi club din tot Bulikovul.

— Da. După cum se zice, timpurile se schimbă.

Ivanya se uită la cele două serviete și dădu din cap suspicioasă.

— V-ați cunoscut cu mult timp în urmă, nu-i așa?

Shara nu știa ce să răspundă.

— Nu chiar. Nu.

— Mda. Pot să te rog ceva?

— Sigur.

— Te rog... ai grijă de el.

— Poftim?

— Sub masca lui sfidătoare și plină de vervă se află un om mai fragil decât îți poți imagina.

— Ce vrei să...

— Ți-a spus că și-a rupt șoldul căzând pe scări? întrebă Ivanya și dădu din cap în semn că nu. Era la un club. Dar nu ca acesta. Poți spune că era un club unde bărbații se duc să întâlnească alți bărbați, dar... asemănările se opresc aici.

Shara simțea cum inima începea să-i bată cu putere. „Știam asta deja. Dar de ce sunt așa surprinsă?”

— Poliția a făcut o descindere în acel club în seara când era și el acolo. După cum probabil știi, Bulikovul nu a renunțat la multele practici kolkashtane. Aceste *practici* sunt ilegale. Și au fost chiar foarte brutali cu oamenii pe care i-au prins acolo. Putea să moară. Șoldurile se vindecă foarte greu, zâmbi ea trist. Dar el nu se învață minte. Din această cauză a intrat în politică. Și-a dorit să schimbe lucrurile. Pentru că Ernst Wiclov a ordonat acea descindere.

Câțiva bețivani ieșeau din club. Fumul se ținea de gulele lor ca îmbrățișarea unei iubite.

— De ce ești cu el? întrebă Shara.

— Pentru că-l iubesc. Îl iubesc și iubesc ceea ce este și ceea ce vrea să facă. Și vreau să am grijă de el. Sper că și tu vrei același lucru.

Faruri luminau mașina albă. Shara îl auzi pe Pitry strigând-o din mașina Ambasadei. Din club ieși Vohannes cu haina lui de blană albă strălucind în luminile felinarelor.

— La revedere, domnișoară Thivani. O seară bună! zâmbi Ivanya.

*

Shara încă își mai amintea ziua teribilei descoperiri. Cu foarte mult timp în urmă, spre sfârșitul celui de-al doilea trimestru al celui de-al doilea an la Fadhuri, când urca pe scăările căminului lui și Rooshni Sidthuri le cobora în grabă. Ea l-a salutat, dar Rooshni – aiurit și transpirat – nu i-a răspuns. Și când a intrat în camera lui Vo și l-a văzut stând

fără cămașă pe scaun, cu picioarele ridicate pe pervaz și cu mâinile sub cap, i s-a părut ciudat – pentru că Vohannes stătea așa doar după ce făcea dragoste.

Și cum vorbeau ei – fleacuri de cele mai multe ori –, ea s-a dus la pat. A pipăit așternuturile.

Cât de umede fuseseră, iar într-un loc – chiar acolo unde s-ar fi aflat șoldurile și talia – erau ude de-a dreptul.

Cum alergase pe scări tânărul Rooshni, ca și cum clădirea ardea.

Nu i-a zis nimic atunci. Dar a început să observe. („Asta am fost toată viața. O persoană care nu intervine, ci care doar observă și lucrează în spatele cortinei”, și-a zis ea mult mai târziu, analizând ce se petrecuse.) A observat că Vo părea să petreacă mult timp în compania bărbatilor tineri. A observat cum îi îmbrățișa, cum îi privea, cum postura lui devenea mai relaxată în prezența lor.

„Oare el știe? Oare eu știu?”, și-a spus ea atunci.

Și într-o zi nu a mai suportat și a intrat ușor în camera lui în timp ce el și Roy nu-știu-cum – nici măcar nu-și mai amintea cum îl chema pe băiat – se atingeau atât de ușor și atât de tandru chiar în patul unde Vo îi șoptise ei, cu două zile în urmă, cât de mult o iubea.

Fețele lor atunci când ea și-a dres vocea. Băiatul, care a fugit repede pe ușă. Vo urlând în timp ce ea stătea fără să scoată o vorbă.

El ar fi vrut ca și ea să urle la el, Shara își dădu seama de asta. Dar nu putea să-i ofere ce voia. Nu era o ceartă. Niciunul dintre ei nu greșise. Ea nu-și putea imagina o mai mare trădare.

Și cea mai rea parte era că băiatul semăna foarte mult cu ea. Shara nu avusese și nu avea să aibă niciodată o fizionomie foarte feminină. Ea considera că avea un corp de băiat: umeri mari și șolduri înguste și fără sâni. „Oare am fost doar un surogat? O cale de a avea dragoste interzisă

fără a face nimic interzis?", s-a gândit ea după mult timp. Și dacă era așa, ea se simțea în continuare neputincioasă, nefiind în stare să găsească esența realității.

El a implorat-o să spună ceva, să-i răspundă, să urle la el. Dar ea nu a zis nimic. A plecat din cameră și, mai mult sau mai puțin, a plecat din viața lui pentru restul anilor de școală.

(Încă se simțea oarecum mândră de asta. Cât de calmă, cât de rece și cât de reținută fusese. Și totuși, se simțea și rușinată în același timp. Oare fusese atât de șocată, atât de lășă, atât de timorată încât nu-și permisesese nici măcar să *urle* la el?)

S-a îngropat în cărți și în învățătură, animată de o disciplină patriotică. El a abordat-o după absolvire, la câteva luni după ce se despărțiseră. Își făcuse bagajele și era pregătit pentru călătoria cu trenul care îl ducea în port, unde îl aștepta vaporul spre Bulikov. A implorat-o să vină cu el, să-l ajute să devină bărbatul care-și dorește atât de mult să devină. A încercat să o mituiască, i-a spus o minciună clasică, că va deveni o prințesă la el acasă dacă asta își dorește. Și Shara, de gheață, de oțel, l-a rănit cât de bine a putut: „Ceea ce cred eu că vrei cu adevărat, dragul meu, este un prinț. Dar nu poți avea așa ceva acasă la tine, nu-i așa? Te-ar omorî pentru așa ceva“. Asta i-a spus înainte să-i trântască ușa-n nas.

„Într-o zi vei ști. Și vei înțelege. Îți vei da singură seama. Și va fi bine“, îi spuse mătușa Vinya.

Una dintre puținele dăți când mătușa ei Vinya se înșelase amarnic, obișnuia Shara să-și zică adeseori.

*

Când am ajuns pe dealurile de lângă Jukoshtan m-am simțit chiar foarte speriat. Luna era maro-galbenă, ca o

pată de ceai. Dealurile erau golașe și albe, cu copaci mici și noduroși. Și pământul era atât de vălurit, încât erai forțat să mergi prin văi, pierdut în întuneric. Sau așa simțai.

Câteodată vedeam flăcări strălucind din copacii noduroși. Se auzeau țipete în întuneric. Animale sau oameni pretinzând că erau animale sau animale pretinzând că erau oameni. Câteodată se auzeau voci. „Vino cu noi!”, șopteau ele. „Alătură-te dansului nostru!”

„Nu! Am o misiune. Am o Povară. Trebuie să-mi duc Povara la Jukov și la nimeni altcineva”, le spuneam eu și ei râdeau.

Cât de mult îmi doream să fiu în Taalhavshstan. Cât de mult îmi doream să fiu acasă. Îmi doream să nu fi luat această Povară de la Sfântul Threvski. Și totuși, eram curios — nu știu dacă era din cauza vocilor din vânt sau din cauza râsetelor din copacii care tremurau sau din cauza luminii lunii galbene, dar Jukoshtanul era locul lucrurilor tănuite, al misterului, și-mi doream în secret să văd cât mai multe.

Am cotit și am ajuns într-o vale plină de colibe. Un foc mare ardea în centrul lor. Oamenii dansau în jurul focului țipând și cântând. M-am ascuns lângă un copac și mă uitam speriat cum oamenii se împerecheau frenetic pe pământul nisipos.

Am auzit pași în spatele meu. M-am întors și am văzut un bătrân înbrăcat cu robă regală. Avea părul îngrijit și prins în coc în vârful capului, asemenea multor domni taalhavshstani respectabili din acele vremuri.

Și-a cerut scuze că m-a speriat. L-am întrebat cu ce se ocupa și mi-a spus că era un comerciant din Bulikov. Mi-am dat seama că și el credea același lucru despre mine din cauza Poverii mele.

— Niște sălbatici, nu-i așa? a zis el.

I-am spus că nu pricepeam cum puteau trăi așa.

— *Se cred liberi. Dar de fapt sunt sclavii dorințelor lor, a spus el.*

Mi-a zis că avea cortul aproape, destul de ascuns, și mi-a oferit adăpost în acest loc ciudat. Părea un om blând și bun și eu am acceptat și l-am urmat pe lângă copacii noduroși.

— *Uneori îmi doresc să fiu mai tânăr. Pentru că sunt bătrân și nu numai că am trupul fragil, dar sunt și legat de nenumăratele lucruri pe care le-am învățat în cursul anilor. Uneori îmi doresc să am curajul să fiu atât de tânăr, atât de gălăgios, atât de eliberat și atât de neîmpovărat.*

Eu i-am spus că ar trebui să fie mândru de el că a ajuns la vârsta aceea fără să se dedea impulsurilor carnale.

— *Sunt surprins că un tânăr ca tine nu este deloc interesat de această nebunie interzisă, a spus el.*

I-am zis că eram dezgustat de ea — o minciună, știam.

— *Nu te întrebi dacă nu cumva cedând în fața dorințelor ai putea deveni un pic mai liber?*

Am simțit cum începeam să transpir. Povara îmi atârna atât de greu în jurul gâtului. Am recunoscut că gândurile mele alunecau câteodată spre locurile interzise. Și că în seara aceea tindeau să se ducă spre acele locuri mai mult decât oricând.

S-a întors brusc, pășind pe sub balta formată de ramurile copacilor. Nu-l mai puteam vedea, dar îi urmăream vocea.

— *Orașul Jukoshtan este într-un fel un loc interzis. Știi asta? a spus vocea de undeva din față.*

Am trecut pe lângă veșniintele bătrânului, care zăceau pe pământul nisipos — le aruncase în timp ce mergea.

Un stol de grauri maro au zburat din copacii din fața mea urcând spre cerul nopții.

— *Se mișcă, se mută. Dansează printre dealuri, a spus vocea lui.*

Am trecut pe lângă o perucă ce atârna de un copac – părul împletit al bătrânului.

— Nu este niciodată acolo unde te aștepți să fie, a zis vocea lui.

Am trecut pe lângă o bucată de pânză. Totuși, nu era o pânză, ci o mască – o mască a feței bătrânului.

— La fel ca însuși Jukov, spuse vocea plutind printre copaci.

Am intrat într-o poieniță. În mijlocul ei era un cort lung și jos făcut din pieile animalelor. Pe fiecare ramură a fiecărui copac stătea un graur mic maro care se uita la mine cu o privire rece, întunecată.

Puteam vedea urme de pași care duceau la intrarea în cort. Am pornit după ele și am stat în fața intrării.

— Intră și lasă jos Povara, a spus o voce.

Am ezitat. Ispita mi-a vorbit. Și eu am ascultat.

Sub privirile graurilor, m-am dezbrăcat de robă și m-am descălțat de sandale. Eram gol și tremuram în vântul rece. Apoi am intrat în cort.

Așa am ajuns să-l cunosc pe Jukov, Dansatorul Ceresc, Stăpânul Cântecului, Negustorul de chipuri, Păstorul Graurilor. Și înainte chiar să mă atingă, cred că deja îl iubeam.

Memoriile Sfântului Kivrey, preot și al 78-lea
soț-soție al lui Jukov, aproximativ 982

SUPRAVIEȚUITORII

Mulaghesh alerga.

Alerga peste dealurile înghețate, pe drumuri noroioase, pe lângă păduri reci. Alerga chiar dacă îi ardea gâtul și picioarele protestau la fiecare pas.

La cei patruzeci și opt de ani, știa că în curând nu va mai fi la vârsta la care se mai putea supune unui asemenea tratament. „Și ar fi bine să mă bucur de asta cât mai pot. Dacă vreau cu adevărat să fac asta”, gândi ea. Îi plăcea să alerge pentru că era cea mai bună formă de competiție – singurul lucru cu care te luptai erai tu însuși, cu fiecare pas. Și trecuse atât de mult timp de când se luptase cu cineva (ochiul vânăt o durea la fiecare pas) sau poate asta era singura luptă de care mai era în stare.

Trecuse aproape o săptămână de când o văzuse pe Shara Komayd, dar Mulaghesh nu putea să nu se gândească la ce îi spusese „ambasadoarea”. „Pe toate mărire, sper că fătuca asta se înșală”, gândi ea. Acel gând o storcea de forțe – dealul pe care alerga acum i se părea mult mai greu de traversat decât precedentul –, totuși nu putea să nu se gândească la asta.

„Unul dintre zei este viu. Poate că în realitate n-au plecat niciodată.”

Mulaghesh, la fel ca toți cei din armată – ca toți cei din Saypur –, crescuse dorind să ajungă Kajul. Și totuși, acum, când ar fi putut avea ocazia, ideea o înspăimânta. Pentru fiecare copil din Saypur, zeitățile se aflau undeva la

marginea coșmarurilor lor: imense, întunecate, înotând în adâncurile istoriei. Shara vorbea despre ele de parcă erau politicieni sau generali, dar pentru Mulaghesh și pentru restul saypurienilor ele vor fi întotdeauna monștri, fiindcă atât de înspăimântătoare încât până și a le pronunța numele părea un fapt teribil și ilegal.

„Prefer războiul adevărat. Ceva cu tranșee și săgeți. Ceva uman. Ceva care sângerează”, își zise ea. Ca veterană a Verii Râurilor Negre, Mulaghesh vedea ironia din dorința ei ca acele zile îngrozitoare să se întoarcă. Toți saypurienii îl vedeau ca pe un război scurt și glorios, dar Mulaghesh nu voia să mai treacă vreodată prin acea experiență.

Totuși, mai bine un astfel de război decât ce se întâmpla acum.

„Cât de sigură e fata asta. Oare a citit ea atât de mult? Sau asta înseamnă să fii urmașul Kajului?”

Și totuși, Mulaghesh își amintea acum, la o zi distanță, cum tânăra Shara Komayd tremurase sub pătura ei, încercând să se concentreze să țină în mâini cana de ceai...

„Pe toate mărire, sper că fătuca asta se înșală”, gândi ea.

Se întoarse în biroul ei și găsi un teanc de hârtii puse pe birou. Pe scaun se afla un bilet de la unul dintre locotenenții ei: „Am luat listele, aici sunt paginile verificate în acea lună. A durat ceva. Poate dorești să le dai copiilor o zi liberă... e doar o sugestie”.

Guvernatoarea verifică hârtiile. Erau douăzeci de pagini din lista cu lucrurile aflate în Depozitele secrete.

Mulaghesh nu studiase niciodată lista aceea – nu dorise să facă asta –, dar acum aruncă un ochi peste o pagină și citi notițele scrise cu zeci de ani în urmă de soldații saypurieni, acum morți, care pusese la păstrare obiectele:

368. Raftul C5-158. Piatra lui Kivrey: o mică perlă de marmură care se spune că ar conține trupul adormit al

Sfântului Kivrey, un preot jukoshtan care își schimba sexul în fiecare noapte ca parte a unui miracol al lui Jukov. Natura miraculoasă – nedeterminată.

369. Raftul C5-159. Cheie mică de fier. Numele este necunoscut, dar orice ușă deschisă cu această cheie dă uneori într-o pădure tropicală neidentificată. Modul de lucru încă nu a fost determinat. Încă mai are puteri miraculoase.

370. Raftul C5-160. Bustul lui Ahanas. Odată plângea cu lacrimi care aveau attribute vindecătoare. Cei care foloseau lacrimile puteau de asemenea să leviteze. Nu mai are puteri miraculoase.

371. Raftul C5-161. Nouă cești de piatră. Dacă le lăsați într-un loc unde intrau în contact cu soarele, aceste cești se umpleau cu lapte de capră în fiecare dimineață. Nu mai au puteri miraculoase.

372. Raftul C5-162. Urechea lui Jukov. Un cadru de ușă din piatră sculptată care nu are ușă atașată. La bază este prevăzut cu roți din fier. Se crede că ar avea o pereche și, indiferent unde se află această Ureche, dacă sunt manevrate corect, cineva ar putea să treacă printr-o ușă și să iasă prin cealaltă. Suntem de părere că perechea a fost distrusă. Nu mai are puteri miraculoase.

373. Raftul C5-163. Edictele lui Kolkan, cărțile de la 783 la 797. Cincisprezece volume care prezintă, în cea mai mare parte, concepția lui Kolkan despre dansuri. Greutate totală, 171 de kilograme. Nu au puteri miraculoase, dar conținutul este cu siguranță periculos.

374. Raftul C5-164. Sferă de sticlă. Conținea un mic iaz și un copac rămuros unde Ahanas prefera să meargă atunci când era măcinată de neliniști. Nu mai are puteri miraculoase.

Douăzeci de pagini. Aproape două sute de obiecte de natură miraculoasă, majoritatea foarte periculoase.

— Of, la naiba, spuse Mulaghesh.

Se așază simțindu-se deodată foarte bătrână.

*

Geamantanul Sharei hârâia și zdrăngănea purtat de-a lungul aleii. Îi luase aproape toată ziua să facă bagajul – bucăți de argint, perle, pungi cu petale de margarete, bucăți de sticlă maro – și, chiar dacă le aranjase bine, erau atât de multe lucruri în el, încât răsună ca o formație muzicală ce-și căuta un colț unde să cânte. Se bucură că ajunsese pe alee și că se putea opri.

Inspectă aleea cu atenție. Era, la fel ca majoritatea aleilor, o bucată de piatră uitată, dar aceasta făcea o curbă de-a lungul zidului clădirii de vest, care era la trei străzi distanță de Casa Votrov.

Se uită pe jos. Urmele lăsate de frână semănau cu cele lăsate de o pensulă pe pânză. „Au întors aici, la colț, și au intrat pe alee”, gândi Shara. Merse câțiva pași mai jos la o țeavă ieșită afară, lângă o grămadă de gunoi. Urmele cauciucurilor erau mai puțin vizibile aici, dar încă se observau. „Peste groapa asta, peste țeavă.” Văzu și un coș de gunoi rupt și cioburi pe jos. „A dărâmat coșurile de gunoi și...”

Urmele roților se terminau acolo. În continuare, aleea era cât se poate de curată.

— S-a oprit, a ieșit din mașină și... șopti ea.

Și după aceea? Cum putea, pur și simplu, să dispară un om?

Shara nu se mai obosi să verifice pietrele și zidurile, cum făcuse Sigrud în noaptea atacului. Scoase o bucată de cretă galbenă și trase o linie pe jos. „Undeva pe linia asta a fost o ușă. Dar cum pot s-o găsesc?”, se întrebă ea.

Își lăasă geamantanul jos. Primul ei truc era unul vechi și simplu: scoase un borcan, îl umplu cu petale de margarete – „Sacre pentru Ahanas datorită faptului că creșteau peste tot”, gândi Shara –, agită borcanul și aruncă petalele. Apoi luă puțin pământ din cimitir, mânji cu el fundul borcanului, după care îl curăță și își duse borcanul la ochi ca pe un telescop.

Privită prin lentila borcanului, aleea arăta la fel. Shara putea însă vedea părți din zidurile Bulikovului aflate la distanță, iar acestea străluceau fosforescent și atât de puternic încât luminau cerul nopții.

Își luă borcanul de la ochi. Acum, bineînțeles, zidurile nu mai străluceau. Erau la fel de gri și de întunecate ca de obicei. Dar privite printr-o lentilă care reliefa lucrurile făcute de zeități, ele ieșeau, firește, în evidență.

Totuși, asta însemna că ușa pe unde dispăruseră atacatorii nu era opera vreunei zeități, așa cum erau zidurile Bulikovului.

„Ceea ce ar fi imposibil. Numai lucrurile făcute de o zeitate au puterea să facă pe cineva să dispară”, gândi Shara.

Începu să meargă dintr-un capăt în celălalt al aleii. Timp de patru seri la rând, Shara vizitase acel loc și acoperișul unde Sigrud fusese martorul dispariției. Făcuse mai multe teste și experimente, dar totul fusese în zadar. Nu avea altceva de făcut. Sigrud o urmărea pe doamna Torskeny la ea acasă, Pitry, Nidayin și alți câțiva angajați ai Ambasadei verificau investițiile făcute de Wiclov. Shara își dorea să fie acolo, să-i supravegheze, dar cunoștințele ei despre zeități o făceau persoana potrivită pentru această treabă.

Și, în mod ciudat, Wiclov nu mai fusese văzut în Bulikov de când o luase pe doamna Torskeny de la ambasadă. „Wiclov se află la reședința lui de la țară, de lângă Jukosh-tan, cu treburi de familie”, i-a informat cancelaria Edilului.

„Atât de multe dispariții. Și atât de puține răspunsuri“, își zise Shara și se întoarse la geamantanul ei.

Încercă o mulțime de alte trucuri. Aruncă pe jos semințe de mac, însă acestea nu se aliniază în vreo direcție care să indice că se produsese vreo breșă divină în lume. Scrise pe un pergament o treime dintr-un cântec închinat Voortyei și îl plimbă pe alee: în cazul în care trecea printr-un loc sacru al Voortyei, atunci restul cântecului va fi scris cu caligrafia dezlănătă a acesteia. Eșecul experimentului nu o surprinse, căci niciunul dintre miracolele Voortyei nu mai funcționase din Noaptea Nisipurilor Roșii.

Un alt test.

„Cum ai dispărut?“

Un altul.

„Cum ai făcut-o?“

Și încă unul.

„Cum?“

Mai făcu un ultim test, cu o monedă de argint aruncată pe alee. Dacă întâlnea vreun obstacol divin, pus aici intenționat sau nu, ar fi trebuit să se oprească și să cadă, ca și cum ar fi fost atrasă magnetic de pământ. Dar moneda se rostogoli pe alee cu un sunet metalic, apoi se răsuci pe loc și se opri.

Shara oftă și scoase din geamantan termosul cu ceai. Luă o gură din el. Avea un gust ciudat, stătut.

Oftă din nou și se așază pe alee, rezemată cu spatele de zid, amintindu-și ultima zi de antrenament, ultima oră pe care o petrecuse pe pământ saypurian, ultima oară când băuse un ceai foarte bun.

*

— Cum ai făcut? Spune-mi. Cum? a întrebat mătușa Vinya.

Tânăra Shara Komayd, obosită, deshidratată și flămândă, i-a aruncat o privire nedumerită în timp ce înfuleca.

Cantina bazei de antrenament era goală, iar sunetele pe care fata le scotea când mesteca se auzeau cu ecou.

— Ai rămas la povestea ta, indiferent cât de mult te-au interogat și te-au întăritat. Fiecare răspuns al tău a fost corect. Fiecare răspuns, timp de șase zile. Știi de câte ori s-a întâmplat asta? Cred că ești de-abia al doilea sau al treilea caz din istoria ministerului, a spus Vinya uitându-se mulțumită la nepoata ei în vârstă de nouăsprezece ani, prin ochelarii cu lentile groase. Cei mai mulți cedează a treia zi, din cauza nesomnului. Muzica îi face să cedeze – sunetul basului care se repetă la nesfârșit. Le provoacă ceva în cap. Și când li se adresează o întrebare, răspund greșit. Dar tu ai stat acolo ca și cum nu auzeai nimic.

— Dar tu? a întrebat Shara cu gura plină de cartofi.

— Eu ce?

— Tu ai cedat?

— Eu am *creat* testul acesta, draga mea. N-a trebuit să-l și dau. Deci spune-mi – cum ai reușit? a râs Vinya.

— Ce să *reușesc*, mătușă? a spus Shara dând pe gât ceaiul.

— Să reziziți. N-ai cedat după cele șase zile de tortură psihică.

Shara s-a oprit, cu furculița înfiptă în pieptul de pui din farfurie.

— Nu vrei să-mi spui? a întrebat Vinya.

— E... jenant.

— Sunt *mătușa* ta, dragă.

— Și ești și comandantul meu.

— Ah... Nu în seara asta. E ultima seară pe care o petrecem împreună. Nu ne vom mai vedea pentru mult timp.

— Pentru *mult* timp?

— Ei bine, nu chiar *așa* mult. Deci cum ai reușit?

— M-am gândit... M-am gândit la părinții mei.

Vinya rămase cu gura căscată.

— Ah!

— M-am gândit la toate prin câte au trecut atunci când au murit. Am citit poveștile, știu că ciurma înseamnă o moarte... foarte dureroasă.

— Da. Așa e. Am văzut, a zis Vinya cu tristețe.

— Și m-am gândit la ei și la ce a trebuit să îndure Saypurul sub dominația Continentului. Slavia, abuzul, mizeria. Și deodată a devenit foarte ușor să suport tortura. Muzica, fără somn, fără apă, fără mâncare, întrebările care nu se mai terminau. Nimic din ce puteau ei să-mi facă nu se compara cu toate acele lucruri.

— Ești unul dintre cei mai înverșunați patrioți din câți am cunoscut. Sunt foarte *mândră* de tine, draga mea. Mai ales pentru că ne-am făcut griji pentru tine, spuse Vinya și își scoase ochelarii.

— De ce?

— Pentru că, draga mea, întotdeauna am știut că îți place istoria. A fost materia ta preferată la Fadhuri. Mai ales istoria *Continentului*. Și apoi, când ai venit la noi și ți-am dat acces la toate materialele *clasificate* – unde ținem lucrurile pe care nici la Fadhuri nu au voie să le predea –, ai petrecut *ore* întregi acolo, învățând pe de rost toate acele texte vechi și mucegăite. Această pasiune a ta este considerată cam nesănătoasă de către guverne.

— Dar acele texte explicau foarte multe. Am învățat doar frânturi la Fadhuri. Lipseau atâtea și apoi le-am văzut pe toate, pe acele rafturi.

— Ar trebui să ne concentrăm pe *prezent*. Dar cel mai mult am fost îngrijorată de faptul că ai fi putut fi coruptă de acel băiat cu care te tot vedeai când erai la studii, a spus Vinya.

— Nu-mi vorbi despre el. Eu îl consider mort. Un mincinos bun de nimic, probabil la fel ca toți nenorociții de continentali, a spus Shara pe un ton înțepător.

— Cunosc, cunosc. Ai trecut prin multe. Știam că după ce termini școala vei vrea să schimbi lumea după chipul

și asemănarea Saypurului. Și știu că din această cauză l-ai investigat pe Rajandra, a zis Vinya.

Shara a privit-o înfiorată pe mătușa ei.

— Mătușă, nu vreau să vorbesc...

— Să nu-ți fie frică de trecut, draga mea. Trebuie să accepți ce-ai făcut. L-ai suspectat pe Rajandra Adesh de fărădelegi. Credeai că deturnează fondurile Partidului Național. Și ai avut dreptate. *Sustrăgea* fondurile partidului. A fost foarte, foarte corupt. Țasta e adevărul. Și cred că prin demascarea lui ai dorit să mă impresionezi, să ne impresionezi pe toți. Dar trebuie să știi că dacă corupția e destul de puternică nu mai e corupție – *e lege*. Nescrișă, nevorbită, dar lege. Și acesta a fost cazul și aici. Înțelegi?

Shara și-a lăsat capul în jos.

— I-ai distrus cariera unui om despre care toată lumea spunea că va fi noul prim-ministru. Ai distrus conducerea unui partid. Investigația ta l-a dus pe trezorierul partidului în pragul sinuciderii. Nefericitul n-a reușit nici măcar să-și ducă treaba până la capăt – a încercat să se *spânzure* în biroul lui, dar a sfârșit rupând țevile de apă din tavan. Ești o Komayd, draga mea, și asta te va proteja până la un punct. Dar treaba asta va avea repercusiuni asupra ta mulți ani de-acum încolo, a continuat Vinya.

— Îmi pare rău, mătușă.

— Știu. Ascultă, lumea e plină de corupție și inegalitate. Tu ai fost crescută ca un patriot, să iubești Saypurul și să crezi că virtuțile sale pot fi extinse către toată lumea – dar nu asta e slujba ta. Slujba ta în minister nu este să *oprești* corupția și inegalitatea, ci, mai degrabă, să le folosești ca pe niște unelte ca să ajuți Saypurul. Slujba ta este să te asiguri că trecutul nu se va mai repeta niciodată și că nu vom mai vedea niciodată atâta sărăcie și neputință. Corupția și inegalitatea sunt lucruri folositoare: dacă sunt în beneficiul nostru, atunci trebuie să le avem. Înțelegi?

Shara s-a gândit la Vohannes: „Îți prezinți lumea cu un cinism atât de sumbru“.

— Înțelegi? a întrebat Vinya din nou.

— Înțeleg, a răspuns Shara.

— Știu că tu iubești Saypurul. Știu că iubești această țară cum ți-ai iubit părinții și dorești să le cinstești memoria și memoriile fiecărui saypurian care a murit în luptă. Dar tu vei servi Saypurul din umbră, iar Saypurul te *va ruga* să-i trădezi virtuțile tocmai pentru a-l proteja.

— Și apoi...

— Și apoi, ce?

— Și după ce termin, pot veni acasă?

— *Bineînțeles* că poți veni acasă. Sunt sigură că misiunea ta va dura doar câteva luni. Ne vom revedea foarte curând. Acum mănâncă și odihnește-te. Vaporul tău pleacă în zori. E o *plăcere* să văd că nepoata mea lucrează pentru mine, a spus Vinya.

Cum a zâmbit când a zis asta!

*

„În zori“, își zise Shara. „Acum șaisprezece ani.“

În acești șaisprezece ani, Shara luase mai multe cazuri și muncise mai mult decât toți agenții din lume, ca să nu mai vorbim despre cei de pe Continent. Dar, chiar dacă Shara Komayd fusese cândva o mare patrioată, avântul ei se diminuease cu fiecare trădare și fiecare moarte până când dorința ei de a îmbogăți Saypurul se rezumase la dorința de a-l proteja, care mai apoi se restrânsese la simpla dorință de a-și revedea patria-mamă încă o dată înainte să moară. O perspectivă care de multe ori i se părea imposibil de realizat.

„Repetiție, călire, pasiune și credință. Toate acestea se găsesc atât de greu. Poate așa e când îți pierzi religia“, medita ea în timp ce-și bea ceaiul pe alee.

Se întreba din ce în ce mai des dacă era cu adevărat în exil. Se întreba dacă, atât de dezastruos cum fusese, scandalul Partidului Național *era* în continuare proaspăt în mintea saypurienilor. Oare din *această* cauză era ținută departe? Își dorea să fi fost deșteaptă și să-și fi făcut câteva relații în Parlament cât timp era încă în Saypur. (Deși era adevărat și faptul că toate experiențele ei cu Divinul o făceau la fel de periculoasă și de ilegitimă ca Depozitele înseși.) Până la urmă, motivele pentru care patria natală o refuzase erau nenumărate, gândi ea.

— Ambasador Thivani?

Privi peste umăr. Pitry stătea la intrarea pe alee, iar mașina era parcată aproape. Fusese atât de absorbită de amintirile ei, încât nu-l auzise venind.

— Pitry? Ce faci aici? De ce nu lucrezi la finanțele lui Wiclov?

— Mesaj de la Sigrud. Doamna Torskeny a fost mutată. Zice că Wiclov și un alt bărbat au luat-o din casă. Mi-a dat o adresă, dar nimic mai mult, spuse Pitry.

Se auzeau zgomote furioase în timp ce Shara își strângea materialele. Se duse pe alee în jos, luă moneda de argint și se așază degrabă pe bancheta mașinii.

Trecu ceva timp până își dădu seama că moneda își pierduse din strălucire. O ridică în dreptul geamului să o vadă mai bine.

Făcu ochii mari de mirare. Apoi zâmbi.

— În sfârșit, un indiciu, spuse ea încet.

Moneda nu mai era din argint. Fusese preschimbată în plumb.

*

Shara și Pitry ajunseră într-un cartier al Bulikovului distrus de Marea Disparație. Ea se uita fascinată la jumătățile

de clădiri și străzi înclinate care se derulau în viteză prin fața ochilor ei. Traversând un cvartal, observară o spălătorie de pe colț care se întindea, se deforma și se răsucea formând o jumătate din banca aflată pe celălalt colț. Câteva case ciudate aveau uși foarte mari și deformate care cu siguranță nu fuseseră proiectate pentru oameni. „Cred că pur și simplu au apărut peste noapte“, gândi Shara.

— Ați făcut ceva progrese cu istoricul financiar al lui Wiclov? întrebă ea.

— Credem că da. Aveai dreptate despre țeșătorii. El este proprietarul a trei astfel de fabrici în estul Bulikovului. Dar am observat că în perioada în care a cumpărat fabricile a început să achiziționeze materiale de la o companie *saypuri-riană*, Vidashi Incorporated.

— Vidashi, spuse Shara.

Numele i se părea destul de cunoscut.

— Stai puțin... fabrica de minereu? întrebă ea.

— Da. Se pare că Wiclov a cumpărat de la ei cantități mici de oțel. În fiecare lună, cu precizie de ceasornic. Și cantități diferite – între 680 de kilograme și 860 de kilograme de fiecare dată. Nu suntem siguri de ce...

— Verificarea cantității! țipă Shara.

— Poftim?

— Verificarea cantității. Ministerul Afacerilor Externe verifică fiecare achiziție mare de materiale. Ulei, lemn, piatră, metal. Vrem să vedem cui le vindem. Și pentru oțel, cantitatea maximă admisă fără o astfel de verificare este de...

— Nouă sute de kilograme! Deci ministerul nu l-a verificat, zise Pitry.

Ceea ce o făcu pe Shara să se întrebe de ce încercaseră să-l răpească pe Vohannes dacă oricum cumpărau oțel prin mijloace legale.

„Poate pentru că i-am speriat. Am vrut să agit cuibul de viespi, nu-i așa? Probabil că n-au achiziționat destul oțel pentru ce vor ei să construiască. Și când Pangyui a fost omorât și a sosit un ministerial, au devenit nervoși și disperați”, își zise Shara.

Se uită afară pe geam, iar gândurile îi alergau. Oare ce construiau? De ce ar avea cineva nevoie de atâta oțel?

Toate aceste lucruri îi stăruiră în minte până când văzu un turn ce o privea de deasupra acoperișurilor. Un turn înalt și negru, o fâșie de abanos de zece etaje pe fundalul întunecat al nopții.

Inima îi tresări.

„Ah, nu. Nu o pot duce acolo. Nu acolo”, gândi Shara.

Nu văzuse acest loc până acum. I se părea ireal că încă mai exista.

Dintre toate lucrurile pe care le dădămasă Kajul, de ce îl lăsase pe acesta în picioare?

*

Pitry parcă pe alee. Întunericul dintr-o firidă tremură. Sigrud ieși din umbră și se îndreptă spre stradă.

— Te rog, nu-mi spune c-au intrat acolo, spuse Shara dându-se jos din mașină.

— Unde să intre? întrebă Sigrud.

— În turnul-clopotniță.

— De ce întrebi? zise el puțin amuzat.

— Arată-mi! spuse Shara și oftă.

Străzile Bulikovului erau întunecoase mai ales în cartierele afectate de Marea Dispariție. Nimeni nu putuse monta țevi de gaz, pentru că perturbările se duceau foarte adânc în pământ. O companie de construcții făcuse o încercare curajoasă, însă dăduse de o placă de fier de un metru

grosime, înaltă de doisprezece metri și, estimaseră ei, lungă de patru sute de metri, pur și simplu băgată în argila de sub străzi. Nimeni nu putuse explica de unde venise și cum ajunsese acolo. Până la urmă, la fel ca în cazul multor altor perturbări, presupuseseră că era o consecință inexplicabilă a Marii Dispariții. Deși placa de fier nu reprezenta o problemă, compania se retrăsese temându-se probabil de ce mai putea găsi îngropat în pământul Bulikovului.

În centrul aceluia cartier deteriorat se afla un parc mare și gol. Pini tineri creșteau în solul umed. Fuseseră plantați recent, după ce toată vegetația naturală din Bulikov murise odată cu schimbarea bruscă a climei. În spatele acestora se afla o clădire lungă, cu un turn imens în capătul nordic. Un turn-clopotniță cu o structură ciudată în vârf. Ca un fel de cadru sferic de metal care părea că adăpostise cândva multe clopote, dar care acum era gol. Baza structurii era formată din pereți de lut cu un acoperiș plat peste care timpul lăsase urme. Acoperișul se afunda și se curba ca un câmp distrus de un ghețar.

— Au intrat acolo? întrebă Shara.

— Nu, spuse Sigrud și arată spre o clădire a municipalității care arăta îngrozitor, aflată la marginea parcului. Wiclov și un alt bărbat au dus-o *acolo*. Clădirea adiacentă. De ce ești așa îngrijorată?

— Pentru că *aia*, zise Shara și arată cu capul spre turnul-clopotniță, este cea mai veche construcție din Bulikov, după ziduri. A fost centrul Bulikovului, deși efectul de răsturnare creat de Marea Dispariție a schimbat asta. Centrul Cetății de Scaun a Lumii. În mod normal, era numit doar Cetatea de Scaun a Lumii, deși străinii se refereau la Bulikov folosind același nume.

— Un templu?

— Ceva asemănător. Se presupune că era ca un fel de parlament saypurian, dar pentru zeități. Deși întotdeauna

mi-am imaginat că arăta mult mai grandios, mi se pare chiar dărăpănat. Îmi aduc aminte că am citit că avea vitralii *extraordinaire*, dar mi s-a spus că Marea Dispariție l-a afectat foarte mult. Se spune că turnul era mult mai înalt. Fiecare zeitate avea un clopot acolo și bătăile fiecărui clopot aveau efecte diferite.

— Cum ar fi?

— Nimeni nu știe, zise ea ridicând din umeri. De-asta nu sunt foarte fericită că mă aflu aici. Deci a *venit* Wiclov?

— Wiclov și un asistent de-al lui. Au venit și au dus-o pe Irina în clădirea aceea mică. Apoi, acum patruzeci de minute, Wiclov și ajutorul lui au plecat. Nicio urmă de Irina.

— Cam mult tupeu din partea lor să opereze așa deschis. Unde s-au dus după ce au plecat de aici?

Fața lui Sigrud se întunecă.

— Lasă-mă să ghicesc. Au luat-o pe câteva străduțe și apoi au...

— Dispărut. Da. Este a treia oară. Dar am reținut, zise Sigrud și își lovi tare tâmpile, fiecare loc unde s-au evaporat. Singura caracteristică pe care am observat-o e că disparițiile s-au întâmplat în *acest* cartier și în cel din vest.

— Cele mai afectate de Marea Dispariție. Ceea ce susține o teorie pe care o am confirmată pe jumătate. Se folosesc de vreo distrugere sau de vreun efect al Marii Dispariții, spuse Shara și își plimbă mâna pe zidul de cărămidă crăpat din spatele lor.

— Cum de ești așa sigură?

— O bucată de argint s-a transformat în plumb cu nu mai puțin de o oră în urmă, traversând aleea unde a dispărut mașina atacatorilor. Așa ceva a fost văzut doar imediat după Marea Dispariție.

— Și de unde știi că nu a fost vreun miracol?

— Pentru că am folosit toate trucurile pe care le cunosc pentru a detecta un miracol și n-am găsit nimic. Nicio

intervenție divină, ceea ce înseamnă că Marea Dispariție este singura cauză posibilă. Totuși, trebuie spus că nimeni nu a studiat cum trebuie Marea Dispariție. Continentul își proteja distrugerile la fel cum o bătrânică ursuză își protejează ranchiunele. Intenționez să o studiez eu când vom avea timp, dar până atunci hai să investigăm ce avem.

Când se apropiară de clădire, Shara rămase în spate și îl lăsa pe Sigrud să inspecteze. Acesta se uită de jur împrejur, apoi îi făcu semn cu capul să vină.

— Nimic. Ușa este deschisă. Din câte văd, la ferestre nu se află nimeni. Dar o bună parte din clădire nu are ferestre, spuse Sigrud când Shara veni lângă el.

— Ce este locul ăsta?

— O construcție ridicată de municipalitate. Cred că a fost gândită pentru dezvoltare – să transforme cartierul în ceva mai bun. Dar probabil că au renunțat.

„Și eu aș fi procedat la fel“, gândi Shara.

Sigrud se duse la ușă și își scoase cuțitul negru. Se uită înăuntru, apoi intră în liniște. Shara așteptă puțin și îl urmă.

Interiorul clădirii era lipsit aproape în totalitate de mobilă sau ornamentații. Camerele se înșirau pe toată lungimea clădirii, legate între ele de o serie de uși mici. Singura particularitate ieșită din comun a clădirii era că, spre deosebire de restul construcțiilor din acel cartier, avea gaz: mici luminițe albastre se jucau pe tavan, luminând cât de cât încăperile.

— Au lăsat luminile aprinse, spuse Shara.

Sigrud își duse degetul la buze. Își înclină capul să audă mai bine și se strâmbă ca și cum ar fi auzit un zgomot deranjant.

— E cineva aici? întrebă ușor Shara.

— Nu-mi dau seama.

Sigrud merse mai departe prin clădire, cercetând cu privirea fiecare cameră înainte ca Shara să-l urmeze. Încăperile erau toate la fel: mici, anoste, goale. Doamna Torskeny

nu era de găsit. Ușile erau poziționate la fel: dacă te uitai printr-una, vedeai prin toate.

Mai puțin prin ușa de la capăt, care era închisă, iar prin gaura cheii se putea vedea o luminiță galbenă.

„Îmi place din ce în ce mai puțin treaba asta”, gândi Shara. Sigrud se opri din nou.

— Aud iar. Este... un râset, spuse el.

— Râset?

— Da. De copil. Foarte... încet.

— De unde vine?

El arătă spre ușa închisă.

— Și nu auzi nimic altceva?

El dădu din cap că nu.

— Ei bine, să mergem, spuse Shara.

După cum se așteptase, toate camerele care duceau spre ușa închisă erau goale. Iar când se apropiară, Shara auzi și ea râsetul – suav și cristalin, de parcă în spatele acelei uși un copil se juca un joc vesel.

— Miros ceva. Sare și... praf, spuse Sigrud.

— Și ce e așa remarcabil?

— Pentru că le miros în cantități remarcabile.

Bărbatul arătă din nou spre ușă, apoi se aplecă să se uite pe gaura cheii. Pleoapa îi tremura chinându-se să vadă.

— Ce vezi? întrebă Shara.

— Văd... un cerc pe podea. E făcut din pudră albă. Foarte multe lumânări. Foarte *multe*. Și haine.

— Haine?

— O grămadă de haine pe podea. Haine de femei, adăugă el.

Shara îl bătu pe umăr și îi luă locul la gaura cheii. Lumina care trecea prin ea era intensă. Sfeșnicele erau așezate în cerc în jurul camerei și fiecare dintre ele avea cinci, zece, douăzeci de lumânări. Camera era animată de foc. Shara simțea căldura pe obraz. După ce i se obișnuî vederea,

observă un cerc larg pe podea făcut din ceva alb – *sare? praf?* –, iar într-o parte credea că distingea o grămadă de haine așezate pe partea opusă cercului alb.

Inima îi stătu când văzu pânza albastru-închis care semăna cu hainele pe care le purtase doamna Torskeny când o văzuse ultima oară.

Apoi ceva dansă prin fața ochiului Sharei... Ceva vapores și alb, care aluneca ușor – trena unei rochii albe? Shara tresări speriată, dar nu-și luă ochiul de acolo. Văzu un cap cu șuvițe negre și groase care străluceau în lumina lumânărilor, după care chestia albă se îndepărtă.

— E cineva înăuntru, spuse Shara ușor.

Râsetul de copil se auzi din nou. Dar ceva nu era bine.

— Un copil. *Poate...* spuse ea.

— Dă-te la o parte! spuse Sigrud.

— Dar... nu sunt sigură...

— Dă-te!

Shara se îndepărtă. Sigrud verifică ușa, era descuiată. Se aplecă și intră ținând cuțitul în mână. Deschise ușa.

Râsul se transformă în țipete de groază. Din locul în care se afla, Shara nu putea vedea înăuntru, dar Sigrud vedea și nu se mai arătă amenințător. Se uită la ea – puțin îngrijorat, puțin confuz – și intră.

— Stai! *Stai!* zise Shara.

Shara intră și ea în cameră.

*

Totul se mișca foarte repede, iar Sharei îi fu aproape imposibil să vadă. O lumină puternică venea de la sfeșnicele numeroase, așezate atât de aproape unul de altul, încât Shara fu nevoită să le ocolească cu atenție. Pe podea era un cerc alb făcut din mici cristale – probabil sare. În centrul

cercului, îmbrăcată într-o rochie lungă, albă și strălucitoare, se afla o fetiță de aproape patru ani, cu păr negru și buze roșii. Stătea în cercul de sare și își freca genunchiul... sau cel puțin asta *credea* Shara că făcea, pentru că aproape toată era ascunsă de rochia albă. Nu-i putea vedea nici mâinile, numai felul în care se mișcau sub pânza albă.

— Doare! *Doare!* țipă fetița.

Mirosul de praf era copleșitor. Shara avea senzația că se îneacă.

Sigrud înaintă nesigur.

— Ar trebui să facem ceva? întrebă el.

„Sarea.”

— Stai! spuse Shara.

Se întinse și îl apucă de mânecă. Sigrud era atât de mare, încât Shara fu cât pe-acți să vină grămadă.

Fetița țipă de durere.

— *Ajutați-mă!*

— Nu vrei să fac nimic? întrebă Sigrud.

— Nu! Oprește-te! Privește! spuse Shara și îi arătă podeaua.

La jumătate de metru de ei era marginea exterioară a cercului de sare.

— Ce e asta? întrebă Sigrud.

— Sarea e ca un...

— *Vă rog, ajutați-mă! Vă rog! Vă rog, trebuie!* implora fetița.

Shara se uită cu atenție. Rochia era prea mare pentru o fetiță atât de mică și se vedea o umflătură sub ea ca și cum trupul i-ar fi fost malformat.

„Știu asta”, gândi Shara.

— Oprește-te, Sigrud. Lasă-mă pe mine să încerc... spuse ea și își dresă vocea. Ai putea, te rugăm, să ne arăți picioarele? i se adresă fetiței.

Sigrud era derutat.

— *Poftim?* zise el.

— *Vă rog! Vă rog, faceți ceva! plângea fetița.*

— *Te vom ajuta dacă ne arăți picioarele, spuse Shara.*

— *De ce te interesează? De ce... doare atât de tare! țipă iar copilul.*

— *Te vom ajuta foarte repede. Suntem medici cu experiență. Dar te rugăm, arată-ne picioarele, spuse Shara.*

Fetița începu să se clatine într-o parte și într-alta pe podea.

— *Mor! Sângerez! Vă rog, ajutați-mă! urlă ea.*

— *Arată-ne picioarele. Acum!*

— *Deci crezi că nu e o fetiță? întrebă Sigrud.*

Fetița scoase un țipăt lung.

Shara dădu din cap.

— *Privește! Gândește-te! Sarea de pe jos care o ține înăuntru. Hainele Irinei care par aruncate pe jos chiar la marginea cercului.*

Fetița continua să țipe și încerca să se târască spre ei. Dar mișcările pe care le făcea erau ciudate. Nu-și folosea mâinile sau picioarele („Oare are așa ceva?”, își zise Shara), ci părea că se târa spre ei pe genunchi. Era ca o păpușă cu cap mare, și totuși, obrajii, lacrimile și părul păreau atât de reale.

Dar nu-și arăta picioarele. Nici măcar o dată în toată acea rostogolire stranie.

Gustul de praf deveni mai pregnant. Gâtul Sharei era lut, ochii îi erau nisip.

Era ceva sub rochie. Nu trupul unei fetițe – ceva mult mai mare.

„Ah, pe toate mărire. Imposibil”, gândi Shara.

— *Vă rog, ajutați-mă! Mă doare tare! plângea fetița.*

— *Du-te mai în spate, Sigrud. Nu o lăsa să se apropie de tine.*

Sigrud se dădu în spate.

— *Nu! țipă fata.*

Ca un vierme, se târî la marginea cercului de sare, la câțiva centimetri de ei.

- Nu! Vă rog... vă rog, nu mă lăsați aici!
- Nu ești reală. Ești o capcană, îi spuse Shara fetei.
- Capcană? Pentru ce? întrebă Sigrud.
- Pentru noi.

Fetița începu să plângă și se ghemui la marginea cercului.

— *Vă rog! Vă rog, luați-mă în brațe.* N-am mai fost ținută în brațe de foarte mult timp.

— Lasă teatrul! Știu ce ești, spuse Shara nervoasă.

Fetița țipa. Urletul ei era ca niște lame pentru urechile lor.

— *Oprește-te!* țipă Shara. Oprește nebunia asta! Nu suntem proști!

Țipetele încetară imediat, fapt care păru straniu. Fetița nu-și ridică privirea. Stătea aplecată pe jumătate, fără să se miște, potolită.

— Nu știu cum *de* mai ești în viață. Am crezut că ați murit toți în timpul Marii Epurări, spuse Shara.

Șuvițele groase de păr tremurară când capul creaturii zvâcni într-o parte.

— Ești un *mhovost*, nu-i așa? Unul dintre animalele de companie ale lui Jukov.

Fetița se ridică, dar era ceva mecanic în mișcările ei, ca și cum ar fi fost trasă de sfori. Fața ei, care până atunci fusese schimonosită de atâta durere, devenise inexpressivă, ca a unei păpuși.

Ceva se mișca pe sub rochie. Fetița părea că se cufunda în ea. Se ridică praful.

Rochia se mișcă și se ridică în aer.

Shara se uită și începu imediat să vomite.

*

Arăta ca un om, într-un fel. Avea trup, mâini și picioare. Totuși, toate îi erau foarte lungi și noduroase, ca și cum

corpul i-ar fi fost făcut numai din articulații și umflături osoase ce se mișcau pe sub pielea fină. Membrele îi erau învelite în pânză albă, murdară de praf, iar picioarele păreau a fi o combinație între picioarele unui om și cele ale unei găște – mari și împreunate –, cu trei degete mari, fiecare dintre ele având câte o unghie perfectă. Totuși, capul îi era cea mai urâtă parte. Ceafa părea ca un cap al unui om chel, având o singură porțiune de păr gri și rar de jur împrejurul craniului. Dar în locul unei fețe sau al unei mandibule, capul se alungea în față, formând ceea ce părea un cioc lat, lung și plat – la fel ca la o găscă. Totuși, spre deosebire de ciocul dur al unei rațe sau găște, acesta era făcut din carne umană, ca și cum degetele unui om fuseseră sudate și ambele palme fuseseră lipite.

Mhovostul dădu din cioc spre Shara, stropind în jurul lui, *clap-clap-clap*. Undeva în mintea ei auzi copii râzând, țipând, plângând. Când ciocul se deschise din nou, Shara observă că *mhovostul* nu avea nici esofag, nici dinți – ci o combinație de carne, oase și păr.

Shara vomită din nou, dar avu grijă să nu atingă sarea de pe jos.

Sigrud se uită inexpressiv la *mhovost*, care mergea prin fața lui nervos ca un cocoș, provocându-l să-l atace.

— Ar trebui să omor creatura asta? întrebă el încet.

— Nu, spuse Shara.

Continua să vomite. *Mhovostul* deschise ciocul spre ea – din nou auzi ecouri ale copiilor-fantomă. „Râde de mine”, își zise Shara.

— Să nu strici cercul de sare! E singurul lucru care ne ține în viață! spuse ea.

— Și fetița?

— Nu a fost niciodată aici. Această creatură e miraculoasă prin natura ei, chiar dacă natura îi este întunecată, spuse Shara.

Shara vomită din nou. *Mhiovostul* gesticula provocând-o la luptă. Natura umană a gesturilor lui era revoltătoare. Ea și-l imagina spunând: „Haide! Vino! Haide!”

— Tu ai omorât-o pe doamna Torskeny, nu-i așa? Ei au adus-o aici și ea a intrat în cercul de sare.

Printr-o pantomimă bizară, *mhiovostul* se uită la mormanul de haine și ridică din umeri: „Chestia aia bătrână?” Flutură dintr-o mână: „N-a fost cine știe ce”. Apoi dădu iar din cioc spre ei.

— Tare-mi doresc să nu mai facă așa, zise Sigrud răsucindu-și cuțitul în mână.

— Vrea să intri în cercul de sare. Dacă ajunge la tine te va înghiți tot.

Clap-clap-clap-clap.

Sigrud îi aruncă o privire sceptică.

— Este o creatură din piele și oase. Dar nu ale lui. Undeva în el, mă tem că sunt rămășițele doamnei Torskeny.

Mhiovostul își împunse burta cu degetele lui îmbinate ca și cum ar verifica-o pentru Shara.

„Un clown. Dar așa ar trebui să fie, ținând cont cine l-a făcut”, gândi ea.

— Cum de ești în viață? N-ar fi trebuit să pieri când a murit Jukov?

Mhiovostul se opri. Se uită la ea. Apoi începu să meargă înainte și înapoi, testând marginile cercului de sare.

— Ce face? Întrebă Sigrud.

— E nervos. Una dintre creaturile făcute de Jukov într-una din dispozițiile lui proaste. Un om-os, o voce de sub pânză. Scopul lui e să râdă de noi, să ne întărească. Singura cale de a-l identifica este să-l rogi să-ți arate picioarele, pentru că sunt singurele pe care nu și le pot ascunde cu adevărat. Deși nu știi cum de mai e în viață. Jukov *este* mort? îl întrebă Shara pe monstru.

Mhovostul, care încă se plimba dintr-o parte într-alta, dădu din cap. Apoi se opri, păru că se gândește și ridică din umeri.

— Cum de mai ești aici?

Ridică din nou din umeri.

— Știam că pot rezista o *perioadă* de timp, dar nu credeam că aceste creaturi ale zeităților pot trăi atât de mult timp după ce mor creatorii lor.

Mhovostul întinse o mână hidos de lungă și de plată și o bălăbăni pe lângă trup — „Poate că da. Poate că nu.”

— Cei doi bărbați care erau aici, ei te-au prins? Întrebă Shara.

Monstrul începu să meargă din nou dintr-o parte într-alta. Shara înțelese că tocmai îl enervase, așa că era posibil să aibă dreptate.

— De când te țin ei aici?

Monstrul mimă un răs și flutură din mână: „Ce întrebare prostească!”

— Deci de mult timp.

Monstrul ridică din umeri.

— Nu pari nemâncat. Câți oameni ai omorât?

Dădu din cap și mișcă un deget: „Nu, nu, nu, nu”. Apoi își masă stomacul ușor, gentil: „Ce te face să crezi că sunt morți?”

Copiii râdeau în camerele goale din capul Sharei, care se abținu să vomite.

— Câți au fost împinși în acest cerc?

Dădu din cioc, apoi ridică din umeri.

— Mulți?

Încă o dată ridică din umeri.

— Cum de ești în *viață*? șopti Shara.

Mhovostul începu să valseze prin cerc, învârtindu-se foarte grațios.

— Tare mi-ar plăcea să-l omor, spuse Sigrud.

Mhovostul se întoarce și îi arată lui Sigrud fundul osos.

— Mai mult decât orice. Și-am mai omorât creaturi divine până acum, adăugă el.

— Ascultă-mă, monstruozitate, sunt descendenta omului care ți-a stârpit rasa, care a pus zeitățile la pământ și le-a omorât, care a distrus acest loc în câteva săptămâni. Strămoșul meu ți-a îngropat zeci, sute de frați și surori în noroi, unde putrezesc și acum. Nu mă oprește nimic să-ți fac și ție același lucru. Acum, spune-mi, creatorul tău, Jukov, este plecat din această lume, fără posibilitatea întoarcerii?

Mhovostul se ridică ușor. Părea că se gândea la ceva – pentru un moment, aproape că părea trist. Apoi se întoarce, se uită la Shara și dădu din cap.

— Atunci unde e?

Ridică din umeri. Dar nu la fel de răutăcios și voios de data asta, ci trist, confuz, ca un copil care se întreabă de ce a fost abandonat.

— Unul dintre cei doi bărbați care au fost aici era gras și chel, nu-i așa?

Începu să meargă pe margine, învârtindu-se în cerc.

„Da”, presupuse Shara.

— Și celălalt cum arăta?

Monstrul începu să calce foșnind. Își puse o mână în sold, își îndoi încheietura celeilalte mâini cu un gest femeiesc și începu să se învârtă în cerc mângâindu-și ciocul și desfătându-se cu propria frumusețe.

„Nu e genul de persoană cu care Wiclov s-ar încurca în mod normal”, gândi ea.

— Cum te-a prins Wiclov aici?

Mhovostul se opri, se uită la Shara și se îndoi de răs fără să scoată un sunet. Îi făcu semn cu mâna ca și cum ar aprecia o glumă bună – „Ce idee ridicolă!”

— Deci *n-a* fost Wiclov. Atunci cine? întrebă Shara.

Își îndoi din nou încheietura mâinii și dădu din cap într-un fel care putea fi numit doar „al dracului”.

— *Celălalt om* te-a prins aici. Cine e celălalt om?

Făcu o săritură, ajunse în mâini și începu să meargă prin cerc în mâini.

— Cine e?

Lumina din cameră începu să pâlpâie în timp ce flacăra lumânărilor dansa. Și Shara observă că toate flăcările se aplecau sub același unghi.

„O adiere de vânt?”

Examină pereții. În colțul cel mai îndepărtat al camerei, adâncit printre umbre, i se părea că vede o crăpătură în piatră – poate o ușă.

Se uită jos pe podea. Cercul de sare umplu camera aproape perfect. Era imposibil să ajungi la acea ușă fără să treci prin spațiul *mhovostului*. „Ca un câine de pază.”

— Ce se află după ușă?

Mhovostul se uită la ea, mai făcu o săritură și ateriză în picioare. Își îndoi gâtul ca un câine și începu să-și scarpine capul chel într-un mod teatral.

„Zeitățile puteau fi omorâte doar cu arma Kajului. Dar creaturile lor erau mult mai vulnerabile și fiecare dintre ele avea un punct slab”, își aminti ea.

Shara luă o decizie.

— Câți oameni ai devorat de când ești prins aici?

Din nou, creatura părea că se prăpădește de râs. Dansa până în dreptul lui Sigrud și se prefăcea că-i strânge coapsele și că-i testează abdomenul.

— Cred că au fost foarte mulți. Și cred că ți-a făcut plăcere, spuse Shara.

Cu un singur pas, monstrul ajunse în dreptul Sharei. Își plimbă degetul în jurul gurii într-un gest tulburător de lasciv și sexual.

Shara se uită la sfeșnicele de lângă ea.

— Acestea sunt ilegale, bineînţeles, spuse ea şi luă o lumânare.

Pe fundul lumânării era inscripţionată imaginea unei flăcări aflate între două linii paralele – simbolul lui Olvos, flacăra din pădure.

— Aceste lumânări nu se sting niciodată şi ard cu o lumină puternică şi albă, continuă ea şi îşi duse mâna deasupra flăcării. Dar căldura pe care o emană... *este* reală, nu e o iluzie.

Mhovostul se opri şi îşi luă mâna de la gură.

— Există un motiv pentru care sunt aici toate lumânările acestea, nu-i așa? Pentru că, dacă din greşeală reuşeşti să ieşi din cerc, o creatură uscată şi plină de praf ca tine ar trebui să meargă cu *foarte mare* atenţie ca să nu ia foc.

Mhovostul îşi lăsa mâna jos şi se dădu un pas în spate.

— Pun pariu că doamna Torskeny a alergat spre tine văzând o fetiţă aflată în pericol, nu-i așa?

Sharei îi reveni în minte imaginea bătrânei femei aplecate deasupra cafelei. „Am încercat să învăţ. Am vrut să învăţ să fiu dreaptă. Am vrut să ştiu. Dar am reuşit doar să mă prefac.”

Furios, monstrul dădu din cioc spre ea: *clap, clap, clap*.

Cu o mişcare rapidă, Shara aruncă lumânarea spre el.

Monstrul luă foc într-o clipită. Se auzi un trosnet, apoi din pieptul lui izbucni o flăcăra portocalie. În câteva secunde se transformă într-o siluetă neagră care se zvârcolea într-un nor mare de portocaliu şi alb.

Undeva în cap, Shara îi auzi pe copii urlând.

Îşi aduse aminte, din nou, de băiatul din celulă: „Cum ajung să mă repet”.

Creatura în flăcări se mişca prin cercul de sare şi părea că se lovea de ziduri invizibile. Bucăţi din pânză se ridicau precum nişte flori de cireş portocalii şi strălucitoare. Se

apucă de cap și gura lui monstruoasă i se deschise pentru un țipăt mut.

Silueta se disipă. Flăcările se stinseră. Cenușa dansă în jurul sfeșnicelor. Apoi creatura dispăru, lăsând doar urme de arsură pe podea.

Și Olvos le spuse:

Nimic nu este pierdut cu adevărat.

Lumea e ca un val

Întorcându-se pentru o secundă la locul ocupat înainte

Sau părăsind acel loc încă o dată.

Bucurați-vă, pentru că ce veți pierde veți primi înapoi.

Zâmbiți, pentru că toate faptele bune pe care le faceți se vor întoarce asupra voastră.

Plângeți, pentru că tot răul pe care îl faceți se va întoarce asupra voastră,

Sau asupra copiilor voștri, sau asupra copiilor copiilor voștri.

Este cules ceea ce este semănat,

Este semănat ceea ce este cules.

Cartea Lotusului Roșu, Partea a IV-a, 13.51 – 13.59

RECREERI

Shara traversă încăperea. Când trecu de cercul de sare, își adună toate puterile, așteptându-se la ce era mai rău – ca monstrul să se reîncarneze și să sară pe ea –, dar nu se întâmplă nimic.

Shara atinse crăpătura din perete, încercă să bage degetul, dar nu se mișcă nimic.

— Vino să verifici. Vezi vreo clanță? Sau vreun buton? Sau vreun mâner?

Sigrud o dădu ușor la o parte cu o singură mână. Apoi se trase înapoi și lovi cu putere ușa.

Pârâitul răsună asurzitor în acea clădire părăsită. Jumătate de ușă era ruptă. Cealaltă jumătate se dezintegrează în bucățele ca niște cioburi. Nori albi usturători se ridicară în aer.

Shara atinse ușa distrusă, iar pe degete îi rămaseră urme de cretă.

— Aha! Ipsos, spuse ea și se aplecă să se uite în întuneric.

Trepte tăiate în pământ coborau abrupt.

Sigrud luă unul dintre sfeșnice.

— Cred că vom avea nevoie de unul, spuse el.

*

Treptele nu aveau capăt. Se întindeau la nesfârșit, puțin umede, făcute din argilă neagră. Nici ea și nici Sigrud nu vorbeau în timp ce coborau. Nu discutau despre monstruozitatea pe care tocmai o întâlнисeră și bărbatul nu o întrebă

cum de știuse să o omoare cu atâta abilitate. În urmă cu patru sau cinci ani ar fi discutat despre asta, dar nu și acum. Se ocupau cu așa ceva de foarte mult timp ca să-i mai poată surprinde ceva. Întâlnești lucruri miraculoase, faci ce trebuie și te întorci la muncă. „Totuși, de mult timp n-am mai întâlnit ceva atât de odios”, gândi Shara.

— În ce direcție crezi că merge? întrebă ea.

— Spre vest.

— Spre turnul-clopotniță?

Sigrud încuviință.

— Deci în curând vom fi sub el.

— Mai mult sau mai puțin, da.

Shara își aminti cum compania de gaze renunțase la a mai construi ceva în acel cartier, preferând să lase în pace ceea ce era îngropat sub Bulikov.

— Totuși, nu pot să nu mă întreb, spuse Sigrud, cum a fost posibil să se construiască asta fără ca cineva să observe.

— Se pare că e folosit de ceva vreme. O mare parte din trepte sunt tocite. Dar pare că acest tunel a fost făcut prin ardere, spuse Shara inspectând pereții.

— Poftim?

Ea arătă spre urmele de materie carbonizată și spre zonele cu nisip care părea topit, ca sticla.

— Cineva a *ars* o groapă așa de adâncă? întrebă Sigrud.

— Se pare că da. Așa cum trece flacăra lămpii de sudură prin metal, spuse Shara.

— Ai mai văzut așa ceva până acum?

— Nu. Ceea ce mi se pare destul de deranjant, să știi.

Flacăra lumânărilor dansa pe peretele estic. Zidurile se retraseră și se transformară în piatră – nu, *gravură* în piatră, sculptată cu foarte multe detalii. Chiar dacă nu putea vedea bine din cauza luminii care pâlpâia, Shara putu distinge printre gravuri forma subțire a lui Ahanas sau arătătorul lui Taalhavras.

Zidurile continuau să se retragă. Apoi dispărură complet.

— Ah, pe toate mările! spuse Shara.

Lumina lumânărilor ținea la distanță întunericul. Umbrele se retrăgeau ca o cortină, lăsând să se vadă o încăpere mare. Shara distinse în depărtare scânteierile și strălucirea unui zid de piatră.

— Ah, pe toate mările!

Se uită de jur împrejur. Camera era imensă și semăna cu un uter, din ce își putea da seama. Tavanul și podeaua erau concave și ambele se întâlneau în exact centrul camerei, unde formau ceva ce semăna cu o stalagmită. Camera avea șase atriumuri care se uneau în centru ca petalele și pistilul unei flori de orhidee extraordinar de complicate. Și fiecare centimetru al zidurilor, tavanului și podelei era gravat cu hieroglife, inscripții magice și pictograme ale unor evenimente stranii: un bărbat scotea dintr-un craniu o floare cu ghimpi și o înfășura în jurul limbii, trei femei disecate, cu ochii ca măgelele de sticlă, se îmbăiau într-un râu bolovănos, în timp ce un cerb le urmărea de pe mal, o altă femeie își cosea tăietura aflată la subraț, din care ieșea fața inexpresivă a unui bărbat ce părea a fi prizonier în trupul ei, patru ciori zburau pe cer, iar dedesubt, un bărbat scotea apă din pământ cu o sulită. Și așa mai departe, imagini ce prezentau evenimente ciudate și teribile care pentru Shara nu aveau niciun înțeles.

— Ce este locul ăsta? întrebă Sigrud.

În centru, acolo unde se forma stalagmita, Shara observă că în jurul coloanei era pământ proaspăt. „Dar de unde a venit?“, se întrebă ea. Se îndreptă spre acel loc, coborând șovăielnic podeaua înclinată.

Realiză că stalagmita era, de fapt, o scară spiralată susținută de alte cinci coloane. Inițial fuseseră șase, dar, observă ea, una fusese eliminată.

„Șase atriumuri, șase coloane, șase zeități“, gândi ea.

Scara se termina într-o gaură în tavan, ce fusese astupată cu pietre și pământ în urma prăbușirii a ceea ce se aflate deasupra.

— Bineînțeles! *Bineînțeles!* exclamă ea.

— Ce e? întrebă Sigrud.

Shara cercetă cu atenție o coloană. Era foarte frumos sculptată, astfel încât să semene cu trunchiul unui pin pe coaja căruia era gravată o flacără ce se unduia în jos. Următoarea coloană era dreaptă și rigidă și prezenta un model repetitiv și complicat ce aducea cu o formulă matematică. Următoarea coloană sculptată semăna cu un stâlp de dinți sau cuțite, din care se ridicau mii de lame lipite împreună, de parcă ar fi fost un palmier. Următoarea semăna cu trunchiul încolăcit și bătrân al unei vițe-de-vie. Coloana era îndoită puțin, ca să sugereze artistic trunchiul sinuos. Și ultima coloană din cele cinci era o tornadă haotică de flori, blană, frunze, nisip și multe altele.

Shara își încheștă pumnii și începu să tremure ca o școlăriță.

— Asta era! *Asta* trebuia să fie! Îngropat aici în tot acest timp!

— Să fie ce? întrebă Sigrud impasibil.

— Nu înțelegi? Toată lumea spune că turnul-clopotniță s-a micșorat în timpul Marii Dispariții. Dar nu e adevărat. Pentru că *asta* e baza turnului! zise ea arătând spre coloanele din jurul scărilor. Acele scări duc sus.

— Și...

— Turnul nu s-a micșorat! Tot templul s-a scufundat în pământ. Coliba aia de chirpici din parc nu a fost *niciodată* adevărata Cetate de Scaun a Lumii. Ceea ce toată lumea din *Bulikov* încă mai crede. Asta era! Asta e Cetatea de Scaun a Lumii! Aici se întâlneau zeițele!

Cum Shara își dedicase o mare parte din viață studiului istoriei, nu putea să nu se simtă copleșită de emoția

acelei descoperiri, oricât de nepatriotic ar fi fost. Dar o parte rațională a minții ei intră în acțiune.

„Nu poate fi o coincidență. Cea mai sacră construcție din Bulikov s-a scufundat și a rămas ascunsă timp de optzeci de ani? Și Ernst Wiclov este cel care a săpat un tunel subteran pentru a ajunge la ea? Nu te apuci să faci așa ceva decât dacă știi de existența ei – și nu știi de existența ei decât dacă cineva ți-a spus.”

Shara scoase o lumânare din sfeșnicul lui Sigrud.

— Du-te și anunță-o pe Mulaghesh. *Acum!* Dacă cetățenii Bulikovului află că acest loc este încă aici, iar noi va trebui să-l cucerim înfruntându-i, va fi iarăși Vara Râurilor Negre. Și spune-i să-i arunce o capcană lui Wiclov. Toate punctele de verificare din Bulikov și din afara lui trebuie să fie în alertă. Avem destule probe împotriva lui ca măcar să-l aducem la un interogatoriu.

— Și tu ce vei face? întrebă Sigrud.

— Voi sta aici să inspectez locul ăsta.

— Îți va fi de ajuns o singură lumânare?

— De fapt, asta e pentru *tine*, spuse Shara. Îi întinse lumânarea și arătă spre sfeșnic. Voi avea nevoie de *el*.

Sigrud înălță dintr-o sprânceană, ridică din umeri și îi dădu sfeșnicul. Apoi plecă prin tunelul de pământ. Lumina albă a lumânării deveni din ce în ce mai mică, apoi dispăru lăsând-o pe Shara singură în acea încăpere imensă.

Lumânările din sfeșnic ardeau în continuare. De undeva se auzeau picături de apă. Și o mie de ochi de piatră se uitau la ea.

*

Îi luă ceva timp pentru a-și pune gândurile în ordine. Încăperea nu fusese o peșteră subterană, ci un templu menit să stea deasupra pământului. Așa se explicau găurile uriașe

din pereții fiecărui atrium: acolo fuseseră odată ferestre imense și, chiar dacă era greu să-și dea seama din locul unde stătea pe scară, se părea că doar una singură mai era întreagă. „Deci asta s-a întâmplat cu celebrele vitralii ale Cetății de Scaun a Lumii. Au fost sparte și îngropate în noroiul de sub Bulikov”, gândi ea.

Se uită la cele șase atriumuri. Aveau stiluri diferite, probabil caracteristice fiecărei zeități în parte, precum coloanele care susțineau scara. Shara putea vedea semnele magice ale lui Olvos, ale lui Taalhavras, ale lui Ahanas, ale Voortyei, ale lui Jukov și apoi...

— Ciudat, spuse ea.

În ciuda faptului că stătuse atât timp îngropată, Cetatea de Scaun a Lumii *nu* era în stare perfectă. Un atrium era complet golit de orice fel de gravuri sau sculpturi, ca și cum cineva venise și șlefuisese tot, podeaua, tavanul, pereții.

Dar Shara observă încercarea de restaurare a podelei încăperii goale, unde erau așezate pietre gravate cu o nuanță mai întunecată decât restul templului. Restaurarea nu fusese finalizată: ce se distingea pe podea era o amestecătură distorsionată de imagini, cuvinte și semne magice, care spuneau jumătăți de povești și mituri.

Pietrele noi prezentau aceeași imagine: o siluetă umană așezată în centrul camerei și care asculta pe cineva. Semnul magic aflat lângă această imagine îi era cunoscut: o balanță reprezentată de două linii susținute de o furcă pătrată.

„Mâinile lui Kolkan care așteaptă să cântărească și să judece”, își aminti ea.

Se uită în spate. Coloana ce corespundea atriumului gol lipsea.

Shara avea senzația absurdă că ceea ce vedea era istorie rescrisă.

„Această zonă a fost decorată la fel ca celelalte. Dar pun pariu că a fost golită de gravuri în 1442, când Kolkan a

dispărut din această lume”, gândi ea și se uită la resturile de piatră care așteptau să fie asamblate. „Dar acum, cineva a venit să corecteze istoria.” Zâmbi disprețuitoare. „Poate iau prea în serios termenul de «Restauratori».”

Era o muncă inutilă. Conform estimărilor Sharei, erau sute de metri pătrați de podea, tavan și pereți care așteptau să fie restaurate. Și cine se înhămasse la această sarcină cu siguranță habar nu avea cum fuseseră decorațiunile originale din camera lui Kolkan. Și de unde veneau aceste pietre, până la urmă?

Începu să inspecteze noile pietre puse pe podea. Erau extraordinare – făcute dintr-un minereu negru și fin pe care nu-l mai văzuse până atunci –, iar pictogramele prezentau fapte despre care Shara nu auzise niciodată. Kolkan, o figură înfățișată în robă cu glugă, tăia pe jumătate un om dezbrăcat din care ieșea o lumină pură și orbitoare ce cădea precum ploaia peste dealuri.

„Poate este din alt templu.” Atinse cu degetul una dintre bucăți. „Cineva a luat aceste pietre dintr-un templu existent al lui Kolkan și a încercat să le pună aici. Să-l readucă pe Kolkan în Cetatea de Scaun a Lumii.”

„Oare Ernst Wiclov chiar putea face așa ceva?”

Shara sesiză ceva mișcându-se în față și își ridică ușor privirea. Ceva zvâcnea pe perete.

După ce aruncă o privire atentă, își dădu seama că la câțiva metri de ea se afla un cadru. Luminile lumânărilor se mișcaseră făcând ca umbra cadrului să danseze pe peretele din spatele lui.

Shara își plimbă privirea împrejur, spre celelalte încăperi. Niciuna nu avea cadru. Persoana care încercase să restaureze camera lui Kolkan – probabil aceeași care făcuse și scara subterană și care se gândise să pună *mhovostul* drept câine de pază – adusese cadrul acolo.

Shara merse spre el. Era un cadru de ușă făcut din piatră, înalt de aproape trei metri. Își aduse aminte că, în anii de dinainte de Marea Dispariție, continentalii fuseseră mult mai înalți. Pe vremea aceea nu erau malnutriți. La fel ca multe lucruri de pe vremea zeităților, cadrul ușii prezenta gravuri excepționale care înfățișau blănuri, lemn uscat, piatră albă și grauri. Și totuși, niciuna dintre acele gravuri nu avea vreo relevanță pentru Kolkan. Din ce-și aducea Shara aminte, acea zeitate desconsidera orice fel de ornamentații.

Atinse graurii sculptați pe cadrul ușii.

— Oare voi nu sunteți favoriții lui Jukov?

Când îl atinse, cadrul alunecă în spate. Shara se uită la baza lui și văzu că era montat pe patru roți mici de fier. Îl mai împinse o dată – cu un scârțâit, se duse în spate mai mult. „De ce ar vrea cineva un cadru de ușă mobil?”

Se uită la fereastra din camera lui Kolkan. Fiecare atrium avea fereastra lui, cu un vitraliu dedicat fiecărei zeiți. Shara citise sute de scrisori care prezentau frumusețea vitraliilor zeităților din Cetatea de Scaun a Lumii – nuanțe de albastru și roșu pe care ochii nu le puteau distinge cum se cuvine, dar pe care le puteau *simți*. Îi părea rău că toate erau sparte și era puțin intrigată de faptul că geamul lui Kolkan era întreg, dar nepictat. Mișcă sfeșnicul ușor dintr-o parte într-alta ca să-i urmărească reflexia: fereastra era mare, transparentă, dar nu avea nimic diferit față de un geam normal. „Poate a devenit transparent când a dispărut Kolkan. Dar dacă e așa, atunci de ce este întreg, iar celelalte sunt distruse?”, se întreabă Shara.

Ridică sfeșnicul și se uită și în restul camerelor.

Odată, când era foarte tânără, mătușa Vinya a dus-o la Biblioteca Națională din Ghaladesh. Shara era deja o cititoare înrăită, dar nu își dăduse seama până atunci ce însemnau cărțile și ce posibilitate prezentau ele: le puteai

proteja pentru totdeauna, le puteai depozita cum depozitează inginerii apa, resurse nelimitate de timp și cunoaștere scrise cu cerneală pe hârtie, prinse între coperte și puse pe rafturi. Momente transformate în obiecte fizice, momente de neatins, perfecte, ca și cum ai conserva o viespe moartă în cristal și o picătură de venin ar atârna de acul ei pentru totdeauna.

Se simțea copleșită. Fusese la fel ca atunci când iubise pentru prima dată, își zise Shara gândindu-se la ea și la Vo, citind împreună la bibliotecă.

Și să găsească asta acolo, sub pământ, ca și cum toate istoriile, cuvintele și poveștile Continentului fuseseră duse de ploaie și se infiltraseră prin pământ și picuraseră – *pic, pic, pic* – în argilă printr-o gaură.

În întuneric, sub Bulikov, Shara Komayd pășea peste pietrele antice și se îndrăgostea din nou.

*

Se auzeau pași. Shara își desprinse privirea de o gravură a lui Olvos și văzu scara iluminată puternic.

Mulaghesh intră, flancată de Sigrud și de alți doi soldați care țineau în mâini sfeșnice. Se uită la templul uriaș și rămase cu gura căscată – „Ah, ce nebunie mai e și asta?” Apoi oftă. „Ah, *la dracu'!*”

— Ce descoperire! Nu-i așa? zise Shara.

— Ai putea spune asta, da, răspunse Mulaghesh.

— Ai gardieni la intrare?

— Am cinci soldați afară, da.

— Este, zise Shara ocolind o baltă, extraordinar. *Extraordinar!* Cred că e cea mai importantă descoperire legată de zeități de la Război, de la Marea Dispariție încoace! Cea mai importantă descoperire istorică din... ei bine, *istorie*. Dacă se descoperea

chiar și un fragment din acest loc, din aceste gravuri, faptul ar fi fost considerat o descoperire revoluționară în Ghala-desh, dar să descoperi *toată clădirea*, întreagă, mai mult sau mai puțin nevătămată, este... este...

Shara respiră adânc și continuă:

— Este extraordinar!

— Cu siguranță, spuse Mulaghesh holbându-se la tavanul curbat.

Își mângâie cu degetele cicatricile de pe obraz.

— Uite! Uită-te aici, la secțiunea asta! Acești câțiva metri de gravuri conțin mai multe informații despre Ahanas decât au fost strânse în ani de zile. Aproape că nu știm nimic despre ea. Ahanashtan, după cum știi, este unul dintre locurile cele mai afectate de Marea Dispariție – aproape întregul oraș a dispărut. Aproape tot ce este acum acolo a fost construit de Saypur.

— Aha!

— Dar gravura asta ne spune *de ce* a dispărut! Susține teoria cum că Ahanas și-a *cultivat* orașul, plantând semințe miraculoase care au crescut devenind clădiri, case, străzi, lumini. Aveau piersici care luminau precum felinarele, viță-de-vie care colecta apa și o curăța de murdării. Este *fascinant!*

— Da, zise Mulaghesh.

— Și când a murit Ahanas, *toate* acestea au dispărut. Mai mult decât atât, gravura oferă și o *a doua* explicație pentru lipsa informațiilor despre Ahanas. Dacă ce arată aici e adevărat, ahanashtanii credeau că viața și toate părțile corpului uman erau sacre – nu foloseau medicamente, nu se tundeau niciodată, nu se bărbiereau, nu-și tăiau unghiile, nu se spălau pe dinți, nu se... ei bine, nu se spălau niciodată.

— Îh!

— Dar asta pentru că *nu aveau nevoie!* Ahanas reușea să le satisfacă toate cerințele. Trăiau în armonie cu un oraș

organic. Dar după Marea Disparație, când boala a început să se dezlănțuie pe Continent, probabil că au refuzat orice fel de tratament sau de medicamente. Așa că aproape toți ahanashtanii de pe Continent *au murit*. Îți poți imagina? Îți poți imagina așa ceva?

— Mda, spuse Mulaghesh, apoi continuă mai prietenos. Ești conștientă că trebuie să astupăm tunelul, nu-i așa?

— Și secțiunea asta de aici este... este... zise Shara și își lăsa capul în jos.

Apoi ridică privirea spre Mulaghesh.

Guvernatoarea zâmbi neîndurător și dădu din cap:

— Da. Înțelegi. Înțelegi că nu putem ține secret așa ceva. Nu un lucru atât de mare. Am pune gardieni. Apoi cineva ar începe să se întrebe ce e cu acei gardieni, ce păzesc ei aici, și vor întreba până când vor afla. Sau am încerca să-l dezgropăm, să-l studiem, să-l documentăm, să-l arhivăm, dar cineva va vedea toate utilajele și toți muncitorii și va începe să se întrebe și ar continua să se întrebe până când va afla. N-avem cum să evităm problemele, zise Mulaghesh pilindu-și o unghie colțuroasă de marginea unei gravuri. Și mai rău decât atât, Wiclov știa despre acest loc, iar dacă noi stăm aici și încercăm să-l studiem e ca și cum i-am pune arbaleta în mână: „Uitați-vă la Saypur cum ține ascuns în pământ cel mai sacru templu al nostru și îl pângăresc cu mâinile lor murdare”. Îți poți imagina consecințele? Domnișoară ambasadoare, îți poți imagina ce s-ar întâmpla? Nu numai cu investigația ta, ci cu tot Continentul, cu Saypurul?

Shara oftă. Se așteptase la acest soi de argumentație, dar spera ca soluția să nu fie atât de drastică.

— Chiar vrei... *să distrugi* tunelul? Crezi că *asta* e cea mai bună idee?

— Aș prefera să umplu tunelul cu ciment, dar utilajele ar atrage prea mulți ochi nedoriți. Deja i-am întrebat pe

inginerii noștri despre asta – sunt câțiva stâlpi la intrare care susțin toată greutatea. N-ar trebui să dureze mai mult de treizeci de minute.

— Totuși sunt *dovezi*. Cineva a fost aici și a încercat să restaureze atriumul lui Kolkan. Au adus până și un cadru de ușă din piatră, de ce, n-am nici cea mai vagă idee. *Cred* că este persoana care lucrează împreună cu Wiclov.

— Ești atât de sigură încât să riști să se afle printre continentali despre asta?

Shara își frecă ochii, se dădu un pas înapoi și cuprinse locul cu privirea.

— Uitându-mă la el, nu pot decât să spun că mi-aș petrece toată viața aici studiindu-l.

— Dacă ai fi fost istoric. Dar nu ești, spuse Mulaghesh. Shara tresări, deranjată de vorbele lui Mulaghesh.

— Ești doar un funcționar. Noi două avem o datorie. Niciuna dintre noi nu-și va îndeplini datoria în locul ăsta.

În capul ei, Shara îl auzea pe Efrem: „Ce fel de adevăr vrei să păstrezi?”

Lumina lumânărilor se mișcă.

O mie de umbre dansară. Fețele din gravurile antice se încruntară, apoi dispărură.

— Fă-o! spuse Shara.

*

Drumul înapoi părea interminabil. Shara își promise să memoreze tot ce văzuse, tot ce citise. „Pe toate mările, nu vom pierde și asta”, își spuse ea.

— Și nu era nimic miraculos acolo? întrebă Mulaghesh.

— Nu din câte am văzut.

— Asta e bine, zise Mulaghesh, apoi scoase un plic din buzunarul hainei și i-l dădu Sharei. Verificăm paginile

furate ale listei obiectelor din Depozit. Gândul că am putea găsi aici asemenea obiecte îmi provoacă coșmaruri. Credem că aceste douăzeci de pagini i-au făcut pe Restauratori să sară în sus de bucurie – sau ceva din ele, cel puțin. Dar probabil au găsit mult, mult mai multe.

Dacă exista ceva care să-i distragă Sharei atenția de la templu, această listă era. Luă plicul din mâna lui Mula-ghesh, îl deschise și începu să citească.

356. Raftul C4-145. Cizme de travertin. Încălțăminte care ajută purtătorul să parcurgă mai repede distanțe lungi – poate traversa Continentul într-o zi. Era FOARTE IMPORTANT să țină un picior pe pământ tot timpul. Au fost două perechi, dar cel care a făcut testul a sărit și a început să plutească în atmosferă. Perechea rămasă are puteri miraculoase.

357. Raftul C4-146. Covorul lui Kolkan. Covor mic care poate zbura. FOARTE dificil de controlat. Documentele arată că Kolkan a binecuvântat fiecare fir din covor cu miracolul zborului, deci, teoretic, fiecare fir poate ridica în aer zeci de tone – deși nu am încercat asta până acum și nici nu vom încerca. Și-a păstrat puterile miraculoase.

358. Raftul C4-147. Vagon de jucărie. Dispare în nopțile cu Lună Nouă și re apare în nopțile cu Lună Plină, umplut cu bănuți de cupru cu fața lui Jukov. Odată s-a reîntors cu o încărcătură de oase (nu erau umane). Are încă puteri miraculoase.

359. Raftul C4-148. Fereastră cu geam. A fost locul unde erau încarcerați numeroși prizonieri ahanashtani. Rămânneau captivi în geam. Când a murit Ahanas, geamul a sângerat vreme de două luni – prizonierii nu au fost găsiți niciodată. Nu mai are puteri miraculoase.

360. Raftul C4-149. Edictele lui Kolkan, cărțile de la 237 la 243. Șapte volume despre cum trebuie făcuți pantofii de damă și despre cum trebuie purtați, curățați, aruncați etc.

— Ah! Ah, *pe toate mările!*

Mulaghesh se opri pentru o secundă să-și aprindă bățul de chibrit de o piatră care ieșea din peretele tunelului.

— Da.

— *Asta se află în Depozit? Întrebă Shara.*

— N-a trebuit decât să pună mâna pe paginile din listă cu foarte multe artefacte active. Sunt aici o mulțime de obiecte din sticlă, totuși...

— Zeitățile foloseau sticla, pe care o considerau un loc sigur, șopti Shara.

— Ce vrei să spui?

— Țineau lucruri în geamuri. Se ascundeau în ele. Toți preoții zeilor știau vrăji de eliberare. Li se trimiteau bucăți de sticlă, făceau vraja, spărgeau sticla și apoi din ea ieșeau munți de aur, case, castele, o mireasă sau orice altceva.

Shara continuă să citească lista, neștiind cum să reacționeze: să fie fascinată sau îngrozită de ce vedea acolo. Nici nu-și dădu seama când ajunseseră în camera *mhovostului*; singurul lucru pe care îl sesizase fusese lumina sfeșnicelor.

Mulaghesh le făcu semn celor doi soldați care țineau în mâini topoare și ciocane.

— Haideți!

Soldații intrară în tunel.

Shara termină de citit și ultimele pagini.

Își strângea pumnii atât de tare, încât aproape că rupsesese paginile în două.

— Stați! Stați, opriți-vă! urlă ea.

— Să se oprească? De ce? Întrebă Mulaghesh contrariată.

— Uite, zise Shara și arătă cu degetul pe listă.

372. Raftul C5-162. Urechea lui Jukov. Un cadru de ușă din piatră sculptată care nu are ușă atașată. La bază este prevăzut cu roți din fier. Se crede că ar avea o pereche și, indiferent unde se află această Ureche, dacă sunt manevrate corect, cineva ar putea să treacă printr-o ușă și să iasă prin cealaltă. Suntem de părere că perechea a fost distrusă. Nu mai are puteri miraculoase.

— Îți amintești cadrul de piatră din camera lui Kolkan?

— Da.

Expresia de pe chipul lui Mulaghesh nu se schimbă atunci când își ridică privirea din pagină către Shara.

— Doar nu crezi... nu crezi că...

— Da.

— Și dacă aici este o Ureche...

— Și dacă perechea este încă în Depozit...

Cele două se uitară uimite una la cealaltă. Apoi năvăliră în jos pe scară, spre templu.

Sigrud și ceilalți doi soldați le priveau uluiți, apoi le urmară.

*

— Dacă e să analizăm situația, în continuare cel mai înțelept lucru ar fi să distrugem blestemăția aia, spuse Mulaghesh din penumbră.

Shara ridică sfeșnicul ca să inspecteze mai bine cadrul ușii.

— Ai prefera să plecăm de aici fără să știm dacă cineva a folosit ușa pentru a intra în Depozit?

— Este posibil să fi intrat acolo, să fi atins ceva și să fi murit, spuse Mulaghesh.

— Atunci aș vrea să am un cadavru.

Shara studie ușa sculptată căutând un cuvânt, o literă, o manetă, un buton. „Deși n-ar avea nevoie de nimic mecanic.

Mecanica miracolelor funcționează într-un mod mai abstract", își aminti ea.

Sigrud stătea întins pe podeaua templului și privea în sus ca și cum se afla pe un deal însorit și deasupra era un cer albastru.

— Poate că trebuie să-i faci *ceva* celeilalte uși, zise el.

— Aș prefera asta, da, spuse Shara și murmură câteva rânduri din *Jukoshtava*, dar nu se întâmplă nimic cu ușa. Atunci cadrul ăsta ar fi mai mult sau mai puțin nefolositor. Cu condiția ca securitatea să fie strictă.

— *Este strictă!* zise tăios Mulaghesh.

Shara încercă să invoce câțiva preoți importanți ai lui Jukov. Ușa rămase încă neclintită. „Deci asta înseamnă să fii fustangiu și să încerci să agăți o fată la o petrecere”, își zise ea.

— Cred că procedez greșit, spuse Shara într-un final.

— Oare ce te-a făcut să crezi asta? zise Mulaghesh încercând să-și înăbușe un căscat.

Shara își îndreptă privirea spre o gravură din camera lui Jukov, care înfățișa complex o scenă orgiastică.

— Jukov nu avea niciun respect pentru cuvinte sau pentru alte modalități de exprimare a devotamentului. Era adeptul acțiunii, al dezmățului, al faptelor neplanificate, spuse ea.

În prim-planul scenei orgiastice, o figură cu o pălărie ascuțită ținea în sus o carafă cu vin și un cuțit.

— Sacrificiu prin sânge, transpirație, lacrimi și emoții, continuă Shara.

Își aduse aminte de un pasaj celebru din *Jukoshtava*: „Cei care nu sunt dispuși să renunțe la sânge și la frică, cei care refuză vinul și dezmățul, cei care trebuie să ia o decizie și încep să tremure de frică – de ce să le permit să stea în umbra mea?”

„Vin și carne”, gândi Shara.

— Sigrud! Dă-mi sticla.

Sigrud îşi săltă capul şi se încruntă.

— Ştiu că ai. Nu mă interesează asta. Doar dă-mi-o. Şi un cuţit.

Mulaghesh îşi stinse ţigara de perete şi se ridicară scânteii.

— Nu cred că-mi place treaba asta.

Sigrud se ridică în picioare şi începu să caute prin haină. Se auzi clinchetul metalului – instrumente neplăcute, cu siguranţă –, apoi scoase o sticlă maro-închis.

— Ce e asta?

— Au spus că e vin de prune, dar după miros cred că vânzătorul m-a minţit.

— Şi ai băut?

— Da. Şi nu am orbit. Aşa că... spuse Sigrud şi îi întinse un cuţit mic.

„Ori va funcţiona, ori va fi foarte jenant”, gândi ea. Sigrud trase dopul sticlei – mirosul o făcu să icnească – şi Shara îşi scoase mănuşa din mâna liberă. Apoi îşi făcu o creştătură în palmă.

Mulaghesh era îngrozită.

— Ce naiba...

Shara supse sângele din rană. Gustul de sare şi cupru aproape că o înecă. Apoi îşi făcu o creştătură în palmă.

Nu era – *cu siguranţă* nu era – o băutură pe care o mai încercase până acum. Voma îi ajunsese până în esofag, dar ea o împinse înapoi. Se așeză în fața ușii de piatră, trase aer și scuipe pe ea amestecul de alcool și sânge.

Nu era suficient de conștientă ca să vadă dacă funcționase. Îi dădu sticla și cuțitul înapoi lui Sigrud, căzu în genunchi și începu să vomite, dar cum mare parte din conținutul stomacului ei fusese deja eliminat când îl întâlnise pe *nihovost*, nu mai avea ce să dea afară.

— Ah, *of*, *gemu* guvernatoarea.

Se auzi un hârșăit când Sigrud își scoase cuțitul negru din teacă.

— Ce e? Ce este? A funcționat? întrebă Shara printre tusele.

Se uita, dar nu-și putea da seama.

Interiorul cadrului ușii era complet negru, impenetrabil. Părea că cineva fixase o bucată de grafit negru în ea cât timp Shara nu se uitase. Unul dintre soldații lui Mulaghesh se duse în spatele ușii, curios, dar nu putea vedea prin ea. Soldatul scoase capul pe partea cealaltă și întrebă:

— Nimic?

— Nimic. Ar trebui să facă *asta*? zise Mulaghesh.

— Măcar este o reacție, spuse Shara și apucă sfeșnicul, apoi se apropie de ușă.

— Ai grijă! Poate *iese* ceva... din ea.

Negrul din ușă nu era atât de solid cum crezuse Shara inițial. Când se apropie de cadru, întunericul se disipă, iar ea observă conturul unor rafturi metalice și o podea din lemn.

„Rafturi. Văd rânduri și rânduri de rafturi”, realizează ea.

— O, pe toate mărirele și pe toate stelele, ce sunt alea? întrebă Mulaghesh.

„Oare aceasta e imaginea raftului C5-162 unde se află cealaltă «Ureche» a lui Jukov?”, se întrebă Shara și inima îi tresăltă.

Shara se aplecă și luă o bucată de noroi. Aprecie distanța și o aruncă prin ușă.

Bucata de noroi trecu prin cadrul ușii, prin umbre și ateriză cu zgomot pe podeaua de lemn.

— A trecut dincolo! remarcă Sigrud.

— Un caz grav de intrare neautorizată, spuse Shara.

„Și astfel, Lordul Jukov ne-a permis să stăm în umbra lui”, gândi Shara.

Acest lucru o îngrijoră foarte mult, chiar dacă nu o spusese. Nu numai că descoperise că una dintre creaturile divine ale lui Jukov încă mai era în viață, dar se părea că unul dintre instrumentele lui miraculoase încă funcționa.

„Cine altcineva a fost martor la moartea lui Jukov în afară de Kaj?“, își zise ea.

Reveni la situația din prezent.

— Hai să vedem ce e acolo!

*

O umbră se văzu mișcându-se – flăcările lumânărilor din sfeșnicul Sharei aproape că se stinseseră –, apoi se simți o pală de vânt și se auzi scârțâitul podelei de lemn sub picioarele ei.

Shara reuși să treacă dincolo.

Prima gură de aer pe care o inspiră o făcu să tușească.

Interiorul Depozitului secret era extrem de îmbâcsit, mult mai mult decât Cetatea de Scaun a Lumii. Parcă intra-se în casa unui cuplu de bătrâni care nu aruncaseră nimic din lucrurile strânse de-o viață.

— Nu există ventilație aici? întrebă Shara.

— De ce dracului ar fi? spuse iritată Mulaghesh, care își legase o bandană în jurul capului.

Sigrud intră în urma lor. Nu părea să-l deranjeze aerul închis și prăfuit.

Mulaghesh se întoarse să se uite la cadrul ușii de piatră care stătea confortabil în partea de jos a raftului C5. Shara îi putea vedea pe cei doi soldați rămași în partea cealaltă, care îi priveau foarte încordați.

— Chiar suntem aici? Chiar am fost transportați într-o clipită la kilometri distanță de Bulikov? întrebă Mulaghesh.

Shara ridică sfeșnicul ca să vadă mai bine. Rafturile se înălțau deasupra lor, înalte cât o clădire de trei sau patru etaje. I se părea că vedea un acoperiș de tablă undeva sus de tot. La câțiva metri depărtare se distinge silueta unei scări.

— Aș spune că suntem aici, da, zise Shara.

Cei trei stăteau în Depozitul secret și ascultau.

În aerul întunecat se auzeau sunete, scârțaituri și murmure. Zgomot de monede, scârțâitul podului. Presiunea aerului părea că se schimba constant. Ori ceva din Depozit făcuse ca toate simțurile Sharei să se deregleze, ori erau nenumărate forțe care o apăsau, apoi dispăreau ca niște curenți marini.

„Oare câte obiecte cu puteri miraculoase sunt aici cu noi și funcționează și acum? Câte cuvinte ale zeităților încă se mai aud în acest loc?“, se întrebă Shara.

— Uitați! zise Sigrud arătând ceva pe jos.

Podeaua era plină de praf, însă pe acel culoar erau urme de pași.

— Cred că aceștia sunt pașii adversarului nostru misterios, zise Mulaghesh.

Shara încercă să se concentreze. Erau multe urme de pași și niciunele dintre ele nu erau foarte clare. Cine intrase acolo probabil că înconjurase acele rafturi de multe ori.

— Trebuie să vedem pe unde s-a umblat și dacă *lipsește* ceva. În cazul în care au luat ceva, atunci trebuie să fie un obiect menționat în aceste pagini, din moment ce aceste părți ale listei i-au interesat atât de mult pe Restauratori. Așadar, trebuie să verificăm rafturile C4, C5 și C6, zise Shara uitându-se la hârtiile pe care le ținea în mână.

— Sau poate au furat ceva la întâmplare, spuse Mulaghesh.

— Da. Sau asta.

„Mulțumesc că ai evidențiat cât de zadarnică este căutarea noastră“, gândi ea.

— Toți avem lumină, nu-i așa? Atunci să ne despărțim, dar nu ne pierdem din ochi unul pe altul. Vom ieși de aici cât de repede putem. Și nu cred că e nevoie să spun asta, dar *nu* atingeți *nimic*. Și dacă ceva vă solicită atenția sau vă cere ajutorul... ignorați-l.

— Oare aceste *artefacte* chiar gândesc? întrebă Sigrud.

— Nu atingeți nimic. Stați departe de rafturi, spuse Shara, iar prin minte i se derulă o întreagă listă de artefacte care erau în viață sau care păreau a fi.

Shara verifică raftul C4, Mulaghesh raftul C5 și Sigrud raftul C6. Mergând pe culoar, Shara se gândi la vechimea acelei loc. „Aceste rafturi au aproape optzeci de ani. Și o arată.”

— Kajul nu a dorit ca Depozitul să fie permanent, nu-i așa? L-am tot ignorat, sperând ca problema asta să dispară de la sine, șopti Shara privind de-a lungul culoarului.

Fiecare loc de pe rafturi era marcat cu o tăbliță de metal pe care era scris un număr. În afară de asta, nu exista nicio altă explicație asupra elementelor de pe raft, care păreau aranjate pur și simplu aleatoriu.

Pe un raft se afla o mare parte dintr-o statuie dezmembrată. Fața acesteia era complet inexpressivă, în timp ce craniul era traversat de o fractură șerpuită. „Taalhavras sau una dintre personificările lui”, gândi Shara.

O cutie de lemn prinsă bine cu lanțuri și lacăte se mișca. Un sunet ciudat venea din interiorul cutiei, asemănător celui făcut de un animal mic când zgârie lemnul. Shara trecu repede mai departe.

O sabie de aur strălucea deasupra ei. Lângă sabie erau douăsprezece coloane de sticlă groase, scurte și în niciun fel remarcabile. Lângă acestea era o cupă de argint cu foarte multe bijuterii în ea. Apoi munți de cărți și pergamente.

Merse mai departe. În față îi apărură șaiszeci de ferestre cu geam, un picior de alamă, un cadavru înfășurat într-o pătură, legat cu sfoară de argint.

Shara nu putea vedea capătul culoarului. „O mie patru sute de ani de artefacte miraculoase”, gândi ea.

Istoricul din ea zise: „Ce lucru măreț din partea Kajului să depoziteze toate aceste lucruri”.

Agentul din ea o contrazise: „Ar fi trebuit să le distrugă pe toate când a avut ocazia”.

— Shara? o strigă Mulaghesh.

— Da?

— Ai spus ceva?

— Nu, răspunse Shara și făcu o pauză. Sau cel puțin nu cred că am zis.

Urmă o pauză mai lungă. Shara analiza cu atenție o colecție de degete mari din argint.

— E posibil ca aceste lucruri să vorbească în capul tău? întrebă Mulaghesh.

— Orice e posibil aici. Ignoră tot, spuse Shara.

O căldare plină cu pantofi de copii.

Un baston făcut din păr de cal.

Un dulap din care se împrăștiaseră pergamente antice.

O mască din pânză făcută să semene cu fața unui bătrân.

O sculptură de lemn a unui bărbat cu șapte membre erecte de diferite lungimi.

Shara se străduia să se concentreze. Mintea ei scotocea prin poveștile pe care le memorase, încercând să plaseze în miile de legende continentale obiectele pe care le vedea. „Nu este acela nodul care a oprit o furtună, iar când a fost dezlegat a plouat neîncetat? Oare aceea este harpa unui *hovtarik* de la curtea lui Taalhavras care putea să facă tapi-seriile să prindă viață? Iar aceea nu este săgeata roșie făcută de Voortya care a străpuns un tsunami și l-a transformat într-un val liniștit?”

— Nu! spuse vocea lui Sigrud. Nu. Nu este așa.

— Sigrud? Ești bine? întrebă Shara.

Un murmur veni de la câțiva metri depărtare.

— Nu! Este o minciună! spuse Sigrud.

Shara traversă culoarul în fugă și îl zări pe Sigrud stând de partea cealaltă a raftului, uitându-se la o sferă mică de culoare neagră așezată într-o cutie cu interior de catifea.

— Sigrud?

— Nu. Am plecat de acolo. Nu... nu mai sunt *acolo*, îi spuse el sferei.

— Se simte bine? strigă Mulaghesh.

— Sigrud, ascultă-mă!

— Au murit pentru că – zise el căutând o explicație – au încercat să mă *rănească*.

— Sigrud...

— Nu. Nu! Nu voi face...

În cutia de catifea, sfera din sticlă neagră se roti puțin spre stânga. Sharei îi veni în minte imaginea unui câine care își înclina capul – „De ce nu?”

— Pentru că *eu*. Nu sunt. Rege! spuse Sigrud convingător.

— Sigrud! țipă Shara.

Bărbatul clipi speriat. Sfera se cufundă puțin mai mult în catifea, de parcă ar fi fost dezamăgită că nu mai avea cu cine să se joace.

— Ce... ce s-a întâmplat? întrebă Sigrud întorcându-se încet spre ea.

— Ești aici. Ești în Depozit cu mine, zise ea.

Sigrud își frecă tâmpilele agitat.

— Lucrurile de aici sunt... foarte vechi. Cred că sunt plictisite. Și s-au devorat unul pe celălalt precum peștii captivi într-un iaz care se micșorează, explică Shara.

— Nu lipsește nimic. Rafturile sunt pline, chiar *foarte* pline, bombăni Sigrud.

— Și la mine la fel. Sper că nu vrei să urcăm și pe scări, nu? se auzi vocea lui Mulaghesh de pe celălalt culoar.

— Cumva au fost mutate scăările? Uită-te la praf, spuse Shara.

După o scurtă pauză veni și răspunsul.

— Nu.

— Atunci ar trebui să fie ceva de pe primele rafturi.

Shara privi cu atenție rafturile de jos aflate pe culoarul ei.

Patru lămpi de ulei din alamă. O placă de lemn perfect șlefuită, dar goală. Păpuși. O roată care se învârtea ușor, deși nu avea niciun ax și niciun cadru.

Apoi în ultimul loc, chiar în față...

Nimic.

Posibil nimic. Cel puțin, ea nu vedea nimic.

„Lipsește ceva?”

Se îndreptă spre locul gol. Ochii ei erau atât de obișnuiți să vadă tot felul de obiecte, că nu băgă de seamă ce se afla sub picioarele ei. Dar în timp ce se apropia de locul gol de pe raft, mintea ei începu să proceseze rapid: „Oare am văzut ceva strălucind pe jos? Poate un cablu?”

Ceva i se prinse de gleznă. Își trase piciorul. Acel ceva se rupse și se auzi încet *poc!*

Un clinchet metalic veni de pe celălalt culoar și o cheie mică din oțel alunecă pe parchet.

Sigrud urlă:

— *Jos! Acum!*

Un nor de fum se ridică de pe culoarul din dreapta Sharei.

Apoi văzură flăcări portocalii și se auzi o explozie violentă.

Un val de căldură o lovi în partea dreaptă. Shara fu săltată de pe podea și fu izbită de rafturi, de pe care zburară toate comorile antice: o geantă de piele se răsuci în aer, iar din ea se revărsară șuvoaie de monede de aur, mai multe steaguri se prăbușiră pe podea și se transformară în frunze.

Shara era înconjurată de praf, metal și lemn. Căzu, se agăță de un raft, dar nu se putu ridica.

În dreapta ei izbucni un foc. Fumul ajunsese până la tavan ca o pisică neagră ce-şi găseşte adăpost într-o rază de soare.

În stânga ei, statuia lui Taalhavras căzu de pe raft. Sigrud se căţăra neîndemânatic pe raft pentru a ajunge la Shara.

— Eşti bine? întrebă el şi îi atinse capul. Ai pierdut ceva păr.

— Ce miracol nenorocit a mai fost şi asta? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Niciun miracol, spuse el uitându-se la focul care se mărea. O mină. Cred că incendiară sau nu a explodat cum trebuie.

— *Ce dracu' se întâmplă aici?* ţipă Mulaghesh.

Undeva în întuneric murmurară mai multe voci.

Flăcările se întinseră cu repeziciune pe podeaua prăfuită, săriră pe un raft şi pătrunseră în pătură.

— Trebuie să plecăm. Locul ăsta atât de uscat şi de vechi va arde din temelii în câteva secunde.

Shara se uită la flăcările din ce în ce mai mari. Raftul din dreapta ei era aproape înghiţit de foc.

— Era un loc liber pe raftul din faţă. A fost furat ceva, şopti ea şi încercă să arate cu degetul, dar nu avu suficient de multă forţă.

— Trebuie să plecăm, repetă Sigrud.

Se auzeau trosnete în întuneric. Cineva scheuna în foc.

— *Ce dracu' se întâmplă aici?* urlă Mulaghesh.

Shara se uită la Sigrud şi dădu din cap.

El o săltă pe umăr şi ţipă la Mulaghesh:

— Noi plecăm!

Sigrud traversă culoarul alergând, o luă la dreapta şi ajunsese la cadrul uşii.

O lumină strălucitoare se revărsa printre rafturile ca nişte turnuri.

„Decenii. Secole. Milenii. Pierdute pentru totdeauna“, îşi zise Shara.

*

Sigrud o lăsă pe Shara jos când ajunseră înapoi în Cetea de Scaun a Lumii.

— Cât de rău sunt? Întrebă ea tușind.

Bărbatul o rugă să-și miște degetele de la mâini și de la picioare, iar Shara se conformă.

— Ești bine. În mare parte. Ai pierdut o parte dintr-o sprânceană și ceva păr. Și ai fața roșie. Dar nu e arsă. Ai avut noroc, spuse Sigrud ridicându-și privirea spre infernul din Depozit. Nu cred că cine a pus capcana știa ce face. Dar când am auzit... Un singur lucru din lume sună așa.

Mulaghesh se sprijini de un soldat și printre accese de tuse încercă să-și aprindă o țigară.

— Deci nenorociții au *minat* Depozitul în caz că-i urmăream?

Un val de aer încins ieși prin cadrul de piatră al ușii.

„Din primul moment ei au fost cu un pas în fața mea”, gândi Shara.

— Hai să astupăm tunelul și să terminăm cu blestemăția asta, spuse Shara.

*

În întunericul din Depozit, legende și comori se uscau și mureau în flăcări. Mii de cărți se transformau în cenușă. Tablourile erau mâncate de flăcări din interior. Ceara topită băltea pe podea, prelingându-se de la numeroasele lumânări îngrămădite pe rafturi, și forma un curcubeu șerpuit printre stinghiile de lemn. În cotloanele mai întunecate, voci nevăzute suspinau îndurerate.

Dar nu toate artefactele erau distruse.

Un urcior mare de lut stătea pe raft, bucurându-se de căldură. Pe suprafața lui lucioasă erau trasate linii delicate negre: semne magice ale puterii, ale alianțelor, ale restricționării.

În căldura infernală, cerneala se încălzi, crăpă şi dispăru. Sigiliul de ceară din jurul dopului se topi şi se scurse.

Ceva din interiorul urciorului începu să mârâie, dându-şi seama că închisoarea lui dispărea.

Urciorul începu să se mişte dintr-o parte într-alta. Căzu de pe raft şi se făcu bucăţele.

Conţinutul lui se mări rapid şi dărmă rafturile ca pe nişte piese de domino.

Prizonierul crescă atât de mult că ajunse până în tavan.

Cu ochiul lui galben văzu focul, fumul, rafturile arzând şi o voce înaltă ţipă victorioasă.

— *Liber! Liber în sfârşit! Liber în sfârşit!*

Eu sunt bun cu voi, copiii mei, pentru că vă iubesc.

Dar iubirea şi bunătatea nu aduc puritatea. Aceasta se obţine prin greutăţi, pedepse şi înţelepciune. Şi am făcut aceste creaturi divine pentru a vă ajuta să găsiţi calea şi pentru a vă învăţa lecţiile pe care eu nu pot să le predau.

Ukma merge în aer, merge pe apă, paznic şi cleveitor. El va vedea slăbiciunile din voi pe care voi nu le vedeţi şi vă va face să luptaţi cu ele până când le biruiţi.

Usina, călătoare, cea care pândeşte pe la ferestre, femeia-cenuşă. Feriţi-vă de nefericiţii cu care vă purtaţi urât, căci e posibil să fie Usina, iar răzbumarea ei este lungă şi dureroasă.

Iar pentru cei care nu pot fi purificaţi, cei care nu se căiesc, pentru cei care nu cunosc ruşinea care sălăşluieşte în inimile noastre, pentru toţi aceştia este Urav, monstru marin şi înotător, cel cu mulţi dinţi şi un singur ochi, cel care trăieşte în locuri întunecate. Acei păcătoşi care nu vor să vadă lumina vor petrece eternitatea în burta lui, arzând sub privirea lui dispreţuitoare, până când vor înţelege şi vor cunoaşte virtutea mea, iertarea mea şi iubirea mea.

VEI CUNOAȘTE DUREREA

Vod Drinsky stătea pe malul râului Solda și încerca să se convingă că nu era atât de beat pe cât se simțea. Băuse aproape o sticlă cu vin de prune și își spunea că dacă *era* beat atunci vinul ar fi avut gust acru, dar vinul avea în continuare același gust bun și dulce. Și avea *nevoie* de vin ca să poată rezista frigului – vai, uite cum ies aburi din respirația lui! Privește bucățile de gheață care plutesc pe Solda și apa neagră ce clipocește lângă gheața de cristal. Era o noapte friguroasă și considera că îi va fi iertat acest păcat, nu-i așa?

Se uită spre est, la zidurile Bulikovului – creste albe, imense ce străluceau în lumina lunii. Se uită la ele încruntat și exclamă:

— Ar trebui! zise el și râgâi. Ar *trebui* să fiu iertat!

În timp ce privea zidurile, observă o lumină portocalie ciudată care pâlpâia pe unul dintre dealuri.

Un incendiu. Unul dintre depozitele din acel complex părea că arde.

— Vai de mine!

Își scărpină capul. Oare ar trebui să anunțe pe cineva? Părea un lucru destul de greu de făcut în acel moment, așa că mai luă o dușcă, oftă și exclamă din nou:

— Of, Doamne!

O umbră neagră apărură la gardul de sârmă care împrejmua depozitul. Ceva scund, dar imens.

Se auzi un țipăt strident. Umbra neagră trecu peste gard. Sârma împletită se întinse și se rupse precum corzile unei harpe.

Ceva mare cobora în viteză dealul. Vod credea că era un urs. *Trebuia* să fie un urs, căci numai un urs putea urla atât de tare și putea fi atât de mare. Totuși, părea mult, *mult* mai mare decât un urs.

Ajunse la copaci și sări.

Ochii încețoșați de băutură ai lui Vod îl zăriră pentru o fracțiune de secundă. Fumega – poate că era un supraviețuitor al focului. Dar prin fum i se păru că vede ceva compact și bulbucă, ceva cu multe gheare care licăreau în lumina lunii.

Lovi cu putere gheața de pe râu și se scufundă în apele negre de dedesubt. Vod văzu ceva mișcându-se pe sub gheață: acum creatura părea lungă și mlădioasă ca un nufăr înflorit. Cu o mișcare grațioasă, se propulsă împotriva curentului, spre zidurile albe ale Bulikovului. Când creatura se întoarse, Vod văzu arzând pe ea o lumină galbenă, o lumină fosforescentă care-l tulbură foarte tare.

Creatura dispăru pe râu în jos. Vod se uită la gheața ruptă. Avea aproape un metru grosime. Asta arăta că ceea ce sărise mai devreme în râu era foarte, foarte greu.

Vod ridică încet carafa, o mirosi și se uită înăuntru, nefiind sigur dacă mai voia să cumpere vreodată acel sortiment de vin.

*

Fivrei și Sohvreana stăteau sub Podul Solda într-un mic adăpost și aveau grijă de un foc. Nu era o vreme foarte bună să pescuiești pe Solda, dar cei doi bărbați știau un secret pe care mulți nu-l cunoșteau: chiar sub pod, unde

râul era mai lat și mai adânc, zeci de păstrăvi se adunau căutând mâncare și odihnă, după cum susținea Fivrei.

— Cât se poate de feriți de vânt, obișnuia el să spună de fiecare dată când arunca firul negru în copcă.

— Și sunt deștepți, mormăi Sohvena.

— Te plângi? Câți ai prins aseară?

Sohvena își duse mâna la foc să se încălzească.

— Șase, recunosc el.

— Și acum două nopți?

— Opt. Dar trebuie să calculez și în funcție de câte degete pierd, spuse Sohvena.

— Of! Un pescar adevărat ar trebui să fie făcut dintr-un aluat mai dur. Asta e treabă de bărbat. E nevoie să fie făcută de un bărbat, spuse Fivrei.

Dar cealaltă treabă a unui bărbat, gândi Sohvena, era să stea în brațele calde și moi ale unei femei. Oare nu era destul de bărbat dacă își dorea să fie acolo în loc să pescuiască?

O bătaie ușoară se auzi în gheață.

— Ai prins ceva? întrebă Sohvena.

Fivrei inspectă firul care atârna deasupra găurii din gheață. Steagul alb de pe fir se mișca încet.

— Nu. Doar se joacă, spuse el.

Pe lângă bătaii se auziră și scârțâituri, ca atunci când cineva își freacă mâinile de un geam. Înainte ca Sohvena să apuce să zică ceva, steagul de pe undița lui începu să se miște.

— La fel și la mine. Nu e prins nimic, dar... se mișcă.

Fivrei trase de undița lui.

— Poate mă înșel, spuse el și continuă să tragă. E prinsă de ceva.

Sohvena se uită la steagul de pe undița lui Fivrei și întrebă:

— Ești sigur că nu ai prins nimic?

— Dar nu ia fir deloc. Parcă s-ar fi agățat de o piatră. Și ce e cu scârțâitul ăsta?

— Poate e vântul? spuse Sohvena și trase curios de firul lui, însă văzu că era agățat. Și al meu e la fel. *Ambele* fire sunt agățate de ceva? Nu e în regulă. Nu aveam nimic în cârlige acum câteva minute, spuse el.

— Poate sunt doar gunoaie care curg la vale și au prins și firele noastre.

— Și atunci de ce nu se rup? întrebă Sohvena, care începu să se uite cu atenție la gheața de sub ei.

Probabil că avea vedenii, dar o lumină galbenă părea că străpunge gheața într-un loc.

— Ce e aia? întrebă Sohvena arătând spre lumină.

— Ce e aia? zise și Fivrei, care se întoarse să se uite la gheață.

— Asta am întrebat și eu.

Cei doi bărbați se uitară la lumină, apoi unul la celălalt.

Vasul în care ardea focul topise ceva zăpadă de pe gheață.

Cei doi se ridicară în picioare și începură să curețe cu picioarele zăpada până când gheața deveni mai transparentă.

Fivrei rămase cu gura căscată.

— Pe toate cerurile... Ce e asta?

Ceva era blocat sub gheața unde se aflau cei doi. Lui Sohvena îi amintea de o stea de mare pe care o văzuse cândva adusă de pe coastă. Dar steaua aceea era mult mai mare, avea aproape zece metri în diametru și foarte, foarte multe brațe, unele mai mari, altele mai mici. Și în centru avea un ochi mare, strălucitor și o gură cu foarte mulți dinți ce sugea gheața scoțând un scârțâit.

Loviturile și bătăile în gheață se întetiră. Sohvena se uită la brațele monstrului și văzu foarte multe gheare mici care zgâriau gheața.

— Nu!

Lumina clipi de două ori. „Un ochi. Este un ochi”, gândi Sohvreana.

Cu un pârâit asurzitor, gheața se rupse sub ei și o gură plină de dinți se deschise în tăcere.

*

Ceainăria Vohskoveney era întotdeauna plină când vremea se strica. Magya Vohskoveney știa că nu calitatea ceaiului era cea care atrăgea clienții – din moment ce considera că angajații ei erau niște proști netaleantați la fierberea ceaiului –, ci mai degrabă faptul că, printre aburii ce se ridicau neîncetat din ceainicele cu apă, printre ceaunele ce dădeau în clocot și zecile de lămpi cu gaz aprinse peste tot, în ceainăria Magyei aerul era atât de cald și de umed, că te-ar fi sufocat pe o vreme normală, dar era perfect în zilele friguroase de iarnă.

Afacerea cu ceai crescuse extraordinar de mult pe Continent în ultimii ani. Ceea ce la început era privit drept o excentricitate saypuriană ajunsese în timp foarte apreciat, în condițiile în care clima Continentului devenea din ce în ce mai rece în fiecare an. Și mai era și un alt factor care atrăgea clienții. Magya folosea un leac băbesc ce aproape că fusese dat uitării: ceaiurile făcute și cu puțin mac erau mult mai *relaxante* decât alte tipuri de ceai. Și după ce folosiseră rețeta secretă, afacerea Magyei crescuse de cinci ori.

Din ușa bucătăriei, Magya privea pe furiș lumea adunată în ceainărie. Clienții se agățau de mese ca refugiații care caută adăpost. Părul lor strălucea în căldura camerei. Lămpile de alamă aruncau o lumină roșie peste pereții de lemn. Ferestrele vestice de la care în mod normal se putea vedea râul erau atât de aburite, că păreau a fi felii de pâine date cu prea mult unt.

Un bărbat de la bar își apucă ceașca neîndemânatic, fără vlagă, clipind de parcă ar fi fost hipnotizat. Magya opri un ospătar, dădu din cap spre bărbatul de la bar și spuse:

— Prea mult.

Apoi îl lăsa pe ospătar să-și vadă de treabă.

— Afacerea merge bine, spuse unul dintre servitori, oprindu-se să-și șteargă fruntea de sudoare.

— Chiar prea bine. Este plin tot localul, în afara balconului de la etajul doi, spuse Magya.

— Cum adică „prea bine“?

— Nu vom lăsa lăcomia să învingă înțelepciunea, dragul meu. Nu vom folosi ingredientul secret timp de o săptămână.

— *Deloc?*

— *Deloc.* Prefer să nu atrag suspiciuni.

— Dar ce le vom spune clienților care se plâng de *calitatea* ceaiului?

— Le vom spune că am fost nevoiți să folosim un nou tip de butoi, care a afectat aroma ceaiului. Nu știi, o nouă regulă saypuriană în privința comerțului. Vor crede asta. Și le vom spune că facem tot ce ne stă în putință să îndreptăm situația în cel mai scurt timp.

Ospătarul fu chemat într-un mod nepoliticos de către un cuplu aflat la bar: un bărbat trecut de prima tinerețe care ținea pe după gât o femeie foarte veselă și foarte voluptuoasă. „Pe vremea bunicii mele, dacă te afișai așa în public, erai biciuit crunt. Cum s-au mai schimbat vremurile...“, gândi Magya.

— Haide, du-te la ei. Dă-le ceva care să le astupe gurile și să-i facă să tacă, spuse Magya nervoasă.

Ospătarul plecă. Magya, care întotdeauna era atentă să vadă ce probleme mai apăreau, observă ceva deranjant pe balconul de sus. Una dintre lămpi începuse să pâlpâie.

Mormăi ceva, urcă pe balcon și văzu că se înșelase. Lampa nu pâlpâia, ci mai degrabă sărea de sus în jos și dintr-o parte în alta ca un pește care prinsese momeala.

— Ce naiba? spuse ea și se uită la grinda de care era prinsă lampa.

Înmărmuri când văzu că grinda se îndoi ca și cum cineva de pe acoperiș o trăgea spre el. Se formau crăpături în tencuiala acoperișului și se întindeau precum fisurile pe o bucată de gheață care nu mai putea susține o greutate foarte mare.

Primul lucrul pe care voia să-l facă era să se uite pe fereastră, dar Magya își dădu seama că toate geamurile erau aburite. Văzu totuși că se înșelase din nou: ceva curățase o parte din condensul exterior de pe geamurile vestice.

„Dar cine ar fi putut face asta ținând cont că suntem la zece metri deasupra râului?“, se gândi Magya.

Se duse la geam, îl șterse bine și se uită afară.

Primul lucru pe care-l văzu era o lumină galbenă pe malul râului, jos.

Al doilea lucru pe care-l văzu era ceva mare, negru și strălucitor lipit de peretele ceainăriei ca o rădăcină de copac îmbibată de smoală și care totuși se mișca, acoperind tot mai mult din perete.

Și al treilea lucru pe care îl văzu era chiar în fața ei. Ceea ce părea a fi un deget mare, lung și negru se ridică în dreptul ferestrei, iar gheara bātu ușor în geam.

— Ce...? zise Magya.

Apoi se auzi un sunet asurzitor și se dezlănțui o ploaie de tencuială. Căldura ceainăriei Vohskoveney se ridică precum un balon și dispăru în cerul nopții de iarnă alături de acoperiș și peretele de la etaj.

Magya clipi luată pe sus de vânt. Cei mai mulți dintre clienți erau prea speriați ca să mai țipe, dar unii găsiră

totuși puterea și pentru asta. Peretele de jos începu să tremure și se prăbuși în râul înghețat cu tot cu Magya Vohskoveney.

În timp ce Magya cădea, vedea că mulți dintre clienții ei împărțeau aceeași soartă. „Ne vom strivi de gheață ca niște ouă”, gândi ea. Dar în acele secunde, înainte să ajungă jos, ea văzu că nu mai era nicio gheață, ci numai acea lumină galbenă, multe tentacule care se mișcă și o gură cu mulți dinți deschisă.

*

— Am spus că vreau ca *fiecare* soldat care este liber să ajute la stingerea incendiului! Ai grijă să subliniezi asta în telegramă cât de *mult* poți! Și anunță-l pe caporal că, dacă refuză să-și pună soldații la treabă, consecințele vor fi *teribile*, urlă Mulaghesh.

Aflată în biroul ei, Shara tresări. Mulaghesh preluase conducerea birourilor de la parter, dând ordine tuturor telegrafistilor și poruncind soldaților să-și ocupe pozițiile la fiecare intrare. În mod normal, guvernatoarea ar fi făcut asta din birourile ei, dar Ambasada era mult mai aproape.

— Contactează-l pe generalul Noor de la Fortul Sagresha. Trebuie să fie informat despre asta și spune-i că avem nevoie de orice fel de ajutor din partea lui. Să mă informezi imediat ce primești un răspuns, chiar dacă am specificat în mod clar să *nu* mă deranjezi! țipă Mulaghesh.

Shara își masă tâmpilele.

— Pe toate mărire, oare femeia asta poate vorbi mai încet?

Shara era mulțumită că Mulaghesh se ocupa de rezolvarea problemei și cum, practic, asta ținea de jurisdicția guvernatoarei, Shara avea destule motive să nu se amestece.

Dar în sinea ei își dorea ca Mulaghesh și restul oamenilor de acolo să dispară pur și simplu.

Sigrud stătea așezat în colț și își ascutea cuțitul negru – *hârș-hârș*. Sunetul acela ajunsese să-i răsunе Sharei în cap.

— Chiar trebuie să faci asta acum? întrebă ea.

— Pari nervoasă, spuse Sigrud, care începu să-și ascută cuțitul mai încet.

— Aproape c-am fost aruncată în aer.

Sigrud ridică din umeri și scuipă pe lama cuțitului.

— Nu e prima dată, spuse el.

— Și am ars mii de ani de istorie neprețuită! șopti ea neavând curajul să vorbească mai tare.

— Așa, și?

— Și... și n-am făcut atâtea greșeli în toată cariera mea. Și nu-mi place să greșesc. Nu sunt obișnuită să greșesc.

— Este adevărat că nu ne-am mai întâlnit cu o astfel de problemă până acum, spuse Sigrud.

— O problemă? De când am venit în Bulikov nu am făcut decât să dăm cu stângul în dreptul, zise ea și sorbi din ceai ca un marinar care bea whisky.

— Cred că e bine să faci toate greșelile într-o singură operațiune.

— Nu-ți apreciez optimismul. Aproape că regret că am venit aici, zise Shara.

— Aproape?

— Da, aproape. Pentru că... la cât de *afurisită* e operațiunea asta, n-aș fi lăsat pe altcineva din minister să se ocupe de ea. Imaginează-ți ce s-ar fi întâmplat dacă Komalta ar fi fost aici, sau Yusuf.

— Nu știam că cei doi mai trăiesc. Am crezut că au reușit cumva să fie omorâți până acum.

— Exact! exclamă ea, se ridică, apoi se duse la fereastră și o deschise. Am nevoie de aer. E prea mult *zgomot*!

Trase aer în piept, ascultă, apoi se frecă la ochi exasperată.

— Chiar și străzile sunt pline de țipete! Nu există un loc liniștit în tot orașul ăsta bleste... zise ea și se opri. Stai puțin! Cât e ceasul?

Sigrud veni lângă ea la fereastră.

— Târziu. Foarte târziu pentru toate zgomotele astea. Și *sunt* țipete. Nu ai exagerat cu nimic.

— Ce se întâmplă?

Un alt urlat în noapte. Cineva alerga pe stradă țipând ceva neinteligibil.

— Habar n-am! zise Sigrud.

La parter, Mulaghesh urla răspunsul către generalul Noor, subliniind faptul că acela nu fusese un atac direct, pentru că ar fi însemnat o incriminare a siguranței lor, dar că Noor ar trebui să reacționeze ca și cum *ar fi fost* un atac pentru că aveau nevoie *imediat* de ajutorul lui.

Shara deschise larg fereastra. Auzi o bubuitură de undeva de lângă râu. Un nor de praf alb se ridică deasupra acoperișurilor.

— S-a prăbușit o *clădire*? întrebă ea.

Din ce în ce mai mulți oameni alergau pe străzi. La ferestre se aprindeau lumini, ușile se deschideau. Un om întreba fără oprire: „Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?” În cele din urmă, cineva îi răspunse: „Este ceva în apă! Este ceva în râu!”

Shara se uită la Sigrud, dar singurul lucru pe care-l putu spune fu:

— Ce?

Apoi se auzi un strigăt de jos.

— Shara! urlă vocea lui Mulaghesh. Este un idiot aici care vrea să te deranjeze!

Shara și Sigrud dădură năvală la parter, unde îl găsiră pe Pitry stând la intrare alături de un polițist bulikovian foarte nervos.

— Un mesaj de la căpitanul Nesrhev de la Departamentul de Poliție din Bulikov pentru ambasadoarea Thivani, spuse Pitry.

— Scapă de tipul ăsta. Deja sunt în rahat până peste cap, zise Mulaghesh.

— Care este problema? Întrebă Shara încercând în zadar să se calmeze.

— Ăăă... evacuăm toate clădirile și casele de lângă râu. Ambasada este o prioritate, așadar trebuie să părășiți acest loc imediat.

Mulaghesh termină de trimis un alt mesaj, apoi izbucni:

— Ce? Despre ce dracu' vorbești? Nu plecăm nicăieri!

— Ei bine, căpitanul Nesrhev...

— Este un ofițer foarte bun, dar nu-mi poate da ordine! Acesta este pământ saypurian!

— Știm asta, doamnă guvernatoare, dar trebuie *neapărat*... ca dumneavoastră și domnișoara ambasadoare să evacuați clădirea.

— De ce? Întrebă Shara.

— Nu... nu putem spune cu exactitate, spuse ofițerul, care transpira din abundență.

— Are legătură cu ce se întâmplă afară?

Ofițerul încuviință cu reticență.

— Și *ce* se întâmplă afară? Întrebă Shara.

Ofițerul părea că deliberează dacă să le spună sau nu, apoi umerii îi căzură ca și cum ar fi făcut o mărturisire rușinoasă.

— Este ceva în Râul Solda. Ceva mare, spuse el.

— Și?

— Și omoară oameni. Îi înșfacă de pe malurile râului.

Mulaghesh începu să-și maseze fruntea.

— Ah, pe toate mările!

— A venit pe mal și a atacat clădirile. Este... enorm. Nu știm ce e, dar evacuăm fiecare cartier de lângă râu. Și asta include și ambasada, spuse ofițerul.

— Și chestia asta se întâmplă de puțin timp? De câteva ore? Întrebă Shara.

Ofițerul confirmă.

Shara și Sigrud își vorbiră din priviri. Shara întrebă: „De la Depozit?” Iar Sigrud încuviință cu o expresie sumbră: „Bineînțeles!”

— Mulțumim că ne-ați anunțat, domnule ofițer. Vom părăsi bucuroși ambasada. Unde este Nesrhev acum? Întrebă ea.

Își întinse mâna, iar Sigrud îi aruncă haina.

— Urmărește monstrul pe Podul Solda. Dar de ce mă între... zise ofițerul.

— Perfect! spuse Shara și se îmbracă. Ne vom alătura lui.

*

Pereții Podului Solda erau foarte joși, lăsându-i expuși vântului rece, așa că aproape stăteau cât mai ghemuiți ca să se ferească de frig. Shara își dorea să-și fi înfășurat fiecare centimetru al corpului în blănuri și să-și fi protejat picioarele cu un strat de cauciuc. Mulaghesh nu se opriese din înjurat de când plecase de la ambasadă, deși vocea îi tremura acum. Rezemat de perete, căpitanul Nesrhev primea mesaje de la ofițerii lui care erau ascunși prin casele și străzile de pe malul râului. Numai Sigrud stătea în genunchi în bătaia vântului tăios, cu fața neacoperită, și se uita la întinderea înghețată a râului.

Shara trase cu ochiul peste zid. Râul Solda semăna cu un puzzle zimțat, a cărui suprafață de gheață era perforată de cercuri și semicercuri. Pe malul vestic, două clădiri aveau fațadele și pereții distruși. Calcar alb era presărat peste noroi ca niște perluțe de brânză.

— Acolo a atacat? întrebă Shara.

— Da. Nu l-am văzut. Am fost anunțați prea târziu. Este un miracol, zise el oprindu-se brusc, dar Shara îi făcu

semn să continue. Este un *lucru bun* că nu a atacat podul. Sperăm că podul e suficient de rezistent. Și este și singurul mijloc de a traversa râul pe o distanță de șase kilometri, spuse Nesrhev.

— Câți morți? întrebă Mulaghesh.

— Douăzeci și șapte de persoane date dispărute sau moarte. Înșfăcate de pe maluri, trase prin gheață sau luate din case.

— Pe toate mările! Și ce este? întrebă Shara.

— Ni s-a raportat că ar fi un monstru marin cu foarte multe brațe, spuse încet Nesrhev.

Se lăsa liniștea până când Shara digera informația. Nesrhev și ceilalți ofițeri se uitau așteptând să vadă dacă aveau să fie luați în serios.

— Ca un balaur? întrebă ea în cele din urmă.

Nesrhev era încântat că era luat în serios.

— Nu. Ca un... ca un monstru marin. Dar enorm, spuse el.

Shara clătină din cap. „O creatură marină cu foarte multe brațe. Există foarte puține alternative“, își zise ea.

— Deci aveți idee ce dracu' poate fi asta? întrebă Nesrhev.

— Am câteva idei. Dar... ei bine, voi spune doar că, după părerea mea, această creatură încalcă Legile ordinii lumești, spuse Shara privind cum se prăbușeau în râu clădirile distruse de monstru.

Veteranul Nesrhev arăta șocat pentru prima dată.

— Vrei să spui că această creatură este de natură *divină*?

— Poate. Nu tot ce era divin era bun.

— Și ce-ai de gând să faci? Să-l arestezi? întrebă Nesrhev. Sigrud pufni.

Shara se ridică.

— Îl vezi? întrebă ea.

— Văd *ceva*, zise Sigrud aplecându-și capul într-o parte.

Toată lumea se uita peste peretele Podului Solda. La câteva zeci de metri sud de ei, o lumină galbenă slabă pătrunse pe sub gheață spre malul estic al râului.

— Mikhail și Ornost sunt acolo, spuse Nesrhev îngrijorat, chiar în spatele zidului de pe mal.

Lumina galbenă se opri. Apoi se auzi zgomot de gheață spartă. Shara privi uimită cum o gaură imensă apăru în gheață ca și cum cineva ar fi tăiat-o cu un ferăstrău de sub apă.

— Viktor! strigă Nesrhev către unul dintre ofițerii lui. Du-te și spune-le celor doi să plece *imediat* de acolo.

Ofițerul o luă la fugă spre locul unde se aflau cei doi colegi ai lui.

Bucata de gheață tăiată se scufundă ușor în apă. „O creatură îndemânică“, gândi Shara. Ochiul galben se îndreptă spre centrul găurii. Nesrhev scăpă câteva înjurături urâte. Ceva foarte mic și subțire ieși prin gaură și se învârti prin aer ca și cum ar fi mirosit ceva. Apoi alte mici apendice – tentacule? – apărură la marginea găurii din gheață.

Ochiul galben se scufundă. „Se pregătește pentru un salt“, gândi Shara.

Țâșni din apă, aruncând în aer mici bucăți de gheață. Săritura fu atât de puternică, încât stropii ajunseră până la ei.

Nesrhev și ofițerii lui începură să țipe. Mulaghesh își duse mâinile la gură. Shara și Sigrud, obișnuiți deja cu astfel de orori, priviră tăcuți toată scena.

Nu era chiar o meduză, nu era nici un calamar uriaș și nici un crustaceu, ci mai degrabă o combinație a celor trei, lungă de zece metri. O creatură aproape transparentă cu un spate lung și plin de solzi și – poate – un cap cu o față acoperită de numeroase tentacule care erau suficient de lungi ca să atingă și să cerceteze malul, ridicându-se ca sutele de sulițe ale unei falange.

Doi bărbați de pe mal începură să alerge și să țipe. Unul dintre ei se dovedi a fi prea încet. Un tentacul îl apucă și bărbatul începu să se zvârcolească.

— Pe toți zeii, *nu!* zise încet Nesrhev.

Dar un ofițer veni alergând cu o torță aprinsă pe care o aruncă spre celelalte tentacule. Monstrul se opri și asta le oferă polițiștilor timpul necesar să fugă departe de malul râului.

Creatura începu să se urce pe mal și cârâi precum o pasăre. Tentaculele sale începură să cerceteze locul. Monstrul ridică niște pietre pe care le aruncă în ofițerii care fugeau. Niciuna dintre ele nu îl nimeri; cele mai multe țințiră o casă aflată în apropiere. Apoi creatura mai urlă de două ori înainte să se retragă sub gheață și să se ducă în jos pe râu.

— Pe toți zeii! Pe toți zeii! Ce *e* creatura asta? întrebă Nesrhev.

Shara dădu din cap mulțumită că bănuiala ei se adeverise.

— Cred că știu ce *e*, spuse ea și își șterse ochelarii cu eșarfa.

„Cel care așteaptă în locurile întunecate. Cel care îi apucă pe cei nevrednici și îi devorează”, gândi ea.

— Căpitane Nesrhev, cred că tocmai l-am văzut pe legendarul Urav, continuă ea.

Se așternu liniștea.

— *Urav?* *Urav Răzbunătorul?* întrebă un ofițer.

Nesrhev îl lovi furios, ca și cum i-ar fi zis: „Tu în fața cui stai?”

— Nu reacționa așa, căpitane. Este în regulă să recunoști că ai auzit de el. Chiar dacă această mărturisire încalcă Legile ordinii lumești. Aveți circumstanțe atenuante, spuse Shara.

— Credeam că Urav este doar o poveste, zise ezitând un ofițer.

— Nu, nu. Lui Kolkan îi plăcea să-și pună creaturile să-i facă treaba. Urav era cel mai rău, cel mai periculos și probabil favoritul lui, spuse Shara și văzu cum ochiul galben se rotea prin apă examinând probabil malurile în căutare de păcătoși.

„Și pentru Urav, oare cine nu e păcătos?“, își zise Shara.

— Asta e creatura adâncurilor în al cărei stomac sufletele celor damnați îngenunchează sub privirea ei.

— Și atunci ce dracului caută în orașul meu omorând oameni nevinovați? întrebă Nesrhev.

— Nu pot spune cu exactitate, minți Shara.

Își aduse aminte de ceva ce citise în Ghaladesh. După dispariția subită a lui Kolkan, se spune că Urav înnebunise în lipsa creatorului său, iar Jukov a fost nevoit să-l prindă, ademenindu-l într-un urcior plin cu vin făcut din păcatele oamenilor.

„Și dacă povestea asta e adevărată, atunci există un singur loc unde acel urcior ar fi putut fi depozitat“, gândi Shara.

Se învinovăți pentru că declanșase explozia și focul. „Cine știe ce alte ființe am mai eliberat de acolo?“

— Și ce putem face împotriva acestui monstru? întrebă Mulaghesh.

— Ei bine, creaturile zeităților *pot* fi omorâte prin mijloace normale. Fiecare are un punct slab. Uitați-vă la Marea Epurare – a fost făcută cu cuțite, sulite și topoare.

Ofițerii păreau deranjați de faptul că se discutau acolo, cu voce tare, asemenea subiecte ilegale. Unii păreau indignați, iar alții de-a dreptul scandalizați. Shara era fericită că nu le spusese că acum câteva ore ea singură făcuse o astfel de crimă.

— Nu vreau să-mi pun ofițerii în pericol ordonându-le să tragă în chestia asta prin gheață, spuse Nesrhev.

— Săgețile oricum nu vor trece prin gheață, zise Mulaghesh.

— Am putea aștepta să se topească sau am putea aprinde focuri pe ea ca să se topească mai repede și vom vedea apoi ce putem face, spuse Nesrhev.

— Și anume ce? Să atacați monstrul din bărci? Cu sulite? Ca pe o balenă?

Nesrhev rămase pe gânduri. Se uită la ofițerii de lângă el. Nici ei nu păreau foarte încântați de acea idee.

Sigrud mormăi ca și cum ar fi cântărit în minte situația, apoi zise:

— Eu pot să-l omor.

Se așternu liniștea.

Toată lumea se întoarse încet și-l privi.

Shara se uită la el îngrijorată: „Ești sigur că vrei să faci asta?” Dar expresia feței lui Sigrud era imposibil de citit.

— Poftim? *Cum?* întrebă Mulaghesh.

— Este un...

Fața lui Sigrud se crispă ca de fiecare dată când încerca să traducă un cuvânt din dreyling.

— Este un monstru de apă, continuă el. Și am omorât foarte mulți monștri de apă.

— Dar... tu vorbești *serios*? întrebă Nesrhev.

— Am omorât foarte multe creaturi de apă. Aceasta ar fi puțin diferită, spuse Sigrud și se uită atent la Urav, care mai făcea o gaură în gheață. Dar nu *foarte* diferită, continuă el.

— Și de câți oameni ai nevoie? întrebă Nesrhev îngrijorat.

— Nu cred că voi avea nevoie de nimeni, spuse Sigrud scărpînându-și gânditor bărbia.

— Vrei să spui că tu singur poți să omori creatura *asta* divină? întrebă Mulaghesh.

Sigrud se gândi puțin, apoi dădu din cap că da.

— Condițiile sunt favorabile. Râul nu este lat.

— Solda are aproape doi kilometri lățime, zise Nesrhev.

— Dar nu este marea. Nu este oceanul. Cu care sunt eu obișnuit. Și fiind înghețat, e posibil.

— A omorât aproape treizeci de oameni astă-seară. O să fie floare la ureche să te ucidă și pe tine, spuse Nesrhev.

— Poate. Dar, dacă e așa, atunci voi muri, zise Sigrud ridicând din umeri.

Nesrhev și ceilalți polițiști se uitau la el nevenindu-le să creadă.

Shara își dresе vocea.

— Înainte să continuăm această idee, аș dori să știu dacă căpitanul Nesrhev este de acord.

— De ce să fiu eu de acord? Ține de tine dacă omul tău vrea să fie omorât, spuse Nesrhev.

— În ciuda Legilor ordinii lumești, chestia de sub apă este considerată divină de majoritatea Continentului. Este, până la urmă, o creatură legendară importantă în cultura voastră. Face parte din moștenirea voastră. Dacă dorești ca noi să o omorâm – să omorâm ceea ce practic este o legendă vie –, am dori să avem acordul vostru.

— Încercați să vă acoperiți spatele, spuse Nesrhev.

— Poate. Dar Urav este o parte integrantă a unora dintre cele mai prețioase legende ale *voastre*. Noi nu suntem continentali. Pentru unii dintre voi, dacă îl omorâm pe Urav, ar echivala cu distrugerea unei opere de artă.

— Însă avem de-a face cu o operă de artă care e liberă și omoară oameni, spuse Mulaghesh.

— Exact, zise Shara.

Nesrhev făcu o grimasă. În timp ce se chinuia să ia o decizie, trei polițiști veniră împleticindu-se, gâfâind. Unul dintre ei era Viktor, ofițerul care fusese trimis să-i avertizeze pe Mikhail și pe Ornost. Ceilalți doi erau probabil chiar ei. Unul își strângea mâna dreaptă, care era plină de sânge.

— Mikhail este rănit. Chestia aia i-a prins mâna și i-a retezat degetele, spuse Viktor.

Nesrhev se uită la lumina galbenă de sub gheață.

— Duceți-vă imediat la infirmerie, le spuse el celor doi, apoi i se adresă lui Sigrud. Tu de ce ai nevoie?

Sigrud se uită la râu și începu să enumere.

— Am nevoie de șaptezeci de metri de parâmbă, trei bucăți de sfoară, fiecare bucată să fie de treizeci de metri, o lanternă, două lănci, cinci sulite de pescuit puternice și câteva zeci de kilograme de grăsime.

— De... *ce*? întrebă Mulaghesh.

— De grăsime. Grăsime animală. De balenă dacă aveți – dacă nu, de vită sau de porc.

Mulaghesh se uită la Shara, care ridică din umeri: „Nici eu n-am nici cea mai vagă idee”.

— Și mai am nevoie de un foc mare pentru când termin. Pentru că dacă voi face asta cel mai probabil va trebui să fiu dezbrăcat, spuse Sigrud.

*

— Semințe de in, zise Shara și le aruncă în ceaunul cu untură caldă de vită. Troscot de baltă. O împletitură de șase rădăcini. Și cedru.

Se uită la căruciorul plin de ingrediente adus pentru ea de la ambasadă. Se auzeau din nou țipete pe malul râului. Dar le ignoră.

— Sare și argint... continuă ea.

Aruncă o linguriță de argint într-o pungă plină de sare și o amestecă bine.

— Cred că asta va fi de ajuns, spuse ea și le aruncă în ceaun.

Pitry o urmări pe jumătate fascinat, pe jumătate plin de neîncredere.

— Chiar crezi că astea vor avea vreun efect?

— Sper, spuse Shara.

Luă un pumn de praf de rădăcini și le puse în vas.

— Fiecare creatură divină avea aversiune la anumite elemente... Nu suntem siguri dacă asta au *vrut* zeitățile – ca să le dea supușilor lor umani un mod de a se apăra împotriva lor – ori s-a întâmplat așa accidental, lucru pentru care zeitățile nu se puteau niciodată pregăti, poate prin natura lor. Oricum, creaturile divine erau afectate de aceste elemente. Le făceau să se asfixieze, le cauzau erupții care le ardeau pielea, paralazii sau chiar moartea.

— Ca o alergie? întrebă Pitry.

Shara se opri dându-și seama că Pitry tocmai spusese ceva ce istoricii saypurieni se chinuiau să articuleze de zeci de ani.

— Da. Exact.

— Și Urav este alergic la *toate* cheștiile astea?

— Nu știu. Acestea sunt câteva dintre lucrurile care țineau departe creaturile divine. Sper ca măcar câteva să aibă efect, spuse ea și aruncă în vas niște pelin. Cu cât mai multe ingrediente, cu atât mai bine, continuă ea.

Sigrud și polițiștii lui Nesrhev aproape că terminaseră. Trecuseră cu succes parâma peste pod și o legaseră bine. Shara putea observa natura de pescar a lui Sigrud ieșind la iveală în aceste momente. Lega noduri în câteva secunde, ducea pe umeri kilograme de sfoară, se cățăra pe pod ca și cum ar fi avut cârlige în loc de degete. Apoi aruncă cele trei lungimi de sfoară peste pod, iar acestea aterizară cu zgomot pe gheață. Lăsa și celălalt capăt al parâmei, de aproximativ treizeci de metri, să alunece pe gheață. Până atunci, Urav rămăsese indiferent la ce se întâmplase pe pod, străbătând agitat docurile, pe o distanță de doi kilometri în aval, căutându-i pe cei care hotărâseră să nu ia în seamă ordinul de evacuare.

Sigrud se duse la armele care stăteau înfășurate în pânză cerată. Luă o sulită cu vârful gros cât mâna Sharei. Pe spate

avea un inel de fier pe unde se putea lega o sfoară groasă. „Oare pentru ce specie de pește a fost făcută sulița asta?”, se întreabă Shara. Sigrud îi testă flexibilitatea, dădu din cap satisfăcut, îngenuncha și își trecu degetul peste lama lancei.

— Fier bun. Meșteșugar priceput.

— Și n-ai îndoieli în ceea ce privește reușita ideii tale? întreabă Shara.

— Am mai făcut asemenea lucruri. De ce ar fi acesta diferit? întreabă Sigrud.

— Urav nu este precum *mhovostul*.

— Chestia *aia* nici nu a reprezentat vreo problemă.

— Ei bine, nici ca *dornova* din Ahanashtan nu este. Nu e un simplu demon sau vreun pungaș prăpădit pe care-l poți executa ușor.

— Mai rămâne să spui că nu este nici ca dragonul ăla, zise Sigrud.

— Acela a fost un dragon *mic*. În plus, *eu* l-am omorât.

— După ce am făcut eu toată treaba, spuse Sigrud

— Oricât de distractive ar fi isprăvile tale, *aceea* – zise ea arătând cu degetul spre râu – este ființa cel mai aproape de noțiunea de divin din câte s-au văzut în ultimele zeci de ani! spuse Shara.

— Ți-am mai zis, este un monstru de apă. Monștrii de apă sunt toți la fel. Indiferent de cine i-a făcut sau de unde vin.

— Dar ești sigur că vrei să încerci asta *singur*?

— Cu cât stai mai mult pe mare, cu atât înveți mai multe, explică Sigrud. Și cu cât înveți și știi mai multe, cu atât mai mult te va încurca un ajutor. Până la urmă, moartea este o afacere solitară, spuse Sigrud și începu să se dezbrace.

Își scoase haina, cămașa și pantalonii și lăsa să i se vadă lenjeria învechită. Era plin de mușchi, lat în umeri, spate și gât și totuși nu părea masiv, ci zvelt ca un lup. Sigrud era mai degrabă un animal care consuma mai multă energie

încercând să găsească hrană decât reușea să acumuleze mâncând-o.

Se dezbracă și de maiou. Shara îl mai văzuse fără cămașă, dar întotdeauna era șocată când îi vedea cicatricile oribile care îi acopereau spatele și brațele – tăieturi, înjunghieri, lovături de bici, dar știa că cea mai mare cicatrice o avea la mâna dreaptă, ascunsă vederii de mânășă.

Sigrud își scoase și lenjeria intimă.

— Nu *cred* că e necesar să te dezbraci de *tot*...

— Eh, spuse Sigrud și își scoase chiloții fără să se sinchisească.

Shara oftă. Nesrhev și ceilalți ofițeri, toți bulikovieni încrâncenați, se holbau la Sigrud.

Mulaghesh rânji ca un rechin.

— Sunt momente în care îmi iubesc slujba.

Sigrud era complet dezbrăcat. Își păstrase doar cizmele din picioare, teaca cuțitului care era legată de pulpa piciorului drept și mânășă ce-i acoperea mâna dreaptă. Își băgă mâna în ceaun și scoase un pumn cu untură. Se uită ciudat la ingredientele folosite de Shara.

— Doar ca să fim siguri, spuse ea.

Sigrud ridică din umeri și începu să se ungă pe umeri, piept, mâini și picioare.

— Să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor, murmură Mulaghesh.

Shara îi aruncă o privire rece, dar Mulaghesh rânji din nou fără jenă.

La final, Sigrud își unse fața și părul. Arăta ca un primitiv, o creatură sălbatică pe care umanitatea o abandonase cu mult timp în urmă.

— Cred că sunt pregătit, spuse el și se uită la Nesrhev. Încearcă să îți creata lăngă pod, dacă se ajunge la asta.

— Nu știm ce putem face, dar vom încerca, spuse Nesrhev.

— Faceți doar asta. Vreau ca monstrul să se concentreze doar pe mine. Doar pe *mine*, m-auzi?

Nesrhev încuviință.

— Bun!

Sigrud examinează podul ca și cum n-ar fi fost convins că structura acestuia va rezista. Apoi ridică armele și se îndreaptă spre mal.

Mulaghesh îi dădu o lanternă.

— Mult noroc, soldat, spuse ea.

Sigrud clătină din cap absent, de parcă ar fi fost salutat de niște cunoscuți în timpul unei plimbări contemplative. Se opri lângă Shara.

— Dacă *va fi* să mor în seara asta, familia mea... vei avea...?

— Întotdeauna voi avea grijă de familia ta. Știi asta, spuse Shara.

— Dar le vei spune despre... mine? Despre cine am fost?

— Numai dacă este înțelept să fac asta.

— Mulțumesc, spuse el și coborî de pe pod.

— Ascultă, Sigrud, strigă Shara. Dacă e să se ajungă acolo, este foarte puțin probabil ca Urav să te omoare.

— Poftim? spuse privind-o ciudat.

— Este foarte probabil ca oamenii luați de Urav să nu fie morți. S-ar putea să fie într-o situație chiar mai *rea*. Conform *Kolkashavskăi*, în burta lui Urav ești în viață, dar pedepsit, plin de durere, rușine și regret. Sub privirea lui, nimeni nu are speranță.

— Dar cum te privește din burta lui? Întrebă Sigrud.

— Este de natură miraculoasă. Înăuntrul lui Urav este un iad mai special. Și singurul lucru care te poate salva este o rugăciune adresată lui Kolkan.

— Pe care poți să mi-o zici?

— Pe care nimeni nu o mai știe de când Kolkan a dispărut acum aproape trei sute de ani.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că, dacă pare că Urav te va *devora*, zise ea și se uită la cuțitul legat de piciorul lui Sigrud, atunci ar fi înțelept să iei situația în propriile mâini.

El dădu ușor din cap.

— Mulțumesc. Poate ar fi înțelept din partea ta să cobori de pe pod.

— De ce?

— Nimeni nu știe cum se va desfășura o luptă dreaptă.

*

Sub pașii lui Sigrud, gheața suna a gol. Își putea da ușor seama că gheața avea puțin peste jumătate de metru grosime. „Gheața e numai bună pentru sănii și cai”, gândi el.

Merse și tot merse peste râul înghețat. Vântul îi biciuia urechile înghețate. Măinile și picioarele îi străluceau de la milioanele de fulgi de zăpadă lipiți de grăsimea cu care se unsese. În curând se transformă într-un om de zăpadă care înainta pe un câmp gri-albastru pustiu.

Își aminti o scenă asemănătoare. Mergea cu sania pe gheață, copitele cailor o loveau puternic, iar în spatele lui erau Hild și fiicele lui înfolfolite cu un morman de blănuri, toate numai râsete.

„Nu vreau să mă gândesc la asemenea lucruri.”

Sigrud clipi și se concentrează pe frânghiile care atârnav de podul din fața lui. Luminile Bulikovului păreau foarte depărtate, ca și cum acea metropolă întinsă nu era decât un orașel de pe un țărm la mare distanță.

Oare de câte ori văzuse o astfel de scenă pe vremea când era marinar? De zeci de ori? De sute de ori?

„Nu vreau să mă gândesc la asemenea lucruri”, își spuse el din nou. Dar amintirile reveneau dureros ca un ghimpe care iese singur din deget.

Zgomotul valurilor. Zilele fără soare. Focurile de pe plajă.

Își aduse aminte de ultima dată când navigase. Era tânăr și se întorcea acasă dornic să-și revadă familia. Dar când au ancorat pe țărmul dreyling, el și echipajul lui au găsit satele distruse.

„Regele. L-au omorât pe rege și pe toți fiii lui. Dau foc la case și la oraș. Ce putem face?”

Cât de șocat a fost să audă acele lucruri. Nu a înțeles atunci... Nu putea înțelege cum de se întâmplase așa ceva. Și ori de câte ori întreba „Pe toți fiii lui? Pe toți? Ești sigur?”, răspunsul era același. „Dinastia Harkvald nu mai există. Toți regii sunt morți și noi suntem pierduți.”

Gheața trosnea sub picioarele lui. „Lumea e lașă. Nu se schimbă în fața ta, ci așteaptă să te întorci cu spatele”, gândi el.

Sigrud continuă să meargă pe Solda. Grăsimea de pe el se pietrificase. El era alb ca laptele, trosnea, un monstru făcut din ceară. Merse până la parâma care atârna de centrul podului. Când se aflase sus pe el, Podul Solda îi păruse foarte îngust – avea mai puțin de cincisprezece metri lățime. De sub el, îi părea un imens os care se arcuia pe cer.

Își spuse că podul va rezista. Dacă el își făcea treaba bine, podul va rezista.

Auzi apa clipocind. Se uită în dreapta, sub umbra podului, și văzu un cerc perfect tăiat în gheață. Câteva stinghii de lemn erau prinse în gaură și se clătinau de sus în jos. Probabil vreoocioabă, iar cei care fuseseră în ea dispăruseră demult.

În cele din urmă, ajunse la parâma care atârna. Îi făcu o buclă, apoi folosi sfoara să lege bucla bine de tot. Se pricepea foarte bine să facă nodul. Mâinile i se mișcau cu dexteritate.

În timp ce făcea nodul îl asediază din nou amintirile.

Își aducea aminte cum fugise spre casă când auzise știrile. Își aducea aminte cum găsisese casa arsă și părăsită, ferma distrusă.

Își aducea aminte cum dezgropase oasele albe și fragile pierdute în cenușa umedă din dormitorul distrus.

Își aducea aminte cum săpase mormintele în curte. Oasele arse, amestecate, incomplete, un mozaic uman.

Nu-și putuse da seama care erau ale soției și care ale fiicelor. Dar le separase cum știuse el mai bine, apoi le-a îngropat și a plâns.

„Ajunge! Oprește-te!”

Sigrud legă de buclă și celelalte lungimi ale sforii, după care prinse sulițele de capetele rămase libere ale frânghiei. Înfipse sulițele în gheață, fiecare la cincisprezece metri distanță una de cealaltă.

Lăsă lanterna jos, în fața suliței din centru, și cu vârful lancei săpă în gheață patru șanțuri mai adânci, fiecare întâlnindu-se chiar în fața lanternei. Șanțurile astfel trasate păreau a forma o stea imensă. Se așează în locul de întâlnire a liniilor, în pielea goală, pe gheață, cu lancea pe genunchi, și așteptă.

O rață măcănea tristă.

Niște țipete veneau de pe malul estic. Vântul bătea rece.

Deși ar fi vrut să se concentreze, amintirile erau nemi-
loase.

Își aminti de momentul în care aflase că o nouă națiune luase naștere, numită „Republicile Dreyling”. Însă atât numele, cât și titlul de națiune erau doar un paravan. În realitate, erau doar niște pirați corupți și avari.

Îndurerat și furios, Sigrud a ales să lupte ca mulți alții. Și, la fel ca mulți alții, a eșuat și a fost închis în Slondheim, închisoarea de pe stâncă, o soartă mai rea decât moartea, sau cel puțin așa se spunea.

Și era adevărat. Sigrud nu mai știa câți ani stătuse la izolare. Cinci. Zece. Poate mai mulți. Mâncase numai terci și urlase. Dar în parte fusese și vina lui, bineînțeles, pentru că de fiecare dată când era eliberat încerca să omoare pe oricine se apropia de el și de cele mai multe ori reușea. Până la urmă, au decis să nu-i mai ofere asemenea ocazii. Sigrud avea să trăiască în întuneric pentru tot restul vieții lui.

Dar într-o bună zi, vizorul celulei s-a deschis, iar el a zărit o față pe care nu o mai văzuse până atunci. O față de femeie, cu pielea maro și nasul mare, cu piele și ochi negri și cu geam pe față, două bucățele de geam în fața fiecărui ochi. Și toată această uimire a dispărut când vocea i-a zis: „Soția și copiii tăi sunt în viață și în siguranță. I-am localizat. Mă voi întoarce mâine dacă vrei să vorbești cu mine”.

Și vizorul s-a închis. Pașii ei se auzeau îndepărtându-se.

Așa a întâlnit-o Sigrud pe Shara Komayd.

Oare câți ani petrecuse cu ea? Aproape zece? Își zise că nici nu mai conta. Acei ani nu mai aveau nicio însemnătate pentru el.

Sigrud clipi. Pleoapele i se lipeau de la untură. Se gândea la copiii pe care nu-i cunoscuse niciodată, acum tineri în toată firea, și la tânăra femeie care fusese odată soția lui. Se întrebă dacă avea un nou soț și dacă cei mici aveau un nou tată.

Se uită la mâinile lui strălucitoare, pline de cicatrici. Nu și le mai recunoștea.

În depărtare, o lumină galbenă se văzu pe sub gheață.

Sigrud își frecă mâinile și strânse mânerul lancei.

„Este exact cum ar trebui să fie. Frigul. Întunericul și așteptarea morții.”

Așteptă.

*

Lumina galbenă veni aproape, tot mai aproape, cu mișcări grațioase. Sigrud auzi bușituri de sub gheață ca și

cum un orb ar fi lovit cu bastonul lui. „Ascultă vibrațiile ca să-și dea seama ce este deasupra”, gândi Sigrud.

Gheața scârțâi sub el. Lumina galbenă era acum la mai puțin de zece metri. Lumina însăși avea un diametru de aproape o jumătate de metru. „Ca ochiul unui calamar uriaș”, gândi el și își aminti cum demult a mâncat unul care fusese fiert în zeamă de pește. „Și acela chiar s-a luptat.”

Nu putea vedea pe sub gheață, dar auzi ceva lovind la zece metri sau chiar la mai puțin de zece metri de el. Se uită și observă că în jurul lui era decupat un cerc și mai văzu că estimase corect dimensiunile bestiei. Cercul se întretaie cu cele patru șanțuri săpate de el în gheață. Parcă se afla în mijlocul unei imense plăcinte tăiate în opt bucăți.

Se ridică ușor. Gheața se mișcă sub picioarele lui, slăbită de atâtea tăieturi. Scoase sulita și rămase în centrul cercului.

Ceva negru se învârtea sub el. Lumina galbenă era aproape sub picioarele lui.

„Mă întreb dacă voi afla ce gust ai”, gândi Sigrud.

Își pregăti sulita în mâna dreaptă. Și luă o gură de aer. Apoi, cu mult înainte ca arătarea să termine de tăiat gheața, Sigrud ridică lancea în mâna stângă și lovi puternic în jos.

Gheața șubredă se sparse imediat și el ajunsese în apa rece.

Urav – după cum l-a numit Shara – se dădu înapoi, surprins de această intruziune. Sigrud părea foarte mic în comparație cu trupul imens al creaturii, o rândunică zburând în fața unui nor de furtună.

Văzu foarte multe brațe mișcându-se, un ochi strălucitor plin de vinișoare negre și sub el o gură de aproape doi metri diametru dar care nu era deschisă... încă.

Aruncă sulita spre el. Lama zimțată se înfipse adânc în carnea neagră a lui Urav, la câțiva centimetri de ochiul lui mare.

Gura lui Urav se deschise, dar mai degrabă de durere decât ca să atace. Ochiul se răsuci spre Sigrud, dar acesta aruncă lancea și nimeri creatura în gură, scoțându-i dinții, care pluteau strălucitori prin apă ca artificiiile.

Urav se răsuci de durere și furie. Îl apucă pe Sigrud de picioare cu tentaculele, care alunecară din cauza stratului gros de grăsime de pe trupul bărbatului... și ceea ce era mai important, se retraseră repede, ca și cum grăsimea le-ar fi ars. Sigrud putea vedea cum pe pielea neagră se ridicau bășici în locurile unde îl atinseseră.

„Dacă află Shara că micul ei truc a funcționat, nu voi avea liniște cu ea”, gândi el.

Apă se învolbură în jurul lui. Simțea cum un alt tentacul încerca să i se încolăcească de gleznă, dar și acesta aluncă. Urav se concentra. Numeroasele lui tentacule se învâртеbeau așteptând să lovească.

„Afară, să ies afară acum”, gândi Sigrud și întinse mâna stângă, găsi sfoara și se trase afară din apă pe gheață.

Corpul lui era aproape în stare de șoc din cauza schimbării de temperatură, dar se forță să uite acest lucru și se concentra să ajungă cât mai repede la sulita din dreapta. Auzi gheața rupându-se în spatele lui. Se uită și îl văzu pe Urav cum se chinuia să rupă sfoara, în timp ce gheața se crăpa de jur împrejur. Dar sfoara rezista.

Turbat, Urav sări afară, iar sutele de brațe îi trăgeau capul bulbucată înainte. Își întinse un tentacul și îl apucă pe Sigrud de mâna stângă, făcându-i o gaură în mușchi. Bărbatul se împiedică și simți cum era tras. Se luptă, dar tentaculul nu se desprinse chiar dacă sfârâia.

Urav urlă de durere și furie și mușcă din gheață transformând-o în bucățele de zăpadă. „Nu. Nu îți voi da drumul.”

Sigrud lovi tentaculul de două ori cu lancea, suficient cât să-i slăbească strânsoarea. Apoi reuși ușor să se elibereze.

„Binecuvântate fie mărire pentru vacile care mănâncă atât de mult și bine“, gândi el în timp ce alerga.

— Trageți, urlă Nesrhev de sus. Trageți cu tot ce aveți!

Săgețile zburau prin aer și se înfigeau în gheață. Unele se înfipseră în spatele lui Urav. Creatura scoase un țipăt înfiorător și se zvârcoli făcând ca sfoara să sune ca o coardă de chitară.

Sigrud ajunsese la cea de-a doua sulită, dar Urav era atent acum la oamenii aflați pe pod. Tentaculele sale se ridicară precum cobrele și loviră podul. Se auzi un cor de urlete, două trupuri erau aruncate peste pod. „Te rog, să nu fie Shara“, gândi Sigrud.

Un tentacul se răsuci în jos ținând strâns trupul unui ofițer, care fu apoi îndesat în gura creaturii. Gheața pârai sub greutatea ei.

„Nu asta am vrut“, gândi Sigrud.

Alergă cu lancea sub braț și aruncă a doua sulită. Aproape că-l rată, căci monstrul se izbea de frânghie. Totuși, sulita îi pătrunse în spate. Creatura urlă din nou și se întoarse. Ochiul galben se uită la el. Sigrud observă în ultima clipă cum un tentacul venea spre el în viteză, ca un trunchi de copac purtat pe apele unui râu învolburat. Apoi lumea explodează de lumini și stele, iar el izbi gheața și se duse târâș pe spate.

Așteptă un al doilea atac, dar acesta nu veni. Sigrud se ridică gemând și văzu că Urav se încurcase în sfori și rămăsese blocat. Totuși, sfoara primei sulite aruncate se rupsese, deci capcana lui nu avea să reziste.

Sigrud bombăni, își scutură capul și își testă picioarele: erau încă în regulă, mai mult sau mai puțin. Lancea era lângă el, dar se rupsese și arăta ca un topor cu mâner scurt. O ridică și se îndreptă spre cea de-a treia și ultima sulită.

„Fă-l să se încurce în sfori, lasă-l să obosească, apoi omoară-l în bătaie. Taie-i plămânii până când se îneacă cu propriul sânge.“

De pe pod începură să cadă pietre.

„Numai să nu distrugă podul”, gândi el.

Urmări cum Urav lovea în repetate rânduri podul. Din ce în ce mai multe pietre mici cădeau în apă.

Și-ar fi dorit ca Nesrhev să nu fi dat ordinul să se tragă. Și-ar fi dorit ca Urav să-și concentreze atenția doar asupra lui. Numai asupra lui.

„D-asta urăsc să fiu ajutat.”

Loviturile lui Urav distruseseră aproape toată gheața de sub pod. Bucata unde era înfiptă ultima suliță a lui Sigrud se mișca de sus în jos ca pluta unei undițe. Cu un oftat, Sigrud se aruncă în apă – frigul îi lovi capul ca un ciocan –, înotă până la suliță, o luă și se cățăără pe sfoară până ajunse la o bucată de gheață mai groasă.

Membrele îi amorțiră, mâinile și picioarele îl anunțau că nu mai existau. Urav se învârti în jurul sforii și deschise gura să țipe. Sigrud nu ezită și aruncă sulița în cerul gurii monstrului.

Urav începu să urle de durere, se învârti și se răsuci și își descoperi burta neagră și moale ca de meduză.

„Acum”, gândi Sigrud.

Alergă spre el cu lancea în mână, se feri din calea unui tentacul, se aruncă pe gheață și se prinse de picioarele monstrului.

Reuși să treacă de zidul de tentacule și începu să taie fără milă burta creaturii.

Urav țipa, se văita și se zbătea. Sigrud se umplu de sânge negru, corpul lui îl anunța că-i era fie foarte cald, fie foarte frig. Dar continua să taie, să sfâșie.

Își aminti cum își îngropase copiii sau oasele celor despre care crezuse că erau copiii lui.

Continuă să taie.

Își aminti cum, prizonier în celula lui, se uitase în sus și văzuse pătrunzând un firicel de lumină, pe care încercase să-l prindă în mâini.

Continuă să taie.

Își aminti cum de pe puntea unui vas saypurian privea țărmurile patriei sale natale dispărând în zare.

Continuă să taie.

La un moment dat, își dădu seama că țipa.

„Blestem lumea nu pentru că mi-a furat ce era al meu, ci pentru că mi-a spus că nu mi-a fost furat nimic la mult timp după ce lumea m-a făcut un alt om.”

Urav gemea. Tentaculele cedau. Monstrul părea că se dezumflă și căzu pe spate ca un copac negru enorm. Trupul învins al lui Urav era captiv în frânghiile care vibrau.

Sigrud abia conștientiza faptul că de pe pod se auzeau aplauze. Dar putea vedea că organele din interiorul monstrului încă funcționau. „Nu e mort, nu e mort încă.”

Un ochi mare și luminos se ridică printre tentacule. Se apropie să-l vadă mai bine.

Tentaculele prinseră din nou viață. Țâșniră în sus, apucară cel mai slab picior al podului și începură să tragă.

În dreapta, Sigrud văzu cu coada ochiului o umbră ce venea mărindu-se. Apoi o bucată mare de piatră căzu prin gheață, la câțiva metri de el.

— *La dra...!*

Gheața de sub el se ridică precum un balansoar și îl proiectă cincisprezece metri în aer. Apoi tot ce mai simțea erau frigul și apa care-i pătrundeau în gură și în nas și de acolo în plămâni.

„Nu te îneca.”

Aerul ardea în el. Se întoarse și se uită în sus. Cerul era precum un cristal lichid, impenetrabil.

„Nu te îneca.”

Îl putea vedea pe Urav deasupra lui luptându-se cu sfo-rile. Peste monstru era un arc mare și negru, podul.

Sigrud lovi gheața cu picioarele în locul unde găsisese o crăpătură.

Podul ca un arc începu dintr-odată să se dărâme. Prin apă și gheață, Sigrud avu impresia că structura pur și simplu se evaporă, apoi o piatră groasă de cinci metri căzu în apă. Valuri se ridicară și îl ridicară și pe Sigrud.

„Nu te îneca și nu lăsa să fii strivit”, gândi el.

Din ce în ce mai multe pietre cădeau în râu creând unde de șoc ce-l împingeau pe Sigrud sus, tot mai sus.

Suprafața apei era o membrană care-l ținea captiv și nu era sigur dacă putea trece prin ea. Se apucă de ea cu mâinile, deschise gura și... respiră aerul rece.

Sigrud ieși afară din apă și se cățăără pe gheață. În acest loc, departe de pod, gheața era suficient de groasă. Se uită în urmă și văzu că podul nu mai era în picioare, ci se prăbușea în apă provocând valuri imense... Nu-l văzu nici pe Urav.

Slăbit și tremurând de frig, Sigrud căzu în genunchi și privi în jur căutând ceva ce l-ar fi putut salva: un foc, o frânghie, o barcă, orice. Tot ce putea vedea era lumina galbenă care aluneca prin apă spre el, îndepărtând bucățile de gheață ca și cum ar fi fost șervețele de hârtie.

— Ah!

Se uită la mâinile și la picioarele lui și văzu că untura dispăruse, probabil în timpul luptei, lăsându-l fără protecție.

Apoi fu asediat de un furnicar de tentacule, iar în fața lui se deschise o gură mare, tremurătoare – din care lipseau mulți dinți – și el simți cum ceva moale îl împingea de spate înăuntru.

*

Sigrud deschise ochii.

Stătea pe o câmpie neagră întinsă. Cerul de deasupra era la fel de negru. Își putea da seama că se afla pe o câmpie

pentru că la orizont se vedea un ochi mare galben, arzător care arunca o lumină slabă peste nisipurile negre.

O voce spuse: VEI CUNOAȘTE DUREREA.

Sigrud se uită în jurul lui și văzu cadavre uscate și cenușii, din care parcă fusesse scoasă apa. Unul era îmbrăcat în haine de ofițer, altul ținea o undiță. Toate aceste leșuri erau așezate cu fața la ochiul arzător și pe fiecare față, chiar dacă uscată și gri, era întipărită o suferință teribilă.

Apoi văzu că piepturile lor se mișcau ușor, respirând.

Sigrud își dădu seama că „Erau în viață”.

Vocea spuse: VEI CUNOAȘTE DUREREA PENTRU CĂ EȘTI CĂZUT.

Sigrud se uită în jos. Era în continuare gol, în continuare avea cizmele în picioare, cuțitul legat de coapsă și mănuașă în mână dreaptă.

Atinse cuțitul și își aminti spusele Sharei: „Ar fi înțelept să iei situația în *propriile* mâini”.

Vocea spuse: VEI CUNOAȘTE DUREREA PENTRU CĂ EȘTI NECURAT.

Sigrud își scoase cuțitul și se gândi să-l pună pe încheietură, să-și taie venele, dar ceva îl făcu să ezite.

Vocea spuse: VEI CUNOAȘTE DUREREA ȘI PRIN EA VEI AJUNGE DREPT.

El așteptă cu vârful cuțitului în dreptul venelor. Câmpia neagră se amestecă precum vopseaua, formând pereții vechii sale celule din Slondheim, unde zilele întunecate îl storceau de viață puțin câte puțin. „Oare ăsta e iadul miraculos al lui Urav?” Așa părea, dar încă nu lăsă cuțitul jos, nu încă.

În locul ușii celulei era un ochi mare galben. Vocea spuse: VEI CUNOAȘTE DUREREA. VEI CUNOAȘTE SUFERINȚA. VEI FI CURĂȚAT DE PĂCATE.

Sigrud așteptă. Își închipuia că vechile răni, fracturi și lovituri pe care le primise în acel loc vor prinde viață,

facându-l să se târască pe jos în agonie... dar nu se întâmplă nimic.

Vocea, în care acum se simțea o undă de frustrare, zise: VEI CUNOAȘTE DUREREA.

Sigrud se uită în jur având cuțitul încă deasupra venei.

— Bine, spuse el încet. Când?

Vocea nu răspunse.

— Nu este asta iadul? N-ar trebui să sufăr?

Vocea nu răspunse. Apoi zidurile se transformară rapid într-un tablou oribil: se văzu zăcând pe un pat de cuie; atârna deasupra unui vulcan activ; era prins pe fundul mării; se întorcea pe tărâmul Dreyling și vedea fum la orizont. Dar niciuna dintre aceste imagini nu îi provocă durere fizică sau psihică.

— Ce se întâmplă? întrebă el bulversat.

Pereții se schimbă din nou. Se afla din nou pe câmpia neagră, alături de toate acele corpuri arse și de ochiul galben care se uita furios la el. Se întreba dacă nu cumva era imun doar pentru că era dreyling, dar părea puțin probabil.

Apoi simți că palma mâinii drepte îi zvâcnea ușor. Se uită la ea și înțelese.

Vocea spuse: DUREREA ESTE VIITORUL TĂU. PRIN DURERE TE VEI PURIFICA.

— Dar tu nu-mi poți arăta durerea, zise el și începu să tragă de degetele mânușii, pentru că eu știu deja, spuse Sigrud.

Își scoase mânușa.

În centrul palmei era o cicatrice oribilă de culoare roșu-aprins care ar fi semănat cu un stigmat dacă n-ar fi fost atât de adâncă – un cerc cu o balanță în mijloc.

„Mâinile lui Kolkan care așteaptă să cântărească și să judece”, își aminti el.

Sigrud ridică palma în dreptul ochiului mare și galben.

— Am fost atins de către degetul zeului tău și am trăit. Am cunoscut durerea și am dus-o cu mine. O duc și acum.

În fiecare zi. Deci nu mă poţi răni, nu-i așa? Nu-mi poţi arăta ceea ce ştii deja.

Marele ochi îl privea.

Apoi clipi.

Sigrud se apropie de el şi începu să-l înjunghie cu cuţitul.

*

De pe mal, Shara şi Mulaghesh se uitau la locul unde Urav se scufundase.

— Fugiţi! *Fugiţi!* ţipă Nesrhev.

Atât Shara, cât şi Mulaghesh erau ude din cap până-n picioare, fiind nevoite să-l scoată din râu pe Nesrhev, care avea ambele mâini rupte, un picior fracturat şi un început de hipotermie.

— În numele zeilor, *scoateţi-mă de aici!* ţipă el.

Shara îl ignoră şi se uită concentrată la râu, aşteptând ca situaţia să ia o întorsătură neaşteptată: poate Urav va reveni la suprafaţă şi îl va scuipa pe Sigrud, aruncându-l peste apă ca pe o piatră.

Dar nu se auzea decât mişcarea lină a bucăţilor de gheaţă ce pluteau pe apa întunecată.

— Trebuie să plecăm, spuse Mulaghesh.

— Da! Pe toţi zeii, asta *spun* şi eu, ţipă Nesrhev.

— Poftim? zise Shara încet.

— Trebuie să plecăm de aici, repetă Mulaghesh. Chestia aia e furioasă acum. Ştiu că nu vrei să-ţi abandonezi prietenul, dar trebuie să *plecăm*.

Ofiţerii urlau dând ordine dintr-o parte în alta a malurilor, iar Nesrhev ţipa şi se văita. Nimeni nu ştia cum să traverseze Solda. Nu exista nicio autoritate, dar se părea că ofiţerii hotărâseră să arunce benzină pe râu şi să-i dea foc.

— Trebuie să plecăm *neapărat*, spuse Mulaghesh.

Shara făcu o targă din haina ei și, ajutată de guvernatoare, îl puse pe Nesrhev pe ea și începu să-l tragă pe mal. Ceilalți ofițeri duceau la râu un vagon cu butoaie. Nici nu încercară să le descarce sau să le arunce, ci sparseră butoaiile lăsând să se scurgă în apă conținutul lor.

Shara își răscoli mintea în căutarea unei soluții, un șiretlic mistic – o rugăciune pentru Kolkan, un cuvânt din *Jukoshtava* –, dar nu găsi nimic.

Focul se întinse pe râu precum un șarpe. Gheața începu să sfârâie, deveni lucioasă ca marmura și începu să se retragă.

Aproape că ajunseră pe promenadă când pătura de foc se scufundă violent.

— Priviți! țipă Shara.

Focul continua să freamăte și să sfârâie.

— Ah, te rog. Te rog, nu te opri, se văita Nesrhev.

Trupul contorsionat al lui Urav țâșni din apă. Creatura scotea zbierete îngrozitoare și începu să lovească gheața cu numeroasele ei tentacule.

— Focul! Funcționează! urlă cineva.

Dar Shara nu era convinsă. Urav nu părea să reacționeze la *ceva*, ci mai degrabă avea o criză. Își aduse aminte de un bătrân care făcuse un atac cerebral în parc. Bărbatului îi tremurau mâinile și picioarele.

Urlând și gâlgâind, Urav rupse gheața, sări prin lacul de foc, lovi cu brațele sale malul râului, izbi rămășițele podului și în cele din urmă eșuă pe promenadă cu gura sa mare închizându-se și deschizându-se, văitându-se ca un câine speriat.

— Ce dracului se întâmplă? întrebă Mulaghesh.

Urav deschise gura și scoase un țipăt înalt și prelung, apoi un dinte mic negru ieși din burta sa, puțin mai departe de fălcile creaturii.

Nu, nu era un dinte. Era un cuțit.

— Nu! Nu se poate! exclamă Shara.

Urav țipă din nou. Cuțitul se răsuci și începu să taie burta monstrului. Sângele fierbinte țâșni, topind gheața din jur. O mână cu degetele unite ca să formeze o lamă se văzu ieșind prin tăietură.

— *E imposibil așa ceva!* exclamă Mulaghesh.

Scena nu putea fi descrisă decât ca o naștere înfricoșătoare și oribilă: un jet de măruntaie, o avalanșă de intestine rău mirositoare, apoi trupul gras și plin de sânge al lui Sigrud, care ieși prin tăietura din monstrul aflat pe moarte. Bărbatul se prăbuși în patru labe și cu fața în sus, spre stele, după care se răsuci pe-o parte, se așează în patru labe și vomită.

*

Shara era foarte puțin conștientă de aplauzele care se auzeau în depărtare în timp ce alerga spre Sigrud. Fu nevoită să se oprească când ajunse aproape de el, căci putoarea era atât de puternică, încât forma un obstacol aproape de netrecut, dar Shara se luptă cu mirosul și îngenunche lângă Sigrud.

— Cum? țipă ea și îi desprinse delicat de pe ureche o rămășiță din monstru. Cum ai *reușit*? Cum ai reușit să supraviețuiești?

Sigrud se întoarse pe spate și luă o gură mare de aer. Tuși și își băgă degetele în gură, de unde scoase ceva ce semăna cu o țesătură lungă cu franjuri.

— Am avut noroc, spuse el și mai luă o gură de aer. Am fost norocos și prost, adăugă el și aruncă șervețelul peste mormanul de măruntaie.

Ceva se mișcă în trupul mort al lui Urav și din el se scurse ră mai multe măruntaie. Shara îl ridică pe Sigrud înainte ca mizeria să se adune în jurul lor. Observă că bărbatul nu avea mânușa pe mâna dreaptă, ceva ce nu se mai întâmplase până atunci.

Sigrud se uită la Urav.

— Și când te gândești... spuse el și își astupă cu un deget nara dreaptă, apoi suflă sânge negru din nara stângă. Și când te gândești că tot acel *loc* era înăuntrul creaturii!

— Ce era acolo? Chiar era iadul acolo, Sigrud?

Bărbatul îngenunche și începu să tușească. De pe malul râului izbucniră aplauze și aclamații. Shara văzu că nu numai ofițerii se adunaseră să sărbătorească, dar și oamenii normali, bărbații, femeile și copiii ieșiseră din casele lor și se bucurau.

„Of, asta chiar a fost spectacol public?“, gândi Shara.

Din stânga începură să strălucească blițurile. Trei fotografi își montaseră deja trepiedele și își setaseră aparatele foto pentru încă o serie de fotografii.

Și în spatele lor era cineva pe care nu se așteptase să-l vadă.

Vohannes Votrov stătea în spatele mulțimii. Se părea că renunțase la hainele lui ostentative în favoarea unei haine maro-închis și a unei cămăși negre încheiate până la gât. Părea trist și palid și se uita la Shara cu o expresie care inspira desconsiderare, ca și cum ar fi privit o muscă ce se lovea de geamul închis. Îi luă ceva până băgă de seamă că nu mai avea bastonul.

Mulțimea îi ocoli pe Vohannes și pe fotografi, Sigrud și Shara fură înconjurați de un val de aplauze și aclamații. Când își întoarse din nou privirea către fotografi, Shara văzu că Vohannes plecase.

Nu învinuiesc pe nimeni pentru că laudă istoria Saypu-rului – istoria, până la urmă, este o poveste, care, câteodată, e frumoasă. Dar trebuie să ne-o amintim pe toată – cum s-au întâmplat lucrurile de fapt – și să evităm amnezia selectivă. Pentru că Marele Război nu a început cu invadarea Continentului și nici cu moartea Zeităzii Voortya.

Ci, mai degrabă, a început cu o copilă.

Nu îi ştiu numele. Îmi doresc să îl ştiu – merită să fie numită, ținând cont de ceea ce s-a întâmplat cu ea. Dar din evidenţele judecătoreiei ştiu că a trăit alături de părinţii ei la o fermă din provinciile Mahlideshi din Saypur şi mai ştiu că era un copil normal, un copil simplu, pe care natura nu îl înzestraseră cu o mare inteligenţă. La fel ca mulţi copii de vârsta sa, avea o atracţie pentru foc şi probabil că simplitatea ei potenţa această atracţie.

Într-o zi din 1631, a găsit abandonat pe drum un cărucior răsturnat în care se aflau cutii pline de hârtii – şi văzând mormanele de hârtie şi că niciun adult nu era prin preajmă, nu a putut rezista ispitei.

Cu un chibrit, a dat foc pe rând fiecărei pagini.

Dar posesorii căruciorului s-au întors. Erau continentali, taalhavshyani bogaţi care deţineau în zonă mai multe orezării. Şi când au văzut ce făcea copilul, s-au infuriat – pentru că, fără să ştie, fetiţa arsese volume din Taalhavshta, cartea sacră a lui Taalhavras, iar pentru ei acest lucru era un mare păcat.

Au dus-o în faţa magistratului continental local şi au cerut să se facă dreptate în acest caz. Părinţii copilei au implorat îndurare pentru că fata era prostituată şi nu ştia ce face. Oamenii din oraş li s-au alăturat, insistând şi ei ca fata să primească o pedeapsă mică.

Totuşi, continentalii au spus că, dacă un saypurian îndrăzneşte să pună pe foc cuvintele sacre, atunci acel saypurian merita să fie la rândul lui pus pe foc. Şi judecătorul – tot un continental – a fost de acord.

Au ars-o de vie în piaţa oraşului Mahlideshi, în prezenţa locuitorilor. Arhivele judecătoreşti ne spun că au legat-o cu lanţuri de un copac şi au făcut focul sub ea – şi când plângând fata s-a căţărat mai sus pe lanţ ca să scape de foc, ei i-au tăiat mâinile şi picioarele. Dacă a murit din cauza pierderii sângelui sau arsă de vie, nu pot spune.

Nu cred că locuitorii de pe Continent se așteptau ca oamenii să reacționeze așa cum au făcut-o – până la urmă, erau doar niște saypurieni săraci, nu o armată de indivizi puternici. Dar această întâmplare oribilă a făcut ca tot orașul Mahlideshi să se revolte. Au distrus judecătoria și i-au omorât cu pietre pe cei aflați înăuntru, inclusiv pe călăii fetei.

O săptămână și-au sărbătorit libertatea. Și aș dori să spun că Rebeliunea Colonială a început atunci, că Saypurul a fost atât de inspirat de aceste fapte de vitejie, încât Kajul a ajuns la putere și a cucerit Continentul. Dar în următoarea săptămână continentalii s-au întors în forță.

Mahlideshi nu mai apare pe nicio hartă. Este doar o porțiune de pământ ars pe malul mării și un morman de pământ lung de câteva sute de metri – mormântul oamenilor din Mahlideshi.

Dar zvonurile privind măcelul s-au împrăștiat. Ușor-ușor, ura a început să crească printre colonii.

Nu știm foarte multe despre Kaj. Nu știm nici măcar cine a fost mama lui. Dar știm că a trăit în provincia Tohmay, chiar lângă Mahlideshi. Și mai știm că abia după masacru și-a început experimentele care au dus la crearea armei folosite la cucerirea Continentului.

O avalanșă dislocă o piatră mică în ocean. Și prin căi misterioase ale sorții, această pietricică declanșează un tsunami.

Mi-aș dori să nu știu anumite părți din trecut. Mi-aș dori ca ele să nu se fi întâmplat niciodată. Dar trecutul este trecut și cineva trebuie să-l amintească și să vorbească despre el.

Despre istoria pierdută,
profesor Efrem Pangyui, 1682

SALVAREA

— *Probabil câteva fracturi. Cu siguranță vânătași și zgârieturi și mă aștept să fie și câteva oase deranjate. Aș putea spune mai multe dacă pacientul mi-ar permite să îl examinez mai bine, spuse doctorul.*

Întins pe pat și ținând în poală o sticlă de vin din cartofi, Sigrud lăsa să-i scape un mormăit. O jumătate de față îi era roșie, iar cealaltă jumătate, neagră-gri, ca un fruct mucegăit. În lumina pâlpâitoare a lămpilor Ambasadei arăta chiar dezgustător. Îi permisesese doctorului să-i verifice abdomenul și să vadă că se putea mișca. În afară de asta, îi răspunsese mormăind la toate întrebările.

— Nu pare a avea dureri abdominale. Ceea ce este incredibil. Și de asemenea nu sunt semne de degerături – ceea ce e, *de asemenea*, incredibil, spuse doctorul.

— Ce este o *degerătură*? N-am auzit până acum de degerătură, spuse Sigrud.

— Vrei să spui că dreylingii *nu* suferă de degerături?

— Este foarte frig și mai puțin frig, spuse Sigrud.

— Pot să spun că, dacă supraviețuiește după noaptea asta, atunci nu va avea nicio problemă. Aș dori să mai spun că, dacă vrea să trăiască în *continuare*, ar fi bine să le permită profesioniștilor din domeniul medical să-și facă *treaba* și să nu se comporte cu ei de parcă ar fi agresori, îi zise doctorul frustrat Sharei.

Sigrud râse malițios.

— Mulțumesc, domnule doctor. Este suficient, spuse Shara zâmbind.

Doctorul bombăni ceva, făcu o plecăciune în fața Sharei, care îl conduse afară. În fața Ambasadei se bulucea o mare de oameni ce îi urmasse de la râu.

— Am fi foarte recunoscători dacă nu ați vorbi cu nimeni despre cele văzute de dumneavoastră aici în seara asta, îi spuse Shara doctorului.

— Ar fi o încălcare a deontologiei și, mai mult decât atât, la cât de *prost* a mers consultația, n-aș dori să povestesc nimănui așa ceva, zise doctorul, apoi își duse mâna la palărie în semn de salut și plecă.

Cineva din mulțime strigă: „Uite-o!” Porțile se lumina ră de la blițurile camerelor de fotografiat.

Shara se strâmbă și închise ușa. Fotografia era o invenție nouă, descoperită cu mai puțin de zece ani în urmă, dar Shara știa deja că avea s-o urască. „Chestia asta cu tragerea în poză îmi complică și mai mult munca”, gândi ea urcând la etaj.

Angajații Ambasadei o priviră cu cearcăne de oboseală, așteptând permisiunea să plece la culcare.

Mulaghesh coborî scările într-un suflet.

— Incendiul de la Depozit a fost stins, spuse ea bând dintr-o sticlă. Voi închide Ambasada până când vom ști dacă locuitorii acestui oraș vor sau nu să ne omoare pentru că am ucis animalul de companie al zeului lor sau ce dracului o fi fost ăla. Ediliile orașului au decis că se vor ocupa de pod. Eu mă îmbăt și voi dormi aici. Poți să faci față situației.

— Voi putea.

— Și sper c-o să ai *grijă* să ajung în Javrat după ce se termină toată nebunia asta.

— Voi avea! spuse Shara.

Se duse în camera lui Sigrud și se așeză pe pat. Bărbatul își plimba degetul pe gâtul sticlei.

— Sigur te simți bine?

— Cred. Am trecut peste altele și mai rele, zise el.

— Sigur?

Sigrud clătină din cap, căzut pe gânduri.

— Și cum ai supraviețuit?

El se gândi, apoi ridică mâna dreaptă bandajată. Scoase bandajul și lăsă să se vadă cicatricea roșie ce semăna cu o balanță.

— Cu asta.

— Dar asta nu e... *binecuvântarea* lui Kolkan, spuse Shara.

— Probabil că nu e. Dar poate că a fi pedepsit de Kolkan și a fi binecuvântat de el este unul și același lucru, zise Sigrud.

Shara și-l aminti pe Efrem citind din cartea lui Olvos – *Cartea Lotusului Roșu* – și spuse cu voce tare: „Zeitățile nu se înțelegeau pe ele însele – la fel cum nici noi nu ne înțelegem pe noi înșine –, iar faptele lor neintenționate spun deseori mai multe despre aceste zeități decât cele intenționate”.

Sigrud se uită la palma lui dreaptă. Ochii îi străluceau prin pleoapele umflate ca spatele moale al unui gândac. Clipi, iar Shara își dădu seama că era beat.

— Știi cum m-am ales cu asta?

— Oarecum. Știu că este o cicatrice de la Degetul lui Kolkan.

El încuviință. Și se lăsă liniștea.

— Știam că o ai. Știam ce e. Dar n-am putut să te întreb, spuse ea.

— Înțelept. Cicatricile sunt ferestre către durere – e bine să le lași în pace. Nu știu cum și de unde l-au adus în Slondheim. Un instrument atât de rar și atât de puternic, chiar dacă arăta ca o mărgea – o mărgea gri ce avea pe ea un mic semn ca o balanță. Au fost nevoiți să o care într-o cutie, căptușită cu un fel de pânză.

— Probabil lână gri, spuse Shara. Avea o semnificație aparte pentru kolkashtani.

— Dacă spui tu... Oricum. Noi eram nouă. Ne țineau pe toți în aceeași celulă. Beam apă ruginită de la o țeavă care picura, ne făceam nevoile într-un colț și eram flămânzi. Nu mai mâncaserăm de atâta vreme. Nu știu de cât timp ne înfometau. Într-o zi, gardienii au venit la noi cu această piatră în cutie și cu un *pui întreg* pe farfurie și ne-au spus: „Dacă vreunul dintre voi e în stare să țină pietricica asta în mână timp de un minut, vă vom lăsa să mâncați”. Și toți s-au bulucit să încerce, să facă ce au spus gardienii, dar eu nu, pentru că-i cunoșteam. În Slondheim se jucau cu noi. Ne făceau să ne batem între noi, să ne omorâm. Și am știut că nu era de bine. Primul bărbat a încercat să ridice pietricica și imediat după ce a ridicat-o a început să țipe. Mâna lui sângera ca și cum ar fi fost tăiată. Când a scăpat-o pe jos a părut că un *bolovan* a lovit podeaua și gardienii toți râdeau și spuneau „ridic-o, ridic-o”, dar omul nu a putut. Ca și cum cântărea mii de tone. Gardienii au ridicat-o cu ajutorul pânzei gri. Nu înțelegeam ce era, dar știam că ne era foame și am vrut să încercăm din nou doar ca să mâncăm puțin. Și nu a reușit niciunul. Unii au ținut-o douăzeci de secunde. Alții treizeci. Râuri de sânge curgeau din mâinile lor. Piatra le-a făcut răni îngrozitoare. Și toți scăpau pietricica. Acest mic Deget al lui Kolkan, continuă el și mai luă o înghițitură de vin. Apoi am încercat eu. Dar înainte să o ridic m-am gândit... m-am gândit la ce pierdusem. Nu știam atunci că familia mea supraviețuise. Am crezut că muriseră toți. Și mă simțeam și eu mort. Chestia aia din inima mea care mă făcea să merg mai departe, să trăiesc, acel foc, era stins de mult. Și *acum* este stins. Și... mi-am *dorit* ca această piatră să mă strivească. Înțelegi? Mi-am *dorit* această durere. Așa că am ridicat-o. Și am ținut-o în mână, spuse el și își întoarse palma ca și cum piatra ar fi fost încă

acolo. Şi acum o mai simt. Mă simt ca şi cum aş ţine-o şi acum. Le-am văzut feţele, tatălui meu, ale copiilor mei, a soţiei mele. Şi am ţinut-o. Nu ca să mănânc. Ci ca să *mor*.

Îşi strânse pumnul şi continuă:

— Dar am mâncat. Am ţinut Degetul lui Kolkan nu un minut, ci trei minute. Apoi, nemulţumiţi, mi-au luat piatra şi mi-au zis: „Poţi mânca pentru că ai câştigat. Dar înainte să faci asta trebuie să te decizi – mănânci puiul singur sau îl împarţi cu colegii tăi de celulă”. Şi toţi s-au uitat lung la mine – ca nişte fantome, slabi, palizi şi flămânzi, păreau să se evapore sub ochii mei. N-am stat pe gânduri nici măcar o secundă. Gardienii m-au dus într-o celulă diferită şi am mâncat tot puiul şi am dormit. Nici n-a trecut o săptămână şi-au început să scoată cadavre din vechea mea celulă, spuse el şi începu să-şi bandajeze mâna şi să-şi maseze palma. Poate că zeităţile au creat multe iaduri, dar ele nu se compară cu cele pe care şi le-au făcut oamenii, spuse Sigrud.

*

— Eşti sigură că n-o să te răzgândeşti? întrebă o voce.

— Sunt sigură că nu am fost *lăsată* să mă gândesc. Consiliul tău nenorocit nu mi-a oferit nicio şansă, răspunse Mulaghesh.

— Dar ei nici nu pot *vota*, spuse vocea. Nu s-a întrunit cvorumul. Trebuia doar să-ţi exerciţi puterea, Turyin!

— Of, pe toate mărire! zise Mulaghesh beată. Oare nu mi-am exercitat puterea destul în seara asta? Eu fac cum mi se spune şi ei mi-au zis foarte clar *să mă duc dracului*.

Shara intră în bucătărie şi-l văzu pe Vohannes Votrov. Era îmbrăcat cu obişnuita lui haină de blană albă şi stătea în faţa lui Mulaghesh, care-l privea prin paharul de whisky. Votrov bătea nervos cu bastonul în călcâiul cizmei.

— Parcă trebuia să închidem ambasada și să nu lăsăm pe nimeni să intre, *mai ales* nu pe el, spuse Shara.

Vohannes se întoarse spre ea și rânji.

— Aaa! Uite-o pe războinica victorioasă, tocmai ce a sosit de la luptă. Ce noapte extraordinară ai avut!

— Vo, sincer, n-am chef de *farmece*le tale. Cum ai reușit să intri?

— Prin *farmece*le mele, bineînțeles. Te rog, ajută-mă. Trebuie s-o convingi pe guvernatoarea Mulaghesh aici de față să se *ridice*. Lăsăm să ne scape printre degete o oportunitate fabuloasă!

— Nu-mi ridic fundul de pe scaunul ăsta nici măcar un milimetru. Nu în seara asta, spuse Mulaghesh.

— Dar orașul este distrus! Cele două jumătăți ale orașului pot comunica doar ocolind zidurile! Și știu că Bulikovul nu are resursele necesare să înceapă reconstrucția podului.

— Dar oare nu deții tu toate companiile de construcții din oraș? Întrebă Shara.

— Ei bine, da. Dar în timp ce companiile mele abia *ar începe* să facă progrese, asta nu se poate compara cu forța exercitată de guvernatorul polisului sau de guvernatorul regional.

— Și de ce am vrea să facem asta?

— Nu credeți că ați avea ceva de câștigat dacă soarta Bulikovului ar depinde de cât de repede veți reconstrui podul?

— Și am fi nevoiți să lucrăm doar cu companiile *tale*, spuse Mulaghesh.

— Doar un mic bonus.

— Doar un bonus, spuse Mulaghesh.

— Zeci de oameni au murit în seara asta, Vo. Știu că ai de îndeplinit o misiune și o agendă, dar nu poți arăta și tu măcar un dram de decență? N-ar trebui să-ți plângi compatrioții?

Vohannes râse forțat.

— Nu-mi place să fiu eu acela care-ți spune astea, domnișoară *ambasadoare*, dar acesta nu este primul dezastru din Bulikov. Ce zici atunci de strada Oshkev, care *s-a surpat* din cauza unei găuri de pe vremea Marii Dispariții și a luat cu ea două clădiri și o școală? Am plâns și atunci, dar la ce ne-a folosit? Ce zici de Compania Continentală de Gaz, care a încercat să instaleze o conductă în cartierul Solda și a provocat un incendiu care a durat șase zile? Am plâns și atunci, dar la ce bun?

Shara se uită la Mulaghesh, care ridică din umeri: „Nu, nu inventează”.

— Dezastrul este numitorul comun al locuitorilor din Bulikov, domnișoară *ambasadoare*. Plânsul și decența sunt doar decorațiuni pe care le putem agăța de adevărata problemă. Bulikovul avea nevoie disperată de ajutor și de reconstrucție. Reconstrucție *reală*, pe care nu o putem face noi singuri.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să zic asta, spuse Shara și se așează frecându-se din nou la ochi. Dar podul abia s-a dărâmat. Trebuie să începem deja să complotăm? Și ce legătură are Consiliul?

— Edilii orașului s-au întâlnit într-o ședință de urgență pentru a discuta ce e de făcut. După ce am decis planurile de căutare și salvare, eu am vrut să votăm ca Saypurul să vină să ne ajute la reconstrucție. Până la urmă, au votat împotriva propunerii mele, dar n-au oferit un alt plan de acțiune. Însă votul nu este legitim deoarece Wiclov a dispărut, spuse Vohannes.

Shara bătu darabana pe masă.

— A fost...

— Ceea ce e ciudat, nu-i așa? Nimeni nu l-a mai văzut de aproape o săptămână, de când a stat la porțile Ambasadei și a urlat la voi.

„Deși Sigrud l-a văzut ducând-o pe Torskeny la *mhovost* înainte să dispară pe o alee“, gândi ea, apoi se uită cu o privire încrețită spre Mulaghesh căutând ajutor.

— Te rog, nu mă face să mă ridic, imploră Mulaghesh.

— N-o să te fac să te ridici. Nu în seara asta. Vo, problema *trebuie* să aștepte până mâine-dimineață.

— Trebuie să bați fierul cât e cald, zise Vohannes.

— Nu decid eu politicile publice.

— Dar ai mulți prieteni aflați în poziții importante, nu-i așa?

— A căror prietenie este testată chiar acum sau *va fi* testată de ce s-a întâmplat în seara asta. Vo, tu habar n-ai ce s-a întâmplat în ultimele câteva ore. Îți spun asta cu deplină încredere, dar am *pierdut* foarte multe. Și tot nu am ajuns să ne dăm seama cine ne sunt dușmanii sau ce planuri au. Nu e momentul pentru planuri mărețe. În seara asta vom lăsa lucrurile așa cum sunt.

— Cu siguranță, politica asta a dus la apariția Restauratorilor și va fi cauza tuturor problemelor care vor apărea de acum înainte. Acest oraș fierbe în suc propriu. Fiecare dezastru este o oportunitate, Shara! Profită cât poți de dezastrul ăsta.

— Am suferit prea multe pierderi în seara aceasta. Nu mă vrei în echipa ta, Vo. Până dimineață e posibil să nu mai am o carieră.

— Mă îndoiesc. *Mai ales* acum, când toți bărbații, toate femeile și toți copiii din Bulikov vă consideră eroi.

Așezate pe scaune, Mulaghesh și Shara clătinau calme din cap. Apoi, vorbele lui Vohannes le făcură să tresară.

— C... ce?

— Cum adică ce?

— Explică, te rog, spuse Mulaghesh.

— Ah. *Chiar* nu v-ați dat seama? Mulțimea de afară. Chiar credeți că sunt furioși și încearcă să dărâme porțile?

Nu! Sunt *uimiți*! Ați masacrat un monstru în fața unui oraș terifiat. Este... ei bine, așa se nasc legende.

— Dar era o creatură divină. Această țară obișnuia să *venereze* astfel de monștri!

— Cu accent pe *obișnuia*. Asta se întâmpla acum trei sute de ani! Acum, acel monstru voia să ne *omoare*!

— Dar... dar meritul îi aparține aproape în totalitate lui Sigrud!

Vohannes ridică din umeri.

— Meritele s-au împărțit. Edilii au fost neputincioși. Este posibil ca tu să fii primul saypurian din istoria orașului care va fi decorat cu o medalie bulikoviană. Și dacă tu sau oricine din Ghaladesh ar încerca, Saypurul ar veni aici, ar reconstrui podul și ar fi considerat adevăratul salvator!

Shara și Mulaghesh erau uluite.

Vohannes scoase o țigară dintr-o cutie mică de argint și o puse în suport.

— Dar să sperăm că nu vor afla cine ești *cu adevărat*. Știind istoria familiei tale, s-ar face legături foarte urâte, nu-i așa?

*

Shara bea. I se părea potrivit să facă asta: era un soldat printre soldați și sărbătorea supraviețuirea lor în contextul în care atât de mulți pieriseră. Vinul se combinase cu oboseala, Vohannes li se alăturase ei și lui Mulaghesh, iar seara aceea în care avuseseră nervii întinși și trecuseră prin traume oribile ajunse să semene cu una dintre nopțile din cămin, când stăteau treji alături de colegii lor, sporovăind și ignorând cu grație lumea nebună de afară.

„Ce sentiment minunat era să te simți obișnuit”, gândi Shara.

Mulaghesh sforăia în scaunul ei în orele vineții de dinaintea răsăritului. Vohannes o ajută pe Shara să urce scăările.

Ea se opri să respire lângă ferestrele largi de pe palier. Stelele se odihneau pe o pătură moale de nori violeți, susținuți de zidurile și de clădirile înalte ale Bulikovului. Era atât de teatral, că putea fi opera unui pictor sentimental și lipsit de tact.

Vohannes se apropie de ea șchiopătând. Părea dintr-odată foarte fragil.

— Îmi...

Shara știa că era pe punctul de a spune ceva ce va regreta mai târziu, dar era prea beată ca să se poată abține:

— Îmi pare rău că te-ai accidentat, Vo, spuse ea.

— Așa stau lucrurile, spuse el încet.

Vohannes nu lăsa să se vadă dacă știa sau nu că Shara cunoștea circumstanțele în care se accidentase.

— Singura mea rugămintă este să mă ajuți să schimb lucrurile, continuă el.

Când în cele din urmă ajunseră în camera ei, Shara se așeză pe pat și își prinse capul cu mâinile. Camera se învârtea și se clătina precum puntea unui vapor.

— A trecut ceva timp de când n-am mai fost în camera unei femei, spuse vocea lui Vohannes în întuneric.

— Tu și Ivanya?

— Nu e... chiar așa, zise el dând din cap.

Ea se lăsa pe spate. Vohannes zâmbi în colțul gurii și se așeză lângă ea sprijinit pe o mână, astfel încât stătea deasupra ei, iar coapsele li se atingeau.

Shara clipi surprinsă.

— Nu credeam că te interesează așa ceva, spuse Shara.

— Ei bine, nu e... *nici* așa.

Ea zâmbi trist. „Săracul Vo. Scindat întotdeauna între două lumi”, gândi ea.

— Nu-ți provoc dezgust?

— De ce să-mi provoci dezgust?

— Pentru că nu fac ce vrei tu. Nu vă ajut nici pe tine, nici Bulikovul, nici Continentul. Sunt dușmanul tău, obstacolul ce-ți stă în cale.

— *Politicile* voastre sunt dușmanul meu, oftă el. Într-o bună zi te voi face să te răzgândești. Poate chiar în seara asta.

— Nu fi ridicol. Oare toți magnații ca tine vor să profite de femeile bete?

— Hm. Știi că atunci când m-am întors umblau zvonuri că am o iubită saypuriană? Am fost înjurat. Și cred că și invidiat în același timp. Dar vorbele lor nu m-au afectat. Am fost atras de tine nu pentru că mă atrăgea ideea unei relații exotice – am fost atras de tine pentru persoana care erai.

„Nu are niciun drept să fie atât de drăguț”, gândi Shara.

— Dacă nu mă vrei aici, spune *nu* și voi pleca.

— Întotdeauna crezi dileme atât de diferite, oftă ea teatral.

El o sărută pe gât, iar barba lui o gădilă.

— Hm. Ei bine...

Shara se întinse, prinse colțul cuverturii și o dădu la o parte.

— Cred că, zise ea abținându-se să râdă atunci când el îi sărută clavicula, ai putea să te faci comod.

— Cine sunt eu să nu-i ofer unui ambasador tot ceea ce dorește? spuse el și își scoase haina albă de blană.

„Oare întâlnirea Consiliului era atât de importantă de a trebuit să se schimbe?”, gândi ea. Dar probabil că gândise cu voce tare, pentru că Vohannes se uită la ea și spuse:

— Nu m-am schimbat, am purtat hainele toată noaptea.

Shara încercă să-și concentreze atenția asupra unui gând – „Chestia asta nu e în regulă” –, dar el începu să se descheie la cămașă, iar în mintea ei se derulau mai multe lucruri în același timp.

*

— Cum vrei să mă așez?

— Cum *vrei* tu.

— Adică... din cauza șoldului tău.

— Ah. Da... Corect.

— Așa. Așa e bine?

— Este bine. Este foarte bine. Daaa!

„Nu e o idee bună”, gândi Shara, dar încercă să ignore ceea ce-i spunea conștiința și să se lase pradă acelei mici plăceri. Dar nu putu.

— Vo...

— Da?

— Te... simți bine?

— Da.

— Ești sigur?

— Da.

— Întreb pentru că...

— Știu! Știu... ai... ai băut prea mult vin.

— Ești *sigur* că nu te doare?

— Da! E în regulă... E... în regulă.

— Poate dacă mă lași să mă mut aici... E mai bine?

— Este.

Vohannes părea mai mult hotărât decât pasional.

— Este... continuă el.

— Da?

— Asta...

— ...da?

— N-ar trebui să fie atât de... greu.

— Vo... Dacă nu *vrei*.

— *Vreau*.

— Știu. Dar... dar nu trebuie să o spui ca și cum trebuie...

— Sunt doar... Sunt... *La dracu'*! zise el și se prăbuși lângă ea.

În camera întunecată, minutele se scurgeau. Ea se întrebă dacă bărbatul adormise.

— Îmi pare rău, spuse el încet.

— Să nu-ți pară.

— Cred că nu mai sunt bărbatul de odinioară.

— Nimeni nu-ți cere asta.

Respirația lui se auzea precipitat, iar Shara bănuia că plângea.

— Lumea în care trăim este un creuzet în care luăm formă cu fiecare ardere, șopti el.

— *Kolkashavska?* întrebă ea recunoscând cuvintele.

— Poate Volka avea dreptate. Odată ce ești un kolkash-tan... spuse el râzând amar.

Apoi se lăsă liniștea.

Shara se întrebă ce fel de bărbat se gândește la fratele lui atunci când stă dezbrăcat lângă o femeie în pat. Niciunul nu mai putu să adoarmă.

*

Shara se trezi greu, chinându-se să răzbată printre apele negre și alunecoase ale mahmurelii. obrazul ei simțea perna ca pe un șmirghel; scoase afară din pătură, mâinile îi erau foarte reci, în timp ce picioarele bine învelite îi erau transpirate.

O voce urlă la ea:

— Trezește-te! *Trezește-te!*

Cineva îi ridică perna de pe cap, iar lumina dimineții o asaltă.

— Trezește-te și *ridică-te!* spuse vocea lui Mulaghesh.

Shara se întoarse pe partea cealaltă. Guvernatoarea stătea în fața patului. Ținea în mână ziarul de dimineață de parcă ar fi fost capul tăiat al vreunui inamic.

— Ce e? *Ce e?* întrebă Shara, care, din fericire, încă mai avea lenjeria intimă pe ea. Vohannes plecase demult. Ea se întrebă dacă plecase rușinat și se simțea rănită la gândul că el o putea desconsidera.

— Citește asta, spuse Mulaghesh și îi arătă un articol încețoșat.

— Ce vrei să fac...?

— Citește! Citește!

Shara își căută ochelarii printre perne. După ce îi puse la ochi, văzu pe prima pagină a ziarului poza ei în alb și negru. Fotografia o înfățișa stând pe malul Soldei. În spatele ei era Urav mort, iar la picioarele ei era Sigrud, plin de sânge, cu fața acoperită de o perdea de păr unsuros. Era, în opinia ei, cea mai frumoasă fotografie cu ea din câte îi fuseseră vreodată făcute. Era surprinsă într-o postură regală, vântul îi sufla prin păr în spate, făcându-l să pară un râu lin și negru ca abanosul.

Uimirea îi dispăru când începu să citească articolul.

BULIKOVUL SALVAT!

Cartierele centrale ale Bulikovului au fost terorizate aseară de un atac neașteptat, inexplicabil și terifiant care a avut drept punct de plecare Râul Solda. A fost confirmat faptul că o creatură imensă de natură acvatică (natura creaturii obligă ziarul să se refere la ea folosind cuvântul „creatură” întrucât, dacă am fi și mai exacți, am putea suporta consecințe de ordin penal) a înotat în sus pe Solda, a spart gheața și i-a tras în râu pe oamenii aflați pe promenadă.

Mărimea și greutatea acestei creaturi au fost atât de mari, încât a reușit să dărâme câteva clădiri aflate pe malul râului înainte ca autoritățile să poată interveni. Douăzeci și șapte de cetățeni și-au pierdut viața, conform statisticilor, iar începând cu ora 4 dimineața informațiile continuă să apară. Puține cadavre au fost recuperate.

Departamentul de Poliție din Bulikov a reușit să întreprindă un atac menit să captureze sau să ucidă creatura, dar acest lucru a dus la distrugerea de către aceasta a Podului Solda. Șase ofițeri au fost uciși și alți nouă au fost răniți, inclusiv căpitanul Miklav Nesrhev. În această dimineață,

starea căpitanului Nesrhev este stabilă, iar el se află sub îngrijirile medicilor de la Spitalul Casa celor Șapte Surori.

Finalul poate fi considerat cel mai surprinzător element din toată povestea, deoarece creatura a fost în final doborâtă de un erou neobișnuit pentru Bulikov. Ni s-a divulgat faptul că noua numire în cadrul Ambasadei Saypurului, Ashara Thivani, este, de fapt, Ashara Komayd, nepoata ministrului Afacerilor Externe din Saypur, Vinya Komayd, și stră-strănepoata controversatului general Avshakta și Komayd, ultimul și abominabilul Kaj al Saypurului. Sursele noastre ne-au confirmat că eforturile și planurile ei au dus la uciderea creaturii.

„Ambasadoarea și asociații ei au identificat natura acestei creaturi și au stabilit metoda prin care să o imobilizăm și să o omorâm”, ne-a declarat o sursă din conducerea orașului, care a dorit să-și păstreze anonimatul. „Fără ajutorul ei, zeci sau chiar sute de cetățeni ai Bulikovului puteau să moară.”

Mai mulți polițiști au laudat comportamentul ambasadoarei în timpul atacului. „Noi am încercat să evacuăm Ambasada, dar ea a insistat să vină și să ne ajute”, a declarat Viktor Povroy, sergent în poliție. „Ea și colegii ei au venit imediat cu planul. N-am fost niciodată martorul punerii în aplicare cu atâta rapiditate a unui plan extrem de îndrăzneț.”

Ambasadoarea și guvernatoarea polisului Bulikov, Turyin Mulaghesh, sunt de asemenea creditate cu salvarea vieții căpitanului Nesrhev. „Fără ele s-ar fi înecat sau ar fi înghețat”, a declarat Povroy.

Totuși, rămân fără răspuns mai multe întrebări. De ce și-a ascuns identitatea domnișoara ambasadoare? De ce a fost atât de dornică să se lupte cu o asemenea creatură? Și ce înseamnă pentru Bulikov să aibă din nou un membru al familiei Komayd într-o poziție de putere?

La ora publicării acestui articol, Ambasada nu dăduse încă publicității un comunicat oficial.

Shara se uită la ziar, dorind cu ardoare ca acele cuvinte să înceapă să danseze și să se rearanjeze într-o cu totul altă poveste.

— Ah, nu! șopti ea.

Să fii demascat. Să fii cunoscut de către dușman, să existe un dosar cu numele tău făcut undeva într-un departament letal, *asta* era una. Toți agenții erau pregătiți pentru *așa* ceva.

Dar să-ți găsești numele și povestea pe prima pagină a ziarului, să fii cunoscut nu numai în dosarele secrete ale guvernelor, ci și în localuri și la dineuri și în casele tuturor, *asta* era deja îngrozitor, de-a dreptul îngrozitor.

— Nu. Nu. Nu se poate întâmpla asta, spuse Shara.

— Da, răspunse Mulaghesh.

— Iar așa e... e...

— *The Continental Herald*.

— Deci nu este distribuit doar în Bulikov, ci...

— Pe tot Continentul, spuse Mulaghesh. Da.

Shara simți că se prăbușește cerul pe ea.

— Ah, nu, nu, *nu!*

— Îți cunoștea adevărata identitate? întrebă Mulaghesh.

— Tu, Sigrud, Vo... Câțiva angajați de aici suspectează că nu sunt cine pretind că sunt, dar e cale lungă de aici până la...

— Stră-strănepoata Kajului, spuse Mulaghesh. Da. La dracu'! *Eu* nu am spus nimic. Eu nu vorbesc niciodată cu presa.

— Și nici Sigrud. Deci... spuse Shara.

Acum se gândi la posibilități.

Vinya, poate? Shara nu mai știa ce să creadă despre mătușa ei. Era aproape sigură că Vinya fusese compromisă cumva, dar, pentru ea, cu certitudine această compromitere era una *politică*, cedând din putere numai ca să primească și mai multă. Iar din punct de vedere politic, acest lucru ar avea consecințe extrem de nefaste.

Se străduia să elimine din variante, din idei, încercând să evite ceea ce simțea tot mai acut că era singura concluzie.

— Nu poate fi decât Vohannes, spuse Shara în cele din urmă.

— Bine. Dar *de ce*?

— Nu știu încă. Dar pare a fi singura variantă, spuse Shara.

Oare era o răzbunare meschină pentru seara trecută? Nu părea probabil. Sau poate o pedepsea pentru că refuzase să intervină în Bulikov?

— Oare încearcă să se folosească de mine pentru a atrage atenția Ghaladeshului? spuse ea cu voce tare.

— Și cum îl ajută faptul că te demască? întrebă Mulaghesh.

— Ei bine... Creează o poveste fantastică, nu-i așa? Străstrănepoata Kajului vine și salvează Bulikovul. Stârnește agitație printre oameni... și această atenție este bine-venită în domeniul geopoliticii. Ar face ca toată lumea să fie cu ochii pe Bulikov și atunci el ar intra în lumina reflectoarelor. L-ai cunoscut. Tot ce are nevoie Vo este să fie în centrul atenției.

— Da, dar... dar asta *trebuie* să fie cea mai proastă metodă de a împinge Ghaladeshul să reacționeze! Corect?

Shara nu era în totalitate de acord, dar nici în dezacord. Și își aminti ce mormăise Vo cu o seară înainte. „Odată ce ai fost un kolkashtan...”

Nu putea să nu se gândească la faptul că îi scăpase ceva. Dar, oricare ar fi fost cauza, știa că nu mai putea să aibă încredere în Vo și se considera o proastă că avusese încredere în el în primul rând. Fusesse o greșeală să colaboreze cu o persoană atât de pasionată, de ruptă, de divizată.

De undeva din apropiere se auzi cineva dregându-și vocea.

Mulaghesh se uită pe fereastră.

— Ce-a fost asta?

Dar Shara cunoștea foarte bine acel sunet, îl auzise de atâtea ori în copilăria ei, două treimi nerăbdare, o treime aer de superioritate.

— Nu e nimic afară, cu excepția mulțimii adunate. Nu mi s-a părut, nu-i așa? spuse Mulaghesh privind pe geam.

Shara se uită la fereastra cu obloanele trase de lângă biroul ei. Geamul din stânga jos strălucea ciudat și reflexia era puțin deformată.

— Doamnă guvernatoare, vă rog să mă scuzați un moment.

— O să ți se facă rău?

— Probabil. Am nevoie să... mă adun.

— Voi fi jos, dar nu voi aștepta mult timp. Sunt foarte multe lucruri de rezolvat și trebuie să mă întorc imediat la sediul meu, spuse Mulaghesh.

— Înțeleg.

Ușa biroului se închise în urma lui Mulaghesh. Shara ajunsese la fereastră chiar când apărură imaginea feței mătușii sale.

*

— Cred că sunt la fel de vinovată ca tine, spuse Vinya. Shara nu zise nimic. Nu se mișca, nu vorbea, doar privea. Vinya părea și ea la fel de rezervată și de absentă precum Shara. Cele două priveau cu expresii suspicioase, rănite și dezamăgite.

— Trebuia să te opresc când erai mai tânără. Interesul tău cu privire la Continent a fost întotdeauna nesănătos. Și am avut încredere în tine lăsându-te să acționezi fără supravegherea mea. Dar acum regret asta. Poate trebuia să te aduc acasă mai demult. Poate că ai avut dreptate. Aș vrea să fi venit ca să vezi cum se schimbă lucrurile în parlament și să vezi cât... cât de delicat și de fragil este totul.

„Ah. I-am periclitat cariera politică.” După ce se luptase cu focul și cu Urav cu o seară în urmă, Shara cu greu putea compătimi pe cineva prins în lupte politice. De fapt, îi era greu să aibă orice fel de reacție în acea conversație. Se mulțumea să o lase pe Vinya să vorbească, permițându-i Sharei să urmărească cum intențiile și motivele ei se cristalizau în geam ca primul îngheț al toamnei.

— Discursul s-a schimbat imediat, aproape peste noapte. De foarte mult timp, nimeni nici măcar nu s-a *gândit* să intervină pe Continent, dar acum... acum suntem deschiși către această idee. Acum, dintr-odată, suntem *curioși*. În ciuda tuturor eforturilor mele din ultimul deceniu, toți miniștrii își revizuiesc acum opiniile despre Continent. Și toate ajutoarele și toți asistenții își revizuiesc corespondența personală cu Continentul și găsesc un singur nume pe zeci și sute de petiții: Votrov, Votrov, Votrov!

Shara simți un fior în stomac. Nu se așteptase la așa ceva. Oare să fi avut dreptate? Oare demascând-o Vo făcea o mutare ce avea să-i asigure victoria? Și – chiar mai rău – oare *funcționase*? Și chiar înaintea alegerilor pentru Edili.

— Presupun că aștepți să ajung la partea unde îți voi spune ce voi face.

Shara clipi, dar în afară de asta nu zise nimic.

— Trebuia să-ți spun să nu intri în Depozit. Trebuia să fie un ordin. Tu *ascuți* ordinele. Trebuia să-mi dau seama că, fiind obsedată de Continent, Depozitul era pentru tine un loc irezistibil, zise Vinya.

Shara ridică dintr-o sprânceană.

— Poftim... Ce?

— Dar bineînțeles că, în secunda în care ai aflat că există, ai făcut tot posibilul să pătrunzi acolo, să-ți bagi nasul și să răvășești rafturile.

— Poftim? Mătușă Vinya, nu am *vrut* să intru în Depozit, am *fost nevoită* să intru!

— A, da? Ultima oară când am verificat, interogai o menajeră de la Universitate în legătură cu moartea lui Pangyui. Apoi ai intrat în Depozit, cea mai secretă clădire din lume, *i-ai dat foc*, te-ai luptat cu monștrii zeităților și cu asta ai ajuns pe prima pagină a ziarelor. Unde ai și fost demascată. Mă chinuiesc să înțeleg cum s-au întâmplat lucrurile de fapt, Shara! Cel mai plauzibil scenariu este cel în care, obsedată de zeitățile moarte, pur și simplu ai intrat prin efracție doar ca să vezi ce e pe acolo, ca și cum ar fi fost un nenorocit de muzeu, după care ai luat foc la propriu și ai reușit să eliberezi un monstru divin.

Shara rămase cu gura căscată. Era complet consternată de ce auzea. Toate întâmplările prin care trecuse în ultimele patruzeci și opt de ore păleau în comparație cu asta.

— Eu... Depozitul era *minat*!

— Ah, de Restauratori? întrebă Vinya rostind numele de parcă ar fi descris un grup de cultivatori analfabeți de cartofi.

— Da.

— Și cum au intrat?

— Folo... folosindu-se de un miracol.

— Ah. Un *miracol*. Foarte convenabil. Mai ales când, teoretic, o mare parte din ele n-ar trebui să funcționeze. Și de ce ar mina Depozitul, care este plin de lucruri considerate de ei sacre?

— Pentru a-și acoperi urmele!

— Și unde *duceau* urmele lor, draga mea?

— Doreau să fure ceva de acolo!

— Și ce era?

— Nu știi! Locul era *minat*!

— Deci tu ai declanșat mina.

Shara era atât de indignată de aceste vorbe, încât abia putea vorbi.

— Aveau acces la Depozit folosind un miracol divin antic! Și o făceau de luni de zile!

— Și cum intenționau să folosească obiectele furate din Depozit?

— Nu știu!

— Nu știi...

— Nu! Nu încă. Știu doar... că are legătură cu oțelul!

Răspunsul suna ridicol chiar și pentru Shara.

— În prezent investighez situația, continuă ea.

Vinya aprobă și se lasă pe spate în scaun gândindu-se.

— Vorbește cu Mulaghesh! Vorbește cu Sigrud! Vorbește cu cine vrei tu de *aici*! ȋpă Shara.

— Reputația lui Mulaghesh nu mai este ce a fost din moment ce Depozitul se afla sub jurisdicția *ei* și acum este doar cenușă. Și mai degrabă aș vorbi cu un câine turbat decât să ascult un cuvânt scos de dreylingul tău. Dar ce e cel mai important, Shara, draga mea, este faptul că niciun alt agent de pe Continent nu a raportat nici măcar un *rând* legat de acest complot.

— Asta pentru că Restauratorii sunt foarte buni! Spre deosebire de noi! Am ajuns în Bulikov și am găsit zidurile pline de șobolani. Complotul începuse cu mult timp înainte să ajung eu aici.

Vinya își roti ochii și clătină dezaprobat din cap, de parcă ar fi ascultat în timpul cinei, îngrijorată, uluită, aiurelile debitate de o rudă nebună.

— Nu mă crezi, spuse Shara.

— Shara, te-ai dus de capul tău în Bulikov ca să investighezi un scandal internațional. Și acum ai cauzat unul și mai mare. Să le mulțumești mărilor că restul Continentului nu știe de existența Depozitului. Dacă ar ști că au ars mii de ani de istorie, și-ar dori să cadă nu numai capul tău, ci și al meu. Îți poți imagina consecințele? Și se pare că în mijlocul tuturor acestor evenimente tu îți dai de gol adevărata identitate, ceea ce nu mă mai surprinde. Fie ești înfumurată și proastă, fie nechibzuită și proastă, nu știu

pe care să o prefer. Și am observat că n-ai spus nimic *până acum* despre moartea lui Pangyui. Dacă nu mă înșel, acesta a fost motivul principal pentru care ți-am permis să stai în Bulikov, nu-i așa? Investigația ta prin marile conspirații întunecate a scos ceva la lumină în cazul lui?

Shara se uită la servieta albă a lui Vohannes care stătea sub biroul ei.

— Poate că așa avea ceva, spuse ea, dacă mi-ai permite să mă uit peste materialele din cutia de valori a lui Pangyui.

Vinya continuă pe același ton acid:

— Dacă faci *asta*, vei nesocoti un ordin al ministrului! Acele materiale trebuie văzute de către *mine* mai întâi. Și dacă voi considera că îți vor fi de ajutor și ție, *atunci* îți voi îngădui să le vezi! Așa funcționează scara ierarhică! Pe asta se bazează bunul mers al agenției de informații externe. Și nu-i voi permite nepoatei mele arogante să sfideze sistemul doar pentru că ea consideră că dacă citește o grămadă de cărți vechi și prăfuite o va ajuta mai mult decât pe orice alt agent. Fascinația ta pentru zei a fost întotdeauna o greșeală, *nu* o virtute! Și îți voi spune chiar acum, *chiar acum*, că primul meu instinct este să te iau din Bulikov și să te trimit acasă cu primul vapor.

În ciuda certei, în ciuda pedepsei, în ciuda tuturor lucrurilor, inima Sharei se bucura la auzul acelor vorbe.

— Dar nu pot, din cauza a ceea ce *ai făcut*. Ești un erou aici în Saypur, Shara. Campioana Bulikovului. Lăudat fie eroul cuceritor, marele învingător al unei amenințări pe care ea însăși a creat-o. Există atât de multe discuții în rândul celor care dețin puterea aici, că nici nu știu care va fi decizia finală. Aș dori să le spun cât de tare ai dat-o în bară, dar asta ar însemna să le spun și despre Depozit, ceea ce nu pot să fac. Prin urmare, ca să nu-mi pun în pericol politicile *funcționale* și productive, nu voi face nimic. Nu voi face nimic în afara faptului că le voi da ceea ce vor – pe tine.

— Pe mine?

— Da. Te *promovez*. Îți recunosc funcția de diplomat-șef în Bulikov. Și te pun acolo unde nu mai poți strica nicio operațiune secretă.

— Ah, nu! zise Shara cu voce stinsă.

— Ba da. Vei fi un personaj public. Pentru moment, îți suspend orice legitimație. Nu vei mai avea acces la materiale importante sau la operațiuni. Nu ți se va mai răspunde la orice solicitare adresată altui agent. Vei fi imaginea cea mai proeminentă și mai accesibilă a Saypurului în Bulikov. Și cu siguranță vei fi aplaudată și aclamată pentru asta, spuse Vinya cu răutate.

Sharei i se făcu rău. Nu era nimic — *nimic* — mai oribil pentru un agent decât să fie numit într-o poziție publică, vulnerabil la toate rugămințile și restricțiile pe care le putea evita fără niciun fel de probleme atunci când lucra sub acoperire.

— Cred că vei fi foarte ocupată. Bulikovul și Saypurul au foarte multe să-și spună, se pare. Și vor vorbi prin tine. Nu știu dacă tu și acel Votrov ați gândit acest plan împreună, dar dacă e așa, atunci trebuie să fiți mândri că a funcționat. Voi avea grijă ca tu să susții toată această povară.

„Deci asta e pedeapsa. Aș prefera să fiu acuzată și aruncată în închisoare. Dar Vinya n-a avut niciodată milă.”

Shara își dresе vocea.

— Mătușă Vinya, ascultă...

— Da?

— Dacă... dacă ți-aș spune că există o amenințare reală și credibilă în Bulikov la care am fost martoră și am dovezi care arată că una dintre cele șase zeități primordiale a *supraviețuit*, într-o formă sau alta... Ce ai face?

— Acesta este marele tău secret? Suspiciunea ta teribilă? De-asta ai intrat în Depozit? întrebă Vinya cu o față care inspira compătimire.

— Da. Sunt sigură. Chiar sunt sigură, mătușă Vinya.

— Of, Shara. Aș face același lucru pe care l-am făcut și *ultima oară* când am auzit asta, chiar acum două luni. Și penultima dată, acum șapte luni. Și antepenultima dată, și tot așa. În medie, primesc aproape zece rapoarte pe an care-mi spun că zeii nu au murit, că trăiesc undeva ascunși și că își plănuiesc întoarcerea. Am tot primit astfel de informații încă de pe vremea *Războiului*. Dacă le-am fi depozitat, maldărul de rapoarte ar fi ajuns la etajul trei. Și toate sunt foarte ferme, deoarece *Continentalul* este convins că asta se va întâmpla. Este povestea lor prostească, visul lor, la fel cum dreylingii cred în *Dauvokinzi*: regi și regine pierdute care într-o zi se vor reîntoarce. Astea sunt prostii, Shara.

— Dar sunt cel mai experimentat agent în ceea ce privește divinul. Lucrul ăsta n-are nicio importanță?

— Ești agentul cu cea mai mare *obsesie* pentru divin, spuse Vinya cu blândețe. Ceea ce este complet diferit. Poți avea interese și curiozități neimportante, Shara, dar tu ești în primul rând un servitor al Sappurului.

Shara aproape că voia să țipe: „Ca tine? Cine te-a cumpărat, mătușă? Cine? De ce ești dintr-odată mult mai secreteasă și mult mai irațională decât ai fost vreodată?” Dar nu spuse asta. Ar fi fost neînțelept să-i spună verde în față ce gândea.

— Poate îți va prinde bine. Poate vei învăța, în sfârșit, ceva folositor din asta, spuse Vinya.

Shara dădu din cap descurajată, dar își zise: „Cred că deja am învățat foarte multe, mătușă”.

— Nu-mi place să spun asta, draga mea, dar te rog să nu mă mai contactezi în felul ăsta. Sau cel puțin așteaptă să se calmeze toată nebunia. Trebuie să avem grijă ținând cont de ce tocmai s-a întâmplat. Toată lumea este cu ochii pe noi. Și miracolele, după cum bine știi, sunt foarte periculoase, zâmbi Vinya cu tristețe. La revedere, draga mea!

Cu o mișcare a degetelor, imaginea ei dispăru.

Shara stătea în încăperea goală, simțindu-se deodată mai singură decât fusese vreodată în întreaga ei viață.

*

Shara trase încet jaluzelele. Măinile îi tremurau de furie. Niciodată nu își imaginase că mătușa ei o desconsidera în asemenea măsură: se furișase în Depozit și îl eliberase pe Urav de parcă fusese o neghioabă neîndemânatică și demnă de răs? De parcă ar fi fost un copil înfumurat și lumea ar fi fost locul ei de joacă? Și îi zâmbise atât de *trist*, de parcă a crede că zeitățile încă existau ar fi fost o deficiență mentală descurajantă.

Shara își dorea să aibă cu cine să vorbească despre asta. Dar singura persoană cu care putuse să discute liber despre zeități fusese Efrem Pangyui în cele câteva zile pe care și le-au petrecut împreună.

Se uită din nou la servieta albă de sub birou.

Se duse la ea, o scoase, o puse pe birou și se gândi.

Shara Komayd absolvise Academia Ministerului Afacerilor Externe, stabilind un record la capitolul cele mai puține greșeli. Absolvise Fadhuri cu cele mai mari note. Și întotdeauna fusese unul dintre agenții din minister care își făcea singură rapoartele – un lucru de care ea era mândră.

Fusese întotdeauna soldatul perfect. Nu ieșise nici cu un deget în afara liniei. „Și uite unde m-a adus asta.”

Dar tot nu se putea hotărî să deschidă servieta.

„Nu uita, nu e ca și cum ai mai avea ce carieră să ratezi.”

Încuietorele se deschiseră și capacul servietei se ridică.

Înăuntru era o grămadă de hârtii legate cu sfoară. Hârțiile conțineau o caligrafie aproape indescifrabilă și nu trebui să caute T-urile aplecate sau M-urile dințate ca să recunoască scrisul lui Efrem. Prima pagină era diferită de restul, scrisă în grabă și pusă deasupra.

Avea la dispoziție doar acea zi ca să citească tot materialul. Oamenii Vinyei cu siguranță aveau să ajungă la ambasadă în scurt timp, mai ales după episodul Urav.

Shara se așează confortabil pe scaun și tăie sfoara.

Salut,

Dacă citești asta, înseamnă că ai găsit cutia de valori care aparține, prin mai multe identități false, profesorului Efrem Pangyui din Ghaladesh.

Pare ușor de necrezut că nu știai asta deja și, având în vedere că singurul indiciu privind existența acestei cutii de valori este un mesaj codat în limbile gheshati, chotokan, dreyling și avranti, atunci probabilitățile arată că numai o persoană cu o experiență bogată în traducerea unor limbi atât de vechi putea fi în stare să găsească această cutie.

Ceea ce vreau să spun este: Bună, Shara!

Dacă citești asta, înseamnă că fie sunt mort, fie dispărut sau în siguranță sub protecția ta. Sper că este ultima variantă. Sper că atunci când vei citi asta eu voi fi la aceeași masă cu tine și vom râde de această scrisoare și de cât de neimportantă s-a dovedit a fi.

Dar acum nu sunt convins că este neimportantă.

Ceea ce urmează este jurnalul meu personal (sau cel puțin ceea ce am reușit să iau din birou) scris în timpul șederii mele în Bulikov, din ziua a douăsprezecea a Lunii Scorpionului până în ziua a paisprezecea a Lunii Șobolanului.

Sper că ceea ce îți ofer îți va fi suficient ca să îmi duci la bun sfârșit cercetările. Am descoperit în Bulikov un adevăr destul de periculos, care îmi pune viața în pericol, dar nu sunt sigur peste ce adevăr am dat. Dar tu ești mai înțeleaptă și mai descurcăreață decât am putut sau mi-am dorit eu vreodată să fiu și sper că vei reuși acolo unde eu am dat greș.

Sper să te revăd. Dacă nu, îți doresc sănătate.

Al tău,

Efrem Pangyui

Ziua a 16-a din Luna Șobolanului

JURNALUL LUI EFREM PANGYUI

Ziua a 12-a din Luna Scorpionului, Bulikov

Este incredibil.

Sunt în biroul meu și mă uit peste notițele mele (un loc mai mic și mai întunecat nu puteau găsi), dar și pe lista Depozitului ministrului Komayd și sunt uimit atât de obiectele pe care le-am salvat și depozitat, cât și de însemnătatea misiunii mele.

Până acum am realizat trei sferturi dintr-o listă numai cu documente: emiterea edictelor de către preoții continentali, zeități sau alți supuși ai lor, orice document care indică o „schimbare majoră de politică” (sunt obligat să folosesc această expresie urâtă pentru ceea ce caut). Grămada de hârtie cu privire la treaba asta îmi ajunge până la genunchi. Am glumit odată că voi muri strivit de hârtoage, dar acum acea glumă pare foarte aproape de adevăr. Este un material fascinant, cu siguranță – acum câteva luni aș fi fost în stare să comit o crimă ca să pun mâna și pe cel mai mic document –, dar acum simt că mă înec în comori.

Schițe, schițe... sper să găsesc un loc unde să pun toate aceste schițe.

Ziua a 27-a din Luna Scorpionului

Deja se observă un tipar.

Trebuie să recunosc că aș putea fi subiectiv. Am studiat informațiile care m-ar ajuta cel mai mult să fac anumite

corelații – Noaptea Înțelegerii și întemeierea Bulikovului – și chiar dacă văd foarte *multe* corelații, asta nu înseamnă că am dreptate.

Dar faptele rămân:

În 717, în timp ce zeitățile și supușii lor încă se mai luptau pentru teritorii, un preot taalhavshstan a scris o serie de studii în care expunea beneficiile unei alianțe cu Jukoshtanul. Aceste studii au devenit foarte populare pe tot cuprinsul Taalhavshstanului, fiind citite la multe adunări populare.

În 720, pe cealaltă parte a Continentului, un grup de voortyashtani au ajutat un călugăr olvoshtan care se rătăcise să ajungă acasă în siguranță, iar acesta a reflectat îndelung la cât de multe aveau în comun cu vecinii lor războinici. Aceste gânduri au fost expuse în mai multe scrisori trimise unui preot voortyashtan, care a fost de acord cu cele scrise.

În același an, în Ahanashtan, un magistrat îi scria suorii lui despre o întâlnire publică în care fusese exprimată simpatia față de kolkashtani, chiar dacă se războiau cu ei de șase ani.

Și așa mai departe. Aș putea să citez treizeci sau chiar mai multe povești în care se manifestă fățiș simpatia pentru alte facțiuni divine, în ciuda războiului între divinități care avea loc exact în acea perioadă.

Apoi – „dintr-odată” –, în 723, toate cele șase zeități s-au simțit obligate să se întâlnească în timpul Noptii Înțelegerii, pe locul viitorului Bulikov, pentru a pune capăt disputelor și a forma ceea ce a fost, mai mult sau mai puțin, un panteon al zeităților cu puteri egale. Din toate textele religioase pe care le-am citit reiese că acest lucru a fost decis fără a se consulta cu supușii lor muritori. Se spune că această decizie a fost unilaterală, după cum era de așteptat, pentru că ce motiv ar avea o zeitate să se consulte cu adepții ei așa cum un politician se consultă cu alegătorii? Deși această schimbare se anunța cu ani în urmă printre supușii muritori.

Cele două grupuri – muritorii şi zeităţile – nu erau atât de separate pe cât ne face istoria să credem.

Acesta este un exemplu extrem de complex, similar cu a descifra destinaţia unui vapor judecând după direcţia în care pescăruşii sunt purtaţi de vânt, dar schiţează conturul a ceea ce îmi doream să găsesc.

Mi-aş dori să mă pot consulta cu Shara în privinţa asta. Dar nu ştiu cât de mult a interesat-o persoana mea – cum îţi poţi da seama ce este şi ce nu este teatru cu asemenea oameni?

Am găsit o cafenea unde îmi place să mă duc, chiar lângă Cetatea de Scaun a Lumii. Bulikovul este un loc întortocheat şi dezordonat – Marea Dispariţie încă mai reverberază în scheletul oraşului – şi de acolo urmăresc copiii cum se joacă sau se bat, femeile cum bârfesc şi râd, bărbaţii cum fumează, beau şi joacă cărţi şi câteodată încearcă, fără reuşită, să curteze femei.

Oamenii se îndrăgostesc şi se ceartă pentru lucruri mărunte. Chiar şi într-un loc nebun ca acesta, viaţa merge mai departe şi eu trebuie să zâmbesc.

Ziua a 15-a din Luna Leneşului

Spune ceva faptul că pe mine, un veteran al bibliotecilor, începe să mă obosească această misiune. Abia aştept să o termin ca să mă pot concentra pe *următoarea*: Kajul. Cât de ridicol e ca acest om să apară pe monede, pe steaguri şi pe alte obiecte şi noi să ştim tot atât de puţine lucruri despre el cât ştim şi despre zeităţi. Pot înţelege de ce ministrul şi-a dorit ca eu să fiu primul care studiază acest subiect, dar eu am convins-o, din prostie, că cei mai mulţi continentali încă se mai simt legaţi de zeităţi şi astfel studierea naturii acestora ar putea oferi multe beneficii geopolitice.

Auzi cum vorbesc! Parcă aş fi Shara.

Iarba e întotdeauna mult mai verde la următoarea misiune, cu siguranţă, dar eu am fost mereu fascinat de Kaj. El

apare în istorie de nicăieri, fiul unei familii bogate de colaboratori ai continentalilor, cu capul ridicat și mărșăluind înainte. Am studiat mulți arbori genealogici și nu am găsit nimic despre el. Unii spun că tatăl lui nu a fost căsătorit niciodată! Oare Kajul a fost copil din flori? Oare chiar a fost fiul aceluia om?

Nu mai vorbesc la fel ca Shara, ci ca un ziar de scandal.

Câteodată mă duc în zonele orașului cele mai afectate de Marea Dispariție. Scările par ca niște lanuri de porumb ce se ridică spre cer, apoi se termină brusc. Copiii joacă un joc amuzant: fug sus pe scări – cine ajunge cel mai sus este cel mai curajos –, apoi fug înapoi.

Sus și jos și sus și jos, aleargă încontinuu, fără să ajungă însă nicăieri.

Empatizez.

Trebuie să mă concentrez... Trebuie să verific ițele istoriei, calendarele și cronologiile și să văd dacă corespund.

Dacă nu, după cum mă aștept eu, oare ce înseamnă asta pentru Continent? Dar pentru Saypur?

Ziua a 29-a din Luna Leneșului

Ieri m-am întâlnit cu cineva și nu știu sigur dacă această întâlnire e legală. Este vorba despre un călugăr olvoshtan.

Cred că era călugăr... nu sunt sigur. Luasem o pauză și stăteam la soare pe malul Soldei, desenând podul (este mult mai îngust decât toate podurile pe care le-am văzut, dar am uitat că a fost construit doar pentru oameni și căruțe) și zidurile din spatele lui, când ea s-a apropiat: o femeie cheală, scundă, în robă galbenă.

M-a întrebat ce fac și i-am răspuns. I-am arătat desenul meu și i-a plăcut. „Ai prins esența perfect. Și ei spun că nu mai există miracole”, a spus ea.

Am întrebat-o cum se numește. Mi-a zis că nu are nume. Am întrebat-o cum se numește ordinul ei. Mi-a zis că nu

are un ordin, ci mai mult o „dezordine” (presupun că a fost o glumă). Am întrebat-o ce crede despre Bulikovul de azi. Ea a ridicat din umeri: „A fost reinventat”.

Am întrebat-o ce vrea să însemne asta.

„Uitarea este un lucru bun. Când uiți, te reinventezi. Continentul trebuie să uite. Încearcă să nu o facă, dar trebuie. Pentru ca o omidă să devină fluture, trebuie să uite că a fost omidă. Apoi nici nu va ști că a fost vreodată omidă, ci va crede că a fost întotdeauna fluture”, spuse ea.

Am fost atât de surprins de aceste cuvinte, încât am rămas pe gânduri mult timp. Ea a aruncat două pietre în Solda, a făcut o reverență și a plecat.

Ziua a 2-a din Luna Țestoasei

Am făcut câteva descoperiri *surprinzătoare*, dar și înfricoșătoare în același timp. Discuțiile care au avut loc chiar înainte de Marea Expansiune mi-au arătat legătura ciudată dintre zeități și supușii lor muritori.

Între anii 768 și 769:

În Ahanashtan, un preot a stat pe mal și a predicat zilnic gândurile sale despre pământurile îndepărtate. În Voortyavashtan, un maestru în artele marțiale a arătat spre canioanele estice ale unui munte, aflate sub (pe atunci) țara Dreyling, și a comentat ceva despre cum cădea ploaia pe partea cealaltă a muntelui, inspirând astfel multe expediții de exlorare. Mai târziu, în Jukoshtan, un cântăreț-graur (trebuie să caut explicația acestui termen mai târziu) a cântat timp de trei zile un poem despre curenții din ocean și despre cum te duc spre alte locuri și poate spre alte popoare... și așa mai departe.

Cineva își putea da seama că locuitorii de pe Continent se gândeau și la alte țărâmurii în afară de ale lor. Am găsit o *mulțime* de texte care prezintă teritorii de dincolo de granițele lor.

Și totuși, am căutat prin tot felul de decrete ale zeităților din *aceeași* perioadă și *nu* am găsit nicio mențiune a vreuneia privind realitățile aflate dincolo de granițele și țărmurile Continentului.

Este ciudat că zeitățile nu au avut nicio reacție la ceea ce se discuta printre adepții lor.

Dar uite cum s-a schimbat discursul printre continentali între anii 771 și 774:

În Kolkashtan, un magistrat al orașului a spus că, din moment ce Continentul este binecuvântat de către zeițăți, nu există nimic care să *nu* le aparțină – ele dețin stelele, norii și valurile oceanului. În Voortyavashtan, o preoteasă a spânzurătorii s-a întrebat de ce se mai făceau săbii dacă oricum nu mai erau războaie de purtat și a ridicat problema dacă asta nu era cumva un păcat. În Ahanashtan, o „masslingă” (un fel de călugăriță?) a scris un poem epic despre ce se va întâmpla când Ahanashtan va crește atât de mare (Oare orașul era în *viață*? Trebuie să cercetez asta mai mult), încât va începe să se rănească singur, aducând foamete și moarte. Acest poem a avut succes și a produs multe dezbateri și multe certuri, iar unii chiar au cerut ca acea călugăriță să fie închisă.

Continentalii se gândeau, oarecum tangențial, la expansiune. Este foarte evident pentru toată lumea că se temeau de foamete și de moarte și, mai mult decât atât, începeau să simtă că *meritau* să-și extindă teritoriile și să devină proprietari peste locuri noi.

Totuși, zeitățile *nu* se gândeau la expansiune. Kolkan își începea procesul de gândire care avea să înceapă cu perioada lui de judecată deschisă; Taalhavras, cea mai retrasă zeităte, contribuia la zidurile Bulikovului și, cred, schimba natura Bulikovului în multe și indescifrabile moduri... Zeitățile erau ocupate cu problemele lor, în timp ce continentalii se frământau în privința viitorului.

Totuși, în 772, toate cele șase zeități s-au întâlnit în Bulikov și au votat – ceea ce credeam că a fost un gest misterios și spontan – să înceapă Marea Expansiune, cucerirea și extinderea dominației asupra tuturor națiunilor învecinate, inclusiv a Saypurului.

Până și continentalii au rămas surprinși de această decizie. Dar *de ce*, din moment ce se gândiseră și ei la asta?

Argumentul pe care-l propun poate fi slab, dar se bazează pe foarte multe dovezi. În studiile mele am găsit aproape șase sute de situații asemănătoare. Edicte care proclamau ceva *mult după* ce opinia publică era formată, legi care erau date *după ce* deja toată lumea le respecta, pedepse care erau aplicate cu mult timp înainte ca zeitățile să le anunțe.

Și lista este lungă.

Caracteristicile comune sunt indiscutabile, cronologia *nu se potrivește*. Ca și cum ar exista o întârziere. Continentalii luau decizii, își formau părerile... iar zeitățile confirmau, făcându-le oficiale.

Cine conducea pe cine? Oare asta dovedește existența unui *vot* inconștient pe care zeitățile îl puneau în aplicare?

Mă întreb câteodată dacă nu cumva continentalii erau ca bancurile de pești: dacă un pește se mișcă puțin, toți ceilalți îl urmează până când întregul banc își schimbă cursul.

Și oare zeitățile erau însumarea acestui banc de pești? Întruchiparea unui subconștient național? Sau erau împuterniciți de către gândurile și devoțiunea a milioane de oameni, fiind în același timp subjugați de toate acele gânduri, păpuși imense și terifiante care dansau după cum își doreau milioane de păpușari?

Aceste informații sunt foarte periculoase. Continentalii au căpătat foarte multă putere și mândrie datorită faptului că aveau acordul zeităților... Dar ceea ce auzeau nu erau oare doar ecourile propriilor voci, amplificate prin tunele

și peșteri ciudate? Oare atunci când vorbeau cu zeitățile se adresau, de fapt, reflexiilor propriilor voci?

Și dacă am dreptate, asta înseamnă că nu au primit niciodată *ordin* să invadeze Saypurul, nu au primit niciodată *ordin* să ne facă sclavi, nu au primit niciodată *ordin* să-și instaureze regimul brutal asupra lumii. Zeii au făcut posibil acest lucru pentru că asta doreau continentalii.

Tot ce știm este o minciună.

De unde au venit zeitățile? Ce *erau*?

Știind aceste lucruri, nu pot să dorm. Mă relaxez jucând cărți pe acoperișul Ambasadei. De acolo se văd toate cica-tricile orașului. Este ca și cum te-ai uita la două hărți ale aceluiași lucru din vremuri diferite.

Sunt atâtea lucruri uitate. Dacă acest oraș este o crisalidă, atunci este una urâtă.

Ziua a 24-a din Luna Țestoasei

Doamna ministru este mulțumită de progresul făcut de mine până acum, dar cere și mai multe verificări. Am întocmit o listă monumentală cu contradicții din istoria Continentului. Deși lista asta este suficientă pentru mine, voi căuta mai multe pentru ea.

Totuși, ceva total neașteptat s-a întâmplat. Am descoperit printre hârtiile din biroul meu câteva scrisori ale unui soldat apropiat locotenentului Sagresha și, astfel, apropiat de Kaj. Oare cum am putut să uit sau să îmi scape așa *ceva*? Poate că nici nu m-am uitat la ele... Totuși, câteodată îmi fac griji că în biroul meu de la Universitate umblă cineva. Dar e posibil să fie doar paranoia mea.

Dar ce scrie acel soldat este incredibil.

Noi am tot crezut că Marele Kaj a folosit un aruncător de proiectile, un tun, o pușcă, o arbaletă care trăgea un foc

sau un fulger special împotriva căruia zeitățile nu aveau cum să se apere.

Totuși, cred că ne-am raportat la treaba asta total greșit. Ne concentrăm atenția la armă, la tun, în loc să ne gândim la ce a folosit ca proiectil. Dar acest soldat scrie că a folosit „metal greu” sau „plumb negru” pe care Kajul îl producea, îl depozita și îl proteja. Uite ce a scris despre execuția lui Jukov:

„L-am urmărit pe Kaj până într-un loc din oraș – un templu alb cu argintiu ce avea pe pereți stele din sticlă violet. Nu l-am văzut pe zeu în templu și ne-am temut că era o capcană, dar generalul nostru nu s-a îngrijorat. Și-a încărcat tunul de mână cu plumbul negru și a intrat. Timpul trecea, iar noi am început să ne îngrijorăm, dar am auzit o împușcătură și generalul nostru a ieșit plângând.”

Un fragment valoros de istorie și, de asemenea, unul revoluționar!

Dacă nu tunul era important, ci doar metalul pe care îl folosea în proiectil? Pare derizoriu, chiar prostesc... Dar Kajul a fost un fel de alchimist, știm asta, s-au păstrat documente despre experimentele lui. Dacă a făcut un material care le afecta pe zeități la fel cum ne afectează pe noi o săgeată prin inimă?

Și mai ciudat decât atât, acel soldat scrie că Marele Kaj a zis că avea un djinn în casa din Saypur a tatălui său. Noi știm că anumiți colaboratori ai Continentului primeau ca recompensă creaturi divine, dar ar fi scandalos să se descopere că și Kajul a avut o legătură atât de apropiată cu o creatură divină! Servitorii djinni pregăteau paturile stăpânilor, le aduceau mâncarea și băutura. Nu știu care vor fi reacțiile dacă se află că Marele Kaj a fost astfel dădăcit.

Nu voi trimite această informație doamnei ministru până când nu voi afla mai multe.

Nu sunt sigur dacă ce am găsit îl ajută pe Kaj. Am descoperit mai multe scrisori ale apropiaților lui din perioada petrecută de el pe Continent, imediat după ce a intrat în depresie și nu a mai vorbit cu nimeni.

Am dovezi care confirmă că arma misterioasă a Kajului a fost într-adevăr „plumb negru” sau „metal greu” – un material a cărui realitate nu putea fi schimbată prin metode divine. Iar zeitățile și creaturile lor nu se puteau apăra împotriva lui. Tot ce a trebuit să facă Marele Kaj a fost să găsească o modalitate de a-l propulsa, la fel cum ar face o armă de foc.

Dar felul cum l-a creat... m-a surprins total.

După masacrul brutal de la Mahlideshi, când saypurienii s-au răsculat împotriva execuției unei fete, se pare că Marele Kaj a fost atât de supărat și de furios, încât el a făcut experimente, pe care le-a aplicat pe djinnul familiei lui. Din ce am citit reiese că experimentele erau de fapt echivalente cu tortura, o tortură *incredibilă*. Djinnul avea datoria să se supună tuturor dorințelor familiei Komayd și astfel Kajul l-a forțat să se supună experimentelor lui. Creatura a fost arsă și rănită până când Kajul a creat un material care funcționa nu numai pe djinn, ci și pe toate creaturile divine, inclusiv pe zei. Iar după ce a reușit asta, și-a executat cobaiul.

Oare aceste informații îl vor face mult mai iubit printre facțiunile naționaliste din Saypur? Sau ei, la fel ca mine, vor fi îngroziți de faptele lui? Încă nu am găsit nicio informație despre mama Kajului. Oare el, la fel ca zeitățile, apăruse de nicăieri, aruncat pe malurile Saypurului din marea istoriei?

Ziua a 19-a din Luna Ursului

Nu cred că sunt în siguranță.

Sunt spionat – sunt sigur de asta. Șoferul de taxi de pe stradă, menajera de la Universitate, băiatul cu ziarele care pare că nu pleacă niciodată de pe strada mea și nici nu vinde vreun ziar. Sunt urmărit.

Am făcut un test astăzi – mi-am trimis raportul către minister prin intermediul dispozitivului de telecomunicații și m-am tot uitat pe stradă. Băiatul cu ziarele era tot acolo, mă urmărea, dar un tânăr a alergat spre el, i-a șoptit ceva la ureche și a fugit mai departe. Băiatul cu ziarele a mai rămas acolo câteva minute, apoi a plecat.

Oare îmi citește rapoartele? Oare transmisiunile noastre sunt interceptate?

Cum pot să anunț ministerul? Oare pot să o anunț pe Shara? Pe guvernatoare?

Oare pot să fac vreo mișcare fără ca ei să știe?

Ziua a 6-a din Luna Ciocârliei

Sunt sigur acum. Unele dintre schițele mele au fost furate și o parte din lista guvernatoarei lipsește și ea. Dar nu știu sigur dacă pot să am încredere în guvernatoare. Poate are informatori printre ajutoarele ei.

Edilii se unesc împotriva mea. Mă vor linșat, ucis. Sunt proteste la Universitate, iar Ambasada nu este de niciun ajutor, pentru că diplomatul-șef este un nerod. Ce prostie și din partea mea să vin aici!

Am început să-i trimit doamnei ministru mesaje care, sper, îi vor da de gândit, dacă nu chiar o vor înfuria. Întârzii cu rapoartele, caut scuze etc. *Trebuie* să-și dea seama că ceva nu e în regulă.

Totuși o suspectez și pe ea. M-am gândit toată ziua la Binecuvântați și la ce pot însemna aceștia nu numai pentru Saypur, ci și pentru Continent.

Oare tot ce credem noi este o minciună?

Ziua a 29-a din Luna lui L.

Oare ar trebui să fiu atât de sincer?

Sincer, sincer.

Nici nu mai știu să scriu.

Binecuvântații.

Urmărește ferestrele, urmărește.

Ziua a 14-a din Luna Șobolanului

Istoria nu ne va lăsa să uităm. Se schimbă de haine și revine la noi, spune că e cineva necunoscut și minunat... Dar nu ne va lăsa să uităm.

Cred că voi muri în Bulikov.

Și poate atunci se va deschide crisalida.

Shara luă ultima bucată de hârtie, o întoarse ușor și o puse peste celelalte.

Cineva de jos țipă că vrea cafea și altcineva îi răspunse că vine îndată.

Porumbeii uguiau pe acoperiș, pălăvrăgind în propria lor limbă.

Shara nu se simțea bine. Aproape că alunecă de pe scaun.

Viziunea asupra lumii este o serie de ipoteze, de certitudini percepute, felul în care trebuie să existe lucrurile pentru că așa au fost întotdeauna și nu pot fi altfel. Orice altă cale, orice altă lume sunt de neconceput.

Shara crezuse întotdeauna că unele viziuni asupra lumii sunt mai flexibile decât altele. Unele sunt mioape și stricte, în timp ce altele sunt deschise cu granițe și margini permissive, cu idei și evenimente trecând dintr-o parte într-alta fără niciun fel de rezistență. Și timp îndelungat Shara crezuse că așa era și ea.

Dar acum... Acum simțea că toate ipotezele și certitudinile care îi alcătuiau lumea dispăreau de sub picioarele ei, iar ea urma să se prăbușească.

Cât de fragilă și mică era lumea.

Toate misterele, și crimele, și intrigile din ultimele zile se micșorau până când se goleau de sens.

„Este o minciună. Totul este o minciună. Tot ce am învățat este o minciună.”

Legă hârtiile cu ață, le puse la loc în servieta albă și o închise.

*Eu cânt și sar,
Dansez și mă-nvârt
Și Țes un vâl de bunăvoie.*

*Dar nu mă supărați, copii,
Pentru că nu există vreun cărbune încins în toate focurile din
Bulikov
Sau vreo furtună îngrozitoare pe Marea de Sud.*

*Niciun element de pe acest pământ
Nu-mi poate egala furia.*

*Mă numesc Jukov
Și eu nu uit.*

Jukoshtava, Cartea a VI-a

ORAȘUL DIVIN

Zilele treceau repede.

Întâlniri peste întâlniri. Shara încetase să mai fie o persoană. Era un personaj, reprezentarea în formă umană a unui birou, lucru care, în mod ironic, o făcea să nu mai aibă nicio putere. Se muta dintr-o cameră de ședință într-alta ascultând cererile Bulikovului, cererile Continentului, cererile plătitorilor de taxe, cererile comercianților, ale bogaților, ale datornicilor. Trăia respectând ordinea de zi, cu câte o agendă în fiecare mână atunci când păsea în încăpere, iar în jurul ei defilau nume inofensive și plictisitoare: „Astăzi este Asociația Pro-Acțiune Legislativă a cartierului Kivrey” sau „Acum este Comitetul Acțiunilor de Caritate în Scop Cultural” sau „După aceasta va fi Forța de Plănuire și Redesenare Urbanistică a Centrului Bulikovului”.

Shara își dădu seama că nu exista un iad mai crunt decât munca în comitete și cu siguranță Vinya jubila știind asta. Shara participa acum la comitetele care decideau cine va fi șeful de comitet al altor comitete. Și apoi urma să participe la întâlniri ale comitetelor care să decidă programul următoarelor întâlniri. Și după asta, participa la întâlniri ale comitetelor care decideau cine va fi ales să numească membrii în comitete.

La toate aceste întâlniri Shara zâmbea, ceea ce considera a fi o realizare mare având în vedere că, în interior, era măcinată de secrete. Câteodată simțea ca și cum orașul era plin de bombe cu ceas care puteau exploda în orice

moment și numai ea știa de ele, dar nu putea să deschidă gura să avertizeze pe nimeni. În fiecare dimineață se trezea asudată și se grăbea să verifice ziaarele, sigură că va descoperi vreo conspirație monstruoasă la doar câteva străzi depărtare.

Dar lumea era liniștită și cuminte. Macaralele saypuriene reconstruiau Podul Solda segment cu segment. Vohannes nu luase legătura cu ea de la acea noapte stingheră petrecută împreună (și Shara încă nu-și dădea seama dacă asta era sau nu o dovadă incriminatoare – chiar dacă *nu* îl suspecta de faptul că el o demascase, nu credea că mai putea să-l privească în ochi). În continuare, Ernst Wiclov era dat dispărut. După ce primise câteva telegrame usturătoare de la guvernatorul regional, Mulaghesh se întorsese la îndatoririle ei obișnuite. Shara nu trebuia să facă mari eforturi ca să-și dea seama că mătușa Vinya își băgase coada.

Dar paginile jurnalului lui Pangyui îi zburau prin minte și era nevoită să zâmbească în timp ce asculta problemele Bulikovului și ale Continentului, gândindu-se în tot acest timp: „Acestea sunt minciuni. Totul este o minciună. Tot ce credeau acești oameni, tot ce credea Saypurul se baza pe minciuni. Și eu sunt singura persoană din lume care știe asta“.

Nu-l mai văzuse pe Sigrud de mai bine de o săptămână. Dar asta era de bine – îi dăduse misiunea de a supraveghea fabricile de țesături ale lui Wiclov. Acesta dispăruse, dar nu luase și fabricile cu el, iar țesătoriile formau o latură din triumghiul Restauratorilor – celelalte două erau oțelul și obiectul încă necunoscut care fusese furat din Depozit. Și chiar dacă Vinya o avertizase să nu mai acționeze ca agent sub acoperire, totuși faptul că stătea pe stradă și supraveghea o clădire nu se putea califica drept intervenție sub acoperire, nu?

Ce făcea ea acum era să privească și să aștepte.

Cel mai mult aștepta căderea nopții. Pentru că în acea seară chiar avea prilejul să rezolve lucruri importante.

*

Aflat în genunchi pe alee, Sigrud privea în sus. Era atât de întuneric, încât era greu să-ți dai seama care dintre ochi îi lipsea.

— Ai întârziat.

— Taci din gură! zise nervoasă Shara în timp ce el se ridica. Am încercat să scap toată după-amiaza. Aceste întâlniri sunt ca hoții – te urmăresc, așteaptă să te uiți în altă parte, apoi te atacă. Se opri și se rezemă de perete gâfâind. În spatele lui Sigrud, pe jos, mai era o singură linie desenată cu creta – aceeași linie pe care Shara o desenase în urmă cu câteva săptămâni, când încercase să-și dea seama cum putuse cineva dispărea în mijlocul orașului.

— Le-ai adus? întrebă ea.

— N-au fost ieftine, zise Sigrud ridicând o sacoșă de pânză din care se auzi un clinchet.

— Chiar nu mă așteptam ca banii vechi să fie ieftini. Hai să vedem.

Se așază pe pavaj și caută prin punga care conținea aproape trei kilograme de monede de diferite tipuri și denominări. Toate aveau în comun două lucruri: erau foarte vechi și erau continentale.

— Se pare că avem toate orașele acoperite. Taalhavshtan, Voortyavashtan, Kolkashtan, Ahanashtan, Ol... Stai puțin! *Olvoshtan?*

Sigrud ridică din umeri.

— Acesta este un artefact de neprețuit!

— Mi-ai cerut să fiu scrupulos. Doar nu mă întreba *cum* am reușit să fiu atât de scrupulos.

— Bine, spuse Shara și începu să studieze monedele. Bun. Avem însemne diferite și înțelesuri diferite. Întrebarea e: Care dintre înțelesuri *are înțeles?*

— Poftim? zise Sigrud privind-o fix.

— Nu contează. Oricum există doar o singură cale de a ne da seama, spuse Shara și aruncă monedele pe alee peste linia desenată cu creta.

Monedele se rostogoliră pe cimentul aleii, zdrăngănind, sărind și învârtindu-se, apoi se opriră printre gunoarie.

Sigrud și Shara merseră să le verifice.

— Argint, argint, bombănea Sigrud, argint... Aha, uite, plumb.

Iar Shara își întinse mâna. El îi dădu moneda și continuă să caute:

— Argint, argint, argint... argint... plumb. Și argint... și două de plumb...

Shara și Sigrud se întâlneau pe acea alee de două ori pe săptămână. Shara și-ar fi dorit să se poată întâlni trei nopți, dar programul ei nu-i permitea. Seara aveau loc foarte multe evenimente – cine, recepții – care cereau ca diplomatul-șef al Bulikovului să fie prezent. Dar acea alee și ușa ei invizibilă îi ocupau Sharei fiecare clipă din viață.

Oare aleea funcționează în funcție de zi? De oră? De fazele lunii? Oare trebuie abordată dintr-un anume unghi? Sigrud văzuse oameni alergând și căzând prin acele uși invizibile, așa că ultima situație părea improbabilă. Oare trebuia să fie ceva de partea cealaltă a ușii pentru a le permite altora să intre? Oare funcționa doar pentru bărbați, nu și pentru femei? Nu, bineînțeles că nu, nu fi absurd.

Încercară de mai multe ori, însă fără rezultat. Eliminau toate posibilitățile până rămânea una singură.

După ce timp de zece minute culesese monede de plumb, Shara avea mâinile pline. Se așeză și le studie pe fiecare.

— Ei bine? Întrebă Sigrud.

Shara continua să le verifice.

— Ei bine?

— Da! Da. După cum mă așteptam – cele de plumb sunt fie jukoshtane, fie kolkashtane sau olvoshtane. Celelalte au rămas de argint.

Sigrud își aprinse pipa. Pereții de cărămidă străluceau portocaliu și singurul său ochi licări.

— Și asta înseamnă...?

— Asta înseamnă că orice se întâmplă pe această alee li se întâmplă doar anumitor obiecte cu însemne speciale. O reacție... chimică, dacă se poate spune așa. Așteaptă obiectul potrivit. Nu caută o incantație sau vreun gest, caută... nu știu. Așteaptă obiectele care *arată* într-un anumit fel.

— Ca un soldat, spuse Sigrud.

— Ca un ce?

— Ca un soldat care vrea să intre într-o cetate. Are legitimație? Are culorile potrivite? Are steagul potrivit?

— Da. Ca o unif... zise Shara și se opri.

Se lăsă pe spate și se uită la alee.

— Ce e? întrebă Sigrud.

— O uniformă. Sigrud, cine a dispărut ultima oară aici?

— Ăăă... omul care conducea mașina.

— Da. Dar să presupunem că aleea asta e poarta unei cetăți și că ceva invizibil acționează ca un gardian.

— Verificându-i uniforma. Deci tu spui...

— Cât de greu ar fi pentru tine să faci rost de robele kolkashtane pe care le purtau cei pe care i-ai omorât?

— O, nu, oftă Sigrud.

*

Încă o noapte friguroasă, încă un cer acoperit cu nori subțiri, încă o lună fără putere și diformă ca o pată de cafea. Shara stătea pe alee uitându-se la Sigrud, care venea spre ea. O geantă mare îi atârna de un umăr.

— Acum *tu* ai întârziat. Ce a durat atât? A fost greu să faci rost de îmbrăcăminte?

— Nu hainele au fost problema. Dar am făcut rost de ele, spuse el și, băgând mâna în geantă, scoase o robă și i-o întinse Sharei.

Era o bucată de lână gri, densă şi grea. Materialul era atât de strâns ţesut, încât semăna cu pielea de focă. „Dar chiar așa trebuie să fie. Kolkashtanii nu puteau risca să li se vadă trupul prin haine”, gândi Shara.

— Perfect! Perfect! Crezi c-ar fi bine să ştiu cum ai făcut rost de astea?

— Am dus câţiva poliţişti la prostituate. De cele mai multe ori, cea mai simplă soluţie este şi cea mai bună, spuse el.

Shara pipăi marginile materialului. Degetele ei micuţe examinau firele.

— Haide, haide, trebuie să fie... stai puţin! Ţesătura din jurul gâtului e tare şi zgârie, de parcă ar avea pe ea vopsea uscată. Stai puţin... ăsta e *sânge*?

— Chiar crezi că am avut timp să le spăl?

— Ah, pe toate mărire! În fine. Ce nu facem noi pentru ţară! Acum să vedem. Da. Uite! Aici!

Simţea ceva dur în guler, pe care îl întoarse şi începu să deşire firele de lână. Găsi un lanţ de cupru gravat cu însemnele lui Kolkan.

Pipăi şi restul veşmântului şi găsi ceva ascuns în zona încheieturilor, gleznelor şi taliei – toate conţinând bijuterii având însemnele lui Kolkan.

Shara începu să râdă.

— Da. În sfârşit! Exact la ce mă aşteptam. Nu sunt chiar monede, dar au aceleaşi însemne. E un mare pas înainte. Şi era atât de evident! Chiar nu ştiu cum de n-am...

Îşi ridică privirea spre Sigrud cu un zâmbet întins pe toată faţa, dar el o privi foarte plictisit.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea.

— Mă gândesc cum să-ţi spun ceva, zise el.

— Cum să-mi spui ceva? Repede şi direct, sper.

— Ei bine, ţesătoriile, cele pe care m-ai pus să le urmăresc, spuse el scărpînându-şi bărbia.

— Da?

— Pentru o perioadă lungă de timp nu a fost nimic neobișnuit. Doar... lână. Țesături. Muncitori. Covoare. Plectiseală.

— Așa, și?

— Dar ieri și azi, la două dintre fabrici... am văzut pe cineva. Aceeași persoană la ambele țeșătorii. Se afla în vizită.

— Pe cine? Întrebă Shara și lăsă ușor roba din mână. Sigrud începu să-și scarpine bărbia puțin mai tare.

— Pe Votrov.

— *Poftim?*

— Da, știu.

— *Vohannes Votrov* a fost în vizită la țeșătorii? Întrebă Shara făcând ochii mari.

— Da.

— Dar *de ce* ar face una ca asta?

— Nu știu. Dar l-am văzut. *Vohannes Votrov* în persoană. Și a fost o vizită destul de secretă. A încercat să se furișeze prin spate. Dar l-am văzut. M-am gândit că poate vrea să cumpere aceste fabrici. Ca să răsucescă cuțitul în rana lui Wiclov, dar nu, am verificat, sunt în continuare în proprietatea lui Wiclov și până acum nu există nimic care să împiedice intenția cuiva de a cumpăra fabricile. Din această cauză am întârziat.

— Ești... ești sigur?

— Sunt foarte sigur. *Vohannes Votrov*. În carne și oase. Dar nu arăta prea bine. Părea bolnav. Și nici prea fericit. Parcă era pe moarte. Nici măcar nu era îmbrăcat la fel. Avea haine de călugăr.

— Vrei să spui că *Vohannes Votrov* se poartă ca și cum ar fi un complice al Restauratorilor? Întrebă Shara uitând că se afla pe alee.

— Îți spun ce am văzut, zise Sigrud ridicând mâinile ca și cum s-ar fi apărat. S-a furișat într-o fabrică deținută de

Wiclov, şi-a făcut afacerile, apoi s-a dus la cealaltă ţesătorie. Oamenii de acolo păreau să-l recunoască. Am dedus că acestea nu au fost singurele lui vizite acolo.

— Atunci de ce... De ce ne-a dezvăluit existenţa acestor ţesătorii şi ne-a făcut suspicioşi în privinţa lor dacă el face afaceri acolo?

— Părea bolnav. Cred că este un om bolnav, zise Sigrud ridicând din umeri.

Şi cu aceste cuvinte ajunse chiar în miezul unei suspiciuni pe care Shara o avea de ceva vreme: Vohannes Votrov nu era în apele lui. Acţiunile lui erau inexplicabile. De ce o demascase? De ce nu vorbise cu ea, imaginea Saypurului în Bulikov, mai ales după ce obţinuse exact ce dorise de la Guvernul Saypurian? De ce el, un bărbat cu o copilărie nefericită din cauza educaţiei kolkashtane, citase rânduri din *Kolkashavska* beat fiind şi pe jumătate adormit?

Singurul răspuns era că Vohannes, un om deja divizat, era chiar şi mai divizat decât îşi imaginase ea vreodată. Atât de divizat încât nu se simţea bine, ba chiar nu mai ştia ce face.

— Nu putem face nimic în privinţa asta, aici. Trebuie să ne continuăm treaba, spuse Shara.

— Bine. Deci, ce spunei?

Shara încercă să se concentreze.

— Aceste haine conţin mici amulete: medalioane, brăţări şi bucaţi de metal care au însemnele lui Kolkan – la fel ca monedele, într-un fel. Aşa că, atunci când aceste haine vor întâlni acel spaţiu de pe alee, vor provoca o anumită reacţie, la fel ca monedele.

— Adică?

— Adică...

Shara făcu ghem roba de lână şi o aruncă spre linia desenată cu creta pe alee... dar mingea nu trecu dincolo.

Sigrud clipi.

Mingea din lână gri dispăruse.

— Perfect. Să fiu sinceră, nu mă așteptam să funcționeze.

— Ce...?

— Mă simt puțin prost. Sper că ai mai multe robe.

— Ce s-a... întâmpat?

— Cred că am avut dreptate. Aleea aceasta este afectată de către Marea Dispariție într-un fel foarte profund. Nu doar aleea. Ci *realitatea*, spuse ea scuturându-și mâinile și merse spre linia desenată. Acesta este primul loc în care se observă bruiaje ale realității de la Marele Război încoace.

*

— După Război, după ce zeitățile au fost omorâte, a durat ceva până când realitatea și-a reintrat pe făgașul normal. Într-un oraș, o doctrină era perfect adevărată, pe când în altul, dimpotrivă. Când au fost ucise zeitățile, aceste zone s-au văzut nevoite să ajungă la un numitor comun și să decidă care este adevăratul lor statut. În timp ce se rezolvau aceste probleme, în multe locuri apăreau...

— Bruiaje, spuse Sigrud.

— Exact. Locuri unde regulile fizicii nu mai funcționau. Era o deteriorare profundă a naturii esențiale a realității cauzată de Marea Dispariție.

— Și cum poate fi realitatea deformată aici și nimeni să nu observe asta?

— În parte pentru că se integrează foarte bine în peisaj, zise Shara arătând spre stradă. Această zonă este la fel ca mare parte din Bulikov: întortocheată, deformată, cu cicatrici, cu clădiri blocate în alte clădiri și cu străzi care se termină în încălceli de scări. După cum poate vedea oricine, Bulikovul nu și-a revenit încă după Marea Dispariție.

— Și pe partea cealaltă – zise Sigrud arătând cu degetul spre locul invizibil din fața lui, întrebându-se cum să-l numească – *bruiajul* este o altă *realitate*? întrebă Sigrud.

— Cred că da. Mai exact, este o realitate care este atentă la ce zeitate venerezi, ce semne și sigilii porți.

— Atunci cred că e adevărat ce se zice: Haina îl face pe om.

— Câte robe mai ai?

— Trei, zise Sigrud după ce se uită în geantă.

— Atunci dă-mi-o pe cea mai mică, te rog. Vom trece dincolo.

Shara și Sigrud se îmbrăcară cu robele kolkashtane. Sharei îi era prea largă, iar lui Sigrud prea strâmtă.

— Chiar mi-aș fi dorit să le speli. A mea are o pată mare pe interior.

— Ești *sigură* că va funcționa?

— Da. Pentru că *tu* aproape că ai trecut odată.

— Am trecut? se încruntă Sigrud.

— Da. Când ai văzut prima dispariție, omul care a sărit de sus pe alee, ai spus că ai zărit pentru un moment clădiri înalte și subțiri vopsite în alb și auriu. Și cred că singurul motiv pentru care ai putut să vezi acele lucruri se datorează ăleia, spuse Shara și arătă spre mâna lui dreaptă.

— Pentru că am fost atins de Degetul lui Kolkan.

— Ești însemnat cu un semn al unei zeități și te-ar fi primit. O mică parte, cel puțin.

Shara își trase gluga și păși spre linia desenată.

— Ai putea să mă lași pe mine să trec primul. Acolo este teritoriul inamicului. Numai atacatorii noștri au ajuns acolo, spuse Sigrud.

Shara zâmbi pentru prima dată în multe săptămâni.

— Mi-am petrecut jumătate din viață citind despre alte realități. N-aș refuza niciodată oportunitatea de a pătrunde pentru prima dată într-un astfel de loc, chiar și când viața îmi este în pericol.

Shara înaintă.

*

Nu se schimbaseră nimic, spre deosebire de atunci când pătrunseseră în Depozit. Shara nu era sigură că se întâmplase ceva. Se afla pe aceeași alee, stătea pe același pavaj de piatră, în fața aceleiași străzi, care arăta exact la fel.

Se uită jos și la picioarele ei era roba făcută ghem.

Se întoarse și îl văzu pe Sigrud materializându-se – nu exista un alt cuvânt pentru a descrie asta – în mijlocul aleii. Singurul său ochi clipea umbrat de gluga kolkashtană.

— Am trecut? întrebă el.

— Cred că da. Dar unde suntem nu este așa difer...

Tăcu și se uită peste umărul lui Sigrud.

— Ce e? întrebă el întorcându-se să privească. Ah!

Prima diferență notabilă era că dincolo de clădirea următoare era zi. Nu doar zi, ci o zi *superbă*, o zi cu un cer perfect albastru. Shara se uită în direcția opusă și văzu printre alte două clădiri că cerul era violet-cenușiu, asemănător celui de unde veniseră. „Chiar și timpul este în dezacord aici.”

Dar asta nici nu se compara cu *adevărata* diferență. Dincolo de locul unde se termina aleea, unde începea ziua însorită, erau zgârie-nori imenși, splendizi, cu vârfurile aurite, acoperiți cu ornamentații complicate din ceramică cu motive florale. Se vedeau și arcade albe și fragile, precum și coloane acoperite cu perle și sticlă.

— Ce sunt *alea*? întrebă Sigrud.

Fără suflare, Shara se îndreptă cu pași nesiguri către stradă. Observă că de-o parte și de alta a străzii erau clădiri superbe, albe precum crinul, și fiecare avea propria friză. Pe fațade se vedeau semne executate caligrafic, ce semănau fie cu o viță-de-vie, fie cu liniile unui text. Pe o clădire erau scrise părți din cartea voortyavană *Cartea Sulițelor*. Shara simțea că-i ia foc creierul chinându-se să afle ce reprezenta fiecare: „Pierderea Sfântului Varchek la Răsăritul Verde...

Taalhavras repara arcada care susținea lumea... Ahanas recupera sămânța soarelui”.

— Ah, Doamne! Ah, Doamne! zise ea tremurând și căzută în genunchi.

— Unde suntem? întrebă Sigrud în timp ce ieșea de pe alee.

Ea își aminti ce spusese Sfântul Kivrey: „Era ca și cum ai trăi într-un oraș făcut din petale de flori”.

— În Bulikov, răspunse Shara. Dar în Bulikovul cel vechi. Orașul divin.

*

— Credeam că toate acestea au fost distruse, spuse Sigrud.

— Nu. Au *dispărut*! Bulikovul s-a micșorat foarte mult în timpul Marii Dispariții. Porțiuni întregi ale orașului au dispărut pur și simplu. *O parte* a fost distrusă, cu siguranță, dar se pare că nu tot orașul. Această parte a rezistat, dar a rămas în derivă, legată de realitatea noastră prin câteva conexiuni.

Fluturii zburau și se învâртеau în razele soarelui. Geamurile de cristal ale unei case proiectau prisme aurite ce dansau pe stradă.

— Deci pentru asta luptă? întrebă Sigrud și se uită la un turn înalt de peste șapte sute de metri care avea în vârf o clopotniță aurie. Pot să-mi dau seama de ce, continuă el.

— Asta e doar o parte din ce a fost. S-au pierdut mult mai multe, inclusiv cei ce se aflau în clădiri, spuse Shara.

Dintr-o fântână sculptată să semene cu florile de iasomie țâșnea fericită apa. Libelule zburau dintr-o parte în alta cu ochii strălucitori.

— Mii de suflete, spuse Sigrud.

— Sute de mii. Ia să vedem. Vreau să încerc ceva, spuse ea.

Își întinse mâinile și începu să mormăie ceva. Primele trei încercări eșuă.

— Ce vrei să faci? întrebă Sigrud.

Dar la a patra încercare... o sferă de sticlă de mărimea unui măr îi apărură în mâini. Shara începu să râdă fericită.

— Funcționează! *Funcționează!* Ia să văd dacă pot să...

Mișcă sfera astfel încât aceasta prinse o rază de soare și se aprinse imediat, aruncând o lumină puternică, aurie. Shara chicoti, puse sfera jos și o împinse către Sigrud. Aceasta o opri cu piciorul. Sfera strălucea puternic, luminându-l.

— Un miracol. Din *Cartea Lotusului Roșu* a lui Olvos. Un miracol care *nu* funcționează în... Bulikovul *nostru*. Dar aici...

— Funcționează chiar foarte bine.

— Pentru că această realitate se supune altor reguli. Uite – dă-mi înapoi sfera.

Shara o ridică, o aruncă în sus și strigă:

— Stai și arată-te!

Sfera luminoasă rămase la trei metri deasupra lor, luminând străzile din jur într-o lumină caldă.

— Astfel de sfere existau peste tot în Bulikov în locul stâlpilor de iluminat. Erau mult mai avantajoase, continuă Shara.

— Și un mod eficient de a le arăta altora unde te afli. Dă-o jos, te rog, spuse Sigrud.

— De fapt, nu știu cum să fac asta.

Sigrud mormăi ceva, luă o piatră și o aruncă spre sferă. Shara țipă și își acoperi fața. Piatra lovi sfera chiar în centru. Obiectul se sparse transformându-se într-un nor de praf care se împrăștie pe stradă.

— E bine de știut că pietrele încă funcționează aici, spuse Sigrud.

*

Se plimbau prin Vechiul Bulikov – după cum îl numise Shara – neștiind ce căutau. Orașul era abandonat. Grădinile erau necultivate, curțile goale, iazurile ornamentale secaseră. Însă totul era foarte alb și foarte curat. Shara era fericită că avea cu ea roba kolkashtană, care o ajuta să mai reducă din lumina puternică. Deși locul era frumos, nu putea să nu se gândească la teoria lui Efrem: „Oare zeii au făcut acest loc? Sau ei doar au făcut ceea ce doreau continentalii să facă?”

Câteodată, când se uitau pe ferestrele sau pe aleile aceluia oraș părăsit, nu vedeau ceea ce se așteptau. În loc de mai multe alei sau interiorul clădirilor, vedeau străzi noroioase și murdare pline de continentali încruntați sau vreo canalizare care se vărsa în Râul Solda sau doar un zid de cărămidă.

— Bruiajul realității. O conexiune cu Noul Bulikov – Bulikovul *nostru*, zise Shara.

Sigrud se opri să privească printr-o fereastră ce dădea în bucătăria unei bătrâne. Se uita la ea cum tăia capetele a patru păștrăvi.

— Nu ne văd deloc?

— Scuzați-mă! *Scuzați-mă!* zise Shara bătând în geam.

— Cât de mult urăsc păștrăvul! Pe toți zeii, cât îl urăsc! mormăia femeia.

— Se pare că nu, zise Shara. Haide, să mergem!

După ce traversară câteva străzi, ajunseră la o moșie imensă pe care se aflau un conac cu ziduri albe, arcade în formă de potcoavă, curți acoperite cu gazon, pe care le năpădiseră buruienile, și zeci de iazuri făcute în așa fel încât să reflecte citadela în formă de floare.

— Mă întreb ce persoană importantă a trăit aici. Un înalt preot sau poate unul dintre Binecuvântați.

— De fapt, aparține cuiva cunoscut, zise Sigurd arătând spre una dintre arcade.

În vârful arcadei scria mare: CASA VOTROV.

— Ah! Trebuia să-mi dau seama. Vohannes mi-a zis că reședința lor inițială a dispărut în timpul Marii Disparații. Dar nu mi-am imaginat că era așa de frumoasă.

— Ce vrei să spui cu Binecuvântații? întrebă Sigurd.

— Oamenii care se împerecheau cu zeitățile. Progeniturile lor erau eroi, sfinți, persoane foarte norocoase și foarte venerate. Ceilalți oameni făceau orice pentru a le fi pe plac.

Shara își aminti de una dintre ultimele însemnări făcute de Efrem în jurnalul lui și de acest cuvânt: *Binecuvântați*.

— Cred că era frumos. Și crezi că familia Votrov se număra printre Binecuvântați?

— Ah, nu, deloc. Această descendență era întotdeauna bine documentată. Dacă el ar fi fost un descendent al vreunui Binecuvântat, atunci familia lui n-ar fi permis nimănui să uite acest lucru. Dar stai... uite! zise Shara și arată spre locul unde se vedea o cărare printre buruieni. Cineva a fost aici recent.

Sigurd se duse spre acel loc, se aplecă și verifică urmele.

— Mulți oameni. *Foarte mulți*. Cred că bărbați. Și urmele sunt recente, așa cum ai spus, zise el și înaintă cu băgare de seamă prin buruieni. Cei mai mulți cărau ceva. Au cărat... ceva greu.

Sigurd arată spre altă arcadă în formă de potcoavă care dădea spre o vale.

— Pe acolo s-au dus, spuse. Și de acolo au venit, adăugă el arătând spre Casa Votrov.

— Te poți ține după urme?

El se uită la ea ca și cum i-ar fi spus: „Chiar m-ai întrebat asta?”

Shara nu știa ce să facă, dacă să se despartă sau nu, dar până la urmă decise să rămână împreună: „Dacă ne pierdem, cum mai găsim drumul înapoi?”

— Ne vom ține după urme să vedem încotro s-au *dus*. Și dacă vom avea timp, vom verifica și de unde au venit, spuse ea.

Porniră pe străzi albe, prin curți, pe lângă grădini. Liniștea rodea precum un vierme pacea interioară a Sharei, căreia, în cele din urmă, i se părea că vede în fiecare licărire strălucirea unui vârful de săgeată.

„Toți continentalii conspiră împotriva noastră. N-ar fi trebuit să-l primesc pe Vohannes în patul meu.”

— De ce nu dansezi? întrebă Sigrud.

— Poftim? Să dansez?

— Mă așteptam să dansezi de bucurie în momentul în care vei vedea Vechiul Bulikov. Mă așteptam să alerg în toate părțile și să faci schițe.

— Cum a făcut Efrem. Îmi doresc asta. Aș fi fericită dacă mi-aș putea petrece restul vieții aici. Dar în Vechiul Bulikov fiecare părticică de istorie pare acoperită de lame, și cu cât mă apropiu mai mult, cu atât mă rănesc mai tare.

O casă arcuită, făcută să semene cu un vulcan, se ridica deasupra unui pârau clipocitor de piatră albă.

— Nu cred că istoria face asta, zise Sigrud.

— A, da? Atunci cine?

— *Viața*.

— Crezi? E o viziune cam sumbră.

— Viața este plină de pericole frumoase, de frumuseți periculoase, zise Sigrud.

Își ridică privirea spre cer, iar cicatricile îi străluciră în soare.

— Ne rănesc în moduri pe care noi nu le vedem. O rană poate crea unde – precum o piatră aruncată în apă – ce ne urmăresc peste ani.

— Da, cred că ai dreptate, zise Shara.

— Da. Credem că mergem înainte, că fugim, dar în multe privințe suntem prizonierii aceluia moment ce ni s-a întâmplat acum multă vreme. Nu facem decât să fugim pe loc.

— Și atunci ce putem face?

— Trebuie să învățăm să trăim cu asta, zise el ridicând din umeri.

Vântul ridică un mic vârtej de praf și îl împinse peste câmpul plin de pietre albe.

— Locul ăsta te face să te gândești la asta?

— Nu. Mă gândesc la asta de foarte mult timp.

În partea de sus a unei case rotunjite, o fereastră bombată din cristal reflecta cerul albastru, întinzându-l și transformându-l într-o perfectă bulă azurie.

— Nu mai ești omul pe care l-am scos din închisoare.

— Probabil că nu, zise Sigrud ridicând din nou din umeri.

— Ești mult mai înțelept decât era el.

— Mă uit la ce mi s-a întâmplat prin lupa anilor care au trecut.

— Cred că ești mult mai înțelept și decât *mine*. Te gândești vreodată să te întorci acasă?

Sigrud se opri pentru o secundă. Privirea lui dansa peste pietrele cubice crem.

— Nu! răspunse el.

— Nu? Niciodată?

— Nu mă mai vor. A trecut prea mult timp. Acum au devenit alți oameni. La fel și eu. Și nu vor să vadă persoana care sunt acum.

Înaintară tăcuți pe cărare.

— Eu cred că te înșeli, zise Shara după o vreme.

— Poți să crezi ce vrei.

*

Cărarea se întindea până departe.

— Bineînțeles că nu puteau aduce aici mașini, nu-i așa? Bruiajul realității nu le-ar fi permis asta, având în vedere că sunt moderne.

— M-aș fi bucurat dac-ar fi putut aduce un cal sau doi, spuse Sigrud.

— Și i-ar fi lăsat pur și simplu aici ca să-i luăm noi? Ar trebui să ne considerăm noroco...

Dar Shara nu își duse gândul până la capăt, căci o clădire înaltă și rotunjită îi atrase atenția.

— Ce e? întrebă Sigrud.

Shara studie cu atenție zidurile, care aveau ferestre în formă de stele cu opt colțuri cu geamuri de culoare violet-deschis.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sigrud.

Shara studia fațada. În partea de sus era un citat din *Jukoshtava*:

„Ceii care trebuie să ia o decizie și încep să tremure de frică – de ce să le permit să stea în umbra mea?”

— Am citit despre locul ăsta, șopti Shara.

— Mă aștept să fi citit despre toate locurile din orașul ăsta.

— Nu! Am citit despre locul ăsta chiar... recent.

Shara se apropie și atinse pereții. Își aminti ce scrisese Efrem în jurnalul său, citând scrisorile soldatului saypurian despre moartea lui Jukov: „L-am urmărit pe Kaj până într-un loc din oraș – un templu alb cu argintiu ce avea pe pereți stele din sticlă violet. Nu l-am văzut pe zeu în templu și ne-am temut că era o capcană, dar generalul nostru nu s-a îngrijorat. Și-a încărcat tunul de mână cu plumbul negru și a intrat”.

Shara se simțea amorțită. Se apropie de ușa templului – lemn vopsit în alb pe care erau gravate stele – și o deschise.

Dădea într-o curte mare și goală. Zidurile erau înalte și încadrau perfect cerul albastru de deasupra. În centru se afla o fântână secată împrejurul căreia se aflau patru bănci.

Shara se îndreptă spre cele patru bănci, pe care le atinse ușor ca să verifice dacă erau reale.

„Oare acesta este locul unde cândva a stat un zeu?”, se întreba ea. „Și oare stră-străbunicul meu a stat lângă el pe bancă sau în picioare?”

Se așează ușor pe o bancă, al cărei lemn scârțâi ușor.

„Oare ăsta e locul unde a murit Jukov? E posibil să-l fi găsit?”

Ea așa credea. I se părea ireal faptul că vedea acel loc blocat într-un fragment al realității care dispăruse demult din lumea reală. Dar ea știa că era posibil. Perioada de după Marea Dispariție fusese haotică, plină de fragmente de realitate care apăreau, apoi dispăreau din nou.

Se uită în partea dreaptă. Un pridvor scund înconjură grădina, iar acoperișurile grele, în patru ape, erau sprijinite de coloane albe din lemn.

Într-o coloană era o gaură mică neagră. Unei persoane așezate pe un scaun, gaura i-ar fi ajuns la umăr. Așezate și probabil ținând un pistol la capul cuiva.

Merse spre coloană având senzația stranie că ceva era înăuntru, ceva care o urmărea. „De atâta timp te-aștept să vii”, părea să-i spună gaura.

— Sigrud, dă-mi cuțitul tău, te rog.

El îi puse în mână mânerul cuțitului negru și greu. Cu respirația oprită, Shara vârî cuțitul în gaură.

Lovi ceva metalic și începu să scribească în coloana de lemn până când creatura prinsă acolo începu să se miște.

Ceva mic și negru căzu cu zgomot pe pavaj. Shara se aplecă și îl ridică.

Era o bucată de metal foarte negru, turtită pe partea unde lovise lemnul și de mărimea unei smochine mari.

O plimbă prin palmă cântărind-o.

„Jukov trebuie să fie *mort*. Trebuie să fie. Altfel de ce este asta aici?”

— Ce e aia? întreabă Sigrud.

— Chestia asta mică este cea care a distrus zeii.

*

Merseră mai departe ținându-se după urmele lăsate de pași pe străzi întortocheate, până când urmele dispărură misterios în mijlocul a ceea ce părea să fi fost sufrageria cuiva.

— Unde sunt? Urmele se opresc aici, zise Sigrud.

Shara îngenunche ca să verifice podeaua, dar nu văzu nimic.

— N-am putut să-mi dau seama niciodată cum de poți urmări pe cineva. Unde se opresc pașii?

Sigrud arată spre un loc pe podea aflat nici în colț, dar nici chiar în centru.

— Tot bruiaje îmi imaginez, zise Shara. Un loc foarte mic, greu de observat.

— Și crezi că putem trece prin el?

— Nu cred că realitatea noastră – realitatea *adevărată* – respinge pe cineva, spre deosebire de aceasta. Întrebarea era: *unde* vom ajunge?

— Cred c-ar fi mai bine ca de data asta să mă lași pe mine să trec primul. Știm că dușmanii noștri sunt undeva acolo și fac... ceva. N-ar fi înțelept să te las să intri tu prima. În regulă? spuse Sigrud.

— În regulă.

Sigrud se îndreptă spre acel punct. Ușor-ușor, începu să dispară, mai întâi piciorul, apoi talia, umerii, dar totul se întâmpla prea repede ca Shara să înțeleagă.

Așteptă. Apoi văzu mâna și capul lui Sigrud apărând din neant.

Îi făcu semne să-l urmeze, ținând un deget la gură.

Shara înaintă spre acel loc din podea așteptându-se la ce era mai rău.

La prima ei transcendere a realității, peisajul din jur nu păruse deloc schimbat, acum însă schimbarea era radicală:

orașul alb dispăruse, iar în locul lui apăru un cer albastru-violet înconjurat de munți colțuroși galben-maronii. În jurul lor, din solul calcaros se înălțau copaci mici, crescuți la întâmplare, ale căror ramuri se îndoiau ca să privească tot spre pământ.

— Unde *sunteți*? întrebă Sigurd.

— Cu siguranță nu în Bulikov. Se pare că nu există o legătură geografică între Vechiul Bulikov și Bulikovul cel *adevărat*.

Sigurd învârti din deget vrând să-i spună: „Am înțeles, răspunde la întrebare“.

— *Cred* că suntem lângă Jukoshtan.

Shara apucă o creangă de copac și se uită atentă la frunzele lui.

— Da, cred că da. Specia asta de ienupăr crește doar lângă Jukoshtan. Îi foloseau fructele ca să dea aromă vinului.

— Și Jukoshtanul e implicat în asta?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Shara.

Se întoarse și se uită la locul pe unde veniseră.

— Prezintă câteva efecte ale Marii Dispariții – nisipul pare topit și majoritatea copacilor sunt contorsionați –, dar, în afară de astea, nu-ți poți da seama dacă locul acesta conține bruiaje ale realității.

Shara rupse o creangă dintr-un pom aflat în apropiere, o decoji de scoarță, dând la iveală un bețișor verde subțire, și o înfipse în pământ.

— Ca să vedem pe unde am intrat. Acum, ia-o înainte, zise ea.

Urmele duceau la vale, apoi sus pe un deal până când ajunseră în vârf și...

— Jos! șopti Sigurd. *Jos!*

O apucă de umeri și o împinse jos, peste solul nisipos al dealului.

Shara stătea nemișcată, ascultând. Apoi auzi voci și zgomot de ciocane.

Sigrud se ridică puțin ca să vadă mai bine.

— Ne-au văzut? șopti Shara.

— Nu. Dar nu știu sigur ce am în fața ochilor, răspunse el.

— E în regulă dacă mă mișc?

— Cred că da. Sunt foarte jos în vale și sunt foarte ocupați.

Shara își înălță capul și se târî spre un loc din care putea vedea mai bine. Valea era presărată cu focuri ca și cum acei oameni se pregăteau să muncească toată noaptea. Dar era greu să-și dea seama ce făceau: erau șase forme lungi și late făcute din metal strălucitor, iar Sharei i se părea că erau niște pantofi imenși – ascuțiți în vârf și pătrățoși la spate, ca saboții pe care îi purtau cei din Voortyavashtan –, dar și uși, și ferestre, și scări, și trape. Iar în mijloc era ceva ce semăna cu un catarg fără velă.

— Seamănă cu...

— Vapoare. Bărți. Bărți imense din metal, fără ocean și fără vele, spuse Sigrud.

Shara își miji ochii ca să vadă chipurile oamenilor care mișunau pe lângă vapoare, înșurubând și sudând bucăți de metal. Toți muncitorii erau îmbrăcați în robe kolkashtane tradiționale.

— Cu siguranță sunt Restauratori. Dar de ce dracu' ar vrea să construiască bărți din metal aici? Suntem la sute de kilometri depărtare de ocean! Și cred că de-asta aveau nevoie de acel oțel.

— Nu e o flotă foarte mare. Numai șase vapoare? Dacă vor fi puse pe apă undeva, nu prea poți face mare lucru cu ele.

— Doar dacă nu cumva primești în cantități foarte mici materialele pentru construcția lor. Ca oțelul. Aproape cinci sute de kilograme de oțel pe lună timp de un an și ceva – cu asta nu poți face multe vapoare. Dar pentru asta au folosit oțelul!

— Și apoi ce?

— Nu știu. E posibil să fi găsit ceva în Depozit care poate crea un ocean în orice loc.

Opt oameni împingeau ceva pe o rampă într-unul dintre vapoare. Chiar dacă lumina nu era puternică, Shara văzu ce era și inima i se opri în piept.

— Oh!

— Ăla e ceea ce cred eu că e? Întrebă Sigrud.

— Da. Un tun de calibru 152 de milimetri. Am văzut așa ceva doar pe distrugătoarele saypuriene.

— Și ce vor să facă cu ele? Să bombardeze dealurile? Să se lupte cu vererile?

— Nu știu. Dar tu vei afla, spuse Shara.

Se lăsă liniștea.

— Poftim?

— Eu mă voi întoarce în Bulikov, în *adevăratul* Bulikov, să o informez pe Mulaghesh. Dar nu-i putem lăsa pe Restauratori aici să facă... ce-or fi făcând ei acolo.

— Așa că planul tău este să mă lași pe mine aici să mă lupt cu șase vapoare pline de tunuri?

— Te las aici doar ca să observi. Acționezi doar dacă și *ei* acționează.

— Și cum anume ar trebui să acționez?

— Te infiltrezi, dacă poți. Te-ai confruntat cu câțiva pasageri clandestini la vremea ta, corect? Să sperăm că ai învățat ceva de la ei. Dacă ajung la timp în Bulikov, ne putem întoarce în câteva zile cu o mică armată.

— Zile? *Mai multe?*

— Noroc! spuse Shara și plecă.

*

Drumul înapoi pe străzile albe ale Vechiului Bulikov era unul destul de ciudat și de greu pentru Shara. Încerca să

rezolve zecile de mistere care-i apăruseră în cale: vapoare andocate pe câmp și care pregăteau o invazie, Vohannes care colabora cu Wiclov și care probabil îi ajuta pe Restauratori să intre și să iasă din Vechiul Bulikov. Cu toate acestea, gândurile ei se încăpățâneau să se întoarcă la mica bilă din buzunar, care sălta cu fiecare pas.

„Am asupra mea ceva care a gustat sângele zeilor.”

Îi luă o secundă să realizeze că obiectul acela îi conferea un avantaj tehnologic foarte mare: indiferent de ce puneau la cale Vohannes, Wiclov și Restauratorii, niciunul dintre ei nu-și imagina că ea era în posesia unei părți din arma Kajului, indiferent cât de mică. Dar cum să folosești ceva nu mai mare decât o mărgea?

Când se întoarse în Bulikov – în adevăratul Bulikov –, aruncă roba kolkashtană și se duse direct la fierar.

— Cu ce vă pot ajuta...? Bărbatul înmărmuri de uimire când își dădu seama că o avea în față pe femeia care-l răpusese pe Urav.

— Vreau să faci ceva pentru mine, spuse Shara înainte ca el să apuce să zică ceva.

— Ah, da... bineînțeles. Ce vreți să fie?

— Un vârful de săgeată. Sau un cuțit mic, spuse ea și puse bucățița de metal pe masă.

— Păi, ce doriți? O săgeată sau un cuțit?

— Ceva din amândouă. Am nevoie să fie foarte versatil.

— Și ce veți vâna, dacă îmi permiteți să întreb?

— Căprioare? răspunse Shara zâmbind.

DȘ KOMAYD PENTRU GHS512

SITUAȚIE DE URGENȚĂ <STOP>

RESTAURATORII PLĂNUIESC UN ATAC MARE <STOP>

CER RELOCAREA TUTUROR TRUPELOR POLISULUI ÎN
BULIKOV <STOP>

CES512

GP MULAGHESH PENTRU CES512

AI ÎNNEBUNIT? <STOP>

MAI AI VOIE SĂ INVESTIGHEZI ASTA? <STOP>

DĂ-MI MAI MULTE DETALII <STOP>

GHS512

DȘ KOMAYD PENTRU GHS512

NU POT DA DETALII <STOP>

NU PENTRU CĂ NU LE ȘTIU, CI PENTRU CĂ SUNT MULTE
<STOP>

JURISDICȚIA NU MAI CONTEAZĂ DIN CAUZA NIVELULUI
DE AMENINȚARE <STOP>

ROG MOBILIZAREA TRUPELOR IMEDIAT <STOP>

CES512

GP MULAGHESH PENTRU CES512

ROG NUMIREA NIVELULUI DE AMENINȚARE <STOP>

ORICE <STOP>

MUTAREA A CINCI SUTE DE SOLDAȚI ÎN ORAȘ NU E CA
ȘI CUM AI DESCĂRCA UN VAGON CU CARTOFI <STOP>

GHS512

DȘ KOMAYD PENTRU GHS512

RESTAURATORII AU TREIZECI DE TUNURI DE CALIBRU 152
CARE SE FOLOSESC DE OBICEI DOAR PE DISTRUGĂTOARE
<STOP>

ȚINTELE SUNT NECUNOSCUTE ÎNCĂ <STOP>

CES512

GP MULAGHESH PENTRU CES512

DACĂ FAC ASTA, ÎȚI ASUMI RESPONSABILITATEA? <STOP>

ȘI PENTRU CE S-A ÎNTÂMPLAT CU JAVRAT? <STOP>

GHS512

DȘ KOMAYD PENTRU GHS512

FĂRĂ INTERVENȚIE MILITARĂ IMEDIATĂ PUȚIN PROBABIL
CĂ VA EXISTA VREUN MINISTRU CARE SĂ MĂ TRAGĂ LA
RĂSPUNDERE <STOP>

DE JAVRAT NU MAI VORBIM <STOP>

CES512

GP MULAGHESH PENTRU CES512

VOM ÎNCEPE MOBILIZAREA IMEDIAT <STOP>

DACĂ MĂ FACI SĂ ÎNCEP UN NOU RĂZBOI NU TE VOI

IERTA <STOP>

GHS512

DŞ KOMAYD PENTRU GHS512

RĂZBOIUL A ÎNCEPUT DEJA <STOP>

CES512

„Aş dori să am parte măcar de opt ore de somn. Aş plăti pentru ele. Le-aş fura. Aş face orice”, gândi Shara.

Dar Shara nu putea să doarmă. Era presată de timp – forţele lui Mulaghesh aveau să ajungă acolo în câteva ore –, dar ştia că îi scapă ceva. Totuşi, avea impresia că se îneca în informaţii: jurnalul lui Efrem, lista obiectelor din Depozit, tranzacţiile financiare, istoria Continentului, listele interzise, subsidiarele lui Votrov, patronii ţesătoriilor... Toate îi dansau în faţa ochilor, până când tot ce mai putu gândi fu: „Te rog să te calmezi, nu te mai gândi şi calmează-te. Opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te!”

Se auzi o bătaie în uşă, iar Shara strigă:

— Nu!

Urmă o pauză, dar Pitry spuse:

— Cred că ai vrea...

— Nu! Nicio întâlnire. Niciuna! Ți-am zis asta!

— Ştiu, dar...

— Am anulat toate întâlnirile. Pe *toate*! Spune-le că... mi-e rău! Spune-le că sunt *pe moarte*, nu mă interesează.

— Bine, dar asta e altceva, spuse el şi intră încet în cameră. A venit o scrisoare.

— Ah, Pitry. De ce-mi faci una ca asta? Este de la Mula-ghesh?

— Nu. E de la Votrov. Un băiat a adus-o pe o farfurie de argint. Și e foarte... ciudată.

Shara luă scrisoarea și citi:

Într-un joc de Tovos Va, o mișcare poate încheia jocul, dar îi poate lua ceva vreme adversarului tău să-și dea seama că s-a terminat.

Știu când am pierdut.

Vino la Noul Pod Solda, dar te rog să vii singură.

Nu vreau ca presa să afle. Nu vreau să stric tot binele pe care am încercat să-l fac.

V.

Shara citi scrisoarea de câteva ori.

— Nu cred că vorbește serios!

— Ce vrea?

— Să fiu sinceră, n-am nici cea mai vagă idee, spuse Shara. Oare Votrov chiar ar fi putut fi mână în mână cu Restauratorii? Pare absurd, dar dacă e așa, oare chemarea armatei le-a retezat planurile de la rădăcină? Dar cum a fost posibil să afle?

Nimic din toate acestea nu avea sens. Ori Vohannes înnebunise – ceea ce pentru ea părea posibil –, ori ei îi lipsea o piesă importantă din puzzle.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Pitry.

— Ei bine, dacă m-ar fi invitat la el acasă sau într-un loc privat, nu m-aș fi dus. Dar Noul Pod Solda este un loc public foarte aglomerat. Cred c-ar fi nebun să încerce ceva acolo.

Dar nu răspunsese la întrebare. Ce avea ea de gând să facă? „Un agent are grijă personal de sursele lui. Și chiar dacă el nu este o sursă, este al meu”, își spuse ea. Dar undeva

Înăuntrul ei știa că nu voia ca un alt oficial din minister să se ocupe de Vo. Din ce în ce mai mulți insurgenți și agenți inamici aveau parte de morți teribile.

„Dacă cineva trebuie să-l convingă pe Vo să coboare de pe acoperișul pe care s-a urcat, eu ar trebui să fiu aceea”, gândi ea.

— Pitry, te rog, adu-mi haina și un termos cu ceai. Și dacă nu mă întorc în două ore, în momentul în care Mula-ghesh ajunge aici să-i spui să facă o razie pe proprietatea lui Votrov. Se întâmplă ceva foarte ciudat cu omul ăsta și n-aș vrea să-i cad victimă.

În timp ce Pitry se grăbea să-i aducă haina, Shara recitea scrisoarea. „Nu am putut niciodată să-mi dau seama cu adevărat ce joc am jucat cu Vo.”

Probabil că avea să afle acum.

*

Plimbarea îi făcu bine Sharei. Întrebările agasante care-i răsunau prin cap se disipară alungate de fiecare colț de stradă și de fiecare scară răsucită până când Shara deveni un simplu trecător ce se plimba pe malul Soldei.

„Imaginează-ți că în spatele acestui oraș în ruine se află un paradis mitic și cineva poate ajunge la el doar dacă zgârie puțin realitatea cu unghia.”

Pescărușii și rațele țipau și măcăiau, alergându-se să-și fure unii altora firimiturile de pâine.

„Indiferent ce miracole au făcut zeitățile, e posibil ca ele să fi fost sclavii Continentului la fel ca Saypurul.”

Pe malul râului, o mulțime de oameni fără adăpost prăjeau pește în tigăi improvizate, iar unul dintre ei, un bărbat foarte beat, susținea că peștii lui erau de fapt bucăți din Urav, în timp ce ceilalți țipau la el să stea jos.

Shara hotărî brusc că, după ce se va termina afacerea cu Wiclov și Votrov – deși habar nu avea cum –, își va da demisia din minister, se va întoarce în Vechiul Bulikov și va continua munca lui Efrem. În urmă cu două luni, ar fi considerat această idee nebunească, dar cum mătușa Vinya părea că va rămâne pentru totdeauna la cârma ministerului, Ghaladeshul și toate puterile lui erau locuri neprimitoare pentru Shara și toate descoperirile pe care le făcuse îi retreziră interesul pentru trecutul Continentului. Toată cariera ei din minister pălea în fața celor câteva minute petrecute în Vechiul Bulikov. Era ca și cum reușise să iasă dintr-un fum care o sufoca, pentru ca apoi să inspire adânc aer de munte.

Și, în secret, de-abia aștepta să facă și alte minuni. Se întreba ce alte miracole încă funcționau în Vechiul Bulikov. Ar putea cineva trece prin pereți, ar putea chema mâncarea din cer sau din pământ ori ar putea zbura sau...

Sau chiar...

Shara se opri.

Doi pescăruși se băteau în aer pentru o coajă de cartof.

— Să zboare, șopti ea.

Își aduse aminte de un obiect de pe lista celor aflate în Depozit.

Covorul lui Kolkan: Covor mic ce poate zbura. Foarte greu de controlat. Documentele arată că Kolkan a binecuvântat fiecare fir din covor cu miracolul zborului, deci, teoretic, fiecare fir poate ridica în aer zeci de tone...

Un covor cu fiecare fir binecuvântat.

O țesătorie care poate deșira covorul foarte ușor.

Și o mică flotă de vapoare din oțel aflate între dealuri, fără mare.

Băiatul din celula poliției, șoptind: „Nu putem zbura cu bărci din lemn“.

Dar poate nu aveau deloc nevoie de mare.

— Ah, pe toate mările!

*

Sigrud își ridică capul când auzi un zgomot. Își întoarse privirea de la drumurile care duceau în vale și se uită la cele șase vapoare încă aflate pe uscat. Velele tocmai erau înălțate pe catarge și ceva se vedea ieșind în afară de la tribord și babord.

Velele ridicate pe catargele de oțel erau neobișnuite. Sigrud văzuse multe vele la viața lui, dar acestea erau făcute să reziste unor vânturi foarte, foarte puternice. Dar ce ieșea de pe părțile laterale ale navelor nu mai văzuse niciodată. Acele ornamente erau lungi, late și subțiri și aveau foarte multe părți pivotante. Lui Sigrud i se părea că seamănă cu aripioarele peștilor și dacă n-ar fi fost trecut prin viață, ar fi zis că erau...

— Aripă, șopti el.

Îi privi pe muncitori cum pregăteau navele.

„Acționezi doar dacă și ei acționează“, îi spuse Shara.

Asta sigur se pune.

Verifică dacă avea cuțitul în teacă și începu să coboare dealul pe furiș.

*

Noul Pod Solda era o aglomerație de schele și grinzi. Picioare imense de ciment tocmai erau așezate de către macaralele saypurieni în apa înghețată, sub atenta supraveghere a inginerilor saypurieni. Continentalii priveau

desfășurarea de forțe fie de pe mal, fie de pe acoperișurile caselor.

Shara era încă absorbită de ultima ei descoperire. „Poți construi vapoarele oriunde, le ancorezi oriunde și nimeni niciodată nu s-ar fi așteptat la un atac venit din cer.”

O altă întrebare supărătoare i se născu în minte: „Dar dacă Vohannes se află în spatele acestei afaceri, atunci de ce l-au atacat Restauratorii încercând să ia oțel ca să construiască navele?”

Văzu că va avea ocazia să-l întrebe. Votrov stătea pe o bancă chiar mai în față, picior peste picior, cu mâinile în poală, și se uita către promenadă, cu privirea aflată departe de ea. Nu era îmbrăcat în hainele lui extravagante. Purta haina maro-închis și cămașa neagră încheiată până la gât cu care fusese îmbrăcat în noaptea în care atacase Urav.

Și-l aminti pe Sigrud spunându-i: „Nici măcar nu era îmbrăcat la fel, ziceai că e un călugăr trist”.

Shara scrută mulțimea. Vohannes era singur. Deși părea că o văzuse, se întoarse cu spatele la ea, iar Shara îi văzu doar ceafa.

— Ce ai pățit, Vo? Ești bolnav? Ai înnebunit? Sau tu ești în spatele afacerii ăsteia de la început? Întrebă ea apropiindu-se.

El se întoarse spre ea și zâmbi.

— Sunt foarte fericit să spun că ultima parte este adevărată.

Shara înmărmuri și își dădu seama de ce bărbatul își ținuse până atunci fața ascunsă.

Era aproape aceeași față pe care o cunoștea. Același maxilar puternic, același zâmbet încântător. Dar nu era Vohannes afectat de vreo boală. Ochii acelui bărbat erau mult mai întunecați, cufundați în orbite.

Shara nu mai așteptă, se întoarse și începu să fugă.

Cineva – un tânăr scund, care nu prezenta nicio ameninţare – trecu pe lângă ea, îşi întinse piciorul şi îi puse piedică. Shara se prăbuşi.

Străinul se ridică şi veni spre ea.

— Chiar mă întrebam dacă vei veni, dar cred că rându-l despre Tovos Va te-a convins. Până la urmă, eu l-am învăţat acest joc. Sunt foarte bucuros să văd că mi-a reuşit.

Ea încercă să se ridice, dar străinul mormăi ceva şi făcu un gest cu mâna. Se auzi un sunet ca lovitura unui bici. Shara privi în jos şi îşi dădu seama că era transparentă. Putea vedea pietrele prin picioarele ei – sau unde *ar fi trebuit* să fie picioarele ei.

„Dulapul lui Parnesi“, gândi ea chiar înainte ca cineva să vină prin spate şi să-i pună o cârpă pe faţă. Respiră vaporii, privirea i se încetăşează şi dintr-odată nu mai putu sta în picioare.

Căzu în braţele a doi sau trei oameni. Străinul – Vohannes, care totuşi nu era Vohannes – îşi şterse nasul.

— Foarte bine, spuse el. Hai!

O cărară de-a lungul promenadei. Efectul vaporilor pune-a tot mai mult stăpânire pe creierul ei. Shara se întreba: „De ce nu mă ajută nimeni?“ Dar trecătorii îi priveau curioşi, întrebându-se de ce acei bărbaţi mimau că ar căra ceva greu.

Shara se lăsa bătută. Vaporii o învăluiau, iar ea adormi.

Peste dealurile înzăpezite

Peste un râu îngheţat

Prin păduri

Te voi aştepta.

Te voi aştepta mereu acolo.

Focul meu va arde

Lumină în întuneric

O lumină pentru tine şi pentru mine

Pentru că te iubesc.

*Deși câteodată par a fi absentă
Să știi că focul meu va fi întotdeauna pregătit
Pentru cei care au iubire în inimi
Și vor să o împărtășească.*

*Cartea Lotusului Roșu,
Partea a II-a, 9.12 – 9.23*

LEGĂTURI DE FAMILIE

Shara se trezi cu fața la un perete gri. Luă o gură mică de aer, după care începu să tușească.

— Ah, uite! Ce bine! S-a trezit, spuse o voce fericită.

Se întoarse încă amețită și văzu că se afla într-o cameră goală, fără ferestre, care îi părea cunoscută.

Încăperea avea două uși: una închisă și cealaltă deschisă. Necunoscutul stătea în dreptul ușii deschise, îmbrăcat acum în roba kolkashtană. Îi zâmbea, dar ochii lui păreau a fi pietre umede cufundate adânc în interiorul craniului.

— Chiar nu-mi pot da seama ce a văzut la tine, spuse el.

Shara clipi încet. „Cloroform. Într-o oră voi fi lucidă“, își zise ea.

— După câte văd, ești o saypuriană banală. Ești mică, ai culoarea prafului – deși culoarea *lutului* ar fi un termen mult mai potrivit –, bărbia mică și nasul acvilin. Încheieturile tale, o caracteristică a neamului tău, sunt incredibil de subțiri și de fragile, iar brațele îți sunt păroase și oribile la fel ca restul corpului, îmi imaginez. Presupun că ar trebui să te epilezi *foarte des* ca să ajungi să te *compari* cu femeile din Țara Binecuvântată. Sâniile tăi nu sunt lăsați la fel ca cei pe care-i văd de multe ori printre femeile din neamul tău, dar nu sunt nici cum trebuie să fie – de fapt, de-abia dacă există. Iar ochii tăi, draga mea. *Uită-te* la ochelarii ăia! Ochii tăi chiar funcționează? Mă întreb cum e să fii o creatură atât de pipernicită și de nedorită? Ce viață tristă trebuie

să ai când ești o vietate din țara cenușii, o persoană făcută din lut, spuse el și zâmbi.

Zâmbetul acela era o versiune perversă a zâmbetului lui Vohannes. Surâsul acestuia din urmă era larg și fermecător, pe când zâmbetul necunoscutului sugera furie abia înăbușită.

— Dar adevărata ta crimă – adevărata infracțiune pe care o comiți la fel ca tot neamul tău – este că refuzi să recunoști asta. Refuzi să-ți recunoști metehnele, defectele tale mizerabile! Nu știi ce e rușinea! Nu îți ascunzi trupul! Nu cazi umilă la picioarele noastre! Nu recunoști că tu, nefiind atinsă de harul divin, nefiind binecuvântată, necunoscând iluminarea, nu ești *dorită*, ești în cel mai rău caz nefolositoare și în cel mai bun caz doar o servitoare. Neamul tău are atâtea pretenții – și *acesta* este adevăratul vostru păcat, dacă niște creaturi ca voi sunt în stare să păcătuiască.

Străinul semăna izbitor de mult cu Vohannes. Avea foarte multe din gesturile și comportamentul lui Vo. Era însă ceva mai nenatural și totuși mai delicat în acest om, modul în care se îndoaia din șolduri, felul în care își ține brațele. Shara își aduse aminte de *nihovost* și de mersul efeminat al acestuia, care imita pe cineva pe care ea încă nu-l văzuse.

Shara înghiți în sec și întrebă:

— Cine...?

— Dacă ar fi să te tai pe din două, ai fi goală în interior. O coajă de lut, remarcabilă doar prin asemănarea cu o persoană. Ce ai văzut în ea, Vohannes?

Necunoscutul se uită în colțul camerei.

Acolo, pe podea, cu mâinile legate de picioare, stătea Vohannes. Vânățăile de pe față arătau că fusese bătut îngrozitor: un ochi era umflat și verde-vinețiu, iar pe buza de sus avea sânge uscat.

— Vo... șopti Shara.

— Sperasem ca femeia asta să fie cel puțin o ispită trupească. Atunci ai fi avut o scuză pentru frivolitatea ta. Dar

trupul ei este atât de sfrijit. Nu găsesc nimic ispititor la ea. Chiar nu găsesc, frățioare.

Shara clipi.

„Frățioare?”

— V... V... încercă ea să articuleze.

Necunoscutul se întoarce încet spre ea și ridică dintr-o sprânceană.

Auzi în minte vocea lui Vohannes: „Când avea cinci-sprezece ani s-a alăturat unui grup de pelerini și au pornit într-o călătorie spre Nordul înghețat ca să găsească un nenorocit de templu”.

— V... *Volka?* Volka *Votrov?* întrebă ea ușor.

— Ah! Deci îmi știi numele, copilașule de lut, zise el zâmbind.

— Credeam... că ai murit.

— Moartea, zise el, este pentru cei slabi.

*

„Pentru cei care doresc să mă cunoască, pentru cei care vor să îi văd și să se bucure de dragostea mea, nu va exista nicio durere prea mare, nicio încercare prea grea, nicio pedeapsă prea mică pentru a trece dincolo. Căci voi sunteți fiii mei și trebuie să suferiți pentru a cunoaște măreția”, zise Volka.

Volka îi zâmbi îngăduitor lui Vohannes, dar cea care vorbi fu Shara:

— *Kolkashavska*, spuse Shara după ce Volka zâmbi spre Vohannes.

Lui Volka îi pieri zâmbetul de pe buze și îi aruncă Sharei o privire rece.

— Cartea a II-a, cred. Scrierile sale pentru Sfântul Mornviva despre motivele pentru care nepotul sfântului a fost zdrobit de o avalanșă.

— Și Mornvieva a fost atât de rușinat, spuse Volka, că l-a întrebat pe Tatăl Kolkan de ce s-a întâmplat asta și i-a pus întrebarea într-o așa manieră...

— ...că i-a spintecat mâna dreaptă și piciorul drept, i-a orbit ochiul drept și i-a tăiat testiculul drept, continuă Shara.

— Mi se pare atât de ciudat ca o creatură ca tine să zică toate aceste lucruri! Parcă aş vedea o pasăre vorbitoare, rânji Volka.

— Vrei să spui că prin tortură o să ne faci mai buni?

— Nu te voi tortura. Cel puțin nu mai mult decât l-am torturat pe frățiorul meu mai mic. Dar îți va prinde bine, da. Vei cunoaște rușinea. Ți se va șterge licărirea mândră din privire. Măcar înțelegi despre ce vorbești?

— Sunt dispusă să fac pariu că tu crezi că Kolkan este în viață, spuse Shara.

Lui Volka îi dispăru complet zâmbetul de pe chip.

— Unde ai fost până acum, domnule Votrov? Cum ai reușit să supraviețuiești? Mi s-a spus că ai murit.

— Ah, dar *chiar* am murit, micuța mea fată de lut. Am murit undeva în munți, departe spre nord. Și am renăscut.

Își întoarse mâna. Palma îi strălucea de lumină, dar Shara nu vedea nicio flăcăra.

— Miracolele vechi încă mai trăiesc în mine, spuse el și își închise palma, iar lumina dispăru. A fost o încercare pentru suflet. Dar de-asta am plecat la Mănăstirea Kovașta: să ne punem la încercare. Toți au murit în timpul aceluia pelerinaj. Toți bărbații, care erau mult mai în vârstă decât mine. Mai experimentați. Mai puternici. Au murit de foame sau de frig ori s-au îmbolnăvit și au pierit. Numai *eu* am continuat. Numai *eu* am fost vrednic. Numai *eu* m-am luptat cu vântul, cu zăpada și cu munții pentru a găsi acel loc, Kovașta, ultima mănăstire, locul uitat al Tatălui Kolkan, unde a plăsmuit edictele și a îndreptat lumea. Mi-am petrecut douăzeci de ani acolo, singur între acei pereți, mâncând

ce găseam, bând zăpadă topită şi citind. Am învăţat foarte multe lucruri noi.

Îşi întinse degetul arătător şi atinse ceva. Părea că este un geam în uşă şi el îşi plimba degetul până în mijlocul lui. Vârful plat şi alb al arătătorului apăsa pe o barieră invizibilă.

— Clopotul Fluturelui. Unul dintre cele mai vechi miracole ale lui Kolkan. A fost folosit ca să-i forţeze pe oameni să-şi recunoască păcatele – aerul nu poate trece prin el şi doar în clipele dinaintea morţii suntem cu adevărat sinceri. Dar nu te îngrijora. Nu vei avea această soartă, spuse el şi se uită la Shara. Ştii că ai eşuat, nu? Tu şi poporul tău.

Shara nu zise nimic.

— Ştii?

— Nu. Nu ştiu la ce te referi, spuse Shara.

— Bineînţeles că nu ştii. Fiinţă primitivă. Pentru că, vezi tu, eu *l-am* găsit, spuse el şi scoase din interiorul robei un talisman prins la gât: Balanţa lui Kolkan. Am meditat ani întregi, fără să aud nimic. Şi, în cele din urmă, într-o zi, am decis să meditez până când voi *muri*, până când îi voi auzi şoaptele, pentru că moartea era mai bună decât liniştea aceea. Aproape că am murit de foame. Poate chiar am murit de foame. Apoi l-am auzit şoptind în Bulikov. L-am auzit pe Tatăl Kolkan! Nu murise! Nu dispăruse din această lume! Nu fusese niciodată *atins* de... Kajul tău! zise el urlând ultimul cuvânt.

Shara îi văzu dinţii îngălbeniţi.

— Am avut o viziune, continuă el. Am văzut o parte a Bulikovului – a adevăratului Bulikov, Oraşul Divin – care era liber de ocupaţia voastră! Ascuns de voi, ascuns de toată lumea! Şi *atunci* mi-am dat seama că încă există speranţă pentru poporul meu. Era ca o lumină în întuneric, salvarea care îi aştepta pe cei binecuvântaţi şi pe cei vrednici. Mă puteam întoarce să-mi salvez poporul de sub asuprire. Nu

trebuia decât să ajung la el, să-l găsesc, să-l eliberez. Pe tatăl nostru. Pe tatăl nostru pierdut.

— Ca pe vremea când eram copii și dădeai fuga la tăticul, spuse Vohannes.

Chipul lui Volka se înnegură.

— Taci din gură! urlă el. Taci din gură! Tacă-ți fleanca aia de trădător împuțit!

Vohannes tăcu.

— Tu și... gura ta *spurcată*! Ce-ai atins cu gura aia, progetură mizerabilă? Ce trupuri au atins buzele tale? Trupuri de femei? Trupuri de bărbați? Trupuri de *copii*? spuse Volka și începu să tremure.

— Ce dezgustător, spuse Vohannes și își dădu ochii peste cap.

— Știi că nu ești normal. Întotdeauna ai fost așa, micuțule Vo. Întotdeauna a fost ceva în neregulă cu tine – mai multe imperfecțiuni care ar fi trebuit să fie smulse din rădăcină.

Vohannes, deloc interesat de ce spunea fratele lui, își suflă nasul.

— Nu te aperi?

— Nu știam că am nevoie să mă apăr, spuse Vohannes.

— Tata a fost de acord cu mine. Știi asta? Mi-a zis odată că și-ar fi dorit ca tu și mama să fi *murit* la nașterea ta. Spunea că l-ar fi împovărat mai puțin o nevastă slabă de inimă și un fiu și mai slab.

— Această revelație nu mă surprinde deloc. Tata a fost un om atât de delicat, spuse Vohannes impasibil.

— Pângărești numele tatălui nostru doar ca să te urăsc și mai mult, de parcă asta ar fi posibil.

— *Fac ceva* pe numele tatălui nostru, pe numele de Votrov și pe numele lui *Kolkan*! se enervă Vohannes. Mă bucur că Marele Kaj nu l-a omorât pe Kolkan, pentru că, atunci când saypurienii îl vor măcelări așa cum au făcut

cu celelalte zeități, voi avea ocazia să mă urc pe el și să mă ușurez în gura lui!

Volka se uită la el luat prin surprindere.

— Nu vei avea această șansă, șopti el. Vă voi ține în viață, pe tine și pe ea, astfel încât Kolkan însuși să vină să vă judece și să vă pedepsească. Chiar nu știi, nu-i așa? A fost tot timpul aici, în Bulikov, și a înregistrat păcatele acestui loc. El v-a urmărit. El a așteptat. Știe ce ai făcut. Voi ridica din mormânt Cetatea de Scaun a Lumii. Și când va apărea el, vei cunoaște durerea, frățioare.

Shara își dădu seama unde erau. Încăperea aceea fără mobilă îi era cunoscută. Își aminti de *mhovost* și de felul cum răsese de ea, cum ea îl lovise cu o lumânare în piept. Își mai aminti și de tunelul prin pământ.

„Știu exact unde suntem și unde e Kolkan“, gândi ea.

— Este jos în Scaunul Lumii, nu-i așa? spuse ea.

Volka se uită la ea ca și cum l-ar fi pălmuit.

Vohannes se încruntă.

— În locul *ăla* ros de putregai?

— Nu, nu. Jos, unde este ascunsă adevărata Cetate de Scaun, la zeci de metri sub locul unde ne aflăm, spuse ea și închise ochii.

Încă mai simțea în creier vaporii cloroformului, dar nu-și putea stăvili gândurile.

— Zeităților le plăcea să folosească geamurile ca locuri de depozitare, continuă ea. Ahanas ascundea prizonierii în geamuri și, odată, chiar și-a creat un loc de vacanță într-o sferă de sticlă. Jukov a ținut trupul Sfântului Kivrey într-o mărgea de sticlă. Și când am fost acolo, în Cetatea de Scaun a Lumii, am căutat celebrele vitralii despre care am auzit atâtea, dar toate geamurile erau sparte. Toate, în afară de unul, cel din atriumul kolkashtan. Și mi-am zis atunci că era straniu faptul că era întreg, dar nu avea nimic pe el.

Shara deschise ochii.

— Acolo l-au întemnițat celelalte zeități, nu-i așa? Acolo se află Kolkan de trei sute de ani. Un zeu în viață, înlănțuit într-un geam, continuă ea.

— Nu-mi prea dau seama ce se întâmplă, dar treaba asta e chiar amuzantă, nu-i așa, Volka? întrebă Vohannes.

— Cum vrei să-l eliberezi? întrebă Shara.

Volka se uită la ea nervos, iar aerul îi ieșea pe nori șuierând.

— Numai dacă nu cumva există o incantație simplă de eliberare, una pe care orice preot o cunoaște.

— Nu orice preot, spuse Volka.

— Deci trebuie să fie ceva mult mai puternic. Poate ceva... ce ai găsit la Kovashta? Ceva ce ai găsit scris de un călugăr de acolo?

Volka urlă ca și cum ar fi fost lovit.

— Ești sigur, frățioare, că îți este inferioară? întrebă Vohannes.

— Și Wiclov? Va participa și el? Tu erai cel care îl controla, nu-i așa? Tu ai fost cel care a pus *mhovostul* aici să stea de pază precum un câine.

— Ce i s-a întâmplat lui Wiclov va părea o binecuvântare pe lângă ce veți păți voi, țipă Volka. Wiclov a fost... un credincios. Un adevărat kolkashtan. Dar din moment ce te-a adus la Cetatea de Scaun a Lumii și ți-ai dat seama cum am pătruns în Depozitul de obiecte furate, nu l-am putut ierta.

— Ce i-ai făcut? întrebă Shara.

— A trebuit să aflu dacă Clopotul Fluturului *funcționează*. Nu l-am văzut niciodată pus la treabă. Iar Wiclov a fost... un cobai. Mi-am reamintit că suntem doar instrumente în mâinile zeităților. Nu mă deranja că-l urmăreai pe Wiclov. Era *clar* că nu știai de mine, pentru că mi-am făcut acest plan cu mulți ani înainte ca tu să vii aici.

— Totuși te-am speriat, nu-i așa? Când am ajuns, ți-ai zis că trebuie să te grăbești și l-ai atacat pe Vohannes, ca să-l forțezi să-ți dea ceea ce aveai nevoie.

— Sosirea stră-strănepoatei Kajului l-ar fi supărat pe orice continental adevărat. Și am știut cine ești. M-am uitat la portretul Kajului ore, zile în șir, gândindu-mă la el, urându-l, dorindu-mi să fi fost acolo să-l omor, să opresc istoria să ne aducă aici. Și în secunda în care te-am văzut pe tine, în care ți-am văzut ochii, nasul, gura, am văzut cum trecutul prinde viață. Am știut că ești din neamul lui. Apoi, a fost ușor să aflu cu exactitate cine ești și să le spun compatrioților mei.

— Stai puțin... *tu* m-ai deconspirat? Întrebă ea și se uită la Vohannes, care îi privea pe amândoi fără să înțeleagă nimic.

— Și totuși nu s-au răsculat împotriva ta și nici nu te-au spânzurat de felinare, cum mă așteptam. Te-au *lăudat* pentru că l-ai omorât pe Urav, unul dintre copiii sacri ai lui Kolkan. Chiar nu-mi pot da seama dacă ești talentată sau dacă intervențiile tale inoportune sunt doar coincidențe. Ca și azi. *Chiar* ne-ai urmărit până la *adevărata* casă Votrov sau ai dat de ea întâmplător?

— Ah. Tu erai în casă, nu-i așa? Când eu și Sigrud eram în Vechiul Bulikov, ne-ai văzut.

— Nici eu n-aș fi fost pus acum în situația de a face acest ritual dacă lucrurile ar fi mers așa cum mi-am dorit. Dar, din nou, intruziunea ta ne forțează să ne grăbim. Ai fost în adevăratul Bulikov. Ai văzut navele care așteptau. Așa că, în mod arbitrar, noua eră va începe acum, spuse Volka.

— Vei distruge orașul acum cu vapoarele tale? De ce ai nevoie de vapoare zburătoare din moment ce îți vei elibera zeitatea? Nu poate Kolkan să arate cu degetul și să ne transforme în piatră?

— Au trecut aproape trei sute de ani. Tatăl nostru Kolkan poate este slăbit, la fel cum am fost și *eu* când am coborât de pe munte.

— Cam arogant din partea ta să te compari cu un zeu, zise Vohannes.

— Când Kolkan își va reveni, vapoarele noastre de război vor distruge toate forturile saypuriene de pe Continent. Ne-am fi dorit mai multe vase, dar nu am nicio îndoială că și cu cele șase nave vom fi mai puternici decât orice armă saypuriană. Pentru că, oricât de mare și de puternic ar fi, Saypurul *nu* s-ar aștepta niciodată la un atac din cer. Vom arunca spre ei cu foc din văzduh. Vom distruge fiecare fort, fiecare nod de cale ferată, fiecare vapor. Vom reinstaura vremurile vechi, vremurile *drepte*, purtați pe mâinile unei zeități... și apoi vom merge să ne războim cu Saypurul. Vom distruge totul din cer ca îngerii.

„Șase tunuri cu calibrul de 152 de milimetri pe fiecare vapor, treizeci și șase de tunuri în total. Ar putea cauza multe distrugerii înainte ca forțele saypuriene să realizeze că e vorba de un bombardament aerian”, gândi ea.

— Asta e bine, să știi, zise Volka. Așa e *drept*. Lumea este creuzetul nostru. Și suntem șlefuiți cu fiecare ardere. Vei cunoaște durerea. Amândoi veți cunoaște durerea. Și, biciuiți până la sânge, dezbrăcați de păcate, o parte din voi, o bucătică de os, ar putea fi salvată și considerată vrednică de către El, spuse bărbatul și luă o gură mare de aer. Și vă *va* vedea pe amândoi. Cât de mulțumit va fi de mine – oferindu-i nu numai pe unul dintre cei mai infami trădători ai căii celei drepte, ci și pe copilul omului care a ucis zeitățile.

Volka se dădu la o parte. Doi bărbați înfofoliți în robe kolkashtane i se alăturară la intrare. Se auzi un mic pocnet, după care Clopotul Fluturelui dispăru. Cei doi bărbați înaintară spre Shara și Vohannes, îi trântiră la pământ și le legară strâns mâinile. Shara era prea amețită pentru a opune rezistență, iar Vohannes era grav rănit.

În ciuda acestui fapt și deși avea fața lipită de podea, Vohannes reuși să mormăie: „Ne duci să-l vedem pe tăticu’, Volka?”

Volka încercă să ia o poziție regală și se întoarse cu spatele.

*

Căpitanul Mivsk Ashkovsky al vaporului *Mornvieva* privea prin lentilele verzi ale ochelarilor lui dezlănțuirea sălbatică a zorilor. Norii atârnavă la orizont ca titlurile ziarelor. Sub el – mulți kilometri sub el poate, Mivsk nu era sigur – se derulau în mare viteză dealurile cenușii și întunecate ale Continentului.

Mivsk se căută în haină, își scoase ceasul de buzunar și făcu niște calcule.

— Două ore! urlă el ca să acopere zgomotul vântului puternic. Două ore până la Bulikov!

Echipajul chiui de bucurie. Toți erau îmbrăcați în haine groase, purtau ochelari și măști și erau legați de puntea *Mornvievei* cu cabluri groase. Jakoby căzuse deja victimă unei rafale dinspre tribord și alunecase peste marginea vaporului, dar fusese tras repede înapoi pe punte de către camarazii lui, în timp ce el înjura și scuipa roșu la față.

„Două ore“, gândi Mivsk. Două ore până când va afla ce putea face bunul vapor *Mornvieva* – și cei douăzeci și trei de membri ai echipajului, cele șase tunuri și cele trei sute de obuze cu calibrul 152 de milimetri –, în afară de a zbura foarte repede în linie dreaptă. Inițial nu crezuse că navele se vor putea măcar ridica de la sol, pentru că experimentele cu Covorul lui Kolkan nu merseseră foarte bine. La prima încercare folosiseră doar un fir și când preotul lui Volka a citit incantația pentru a activa firul, acesta s-a ridicat atât de repede încât preotului, nepregătit, i-a fost retezată aproape toată fața. „Obiectele miraculoase trebuie folosite cu mare atenție“, spuse Volka în timp ce bărbatul urla. Durase luni de zile până când a fost creat modelul care să stabilizeze firele – în cazul *Mornvievei* erau cinci fire care ridicau opt sute de tone fiecare – și alte luni să facă rost de oțelul necesar. Și în tot acest timp, Mivsk – deși era, credea el, cu adevărat credincios – nu crezuse că va funcționa.

Dar iată-i acum la o înălțime mult mai mare decât cea mai înaltă clădire din Ahanashtan, zburând prin atmosferă, propulsați de velele ca niște săbii și de aripile imense.

„Nu uita că ai o misiune și o datorie. Nu zburăm pentru gloria ta, Mivsk Ashkovsky, sau a echipajului, ci pentru gloria Tatălui Kolkan“, își reaminti el. Și, în secret, Mivsk de-abia aștepta să vadă ce va spune Kolkan când va vedea distrugerile pe care aceste tunuri le vor aduce asupra nenorociților de saypurieni care vor fi, în sfârșit, înfrânți.

Mivsk se duse sub punte să inspecteze, probabil pentru a șaptea oară, tunurile. Niciun continental nu avusese la îndemână vreodată atât de multă muniție și, văzând tunurile mari și impozante și imensele lor obuze – mai lungi și mai groase decât antebrățul lui Mivsk –, căpitanul avu un sentiment al puterii pe care nu-l mai simțise niciodată.

Mivsk verifică cele trei tunuri de la babord, Sfântul Kivrey, Sfântul Oshko și Sfântul Vasily. Toate arătau foarte bine. Apoi verifică cele trei tunuri de la tribord, Sfântul Shovska, Sfântul Ghovros și Sfântul...

Mivsk se opri înaintea Sfântului Toshkey. Un bărbat înalt înveșmântat într-o robă kolkashtană zdrențuită stătea rezemat de tun și se uita prin gaura țevii la bunele nave *Usina* și *Ukma* care zburau printre nori, flancul drept al micii lor flote.

Căpitanul Mivsk îl privea contrariat.

— Cine... cine...?

— Nu am navigat niciodată pe vapoare în aer. Am navigat pe multe lucruri, dar niciodată pe un vapor care merge prin aer, spuse bărbatul.

Mivsk voia să-l întrebe de ce nu purta ochelarii, de ce nu era în uniformă, de ce nu era legat, dar toate aceste întrebări i se păreau prostești, pentru că Mivsk știa că *nu* exista niciun bărbat atât de mare printre membrii echipajului său.

Intrusul se uită la Mivsk. Avea un ochi negru.

— Funcționează ca un vapor normal?

— Ei bine...

Mivsk se uită în spatele lui, întrebându-se ce să facă în această situație.

— De ce nu ești pe punte, marinar? De ce nu ești legat de catarg? Ai putea să cazi...

— Și tunurile? Funcționează și în aer?

— Eu... de ce?

— Așa cred. Da. Da, m-am gândit eu, spuse bărbatul înclinându-și capul și continuă să gândească cu voce tare. Șase tunuri la bord și alte cinci nave... O lovitură pentru fiecare vapor... Deci n-ar trebui să fie mare scofală. Îți mulțumesc. Este foarte bine de știut.

Îl învălui ceva ca o ceață și Căpitanul Mivsk se simțea ca și cum ar fi înghițit o bucată mare de gheață.

Se uită în jos și văzu mânerul unui cuțit foarte mare care îi ieșea dintre coaste. Vaporul începu să se învârtă cu el.

— E bine pentru un căpitan să moară înainte să-și vadă echipajul mort. Mori încet și plin de recunoștință, se auzi vocea bărbatului.

Ultimul lucru pe care îl văzu Mivsk era bărbatul uriaș care stătea în spatele Sfântului Toshkey, folosindu-și cuțitul drept câtare pentru bunul vapor *Usina* aflat în depărtare.

*

Erau împinși pe un drum cunoscut de Shara: de-a lungul holurilor mici și goale, înapoi în camera unde fusese *mhovostul* – cercul de sare încă mai era pe jos – și prin tunelul care ducea jos, în Cetatea de Scaun a Lumii, care fusese complet refăcut, după câte vedea ea acum.

— Ai dărmătat acest tunel, dar a fost reparat ușor. Mă întreb dacă ghicești ce miracol am folosit pentru a-l reface.

Shara nu-și imaginase că tunelul fusese făcut printr-un miracol, dar acum, că se gândea la asta, trase concluzia evidentă.

— Lumânarea lui Ovski, spuse ea.

Volka strânse din dinți și flutură dintr-o mână, conducându-i prin tunel cu flacăra lui invizibilă. Vohannes chicoti.

„Încă nu l-a eliberat pe Kolkan. Poate Mulaghesh... ar putea...”, gândi Shara. Dar din câte știa ea acum, Mulaghesh era la casa Votrov. Sau fortifica Ambasada. Niciuna dintre situații nu îi putea salva. Și Sigrud era la sute de kilometri depărtare, lângă Jukoshtan.

Ea și Vohannes erau singuri.

Tunelul se întindea în jos. Shara și-l imagina pe Kolkan așteptându-i în capăt – un om din lut, așezat în partea din spate a unei peșteri, cu ochii cenușii și goi.

— Îmi pare rău, Vo, șopti Shara în întuneric.

— Nu are de ce să-ți pară rău. Mi-e jenă c-a trebuit să-l cunoști pe raha...

— Liniște, strigă unul dintre oamenii lui Volka și-l lovi pe Vohannes în rinichi.

Gemând, acesta se strădui să meargă mai departe.

Pătrunseră în Cetatea de Scaun a Lumii. Vohannes era uluit.

— Incredibil! exclamă el.

Shara își dorea să fie la fel de uimită ca prima dată când descoperise locul acela, dar acum templul i se părea întunecat și contorsionat, cu multe cotloane reci din care se auzeau șoaapte.

Peste douăzeci de Restauratori, toți îmbrăcați în robe kolkashtane, stăteau în atriumul lui Kolkan, în fața geamului limpede. Lângă fereastră, Shara văzu o scară.

„Chiar e real ce se întâmplă.”

Volka merse spre scăările care duceau la clopotniță. Ridică mâna, care strălucea cu o lumină portocalie.

— Mai întâi să-i redăm templului gloria de altădată, spuse el.

Arată cu degetul spre Shara și Vohannes, apoi mormăi ceva. Se auzi un scârțâit, ca și cum cineva își freca degetele de un geam. Shara avea încă mâinile legate, dar își întinse un deget și simți un perete invizibil. „Din nou Clopotul Fluturului.”

— Să nu respirați prea adânc. Acesta este mult mai mic, spuse Volka zâmbind.

Rânjind ca un șef de clasă încrezut, Volka urcă scăările spre turnul-clopotniță și nu se mai văzu.

— Probabil că a găsit o cale să refacă și turnul, spuse Shara.

— Liniște, zise unul dintre Restauratori.

— Tunelul era plin de pământ acum câteva zile.

— Liniște!

— Ce vrei să faci, să ne lovești prin bariera invizibilă? întrebă Vohannes.

Restauratorul făcu spre ei un gest amenințător, dar renunță, ca și cum găsisese altceva mai bun de făcut.

— Trebuia să-mi fi dat seama de asta. Trebuia să-mi fi dat seama de toate astea, spuse Shara.

— Shara, taci, șopti Vohannes. Ascultă, tu... tu ai un as ascuns în mânecă, nu-i așa? Tot timpul ai.

— Ei bine... nu. De data asta, chiar nu am.

— Dar o să vină armata, nu? Își vor da seama că ai dispărut, nu-i așa?

— Posibil. Dar nu vor căuta *aici*.

— Bine. Dar... Shara, *te rog*. Te rog, gândește-te! Trebuie să te gândești la ceva! Trebuie! Pentru că *eu* nu pot. N-am nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă aici! Deci, te rog, *ai ceva?*

Shara își stoarse creierii, dar nu reuși să descopere cum să iasă din Clopotul Fluturului, un miracol despre existența căruia nu știuse până acum. Și chiar dacă ar scăpa, ce ar putea face? Un rănit care șchiopătează și o femeie mică, de patruzeci de kilograme, împotriva a douăzeci și cinci de Restauratori? „Aș putea scăpa de aici cu Lumânarea lui Ovski... dacă aș ști Lumânarea lui Ovski. Dar nu o știu. Doar am auzit de ea, ceea ce nu e același lucru.” Dacă ar exista o altă metodă de a se ascunde, de a face un tunel în pământ sau de a dispărea.

— Dulapul lui Parnesi, spuse ea încet.

— Poftim? șopti Vohannes.

— Dulapul lui Parnesi – asta a folosit fratele tău ca să mă răpească. Îi face pe oameni invizibili și nici măcar zeitățile nu-i pot vedea.

„Pentru că a fost făcut de Jukov pentru ca unul dintre preoții săi să intre nevăzut în mănăstirea de maici a lui Kolkan. Deci ar funcționa perfect aici”, gândi ea.

— Și chiar dacă apare însuși Kolkan...

— Vom fi ascunși. Vom fi în siguranță.

— Perfect! Ei bine... de ce nu-l folosești?

— Pentru că am mâinile legate la spate, șopti Shara. Și trebuie să spun un rând din *Jukoshtava* și să fac un gest cu mâna.

— La dracu'! Hai să vedem dacă putem să ne întoarcem.

Se rotiră ușor până când ajunseră spate în spate. Vohannes băjbâia neîndemânatic, încercând să desfacă legătura.

— Succes! mormăi Shara. Dar cred că știau ce fac când ne-au legat, spuse Shara.

Unul dintre Restauratori începu să râdă.

— Oh, vai, ce truc! Puteți să vă dezlegați mâinile dacă vreți, dar singura persoană care vă va scoate de aici este însuși Tatăl Kolkan.

— Și când o va face, o să vă doriți să fi murit sufocați acolo, spuse un altul.

— E pentru prima oară când atingi o femeie, Votrov? Eu cred că da, îl batjocori un al treilea.

— Chiar crezi că fratele meu îl va aduce înapoi pe Kolkan? șopti Vohannes ignorându-i pe Restauratori.

Shara se uită la geamul clar din atriumul lui Kolkan.

— Ei bine, acum cred că aici există o zeitate.

— Dar... nu Kolkan?

— Chiar cred că am conversat cu această zeitate. S-a întâmplat în noaptea atacului asupra casei tale. Am văzut multe scene din numeroase texte divine, dar niciuna nu era foarte coerentă. Mai mult de atât, am văzut că multe dintre miracolele lui Jukov încă funcționează – Dulapul lui Parnesi este unul dintre ele –, deci nu mai sunt atât de sigură că Jukov e mort.

Vohannes mormăia trăgând de nodul care nu voia să se desfacă.

— Deci ce spui tu este că... nu știi.

— Corect.

— Perfect!

Continuă să tragă de sfoară. Cu un amuzament morbid, Shara realizează că acesta era cel mai intim contact pe care-l aveau de la noaptea uciderii lui Urav.

— Mă bucur că sunt aici cu tine. Aici, la capătul acestei afaceri, spuse Vohannes.

— Când ne vom elibera, să stai aproape. Dulapul lui Parnesi nu este foarte mare, zise Shara.

— Bine. Dar vreau să mă asculți. Sunt *bucuros*, Shara. Înțelegi?

Shara nu spuse nimic.

— N-ar trebui să fii, spuse ea după o vreme.

— De ce?

— Pentru că atunci când am fost deconspirată am crezut că tu ai făcut-o.

Măinile care se luptau să desfacă nodul rămaseră nemîșcate.

— *Eu?*

— Da. Tu. Pentru că dintr-odată ai primit tot ce-ți doreai, Vo. Totul. Și tu erai singurul care știa cine sunt. Și am crezut că te-am văzut la țesătorii, dar nu erai tu, ci...

— Volka.

Shara nu-l putea vedea, dar Vohannes stătea nemișcat.

— Dar... Shara... n-aș... nu ți-aș face *niciodată* așa ceva. Niciodată. N-aș *putea*.

— Știu! Știu asta acum, Vo. Dar am crezut că ești bolnav! Am crezut că se întâmplă ceva ciudat cu tine. Păreai atât de nefericit și deprimat.

Îl simțea pe Vohannes privind în jur.

— Poate nu te-ai înșelat în privința asta. Poate *e* ceva în neregulă cu mine. Dar poate că n-am putut *niciodată* să fiu bine, zise el încet.

— Ce vrei să spui?

— Uită-te la oamenii ăștia cu care am crescut!

Restauratorii se adunaseră în atriumul lui Kolkan și îngenuncheau pentru rugăciune.

— Uită-te la ei! Se roagă pentru durere și pedepse! Ei cred că ura este sfântă și că a fi uman este un lucru *greșit*. *Bineînțeles* că am crescut *greșit*!

Undeva, în depărtare, Shara auzi un clopot.

— Ce-a fost asta? întrebă Vo.

— Trebuie să ne grăbim, spuse Shara.

Altundeva, un alt clopot se auzi bătând ușor.

— De ce?

Încă un dangăt. Și încă unul. Și încă unul.

Shara își putea da seama că toate clopotele aveau diferite tonalități, ca și cum unele ar fi mai mari și altele mai mici. Dar mai mult decât atât, fiecare clopot avea o rezonanță care părea să fie percepută de anumite părți ale *minții*, producând experiențe ciudate: la bătăile unui clopot Sharei îi apărură în minte imaginea unei mlaștini fierbinți, tulpini

încâlcite de viță-de-vie și mănunchiuri de orhidee înflorite. Când bătu un alt clopot, simți miros de gudron încins, de rumeguș și ciment. Când următorul clopot bătu, auzi zgomote metalice, croncănit de ciori și strigăte de luptă. La următorul clopot, în gură simți gust de vin, de carne crudă, de zahăr, sânge și ceea ce suspecta a fi spermă. La următorul, auzi cum două pietre imense se loveau una de alta și simți o greutate teribilă apăsând-o. Apoi, când ultimul clopot bătu, Shara simți ceva foarte rece în brațe și o flacăra fierbinte în picioare și în inimă.

„Un clopot pentru fiecare zeitate. Nu știu cum a făcut-o sau ce face, dar Volka a găsit o cale de a bate toate clopotele din Cetatea de Scaun a Lumii”, gândi ea.

— Ce se întâmplă, Shara? întrebă Vohannes.

— Privește ferestrele și vei vedea.

Cu fiecare bătaie a clopotelor, câte o lumină pâlpâitoare apărea în ferestre. Dar nu o lumină divină, ci lumina soarelui. De parcă soarele ar fi fost atât de puternic încât trecea prin toate straturile pământului ca să lumineze acel loc întunecat și sumbru.

„Nu soarele strălucește prin pământ. Noi ne ridicăm”, gândi Shara.

— Îl mișcă. Îl ridică. Volka ridică Cetatea de Scaun a Lumii!

*

Soldații lui Mulaghesh fortificau fără tragere de inimă curtea Ambasadei în momentul în care lumina începu să se schimbe.

Mulaghesh în persoană îi supraveghea de la porțile Ambasadei. Zidurile clădirii erau înalte și albe și aveau balustrade de fier în vârf. Erau într-adevăr frumoase, dar nu fuseseră gândite să fie ziduri de apărare. Ambasada era de asemenea foarte expusă, fiind așezată la intersecția

a două străzi importante. Una mergea de-a lungul zidurilor și cealaltă traversa tot Bulikovul și ajungea chiar la porțile Ambasadei. Mulaghesh se uita printre grătile porții și vedea până departe în oraș. „Dacă Shara are dreptate în legătură cu tunurile de calibru 152, atunci ar fi milioane de poziții de unde ne pot rade de pe fața pământului”, își zise ea.

În ciuda poziției vulnerabile a Ambasadei, Mulaghesh nu și-a zorit prea mult soldații, în primul rând pentru că spera ca Shara să se înșele. Dar când auzi în depărtare bătăile clopotelor și văzu cum umbrele balustradelor de fier începeau să danseze pe pavajul din piatră al curții, rămase cu gura căscată, iar țigara îi căzu dintre buze.

Se întoarse. Chiar și soarele se mișca, precum o picătură de aur lichid, aluneca din locul lui chiar deasupra orizontului și dansa învârtindu-se spre stânga, răsucindu-se pe cer și mărindu-se ușor-ușor, până când ajunse în partea cealaltă, pregătindu-se să apună.

Mulaghesh se întrebă: „Oare a trecut o zi într-o clipă?”

Cacofonia dangătelor îi asalta simțurile, ca și cum, cu fiecare bătaie, clopotele distrugau structuri invizibile și le reconstruiau.

Apoi, lumina galben-aurie a soarelui începu să pulseze peste acoperișurile Bulikovului. O rază porni în jos ca o săgeată, de parcă ar fi fost lansată dintr-o perdea de nori – dar ea nu vedea niciun nor pe cer –, și se reflectă în turnul clopotniță din centrul orașului, făcându-l să strălucească.

Mulaghesh și soldații ei fură nevoiți să-și ferească privirile. Dar când se uitară din nou, văzură lumina soarelui – a soarelui care *apunea* – strălucind de lângă un acoperiș șlefuit. Mulaghesh fu nevoită să-și acopere ochii ca să nu orbească.

O catedrală albă, imensă, cu multe elemente decorative, se înălța acum în centrul Bulikovului, cu o clopotniță înaltă de aproape o mie de metri.

— Ce e aia? De unde a apărut? Întrebă unul dintre locotenenții ei.

Mulaghesh oftă. „Urăsc când se dovedește că alarmiștii au dreptate”, gândi ea.

— În regulă! Vă rog frumos să nu vă mai holbați pe cer și să treceți înapoi la muncă! Ridicați fortificații și amplasați mitraliere în spatele zidurilor Ambasadei. Repede! urlă ea.

— *Mitraliere?* Întrebă unul dintre caporalii ei, o fetișcană de numai douăzeci de ani care-și ștergea fruntea, emoționată. Doamnă guvernatoare, sunteți sigură?

— Sunt foarte sigură. Se pare că amenințarea cu care ne confruntăm este destul de serioasă și aș dori să am cât mai multă putere de foc. Dacă aș fi putut aduce tunuri mari aici, aș fi făcut-o, dar trebuie să ne descurcăm cu ce avem. Așa că grăbiți-vă și dacă aveți nevoie de vârful bocancului meu pentru mai multă viteză, voi fi foarte bucuroasă să vi-l ofer direct în fundurile voastre gingașe! De ce vă holbați toți la mine? *Mișcați-vă dracului!*

*Sunt pierdut prin apele sorții și ale timpului,
Dar cel puțin am parte de iubire.*

Mesaj scrijelit pe un zid al Academiei Fadhuri

CE ESTE SECERAT

Volka cobora fericit scările Cetății de Scaun a Lumii.

— Am făcut treabă bună. Și cred că Tatăl Kolkan va fi mulțumit, spuse el.

Vohannes îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Și acum, zise Volka coborând ultima treaptă, trebuie să-l aducem acasă.

Se uită într-o parte, în locul unde Shara și Vohannes erau ținuți prizonieri.

— Poate după asta ne vom îmbrățișa ca niște frați adevărați. Poate te va curăța. Poate va fi milostiv cu tine.

— Dacă te-a făcut după chipul și asemănarea lui, mă îndoiesc al dracului de mult, spuse Vohannes.

Volka inspiră ușor și se îndreptă spre atriumul lui Kolkan. Restauratorii erau așezați în fața geamului, în genunchi, așteptându-și profetul. Volka se plimbă printre ei – în ochii Sharei părea o domniță ieșită pentru prima dată în societate – și se opri în fața unuia dintre Restauratori.

Sfoara cu care erau legate mâinile Sharei slăbi.

— Mai încearcă, spuse ea disperată. Te rog, Vo...

Vohannes mormăi și trase mai tare de sfoară.

— Ciocanul, spuse Volka încet.

Bărbatul scoase un ciocan de argint foarte lung. Volka îl luă cu delicatețe, merse spre scară și urcă treptele până în dreptul geamului.

Shara aproape că reușise să-și scoată degetul mare, dar asta nu făcu decât să strângă sfoara și mai tare în jurul încheieturii.

Volka își duse ciocanul în dreptul gurii și îi șopti ceva, un cântec.

„Nu vreau să-l văd. Nu pot. Oricine, dar nu el, nu Kolkan“, gândi Shara.

Shara răsuci sfoara. Ceva fierbinte îi picură în palmă. Simți o bucată de sfoară alunecându-i peste degetul mic, apoi peste cel mare.

Ciocanul de argint începu să tremure. Marginile îi deveneau neclare, ca și cum metalul însuși ar fi vibrat plin de o energie pe care nu o putea ține înăuntru.

Vohannes apucă sfoara. Shara se aruncă în față sperând că frânghia va ceda, dar erau încă legați.

Volka ridică ciocanul. Lumina galben-aurie a soarelui se reflecta în el.

Picăturile fierbinți din palma Sharei se transformară într-un pârlăuș umed și dens.

„Cineva să facă ceva“, gândi Shara.

Volka urlă și lovi geamul cu ciocanul.

Se auzi un zgomot slab și geamul se făcu țandări.

Lumina aurie a soarelui lumina podeaua din piatră albă până când aceasta începu să strălucească puternic. Era un soare, o stea, o flacără de lumină pură, intensă, care nu emana căldură.

Vohannes și Shara țipară orbiți de această strălucire. Raza de lumină era atât de puternică, încât cei doi se răsuciră într-o parte și căzură. Shara simțea o durere la încheietură – poate își luxase mâna.

Apoi se lăsă liniștea. Shara așteptă, apoi își ridică privirea.

Bărbații îmbrăcați în robe kolkashtane se holbau la ceva aflat în fața lor.

Cineva stătea în fața geamului spart, cu umerii luminați.

Era silueta unui bărbat foarte înalt, de peste trei metri. Era înfășurat din cap până în picioare într-o robă gri groasă,

având fața, mâinile și picioarele ascunse vederii. Cu toate acestea, își întorcea nedumerit capul dintr-o parte într-alta, privindu-i pe oamenii aflați în genunchi în fața lui ca și cum abia s-ar fi trezit dintr-un somn ciudat.

— Nu, șopti Shara.

— Trăiește, spuse Volka. *Trăiește!*

Creatura înfășurată în robă își întoarse capul și se uită la el.

— Tată Kolkan! Tată Kolkan, te-ai întors la noi! Suntem salvați! Suntem salvați! țipa Volka.

*

Volka coborî repede de pe scară și se alătură bărbaților din fața lui Kolkan, care încă nu se mișcase din loc. Volka se prăbuși în genunchi și își lipi fața de podea, cu mâinile întinse la picioarele zeului.

— Tată Kolkan, ești bine? întrebă Volka.

Kolkan nu zise nimic. Putea fi confundat cu o statuie dacă vântul nu îi mișca roba.

— Ai fost plecat atât de mult timp. Aș dori să-ți spun că lumea este dreaptă și bună la întoarcerea ta. Dar în absența ta, totul s-a schimbat, coloniile noastre s-au răsculat, ți-au omorât frații și surorile și ne-au înrobit!

Bărbații din jurul lor dădeau din cap aprobator și se uitau pe furiș la Kolkan, așteptându-se ca acesta să fie șocat. Dar Kolkan stătea nemișcat și tăcut în roba lui gri.

— Vo, șopti Shara.

— Da?

— Fă ce fac și eu.

Se întoarse, îngenunche și se aplecă până când fruntea îi atinse podeaua.

— Ce faci?

— Arăt căință. Kolkan recunoaște întotdeauna căința, spuse ea încet.

— Ce?

— Prosternează-te în fața lui! Și să nu faci *nimic altceva*! Orice altceva va fi considerat o ofensă!

Fără nicio tragere de inimă, Vohannes se întoarce și se culcă la pământ.

„Și dacă Kolkan nu este foarte atent, poate voi putea să-mi desfac eu nodul”, gândi ea.

— Voortya a fost omorâtă în colonii. Taalhavras și Ahanas au fost decimați când ne-au invadat coloniștii. Și Jukov, lașul de Jukov, li s-a predat și a fost executat! Coloniștii ne conduc acum ca și cum am fi niște câini și ne-au interzis să ne manifestăm iubirea față de tine, Tată Kolkan. Nu avem voie să-ți pronunțăm numele, să te venerăm, să te păstrăm în inimi. Dar te-am așteptat, Tată Kolkan! Eu și supușii mei ne-am păstrat credința și am trudit să te aducem înapoi! Ți-am reconstruit atriumul din Cetatea de Scaun a Lumii! Eu am trudit și am adus pietrele de la Kovashta înapoi în acest loc, pentru ca atunci când te vei întoarce să fii întâmpinat de semne de supunere și credință! Și i-am capturat pe cel mai mare trădător eretic și pe copilul celui care a distrus Țara Divină!

Volka arată spre Vohannes și Shara. Nu-i venea să creadă că se prosternau zeității căutând căință.

— Lași vicleni care se aruncă la picioarele tale căutând mila. Dar la fel facem și noi! Și noi ne lăsăm în voia milei tale, Tată Kolkan! Pentru că suntem supușii tăi devotați! Am creat o armată în cer cu care să mergem la război în numele tău, dar ne temem că nu va fi de ajuns! Te implorăm să ne ajuți, ajută-ne să rupem cătușele, să ne ridicăm și să aducem dreptatea și gloria înapoi în această lume!

În Cetatea de Scaun a Lumii era liniște. Shara își ridică puțin capul să privească și reuși să-și scoată ușor o mână din legătură.

Kolkan își întorcea capul dintr-o parte într-alta, supra-veghindu-și mica congregație de enoriași înveșmântați în negru.

Se mută de pe un picior pe altul și cercetă cu privirea și restul Cetății de Scaun a Lumii.

Apoi Shara auzi o voce ce venea de undeva din templu. Dar nu o auzea cu urechile, ci undeva în minte. O voce înăbușită care semăna cu zgomotul făcut de niște pietre care se prăbușesc, cu toate că nu spunea decât un singur cuvânt:

— UNDE?

Volka ezită, apoi își ridică privirea.

— Un... Unde ce, Tată Kolkan?

Kolkan continua să-și plimbe privirea prin cetate și vocea se auzi din nou: UNDE SUNT FLACĂRA ȘI VRABIA?

Volka clipi și se uită la locotenentii lui, care erau la fel de uimiți ca și el.

— Nu... nu sunt sigur că știu la ce te referi, Tată Kolkan.

— CÂND SUNT ÎNTÂMPINAT, TREBUIE SĂ FIU ÎNTÂMPINAT CU FLACĂRA ȘI CU VRABIA, spuse vocea.

Se așternu liniștea.

— DE CE NU LE AI?

— Eu... nu am auzit de acest ritual, Tată Kolkan, spuse Volka.

Se ridică în genunchi la fel ca și ceilalți supuși.

— Am citit atât de multe despre tine, dar... dar ai lipsit din această lume sute de ani. Cu siguranță acest ritual mi-a scăpat, continuă el.

— MĂ INSULȚI? întrebă vocea.

— Nu! Nu, nu! Nu, Tată Kolkan, n-am face asta nicio dată!

Supușii lui Volka dădură din cap.

— ATUNCI DE CE NU LE AI?

— Eu doar... Nu știam, Tată Kolkan. Nici nu știu ce...

— IGNORANȚA NU ESTE O SCUZĂ, spuse vocea.

Kolkan făcu un pas în față și se uită la supușii lui. Clătină din cap ca și cum ar fi văzut foarte multe lucruri în ei.

— NU SUNTEȚI VREDNICI.

Volka amuți.

— AȚI SPĂLAT FRUCTELE ÎN APELE OCEANULUI. AȚI AMESTECAT OLANDA ȘI BUMBACUL CU HAIENELE VOASTRE. AȚI CREAT STICLĂ CU MULT DEFECTE. AȚI GUSTAT CARNEA PĂSĂRILOR. VĂD TOATE ACESTE GREȘELI ÎN VOI. ȘI ACUM, CÂND REVIN, NU MĂ ÎNTÂMPINAȚI CU FLACĂRA ȘI CU VRABIA.

Volka și discipolii lui se uitau unul la altul neștiind ce să facă.

— T... Tată Kolkan, te rog. Te rog... iartă-ne! Am respectat toate legile tale pe care le-am găsit, pe care le știam. Dar te-am eliberat, Tată Kolkan! Te rugăm să ne ier...

Kolkan arătă spre el. Volka se opri ca și cum ar fi înghețat.

— IERTAREA ESTE PENTRU CEI VREDNICI.

Kolkan se uită la discipolii lui Volka.

— SUNTEȚI CA PRAFUL ȘI PIATRA ȘI NOROIUL.

Din ceea ce vedea Shara nu se producea nicio schimbare, nu se vedea nicio lumină puternică. Totuși, în unele momente erau oameni, pentru ca apoi să fie statui din piatră neagră.

Volka stătea în fața lui Kolkan, încă înghețat, dar în viață. Shara îi putea vedea ochii tremurându-i neliniștiți în orbite, în timp ce el încerca cu disperare să se miște.

— TU NU CREZI CĂ EȘTI LA FEL CA PRAFUL ȘI PIATRA ȘI NOROIUL. ȚI SE VA REAMINTI CUM EȘTI.

Volka căzu la pământ cu răsuflarea tăiată.

— Eu... voi fi! Voi fi, Tată Kolkan. Mi se va reaminti...

Se înecă și începu să țipe de durere:

— Ah! Ah! Stomacul meu este...

Shara putea vedea cum burta lui se mărea, se umfla, de parcă ar fi fost însărcinat. Își întoarse privirea la podea, îngrozită.

Tipetele lui Volka erau din ce în ce mai puternice, apoi deveniră doar niște bolboroseli. Îl auzi zvârcolindu-se, apoi Clopotul Fluturului dispăru din jurul lor cu o bufnitură. Volka nu mai spunea nimic, dar Shara îl auzea încă zbatându-se.

— VEI CUNOAȘTE DUREREA.

Se auzi un sunet de țesătură ruptă. Shara nu se putu abține și se uită. Pietre rotunde și negre ieșeau cu sutele din stomacul lui Volka. Grămada continua să se mărească în ochii Sharei, strălucind într-o baie de sânge.

Îi veni să vomite. Kolkan ridică puțin privirea, apoi o lăsă din nou în pământ.

— HM, spuse vocea lui.

Shara și Vohannes tăceau. Ea putea auzi respirația tremurândă a bărbatului.

— CUNOSC FOARTE BINE ACEASTĂ PRIVELIȘTE. ȘI O PRIMESC. TIMPUL A TRE CUT, DAR CEI FĂCUȚI DIN CARNE TREBUIE SĂ FIE JUDECAȚI.

Shara își simțea picioarele amorțite. Se întrebă dacă Kolkan îi va transforma în piatră, dar se părea că nu. Erau paralizați, la fel cum fusese și Volka.

Se auzi un pâraît și Vohannes alunecă spre Kolkan ca și cum podeaua de piatră a templului se transformase într-o bandă rulantă. Cu colțul ochiului, Shara îl văzu pe Vohannes privind-o înspăimântat. „Nu mă lăsa! Nu!”, părea să-i spună.

— VINO ÎN FAȚA MEA ȘI APĂRĂ-TE, spuse vocea lui Kolkan.

Shara nu putea vedea, dar se părea că Vohannes nu mai era paralizat.

— Să mă apăr? întrebă temător Vohannes.

— DA. ȚI-AI ASUMAT POZIȚIA CELOR RUȘINAȚI ȘI A CELOR CARE VOR SĂ SE CĂIASCĂ. APĂRĂ-TE ȘI EU VOI JUDECA.

„Este asemenea judecăților lui de dinainte să-și proclame legile. Dar Vo nu știe ce dracu' face", gândi Shara.

Se lăsă liniștea. Apoi Vohannes începu să vorbească.

— Eu... eu nu sunt bătrân, Tată Kolkan, dar am văzut multe la viața mea. Mi-am... mi-am pierdut familia. Mi-am pierdut prietenii. Mi-am pierdut casa, în multe feluri. Dar... dar nu te voi *zăpăci* cu toate poveștile astea.

Vohannes aproape că urlase cuvântul „*zăpăci*”. Dacă i-ar fi stat mintea la asta, Shara și-ar fi dat ochii peste cap. „Nu e un mesaj prea subtil, Vo.”

— Mă căiesc, Tată Kolkan, spuse Vohannes și vocea lui deveni mai puternică. *Chiar* mă căiesc. Sunt mâhnit. Sunt rușinat. Sunt rușinat pentru că mi s-a *cerut* să fiu rușinat, pentru că *se aștepta* de la mine. Și sunt rușinat că, până la un punct, am făcut ce mi s-a *cerut*. Am făcut-o și *mă* urăsc pentru asta. Mă urăsc pentru că n-am știut cum altfel să-mi trăiesc viața. Sunt mâhnit. Sunt mâhnit de faptul că s-a întâmplat să mă nasc într-o lume în care trebuia să fii mâhnit în privința propriei persoane. Sunt mâhnit de faptul că ai mei compatrioți cred că a fi om e ceva ce trebuie reprimat, ceva urât, ceva dăunător. Este... al naibii de păcat. Chiar este.

Dacă Shara s-ar fi putut mișca, ar fi rămas cu gura căscată de uimire.

— Mă căiesc. Mă căiesc și îmi pare rău de toate relațiile pe care această rușine le-a distrus. Mă căiesc și pentru că am permis ca rușinea și nefericirea mea să-i afecteze și pe alții. Am făcut dragoste cu bărbați și am făcut dragoste cu femei, Tată Kolkan. Am făcut sex oral altora și alții mi-au făcut mie sex oral. Am tras-o multora și mulți mi-au tras-o mie. Și a fost frumos, foarte frumos. M-am simțit foarte

bine când făceam toate astea și le-aș mai face din nou, dacă aș putea, spuse el și începu să râdă. Am fost destul de norocos să întâlnesc și să țin în brațe oameni frumoși. Sincer, am ținut în brațe oameni frumoși și deștepți și sunt plin de regrete că ura mea față de mine i-a alungat de lângă mine. Te-am iubit, Shara. Chiar te-am iubit. N-am știut deloc să ți-o arăt, dar te-am iubit în felul meu confuz și aiuritor. Încă te mai iubesc. Nu știu dacă tu ai făcut lumea, Tată Kolkan. Și nu știu dacă tu ai creat poporul meu sau dacă poporul meu s-a creat singur. Dar dacă cuvintele pe care le-am învățat când eram copil sunt ale *tale*, dacă tot ale tale sunt vorbele care încurajează ura de sine, continua autoflagelare, ideea distrugătoare că a fi uman și a iubi, și a risca, și a face greșeli este un lucru... rău, atunci... *du-te dracului*, Tată Kolkan.

Se lăsă o liniște prelungă.

Apoi se auzi vocea lui Kolkan, tremurând de furie:

— NU EȘTI VREDNIC!

Cetatea de Scaun a Lumii se umplu de urlete.

Shara se lupta cu neputința ei de a se mișca, dorindu-și să se ridice și să fugă lângă Vo, dar nu putea. Miracolul folosit de Kolkan asupra ei o ținea strâns lipită de pământ.

Voia să țipe alături de Vohannes, chiar dacă urletele lui se intensificau, țipete de durere incredibilă, din ce în ce mai puternice în timp ce Kolkan își puneă în aplicare tortura inimaginabilă.

Apoi vraja se rupse și ea era din nou liberă.

Se ridică și privi: Kolkan stătea în fața lui Vohannes și își ținea degetul înfășurat în roba cenușie pe fruntea acestuia. Vohannes tremura și dărdâia de parcă zeitatea îl umplea de toată durerea și agonia din lume uitând complet de Shara.

„Du-te la el”, gândi o parte din ea.

Dar o altă parte spuse: „L-a momit pe Kolkan să facă asta ca să te elibereze pe tine. Kolkan e atât de nervos, încât

a uitat de tine pentru moment. Deci ce ai de gând să faci cu această șansă?”

Reuși să-și elibereze mâinile și, plângând, închise ochii și își aminti de versetele din *Jukoshtava*, apoi desenă o ușă în aer.

Se auzi un sunet de bici. Mâinile și picioarele îi dispărură.

Kolkan își ridică privirea. Vohannes se prăbuși palid ca varul și rămase nemișcat.

Shara închise ochii și nici măcar nu avu curajul să respire. Dulapul lui Parnesi nu ascundea și sunetele.

Kolkan înaintă, cercetând locul cu privirea. Shara simțea o imensă presiune asupra ei, ca și cum s-ar fi scufundat din ce în ce mai adânc în ocean. „Mă caută, vrea să mă simtă.”

— DULAPUL. ÎMI AMINTESC DE ASTA, spuse vocea lui Kolkan.

De spaimă, Sharei i se făcu rău. Kolkan era la mai puțin de un metru de ea și era stupefiată de mărimea lui, de murdăria trupului și de duhoarea putredă pe care o emana.

— AȘ PUTEA DISTRUGE TEMPLUL ACESTA CA SĂ TE STRIVESC. DACĂ MAI EȘTI AICI.

El se uită la tavanul templului.

— DAR AM DE FĂCUT TREBURI MAI IMPORTANTE.

Apoi Kolkan dispăru brusc, de parcă nici nu fusese acolo.

Shara încă nu respira. Cercetă cu atenție templul, întrebându-se dacă zeitatea pândea ascunsă într-un colț întunecat.

O voce ca un trăsnet se auzi din cer: ORAȘUL NU MAI ESTE VREDNIC.

— Oh, nu, spuse Shara.

Se uită la Vohannes și își dori să se ducă la el.

„Concentrează-te! Durerea este pentru mai târziu”, țipă agentul din ea.

— Îmi pare rău, Vo, șopti ea și fugi afară din templu.

*

Peste tot în Bulikov, în piața de pește și pe alei, pe malul Soldei și în ceainării, locuitorii își ridicau capetele în timp ce vocea lui Kolkan se auzea din ceruri.

— AȚI ÎNCĂLCAT NENUMĂRATE LEGI, spunea vocea.

Copiii se opriră din joacă și alergară spre templul mare și alb din centrul orașului.

— V-AȚI BUCURAT PĂCĂTUIND UNUL CU ALTUL.

Un măturător înmărmuri de spaimă, cu mâinile ridicate în timp ce încerca să scoată din mătură o coajă de cartof.

— AȚI CONSTRUIT PAVAJE DIN PIATRĂ ALBĂ.

Bătrânii de la Clubul Ghoshtok-Solda se holbară unul la altul, apoi la sticlele de vin și de whisky.

— AȚI MÂNCAT FRUCTE COLORATE ȘI AȚI LĂSAT SEMINȚELE SĂ PUTREZEASCĂ ÎN ȘANȚURI.

Într-o frizerie de pe malul Soldei, uluit, bărbierul i-a tăiat unui bătrân aproape toată mustața. Bărbatul, la fel de uluit, nici nu-și dăduse seama.

— ȘI AȚI MERS ZIUA CU PIELEA LA VEDERE. TRĂIȚI CU CARNEA ALTORA. V-AȚI UITAT LA TOATE SECRETELE TRUPURILOR VOASTRE ȘI AȚI AJUNS SĂ LE CUNOAȘTEȚI ȘI PENTRU ASTA PLÂNG PENTRU VOI.

La Spitalul Casa celor Șase Surori, căpitanul Nesrhev, încă bandajat, își lăsă pipa deoparte și chemă infirmiera.

— Ce *dracului* se întâmplă?

— AȚI UITAT CALEA, spuse vocea.

Apoi o pauză.

— VĂ VOI AMINTI EU.

Lumina galben-brună a soarelui inundă Bulikovul. Oamenii își acoperiră ochii și se depărtară de la ferestre.

Și când se uitară din nou, văzură că panorama se schimbă. Părea că toate străzile orașului fuseseră rearanjate, date la o parte ca să facă loc unor...

O bătrânică aflată la colțul dintre străzile Sfântul Ghoshtok și Sfântul Gyieli căzu în genunchi și exclamă uimită.

— Pe toți zeii! Pe toți zeii!

...zgârie-nori albi superbi, cu elemente ornamentale din aur. Arătau ca niște bătlani mari și albi stând în mlaștina cenușie a Bulikovului.

— AȚI UITAT CE V-AM ÎNVĂȚAT. M-AM ÎNTORS CA SĂ VĂ REAMINTESC. VEȚI FI PEDEPSIȚI PENTRU PĂCATE. VEȚI FI PURIFICAȚI DE ISPITE.

Un vânt puternic bătu de-a lungul Bulevardului Sfântul Vasily. Ca într-un vis, zeci de trecători se îmbulziră deodată în centrul străzii, unul lângă altul, cu fața spre nord. Erau mame, tați, fii și fiice. Niciunul dintre ei nu răspundea țipetelor prietenilor sau ale membrilor familiilor lor, atunci când aceștia îi întrebau ce se petrecea.

Vântul începu să bată mai tare. Locuitorii din Bulikov erau nevoiți să-și ridice mâinile, să-și acopere ochii și să-și întoarcă fețele. Se auzeau sunete de metal, ca și cum vântul adusese în stradă zeci de tăvi de metal. Când oamenii își lăsară mâinile jos și priviră în jur, fură șocați de ceea ce văzură.

În locul trecătorilor, în stradă, erau acum cinci sute de soldați în armură. Armurile pe care le purtau erau mari, groase și strălucitoare și le acopereau fiecare centimetru al trupurilor. Erau atât de groase, încât cei care le purtau nici nu păreau a fi soldați, ci mai degrabă armuri însuflețite. Coifurile lor înfățișau figurile strălucitoare ale unor demoni urlând, săbiile lor erau lungi, de aproape doi metri lungime, și străluceau cu o flacără rece.

Numai Shara Komayd, care alerga spre ambasadă, uitându-se la soldați, îi recunoștea de undeva. Oare nu-l pusese pe Sigrud, cu câteva săptămâni în urmă, să dea jos acel tablou din biroul lui Troonyi?

Vocea lui Kolkan se auzi din nou:

— VEȚI CUNOAȘTE DUREREA ȘI PRIN EA VEȚI CUNOAȘTE DREPTATEA.

Soldații începură să înainteze cu săbiile ridicate către oamenii din stradă.

*

Mulaghesh o văzu pe Shara alergând spre fortificații și strigă la ea.

— Despre ce dracu' vorbește vocea aia?

— Este Kolkan! spuse Shara gâfâind.

— *Zeitatea?*

— Da! Vorbește despre legile lui!

— Pavaje din piatră albă? Să mănânci *fructe* colorate?

Soldații o ajutară pe Shara să treacă peste baricade.

— Acelea sunt legile lui, da!

— Și de unde dracu' au apărut clădirile astea albe?

— Este Vechiul Bulikov. Părți ale Bulikovului de *dinainte*. Cred că le-a scos la suprafață și a aruncat în adâncuri Bulikovul pe care-l știam! spuse Shara.

— Nu am... zise Mulaghesh căutându-și cuvintele. N-am nici cea mai *vagă* idee despre ce vorbești tu acolo! Dar lasă asta – ce are de gând să facă? Și ce facem *noi*?

Pe străzi răsunau țipete. Mulaghesh își făcu mâna streașină la frunte ca să vadă mai bine.

— Sunt oameni care vin spre noi. Ce se întâmplă? întreabă Mulaghesh.

— Ai văzut vreodată tabloul *Noaptea Nisipurilor Roșii*? De Rishna?

— Da.

— Ții minte armata continentală pe care a înfruntat-o Kajul în tablou?

— Da, eu... Mulaghesh lăsă mâna jos și se întoarse spre Shara privind-o înfricoșată.

— Da. Se pare că Rishna a fost foarte precisă în descrierea ei.

— Câți... câți sunt?

— Sute. Și Kolkan poate face mai mulți dacă dorește. Până la urmă, *este* o zeităte. Dar e posibil să am o armă de care el nu știe.

Shara alergă la etaj în biroul ei, alături de Mulaghesh. Deschise un sertar și scoase bucata de plumb negru pe care o transformase într-un vârful de săgeată.

— Asta, spuse ea ușor.

— Și ce vrea să fie asta?

— Este metalul folosit de Kaj ca să omoare zeitățile. Este imun la orice influență divină. L-a săgetat pe Jukov în cap cu asta, ucigându-l. Tot ce trebuie să facem este să-l ademim pe Kolkan undeva și poate cineva va reuși să tragă în el, la fel ca în timpul Marelui Război.

— Bine. Presupunând că tot ce spui este adevărat, în timpul Marelui Război, Kajul a avut sute sau mii de astfel de săgeți, nu-i așa? Întrebă Mulaghesh.

— Aăă... așa e.

— Și tu ai doar una *singură*?

— Da.

— Bine. Și cum vrei să-l ademenești?

— Ei bine...

— Și ce faci dacă *ratezi* lovitura?

— Ei bine... cred că va trebui să mergem să o recuperăm.

Mulaghesh se uită la Shara cu o expresie care sugera deopotrivă neîncredere și teroare.

— Nu am avut timp să-mi fac un plan, spuse Shara.

— N-aș zice!

— N-am avut nici cea mai vagă idee că se va întâmpla *acum*!

— Ei bine, se întâmplă! Și trebuie să recunosc, Shara, că nu am multă încredere că planul va funcționa!

Podeaua începu să vibreze. Afară se auzeau soldații urlând. Shara și Mulaghesh ajunseră la fereastră chiar în momentul în care o clădire de patru etaje aflată ceva mai departe se prăbușea ca și cum ar fi fost demolată. Siluete strălucitoare din oțel ieșeau mărșăluind dintre dărâmături, cu săbiile ridicate.

— Sunt destul de puternici ca să distrugă *clădiri*? întrebă Shara tare, nevenindu-i să creadă.

— Și cum plănuiești să le vii de hac? întrebă Mulaghesh.

— Cât armament ai?

— Avem arbaletete, plus câteva mitraliere, spuse Mulaghesh și făcu un mic „O” din degetul mare și arătător. Le încarci și la fiecare secundă trag două gloanțe cam atât de mari.

— Nu ai și tunuri mari?

— Niciunul. Tratatele nu ne-au lăsat să aducem pe Continent tunuri de calibru mare.

— Și crezi că acele gloanțe vor străpunge armurile... cheștiilor ăloră?

— Ei bine, sunt armuri divine, nu-i așa?

— Dar poate Kolkan nu a aflat încă de praful de pușcă, gândi Shara cu voce tare.

— Nu sunt dispusă să risc. Ideea mea e să ne retragem. Dar creaturile alea par să se miște repede.

— Și chiar dacă ne-am retrage, tot am avea de-a face cu vapoarele zburătoare, spuse Shara.

— Ce vapoare zburătoare?

— Nu contează. Nu am timp să explic acum. Dar nu cred că ne putem retrage și nu cred că putem sta.

Shara își frecă tâmplele. „Întotdeauna m-am întrebat dacă o să mor pentru țara mea, dar nu m-am gândit niciodată că va fi în felul ăsta”, gândi ea.

Se uită la sertarul deschis, dorindu-și – proteste – să mai găsească un vârf de săgeată din plumb negru pe care să-l folosească.

Dar văzu o pungă mică din piele care stătea în sertar, înăuntrul căreia ştia că erau câteva zeci de pilule albe.

— Hm! exclamă ea, ridică punga şi se uită în ea.

— Dacă te holbezi în punga aia căutând o soluţie, te sfătuiesc să o găseşti mai repede.

Shara luă o pilulă şi i-o arată lui Mulaghesh.

— Piatra Filosofală.

— Drogul pe care l-ai folosit pe copilul din închisoare.

— Da. Te ajută să intri în contact cu zeităţile... Dar în acelaşi timp amplifică efectele multor miracole.

— Aşa, şi?

„Asta e sinucidere curată”, gândi Shara.

— Aşa, şi? întrebă încă o dată Mulaghesh.

„Să nu o faci e tot sinucidere.”

— Eu cunosc foarte multe miracole, zise ea cu reţinere.

*

— În regulă! ȕipă Mulaghesh. Ascultaţi aici!

Încă o clădire de lângă ambasadă se prăbuşi. Soldaţii saypurieni se uitau unul la altul neliniştiţi.

— Încă de când eraţi copii, toţi aţi vrut să fiţi asemenea Kajului, nu-i aşa? Aţi vrut să luptaţi în acele războaie, să câştigaţi şi să simţiţi gloria? Ei bine, o să vă reamintesc, băieţi şi fete, o lecţie de istorie.

Ceva explodează lângă Solda. O minge de foc cu diametrul de aproape zece metri se ridică în aer printre doi zgârie-nori albi.

— Vă amintiţi de unde îşi trage numele Noaptea Nisi-purilor Roşii? Se numeşte aşa pentru că, atunci când Kajul şi-a dus în Deşertul Hadesh armata de aproape o sută de sclavi eliberaţi, s-au trezit faţă în faţă *nu numai* cu Zeitatea Voortya, ci şi cu *cinci mii* de războinici continentali în armuri. Războinici care semănau foarte mult cu *aceştia*.

Guvernatoarea arătă spre stradă, unde soldații din argint tăiau în stânga și-n dreapta oameni, căruțe, mașini și clădiri – totul.

— Erau în inferioritate numerică, pe un teren plat, *fără* niciun avantaj strategic! Orice strateg priceput ar fi fost de părere că erau pierduți! La dracu', și *eu* aș fi crezut la fel! Dar nu a fost așa, pentru că Marele Kaj a adus un tun încărcat cu un obuz special și a tras *direct spre fața Voortyei!* zise Mulaghesh și își atinse centrul frunții. Și în momentul în care Voortya a murit, toată armura pe care acei continentali o purtau – armură atât de groasă, atât de grea, atât de impenetrabilă și miraculos de *ușoară* – a devenit brusc grea așa cum era în mod normal. Și armata a căzut sub *greutatea* ei. Acești soldați înfricoșători erau neputincioși fără zeitatea lor, blocați sub sute de kilograme de fier și oțel! Și armata Kajului, o adunătură de sclavi și fermieri neantrenați care toată viața fuseseră maltratați și pedepsiți de către acei soldați, au pătruns în mijlocul lor și i-au măcelărit cu cuțite și pietre și cu niște amărâte de unelte de grădină!

Una dintre macaralele folosite la construirea noului pod peste Solda se mișcă în față și în spate ca un metronom, apoi căzu în apa înghețată. Stoluri de grauri maronii zburară în cerc pe deasupra orașului, țipând și piuind.

— Au omorât o mie de oameni într-o singură noapte! I-au măcelărit la fel cum un viticultor taie strugurii din vița-de-vie! Era atât de mult sânge, încât le ajungea la glezne! Și *asta*, copii, este ceea ce numim noi Noaptea Nisipurilor Roșii!

Shara stătea în mijlocul curții și număra pastilele încercând să ghicească dozajul perfect. „Oare voi înnebuni? Oare Kolkan se va năpusti în mintea mea și mă va distruge? Oare pur și simplu voi muri și îmi voi lăsa soldații și oamenii să moară și ei? Sau poate va fi la fel ca după ce beau mult ceai.”

— Acum, haideți să vă reamintesc de situația *curentă*. Avem șanse mici, da! Absurd de mici! Dar suntem soldați de *carieră*! Și o avem de partea noastră pe stră-strănepoata Kajului, care chiar acum o lună a răpus o creatură divină îngrozitoare ce a creat haos în oraș. Vreți să re trăiți trecutul? Atât de jos sunt standardele voastre? Veți *scrie* istoria chiar în această zi! Voi sunteți eroii despre care se va scrie și se va cânta în secolele ce vor urma! Voi sunteți legende! Și veți fi victorioși!

Spre surprinderea Sharei, urale însetate de sânge se ridică din rândul soldaților. Și începură să strige: „Komayd! Komayd! Komayd!”

— Oh, Doamne! mormăi Shara.

— Acum, ocupați baricadele și țintiți ochii acelor nenorocite de creaturi, m-ați înțeles? Au armuri, dar nu sunt invincibili!

Soldații aclamară și se grăbiră să-și ocupe pozițiile în spațele zidurilor Ambasadei. Mulaghesh se duse lângă Shara.

— Cum m-am descurcat?

— Foarte bine. Ar trebui să-ți câștigi pâinea din asta, spuse Shara.

— Amuzant, spuse Mulaghesh și se uită prin poartă. Creaturile alea știu că suntem aici. Se pare că sunt alocate cam douăsprezece pentru fiecare clădire și vom avea parte de ceva acțiune și noi. Ești pregătită?

Shara ezită.

— Doza asta e de cinci ori mai mare decât i-am administrat băiatului din celulă.

— Și?

— Și nu am nici cea mai vagă idee dacă puterea este corelată cu cantitatea.

— Și?

— Și chiar *dacă* funcționează, există riscul unui supra-dozaj, ceea ce mi-ar cauza moartea.

Mulaghesh ridică din umeri.

— Mda, probabil. Bine ai venit la război. Hai să vedem dacă poți face ceva înainte să mori, bine?

— Cum poți... cum poți fi atât de calmă în această situație?

Mulaghesh privi înaintarea soldaților în armuri.

— E ca înotul. Crezi că ai uitat, dar sari în apă și brusc ai impresia că nu te-ai oprit niciodată. Shara, dacă ai de gând să o faci, zise ea și arată spre pastilele din mâna ambasadoarei, fă-o! Pentru că suntem pe cale să aflăm dacă armele noastre funcționează împotriva blestemățiilor ăstora.

*

Soldații în armură se aliniază și începură să mășăluiască spre ambasadă cu precizia unui metronom. Sunete metalice se auziră pe toată strada. Mulaghesh se alătură celei mai importante unități de artilerie și urlă:

— Concentrați-vă pe cel din dreapta!

Mitralierele se poziționară și țintiră spre cel mai apropiat soldat în armură, care nu reacționează în niciun fel.

Mulaghesh așteaptă să ajungă în raza de acțiune a armelor lor, lăsă mâna jos și ordonă:

— Foc!

Mitralierele nu sunau deloc precum tunurile, gândea Shara, ci ca niște ferăstraie într-o fabrică de cherestea. Curcubee de cartușe din bronz se rostogoleau peste marginile mitralierelor și cădeau zăngănind pe cimentul din curtea Ambasadei. Shara privea, sperând ca soldatul în armură să explodeze pur și simplu. În schimb, acesta încetini și mici găuri îi apărură în piept, pe față și pe picioare. Se auzi un zgomot de dulap de bucătărie plin de tigăi și oale.

Mitralierele continuau să tragă. Soldatul începu să se împleticească și, după o jumătate de minut de foc continuu, căzu pe spate. Imediat, un stol de grauri maronii ieșiră fâlfâind din numeroasele găuri făcute în armură, care se destrăma de parcă fusese însăilată cu ață. „Grauri maronii. Dar asta era unul dintre trucurile lui Jukov”, gândi Shara. Soldatul din spate călcă pe armura distrusă de parcă moartea camaradului său nu însemna nimic.

Mulaghesh se uită la Shara și dădu din cap, vrând parcă să spună: „Nu e bine”.

— Continuați să trageți, urlă ea la soldați.

Aceștia revărsară o ploaie de foc peste soldații care avansau. Asaltul îi încetini, dar nici gând să-i oprească.

„O să ne ia cinci minute să omorâm zece soldați”, gândi Shara.

Creaturile în armură erau acum la aproape o sută de metri. Picioarele lor zdrăngăneau la fiecare pas.

— Fă-o, Shara! Nu le putem ține piept! urlă Mulaghesh. Shara se uită la micile pastile din mâna ei.

Șaptezeci de metri.

— Fă-o!

„Îmi blestem soarta cu toată inima mea”, gândi ea.

Își aruncă pastilele în gură și le înghiți.

*

Shara așteptă. Nu se întâmpla nimic.

Soldații erau la cincizeci de metri.

— Vai! Ah, nu! Nu funcționează deloc. Nu...

Îi veni să vomite. Apoi se aplecă în față ținându-se de burtă și își atinse gura.

— Nu simt... Nu mă simt prea...

Căzu în genunchi, tuși și începu să vomite, dar voma ei era doar un râu de zăpadă albă – ca și cum ar fi fost un

munte înghețat în ea și tocmai se declanșase o avalanșă – ce i se revărsa din gură cu pietre și bețe și noroi.

Unul dintre soldați se întoarse dezgustat.

— Pe toate mărire!

Lumea fremăta în jurul ei. Vederea periferică i se umplu de culori. Cerul era ca un pergament. Pământul era din smolă. Zgârie-norii albi ai Bulikovului ardeau de parcă ar fi fost torțe.

„VaidemineVaidemineVaidemine.”

Pielea ei era și foc, și gheață. Simțea cum îi ardeau ochii. Limba nu-i mai încăpea în gură. Țipă preț de cinci secunde înainte să-și recapete stăpânirea de sine.

— Shara? Te simți bine? întrebă Mulaghesh.

„Acestea sunt doar efectele psihedelice”, încercă ea să-și spună.

Cuvintele apărură scrise pe pietrele din fața ei: ACESTEA SUNT DOAR EFECTELE PSIHEDELICE.

— Ce drog ciudat, spuse Shara.

Însă cuvintele ieșiseră din niște guri mici care îi apăruseră pe dosul palmelor.

— Încântător! exclamă ea.

— Dacă ai de gând să faci ceva...

Urletele lui Mulaghesh desenau arcuri de foc în aer.

— ...atunci fă-o acum!

Shara se uită la creaturile care avansau. Din motive care și ei îi scăpau, îi numără și strigă:

— Nouă!

Realiză că soldații în armuri nu erau decât întruparea unor miracole complicate, că sub armuri erau oameni reali care fuseseră forțați să se înroleze în armata lui Kolkan. „Dar în secunda în care armura este distrusă, o forță miraculoasă îi transformă pe acești oameni în grauri și îi trimite departe. Ceea ce doar Jukov ar face.”

O luă la fugă pe baricade și le strigă soldaților:

— Ce armură purtaţi? Pe cea a lui Kolkan sau pe cea a lui Jukov? Cărei zeităţi vă închinaţi?

Dar bineînţeles că soldaţii nu răspunseră, apoi Shara începu să râdă nebuneşte.

— Ah, stai! Stai! Am uitat! Am uitat! Am uitat! Am uitat! Douăzeci de metri.

— Ce ai uitat? urlă Mulaghesh.

— Am uitat că ştiu Lumânarea lui Ovski, ţipă Shara fericită. Am citit-o acum foarte mult timp!

Stătea în faţa plutonului de soldaţi în armuri. „Sperietori de ciori”, gândi ea şi îşi aduse aminte natura miracolului. „Toate inimile sunt ca lumânările. Concentrează-ţi lumina inimii tale şi vei sparge toate barierele.”

Shara îşi imaginează soldaţii ca pe un zid din metal.

Aceştia străluceau cu o lumină galbenă.

Apoi parcă o coloană de vânt încins suflă printre ei. Soldaţii străluceau incandescent, se vedeau prin ceaţă...

...şi dintr-odată strada se umplu de grauri care ţipau şi piuiau.

Zburară prin canionul de clădiri, spre cer, ca un nor de furtună mare şi negru care ploua cu pene maronii.

Soldaţii în armuri se prăbuşiseră într-o baltă de metal topit. Le rămăseseră doar încălţărilor, care se înălţau în şuvoiul galben-roşiatic precum douăzeci şi patru de cizme de metal uitate.

Shara se uită la mâinile ei pe care văzu scris: NU-MI VINE SĂ CRED.

— Nu-mi vine să cred, urlă Mulaghesh.

Soldaţii saypurieni ţipau de bucurie şi de uimire, trăgând cu săgeţile în zidurile Ambasadei.

Încă trei soldaţi în armură se întoarseră şi începură să mărsăluiască spre ei. Mitralierele îi ţintiră şi traseră, iar soldaţii din metal începură să tremure ca şi cum le-ar fi fost frig, dar nu se opriră.

„Miracolele sunt doar niște rugăminți formale. Parcă ai avea un formular deja completat pe care îl depui și primești exact ce vrei! Dar nu trebuie să fie întotdeauna la fel! Îl poți inventa pe parcurs, atât timp cât o faci bine!”, gândi Shara.

— Ce tot urlă? întrebă Mulaghesh.

— Ceva despre cum să completezi un formular? spuse un soldat uluit.

Shara își aținti degetul asupra unui soldat metalic din stânga. „Ești o persoană care poartă armură, dar care e făcută din linguri!”, gândi ea și își direcționează gândurile asupra soldatului.

Acesta se dezintegrează precum un castel de nisip lovit de un val. Se destrămă în mii și mii de linguri de metal care căzură zăngănind pe ciment. Un alt stol de grauri țâșni spre cer.

Shara începu să râdă și aplaudă ca un copil la un spectacol de magie.

— Ce *dracu’*? spuse Mulaghesh.

Shara arată și spre ceilalți doi soldați și țipă.

— Linguri! Linguri!

Amândoi se dizolvă la fel ca primul. Mai mulți grauri fâlfăiră spre cer de parcă ramura pe care stăteau se prăbușise sub ei.

— E simplu, strigă Shara. E simplu odată ce te gândești la asta. Doar că eu nu m-am gândit la asta așa cum trebuia! Sunt atâția mușchi pe care îi poți folosi, numai că nu știi de existența lor.

Apoi cerul începu să tremure: părea a fi un decor din hârtie pe care cineva aflat în spatele lui tocmai îl atinsese... cineva foarte mare.

Era o vibrație în aer pe care doar Shara părea că o simte.

Auzi vocea lui Kolkan șoptindu-i ușor la ureche: OLVOS? TU EȘTI?

Shara nu mai zâmbi.

— Ah! Vai de mine! spuse ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mulaghesh.

Vocea din capul Sharei continuă: OLVOS? CE FACI? DE CE NU NE-AI AJUTAT?

— Ce se întâmplă? întrebă Mulaghesh, care-și pierduse răbdarea.

— Știe că sunt aici. Kolkan știe că sunt aici, spuse Shara.

*

— Ești sigură că nu ai halucinații? întrebă Mulaghesh.

Vocea spuse: OLVOS? SORĂ-SOȚIE? DE CE TE ASCUNZI DE MINE, DE NOI?

— Sunt sigură, răspunse Shara. Nu cred că aş putea avea halucinații atât de stranii.

— Ce ai de gând să faci?

— Va trebui să-mi ridic propriile baricade împotriva acestui atac, zise Shara frecându-și bărbia.

„Dar de ce au ei impresia că sunt Olvos?”, se întrebă ea.

Simți ceva ca o mână pătrunzându-i în cap și încercând să prindă acel gând. OLVOS? TU EȘTI? EȘTI LA FEL DE RĂNITĂ CA NOI?

Trebuia să-și limpezească mintea. Era nevoie să-și limpezească mintea.

Începu cu realitatea fizică din jurul ei. Soldații erau construcții fizice, așa că Shara despică strada ce înconjura zidurile Ambasadei (soldații saypurieni priveau uluiți cum piatra și asfaltul dispăreau) și o umplu cu apă înghețată. „Apa e atât de rece, încât va rupe metalul în bucăți.”

În fața Ambasadei era acum o panglică groasă de ceață. Doi soldați în armură ieșiră din ruinele unui magazin și începură să avanseze. Mitralierele traseră câteva focuri scurte înainte ca soldații să cadă în lacul unde se învârteja ceața înghețată. Se auzi un șuierat de metal care se

contracta și soldații fură acoperiți cu o crustă de gheață. Următoarea rafală de gloanțe venite de la mitraliere îi făcu să explodeze de parcă s-ar fi spart niște oglinzi și sute de grauri maronii își luară zborul spre cer.

Vocea – sau erau două voci? – din mintea ei întrebă: DE CE TE LUPTI CU NOI? ȚI-AM GREȘIT CU CEVA?

„Trebuie să construiesc bariere. Trebuie să-i țin la distanță”, își zise Shara.

Shara își dădu seama că informația putea fi recepționată prin multe canale, însă foarte puține puteau comunica între ele. Așa cum o antenă nu putea recepționa o telegramă, un transmițător radio nu putea desluși un document simplu, chiar dacă, până la urmă, totul este doar informație. Creierul uman are un număr limitat de canale – prea puține antene, prea puține receptoare –, însă creierului Sharei îi fusese adăugat un număr inimaginabil de mare de receptoare și de antene și astfel informația pe care ea o credea ascunsă se putea revărsa acum direct în mintea ei.

Shara cuprinse cu privirea Bulikovul și văzu mașinăria aflată în spatele realității – numeroasele roțițe, rulmenții și suporturile – și realizează cât de stricate erau toate. Cât de complicat fusese orașul înainte de Marea Dispariție, mult mai complicat decât își putea imagina cineva vreodată. „Asta a făcut Taalhavras înainte să moară. Un lanț de miracole peste alte miracole care funcționează veșnic în spatele cortinei”, își zise ea.

Începu să construiască un adăpost din ruinele sub-realității care o înconjură. Pentru Mulaghesh și soldații ei, Shara părea că dirijează o orchestră invizibilă, dar nu puteau vedea piesele inimaginabil de grele pe care ea le așeza la locul lor, întrucât structurile divine erau ascunse ochilor lor. „Este ca și cum ai face un adăpost din ruinele unui pod”, gândi Shara.

DE CE FUGI DE NOI? DE CE NE-AI ABANDONAT, OLVOS?

„Ce naiba se întâmplă?”, se întrebă ea.

Manevra un bloc gigantic de piatră încercând să acopere o gaură, iar în acel moment totul în jur se întunecă și ea văzu...

...Kolkan stătea în fața ei înconjurat de o mare de întuneric, iar robele îi fluturau. „M-au întemnițat”, îi șopti el. „M-au închis, m-au înghesuit într-un mic colț al universului doar pentru că am încercat să-mi ajut poporul. Apoi Jukov a venit la mine, m-a vizitat în celula mea și m-a rănit, m-a rănit atât de mult.”

...Kolkan dispăru și în locul lui apăru un bărbat slab, îmbrăcat într-un costum de bufon făcut din blănuri, cu o pălărie în trei colțuri pe care erau prinși clopoței. „A trebuit”, spuse bărbatul. Vocea lui răsuna precum țipetele a o mie de grauri. „Ne omorau! Ne omorau copiii! Au aruncat cadavrele copiilor noștri în gropi comune! A trebuit să fac ceva! A trebuit să mă ascund!”

Viziunea dispăru. Shara era acoperită de o sudoare rece și tremura toată.

„Trebuie să-i blochez. Trebuie să-i blochez”, își spuse.

Cu coada ochiului văzu cum se apropiau câțiva soldați în armuri, cum atingeau ceața și înghețau.

— Foc! urlă Mulaghesh.

Mitralierele îi devorară pe soldați și străzile se umplură de fâlfâit de grauri.

Cu mintea, Shara își verifică barierele invizibile. Aproape că putea vedea golurile, căci prin acele deschizături cerul avea culoarea pergamentului galben. „Afară, Kolkan transformă lumea reală făcând-o a lui – influența lui divină.” Dislocă și alți stâlpi divini ca să astupe găurile, dar în timp ce făcea asta...

...Kolkan apăru și spuse: „Erai mai bătrână decât mine, singura care era mai bătrână decât mine. Te-am ascultat, Olvos. Când ai plecat mi s-a făcut frică și mi-am întrebat supușii ce să fac. Cred că am făcut atât de multe greșeli, Olvos...”

...Kolkan dispăru din nou. Bărbatul slab cu pălăria în trei colțuri îi luă locul și începu să urle furios: „Te-am căutat! Te-am căutat, Olvos! Erai singura supraviețuitoare în afară de mine! Aveam nevoie de ajutorul tău! Am fost nevoit să-mi însenez moartea, să-mi distrug creațiile, să-nui las copiii să moară! Am fost nevoit, ani la rând, să mă ascund cu Kolkan în celula lui mică și mizerabilă!”

Shara încercă să se concentreze. „Și Jukov este în viață. Dar de ce a apărut doar Kolkan când s-a spart geamul?”, gândi ea șocată în timp ce astupa acea gaură.

Erau atâtea găuri mici prin care el – sau ei, sau acel ceva, sau ce-o fi fost – putea intra.

„Nu-l pot opri. Ce fac acum e doar o modalitate de apărare, de a întârzia lucrurile în timp ce Bulikovul arde și oamenii mor”, gândi Shara.

Încă cincisprezece soldați în armură atinseră ceața și înghețară. Mitralierele lui Mulaghesh îi făcură bucațele. Graurii își luară zborul ca un nor de muște.

...Kolkan apăru în fața ei. „Ce pot să fac? Ce putem face?”

...Jukov apăru, urlând cu furie. „Să-i omorâm pe toți! Să-i omorâm pentru ce ne-au făcut! Incest și matricid, durere și orori! Propriii mei urmași, propriul meu neam Binecuvântat se ridică împotriva noastră și ne măcelărește ca pe niște oi! Să-i ardem! Să le dăm foc!”

Shara înțelese. „Nu... nu, nu este posibil. Am văzut o singură zeităte în Cetatea de Scaun a Lumii, am auzit o singură voce, nu-i așa?”

Pașii soldaților în armură răsunau metallic. Mitralierele țipară. Graurii se avântau spre cer.

Apoi cerurile se unduiră ca suprafața unui lac întunecat.

Vocea lui Kolkan răsună peste tot Bulikovul: OPRIȚI-VĂ!

Imediat, armata de soldați metalici se opri.

Shara simțea cum un ochi imens se învârtea să o privească.

Se uită de-a lungul străzii din fața Ambasadei. O siluetă înaltă, înveșmântată în robe, o privea de la o foarte mică distanță.

Kolkan își înclină capul. TU NU EȘTI OLVOS, spuse el.

Shara încerca disperată să pună laolaltă piesele divine și astfel să-și protejeze oamenii, compatrioții.

Kolkan clătină din cap. TRUCURI ȘI JOCURI, spuse el.

Aerul vibra. Râuri de soldați în armuri ieșeau de pe alei și se aliniau toți pe strada care ducea spre ambasadă.

SUNT DOAR TRUCURI ȘI JOCURI.

Marea de soldați metalici se întoarse spre ambasadă mărșăluind către ea.

— Nu, nu, nu, nu! șopti Shara.

Brusc, simți o imensă presiune asupra tuturor barierelor pe care le construise. Râul de apă înghețată începu să se destrame, adăpostul ei divin începu să scârțâie, mintea îi tremura. Nebunia o inunda ca apa care intra într-un vapor care se scufunda. Încercă să se împotrivească. „Dar este ca și cum o insectă ar încerca să împingă piciorul unui om.”

Apa înghețată dispăru. Străzile erau pline de soldați strălucitori. Trei dintre ei loveau zidul Ambasadei cu săbiile lor, care străpungeau piatra albă. Soldații saypurieni cădeau pe spate începând să urle. Spre surprinderea Sharei, micuțul Pitry Sutturashni urlă un strigăt războinic, se duse la mitraliera abandonată și deschise focul. Shara încercă să folosească Lumânarea lui Ovski, dar simțea că în aer nu mai exista oxigen și nu putea face nici măcar o scântie.

Totul o împingea, o împingea tare, foarte tare, ca apele unui râu acumulat într-un baraj.

„Voi muri la fel cum au murit nenumărați saypurieni”, gândi ea.

O mie de soldați divini împingeau în zidurile ei invizibile.

„Strivită de mașinăria divină.”

Și atunci, unul dintre soldații saypurieni de lângă ea strigă:

— Uitați-vă! În cer! Vapoare! Sunt vapoare care merg în aer!

Shara simțea presiunea eliberată. Căzu la pământ încercând să respire, pe jumătate moartă.

Se uită peste zid și îl văzu pe Kolkan privind în sus. Se părea că acele apariții erau o surpriză și pentru el.

„Nu, nu! Vapoarele lui Volka sunt aici. După atâta luptă, vapoarele lui Volka ne vor omori”, se gândi ea tușind, înecându-se.

Încercă să vadă prin lacrimile care-i scăldau ochii... și, spre surprinderea ei, observă că pe cer era un singur vapor.

— Ăla este un steag *dreyling*? se auzi vocea unui alt soldat.

— Îl recunosc. Este steagul regelui Harkvald. Ce dracului *se întâmplă*? întrebă Mulaghesh.

— Sigrud, spuse Shara.

*

Vasul *Mornvieva*, pe care se aflau cândva douăzeci și trei de suflete, era acum manevrat de un singur pasager clandestin, tăind norii și vântul ca într-un vis. Sigrud stătea la cârmă, fumându-și pipa și făcând un viraj ușor spre sud-sud-vest.

Râdea. Nu-și mai amintea ultima oară când râsese. Se afla pe un vapor pentru prima dată în foarte mulți ani și cu pipa în gură... Era o fericire pe care credea că nu o va mai simți niciodată.

„Nu există plăcere mai mare decât să navighezi din nou pe vapor.”

Pe catargul din fața lui era o placă mare de oțel care susținea un inel foarte mare. Odată, aici erau legate douăzeci și trei de cabluri care îi țineau pe membrii echipajului.

Totuși, acum erau doar douăzeci și trei de cabluri tăiate care atârnav de inel și zdrăngăneau bătute de vântul turbat.

Sincer, lui Sigrud nu-i fusese niciodată mai ușor să captureze un vas. Dacă îndrepti un tun spre celelalte vapoare ale flotei, tragi o dată (Sigrud își zisese că acel vapor *nu* fusese gândit să tragă cu toate tunurile în același timp și se consideră norocos că nava nu se dezintegrase în urma presiunii), fugi pe punte în toată confuzia generată, tai toate cablurile, apuci cârma și întorci nava cu susul în jos cât mai ușor.

Sigrud rânji malefic, amintindu-și de toate acele umbre negre care cădeau din cer, grăbindu-se să îmbrățișeze pământul.

Restauratorii pariaseră că Saypurul nu se aștepta ca pământul să fie atacat din cer, dar nici ei nu se gândiseră la un atac venit din aer.

Sigrud văzu ambasada jos, atacată de un râu de soldați de argint în timp ce o siluetă îmbrăcată în robe cenușii stătea în spatele lor.

Îndreptă vaporul în direcția aceea și coborî sub punte. Se așteptase la așa ceva, astfel că pregătise toate tunurile, dar unele mai aveau nevoie de mici ajustări.

„Drept înainte. Ochesc mai întâi locul unde începe acea linie argintie și merg în jos“, își reaminti Sigrud.

— Foc! zise el.

Și începu să se plimbe printre tunuri.

*

Sunetul scos de primul tun cu calibrul de 152 de milimetri semăna cu zgomotul făcut de un munte care se surpa.

— *Jos!* urlă Mulaghesh, dar Shara nu o ascultă.

Se întoarse spre stradă, ridică o pătură groasă de zăpadă moale și îi porunci să stea nemișcată.

Primul rând de soldați în armură explodă. Chiar dacă armura divină fusese creată să le protejeze de multe lucruri, zeitățile nu se așteptaseră niciodată la tunuri de calibru 152.

Shara și soldații de pe baricade fură aruncați pe spate de suflul exploziei. Metalul ricoșă înfigându-se în fațadele clădirilor. Șrapnelul zbură în pătura de zăpadă, încetini, apoi căzu ușor la pământ. Cerul se întunecă de grauri.

O altă bubuitură se auzi în ceruri... apoi alta și alta, ca și cum o furtună cu tunete și fulgere se dezlănțuia deasupra lor. Exploziile uriașe reverberau de-a lungul străzii către Kolkan, care stătea cu capul înclinat, gândindu-se: „E ciudat. E foarte ciudat“.

*

Sigrud privea mulțumit cum armata divină era decimată de tirul tunurilor. Schimbă cursul *Mornvievei* și ținti prova spre silueta în robe. „Câteva sute de obuze care explodează vor face ceva distrugeri“, își zise el.

Văzu o clădire albă cu acoperiș de cristal, aparținând vechiului Bulikov. „Ce caută toate clădirile astea albe aici?“, se întrebă el în timp ce mergea într-o parte a navei, pregătindu-se.

— Probabil că nu voi supraviețui, spuse el tare.

Apoi ridică din umeri. „Oricum mi-am imaginat că voi muri pe vapor.“

Sigrud sări.

Acoperișul de cristal veni spre el mult prea repede. Văzu cerul strălucind.

„Mâna. Nu mă mai doare“, își dădu el seama.

Cerul se rupse.

*

Shara se ridică la timp pentru a vedea cum burta navei de oțel tăia fumul de deasupra lor. O siluetă mică și neagră

zbură de pe o parte a vaporului și ateriză într-una dintre clădirile albe.

Kolkan urmări curios cum vaporul de metal cobora tot mai jos, cu viteză, chiar deasupra lui. Aripile sale distrugeau fațadele caselor, aruncând cu pietre în stradă.

Shara își dădu seama ce era pe cale să se întâmple. Mai aruncă un strat de zăpadă în sus și încă unul și încă unul și apoi urlă.

— Plecați de lângă zid! Toată lumea să plece de lângă zid!

Kolkan privea cu surprindere cum prova navei ateriza spre el izbindu-l cu putere în frunte. Vaporul se făcu fărâme.

Lumea se transformă în foc.

*

În stare de șoc, Shara asurzi și orbi.

Lumea răsună, țiuia, se făcea fărâme, se prăbușea, piuia, fâlfâia.

Shara era sigură că drogul pe care îl luase nu o ajuta deloc. O auzi pe Mulaghesh vaitându-se lângă ea.

— Mâna mea, mâna mea. Nenorocita mea de *mână*, urla guvernatoarea.

Shara se ridică și se uită prin porțile îndoite și rupte. La început văzu doar fum și foc. Apoi, încet-încet, vântul împrăștie fumul.

Clădirile, magazinele și casele de pe strada care ducea la ambasadă fuseseră despicate în două. Grinzi de lemn și jumătăți de tavane cădeau peste fundațiile dezgropate. Strada fusese transformată într-un șanț ce fumea plin de pietre. Graurii stăteau pe pervazuri, pe stâlpi, pe trotuare, privind în tăcere... ceva.

Kolkan stătea în mijlocul străzii puțin aplecat, iar roba îi flutura în fum.

„Nu. Nu este Kolkan”, gânde ea.

Shara se ridică, scoase săgeata din plumb negru din buzunar și se îndreptă spre zeul tăcut.

— A durut, nu-i așa? țipă ea.

Zeitatea nu răspunse.

— Nu ai experimentat niciodată puterea distructivă a timpurilor noastre moderne, spuse Shara. Poate că modernitatea nu te acceptă așa cum nici tu nu o accepți.

Zeul își înălță capul să o privească, dar nu făcu nimic altceva.

— Poate că mai poți lupta. Dar nu cred că mai ai determinare. Lumea asta nu te mai vrea. Și, mai mult decât atât, *nici tu nu o vrei.*

— EU SUNT DURERE, spuse el nervos.

— Și plăcere, spuse Shara stând în fața lui.

— EU SUNT JUDECATĂ, ezită el puțin.

— Ești necinste.

— EU SUNT ORDINE, spuse el sfidător.

— Ești haos.

— EU SUNT LINIȘTE!

— Ești nebunie.

— EU SUNT DISCIPLINĂ!

— Ești revoltă.

— EU SUNT KOLKAN, spuse el tremurând de furie.

Shara dădu din cap dezaprobat.

— Ești Jukov.

Zeitatea amuți. Chiar dacă nu-i putea vedea ochii, Shara știa că o privea.

— Jukov și-a înscenat moartea, nu-i așa? A văzut ce se întâmpla pe Continent, așa că și-a înscenat moartea și s-a ascuns și a trimis în lume o copie a lui. Până la urmă, era zeul trucurilor. Textele vechi spuneau că s-a ascuns într-un geam, dar nu ne-am dat seama ce însemna asta... Sau cel

puțin eu nu mi-am dat seama până azi, când am văzut celula lui Kolkan – un geam complet limpede.

Zeul își lăsă capul în jos. Părea că tremură ușor. Apoi își scoase robele cu o mână.

Era Kolkan, omul aspru făcut din lut și piatră.

Era Jukov: omul slab, care râde, îmbrăcat în blănuri și împodobit cu clopoței.

Erau amândoi. Ambele zeități împreunate, lipite, transformate într-o singură persoană. Capul lui Kolkan și fața distorsionată a lui Jukov, aflată la ceafa lui Kolkan. O mână pe o parte, un braț bifurcat cu doi pumni încheștați pe cealaltă parte. Două picioare, dar un picior avea două tălpi.

O figură umană transformată și torturată se uita la ea confuz. Apoi fețele lui începură să plângă. Cele două guri țipau cu două voci.

— Eu sunt totul! Eu sunt nimic! Eu sunt începutul și eu sunt sfârșitul! Eu sunt focul și eu sunt apa! Eu sunt lumina și eu sunt întunericul! Eu sunt haosul și eu sunt ordinea! Eu sunt viața și eu sunt moartea!

Se întoarce și se uită la clădirile distruse din Bulikov.

— Ascultă-mă! continuă vocile. Vrei să mă asculți? Eu te-am ascultat pe tine! Mă asculți și pe mine? Spune-mi ce trebuie să fiu pentru tine! Spune-mi! Te rog, spune-mi! Te rog, spune-mi!

— Înțeleg acum. Celula a fost gândită doar pentru Kolkan, nu-i așa?

— Ca Jukov să se ascundă acolo, a trebuit să *devină* Kolkan, spuse zeitatea.

Își acoperi urechile cu mâinile de parcă ar fi auzit un zgomot foarte iritant.

— Prea multe lucruri, prea multe într-unul singur, continuă zeitatea. A trebuit să fiu prea multe lucruri. A trebuit să fiu supus prea multor oameni. Prea mult, prea mult, lumea este prea mult. Nu mai vreau să fac asta. Nu mai vreau să fiu zeul acestei lumi, spuse el privind-o pe Shara rugător.

Aceasta se uită la mica lamă neagră pe care o ținea în mână.

Zeul îi urmări privirea, încuviință și spuse cu cele două guri.

— Fă-o!

În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, Shara ezită.

— Fă-o! N-am știut niciodată ce doreau ei. Nu am știut niciodată cu adevărat ce voiau ei să fiu, spuse zeul și îngenunche. Fă-o! Te rog!

Shara se duse în spatele lui, se aplecă și îi puse lama la gât.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Mulțumesc, șopti zeitatea.

Shara îl apucă de frunte și îi tăie gâtul.

Zeitatea dispăru într-o clipă, de parcă nici nu fusese acolo vreodată.

Aerul se umplu de zgomote asurzitoare atunci când sute de zgârie-nori albi se prăbușiră, iar Shara auzi țipetele a numeroși grauri ce-și luau zborul.

CE ESTE SEMĂNAT

„Un istoric bun păstrează trecutul în minte și viitorul în inimă.”

Despre istoria pierdută, profesor Efrem Pangyui, 1682

Shara stătea în cada plină de apă caldă dintr-o cameră întunecată, încercând să nu se gândească la nimic. Lenjeria albă de corp i se lipea de trup. Deși ochii îi erau acoperiți cu bandaje pentru a-i feri de lumină, tot mai vedea explozii de lumină colorată și cuvinte pline de culoare. Avea o migrenă cumplită. Nu era încă sigură dacă ar fi preferat mai degrabă să moară pur și simplu din cauza drogului. Nu se așteptase că va avea de înfruntat o mahnireală atât de infernală și de psihedelică.

Știa că era norocoasă că avea totuși parte de îngrijiri. Toate spitalele din Bulikov erau pline de răniți. Numai aici, la spitalul din sediul birourilor guvernatoarei, Shara și camarazii ei puteau fi îngrijiți.

Auzi o ușă deschizându-se și cineva intră ușor.

Shara se ridică.

— Câți? întrebă ea răgușită.

Persoana se așează ușor pe scaunul de lângă cadă.

— Câți? întrebă ea din nou.

— Am ajuns la peste două mii acum, se auzi vocea lui Pitry.

Shara închise ochii și simți lacrimi calde pe obraji.

— Generalul Noor ne informează că este, până la urmă, un lucru bun, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat. Mare parte

din Bulikov a fost devastat – adică partea aceea din oraș care era acolo înainte să apară clădirile din Vechiul Bulikov –, dar aproape toate acele clădiri noi au fost distruse când l-ai omorât pe Kolkan.

— Nu era Kolkan. Dar treci la subiect, te rog.

— Ăăă... Generalul Noor consideră că cele două mii de victime reprezintă un număr mic, date fiind distrugerile. E de părere că i-ai distras atenția lui Kolk... ah, el crede că i-ai distras atenția zeității și ai încetinit-o și astfel orașul a putut fi evacuat. Și foarte mulți oameni, din câte am înțeles, au fost transformați în păsări. După ce zeitatea a murit, toți s-au transformat la loc în oameni. Erau nedumeriți, le era frig și nu aveau haine.

— Nu mai spune!

— Da. Dealurile din jurul Bulikovului erau pline cu sute de oameni dezbrăcați. Hipotermia a devenit o problemă, deși i-am adunat, i-am îmbrăcat și am avut grijă de ei cât de bine am putut. Noor a întrebat dacă ai cumva vreo explicație pentru asta.

— A fost o magie pe care Jukov obișnuia s-o facă și care a funcționat la o scară mai mare. Când dorea să ascundă pe cineva, îl transforma într-un stol de grauri. Cred că a făcut asta ca să salveze cât mai mulți oameni de ura lui Kolkan. Jukov pur și simplu și-a extins protecția asupra lor: decât să pățească ceva, mai bine zburau în înaltul cerului. Cum de au murit atât de mulți? întreabă Shara.

— Mulți și-au pierdut viața când s-au dăruit clădirile, dar cele mai multe victime au apărut în timpul evacuării. Se pare că s-au călcat în picioare.

„Ce cuvânt neutru este *victimă*. Și cât de plăcut trebuie să fie să stai în spatele unui birou și să reduci o viață pierdută la o simplă statistică”, se gândi Shara.

— E o tragedie, Pitry. O tragedie oribilă și monstruoasă.

— Ei bine, da, dar... era zeitatea lor, nu-i așa? Și făcea ce i-au cerut ei, nu?

— Nu, spuse Shara.

Apoi continuă:

— Și da.

— Generalul Noor știe că recuperarea ta ar putea fi mai mult de natură psihică decât fizică... dar m-a rugat pe mine să văd dacă pot obține informații clasificate despre asta, spuse Pitry.

— Ai fost promovat, Pitry. Felicitări!

Pitry tuși puțin stânjenit.

— Oarecum, da. Sunt asistentul Birourilor Guvernatorului Regional. Mai ales că cei mai mulți angajați ai Ambasadei și ai guvernatoarei polisului sunt... indisponibili.

— Te-ai comportat admirabil în timpul luptei. O meriți. Cum se simte Mulaghesh?

— Este într-o stare stabilă. Brațul nu i-a putut fi salvat. A fost strivit prea tare. Dar măcar nu era brațul ei bun.

Shara oftă.

— Totuși se comportă normal. Se ambiționează să fumeze în spital, deși a supărat pe toată lumea cu asta. Dar tot nu ascultă. De cealaltă parte, Sigrud...

Shara se încordă. „Te rog, nu și el”, gândi ea.

— ...a reușit să uimească toți doctorii.

— Cum așa?

— În primul rând, pentru că este în *viață*. Și în timp ce îi scoteau cioburile – un kilogram de cioburi – și șrapnelul din răni, au descoperit... zise el și se auzi o hârtie fâșâind... patru vârfuri de săgeți, un glonț, cinci săgeți de origine tribală.

„De la Qivos. I-am zis atunci să se ducă la doctor”, își spuse Shara.

— Și șase dinți care par să fie de la un rechin. Doctorii au tras concluzia că toate acestea proveneau de la răni făcute cu mult timp înainte, continuă Pitry.

— Da, corect. Dar va supraviețui?

— Da. Probabil va șchiopăta pentru tot restul vieții și va avea o mobilitate limitată a brațului stâng, dar va supraviețui. Și părea foarte fericit.

— Fericit? *Sigrud*?

— Aha. M-a întrebat cum mă simt și mi-a dat ceva bani ca să-mi iau – Pitry tuși încă o dată – o damă de lupanar.

„Măi, măi! Părăsești lumea pentru câteva zile și auzi zvonuri că totul se schimbă”, se gândi Shara.

— Nu-mi face plăcere să te întreb, dar generalul Noor insistă să afle despre problema cu zeitatea sau zeitățile...

Ea nu răspunse.

— Chiar dacă nu ai ajuns la o concluzie bine definită. Chiar dacă este doar *părerea* ta. Sunt sigur că o va lua în considerare.

Shara oftă și lăsa apa caldă să-i intre în ochi. „Să-mi spele toate amintirile. Să spele toate acele morți”, gândi ea.

Până la urmă făcu un rezumat al concluziilor ei despre Jukov care se ascunsese în același geam cu Kolkan.

— Cred că Jukov a fost cel care a scufundat Cetatea de Scaun a Lumii prin metode divine ca să-și asigure o ascunzătoare. Dar înainte să facă asta, a trimis o creatură de-a sa – probabil un *nihovost* deghizat în el – să se întâlnească cu Kajul și să se predea. Pe acesta l-a executat Kajul. Iar după asta, Jukov și-a distrus toate creațiile tocmai ca să nu se creadă că mai era în viață.

— Și de ce a făcut toate astea?

— Ca să se răzbune, cred. Putea fi un zeu foarte vesel până îl călcai pe coadă. Atunci devenea foarte răzbunător. Jukov știa despre Kaj că avea o armă asupra căreia el nu avea nicio putere, așa că a preferat să aștepte și să se întoarcă după ce această amenințare trecea. Nu sunt sigură cum a plănuit să se întoarcă – poate a aranjat vreo metodă de a intra în contact cu cineva care căuta cu ardoare o zeitate – și

asta ar explica și cum a ajuns la Volka Votrov. Oricum, după cum am mai spus, asta e doar o presupunere. Dar mă îndoiesc că Jukov se așteptase la efectele secundare apărute în urma întemnițării alături de Kolkan.

— Te referi la faptul că s-au contopit?

— Da. Chestia aia distorsionată mi-a zis că închisoarea fusese făcută *doar* pentru Kolkan. Ca să stea acolo, Jukov s-a lipit ușor, dar sigur, de Kolkan, poate chiar a fost absorbit de către el. Erau două zeități diametral opuse: haos și ordine, desfrâu și disciplină. Până la urmă, Jukov a fost cel care le-a convins pe celelalte zeități să-l întemnițeze pe Kolkan. Rezultatul final a fost acea creatură nebună și confuză care m-a implorat să o ucid.

— Noor vrea de la mine să confirm că nu vor mai apărea alte zeități.

— Pot doar să confirm că nimeni nu știe unde se află Olvos, care acum este singura zeitățe în viață. Nimeni nu a mai văzut-o de aproape o mie de ani și nu cred că va fi vreo amenințare. De la dispariția sa, care s-a întâmplat cu mult timp înainte să se nască Marele Kaj, Olvos nu s-a arătat câtuși de puțin interesată de problemele lumești.

— Și vrem, de asemenea, să avem confirmarea că puterile pe care le-ai experimentat sub influența drogului nu se pot repeta.

— De *asta* nu pot fi sigură... dar probabil că nu se va întâmpla. Continentul devine tot mai puțin divin, ceea ce înseamnă că pietrele filosofale oferă acces la din ce în ce mai puține puteri.

— Doar de asta aveai nevoie în trecut? Luai o mână de pastile și aveai puterile unei zeități? Întrebă Pitry.

Shara zâmbi.

— În caz că ai uitat, zeitatea aproape că m-a strivit ca pe o insectă atunci când i-am captat atenția. Puterile mele cu siguranță *nu* erau divine. Dar m-a ajutat și faptul că am

citit foarte multe despre zeități, poate chiar mai multe decât iluminării Continentului din Epoca de Aur. Și așa funcționau lucrurile pe aici. Există texte ce vorbesc despre preoți care luau foarte multe droguri și făceau miracole incredibile, dar de cele mai multe ori mureau imediat după asta, spuse ea masându-și fruntea. Sincer, aproape că-i invidiez.

Pitry tăcu pentru o vreme.

— Ziarele din Ghaladesh... spun despre tine că ești o ero...

— Nu-mi spune.

— Dar ești elogi...

— Nu vreau să aud nimic despre asta. Ei nu știu ce înseamnă. Ar trebui să *jelească*, spuse Shara.

În mintea ei îl vedea pe Vohannes ridicând un deget tremurător și arătând spre ușă. E posibil să fi fost continentali majoritatea celor care au murit, da. E posibil să fi fost continentalii cei care – neștiind și fiind păcăliți – au eliberat o zeitate continentală și au rugat-o să ne atace. Dar eu am fost întrebată de multe ori, cu mult timp înainte de această catastrofă, dacă puteam ajuta Continentul în vreun fel. Probabil era deja prea târziu când am auzit acele rugăminți. Am fost avertizată că asta se va întâmpla, dar am ales să ascult de politică.

— Noor e hotărât să ajute supraviețuitorii, domnișoară diplomat-șef. Saypurul va ajuta Bulikovul să supraviețuiască, spuse Pitry.

— Să supraviețuiască. Să supraviețuiască și apoi ce? Întrebă Shara scufundându-se tot mai mult în cadă.

Apa îi umplu urechile și îi acoperi fața.

*

Trei zile mai târziu, Shara verifica eforturile de recuperare alături de comitetul executiv al generalului Noor.

Mașina blindată zorea pe străzile distruse ale orașului, izbindu-se de sfărâməturi, ceea ce nu era de prea mare ajutor pentru Shara, a căreia durere de cap abia dacă se calmase puțin. Era nevoită să poarte ochelari fumurii, pentru că lumina soarelui încă o deranja – doctorii îi spusese  că această problemă ar putea fi permanentă.

Acceptase asta oarecum ușor. „M-am uitat la lucruri care nu trebuiau privite și nu am scăpat neafectată.”

— Vă asigur că nu este necesar, spuse dezaprobator generalul Noor. Avem totul sub control. Și dumneavoastră trebuie să vă recuperați, diplomat-șef Komayd.

— Este de datoria mea ca diplomat-șef al Bulikovului să mă preocup de bunăstarea orașului în care am fost numită. Mă voi duce unde doresc. Și am de rezolvat și câteva probleme personale.

Ceea ce văzu o răni. Părinți și copii acoperiți de bandaje. Spitale de campanie pline ochi cu răniți, barăci, rânduri întregi de coșciuge de lemn, unele chiar foarte mici.

„Dacă l-aș fi descoperit pe Volka mai devreme, poate că toate astea nu s-ar fi întâmplat niciodată”, gândi ea.

— Este ca Marea Dispariție, spuse ea. Este la fel cum a fost după Marea Dispariție.

— V-am avertizat că n-o să vă placă ce veți vedea, spuse Noor încet.

— Știam că nu-mi va plăcea ce voi vedea. Dar a ști diferă de a vedea. Și este responsabilitatea mea să văd.

— Iadul nu este chiar at t de negru. Avem parte și de ceva ajutor local.

Noor arătă spre o secțiune a unui spital de campanie în care lucrau continentali fără păr, desculți și îmbrăcați cu robe galbene.

— Acești oameni au năvălit peste noi și au preluat unele cazuri. Sunt un dar de neprețuit, aș putea spune. Preiau

multe responsabilități până primim mai mult ajutor din Ghaladesh.

Unul dintre călugării olvoshtani – o femeie îndesată și scundă – se întoarce spre Shara și făcu o plecăciune adâncă în fața ei.

Shara se aplecă și ea și își dădu seama că plângea.

— Domnișoară diplomat-șef, sunteți...? Doriți să ne întoarcem? întrebă Noor puțin speriat.

— Nu, nu, răspunse Shara. Mă simt chiar bine.

Se duse la călugărița olvoshtană și mai făcu o plecăciune.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru tot ce faceți.

— Nu e mare lucru, spuse călugărița și zâmbi călduros.

Ochii ei erau mari și aveau o culoare stranie, maro-roșie, culoarea tăciunilor.

— Te rog, nu plânge. De ce plângi? întrebă femeia.

— Eu doar... Este atât de bine că ați venit fără să fiți chemați.

— Dar *am* fost chemați. Suferința ne-a chemat. A trebuit să venim. Te rog, nu plânge, spuse femeia și o luă de mână pe Shara.

Aceasta simți în palmă ceva uscat și pătrat. „Un bilețel?”

— Îți mulțumesc oricum. Îți mulțumesc foarte mult, spuse Shara.

Călugărița mai făcu o plecăciune, iar Shara li se alătură oamenilor lui Noor pentru a-și continua drumul. Când rămase singură, scoase din buzunar bilețelul primit de la călugăriță:

Cunosc un prieten de-al lui Efrem Pangyui. Vino în seara asta în fața porților birourilor și te voi duce la el.

Shara se duse către un foc din apropiere și arse bilețul.

*

Aerul din locurile aflate în afara Bulikovului era rece, dar nu la fel de rece ca înainte. Shara privea cum respirația

ei făcea doar un nor mic de abur și își dădu seama că venea primăvara. „Anotimpurile ignoră chiar și moartea unei zeități.”

Dealurile din spatele zidurilor biroului guvernatoarei căpătau o formă domoală în lumina stelelor de deasupra. Luna era o pată albă în spatele norilor și drumul o panglică alb-gălbuie.

Se auzeau pași în întuneric. Shara privi în jur ca să se asigure că nu erau gardieni.

— Ești acolo? întrebă Shara.

— Pe aici, se auzi în șoaptă răspunsul.

La marginea pădurii se zări pâlpâirea unei lumânări, dar totul dură doar o secundă.

Shara se îndreptă spre acel loc. Cineva își dădu jos glugă lăsând să i se vadă capul ras. Pe măsură ce se apropia, Shara recunoscă fața călugăriței de la spital.

— Cine ești tu? întrebă Shara.

— Un prieten, spuse femeia și îi făcu semn Sharei să se apropie. Îți mulțumesc că ai venit. Ești singură?

— Da.

— Perfect. Te voi conduce restul drumului. Te rog să mă urmezi îndeaproape. Foarte puțini au mers pe acest drum – poate fi periculos.

— La cine mă duci?

— La un alt prieten. Încă mai ai multe întrebări, îmi dau seama. Cunosc pe cineva care ar putea să-ți răspundă, spune femeia, se întoarse și o conduse pe Shara prin pădure.

Razele lunii alunecau pe umerii călugăriței în timp ce mergeau.

— Nu-mi poți spune mai multe?

— Aș putea să-ți spun *foarte* multe. Dar asta nu-ți va fi de niciun ajutor, spuse femeia.

Shara o urmă iritată.

Drumul devenea tot mai întortocheat la fiecare pas. Shara se întreba dacă făcuse bine că se întâlnise cu femeia aceea în fața sediului guvernatoarei, apoi își dădu seama că nu observase niciodată cât de mare era pădurea de acolo.

Drumul începea să urce. Shara și călugărița călcau atent peste denivelările pline de grohotiș, peste albiile cu pietre albe ale pâraurilor și printre păduri de pini.

„De unde au apărut pinii ăștia aici?“, se întreabă Shara.

Respirația ei precipitată se transformă în nori mari de aburi. Ajunseră în vârful unui deal, iar Sharei i se deschise vederii un peisaj pietros, alb, acoperit de zăpadă. „Credeam că vremea începe să se încălzească.“

— Ce este locul acesta? întreabă Shara.

Călugărița îi făcu semn să înainteze fără să se uite la ea. Picioarele ei dezgolite lăsau mici urme în zăpadă.

Traversară dealurile și râurile înghețate. Lumea era de alabastru, fără culoare, cu bucle și linii de la lună și gheață, totul pe un fundal negru. Dar în față, un foc roșu strălucea printre trunchiurile unor pini.

„Știu de locul ăsta. Am citit despre el“, își zise Shara.

Intrară în pădurice. Trunchiuri de copaci erau așezate lângă foc pe post de bănci și un raft de piatră pe care erau așezate câteva cești de piatră și un ceainic se sprijinea de un copac. Shara se aștepta să iasă cineva dintre copaci și să-i întâmpine, dar nu era nimeni.

— Unde sunt? Unde este prietenul pe care ai vrut să-l cunosc?

Călugărița merse la ceainic și umplu două cești.

— Nu a ajuns încă? întreabă Shara.

— Este deja aici, spuse femeia.

Își scoase roba, spatele ei era gol, iar sub robă nu avea nimic altceva în afara unei fuste din blănuri.

Se întoarse și îi întinse Sharei o ceașcă. Era caldă, de parcă stătuse pe o flacăra. „Dar ceașca a fost doar în mâna ei”, gândi Shara.

— Bea, spuse călugărița. Te va încălzi.

Shara nu bău. Se uită foarte suspicioasă la femeie.

— Nu ai încredere în mine?

— Nu te cunosc, spuse Shara.

— Ești sigură? zâmbi femeia.

Focul i se reflectă în ochi și aceștia străluciră ca niște bijuterii portocalii. Chiar și când se îndepărtă de la foc, fața ei părea aprinsă de o lumină caldă, palpătoare.

O lumină în întuneric.

„Nu. Nu. Nu, nu se poate”, gândi Shara.

— Olvos? șopti ea.

— Ești o fată înțeleaptă, spuse femeia și se așeză.

*

— Cum...? Cum...?

— Încă n-ai băut. Ar trebui să bei. E bun, spuse Olvos.

Uimită și confuză, Shara bău din ceașca de piatră și văzu că zeitatea avea dreptate. Băutura era caldă și picantă și o simțea ca pe un mic tăciune în stomac. Apoi își dădu seama că gustul îi era cunoscut.

— Stai puțin... ăsta e *ceai*?

— Da. Sirlang, din Saypur. Îl apreciez din ce în ce mai mult. Deși este al naibii de greu de procurat.

Shara se uită la ea, la ceașcă, la foc, la pădurea din spațele ei.

— Dar... am crezut că ai plecat, reuși ea să zică.

— *Sunt* plecată. Uită-te în jurul tău. Vezi Continentul? Vezi Bulikovul? Sunt plecată și sunt fericită că am plecat. Este chiar plăcut aici, singură cu gândurile mele, departe de tot acel zgomot, spuse Olvos.

Shara tăcu scufundată în gânduri: „După tot ce s-a întâmplat, oare am căzut într-o capcană?”

— Te întrebi acum dacă nu cumva te-am adus aici ca să mă răzbun pe tine, spuse Olvos.

Shara nu-și putu ascunde frica.

— Ei bine, *am* plecat, dar sunt încă o zeitate. Și acesta este locul *meu*. Nu-l pot pierde niciodată. Iar inimile celor care mi se alătură aici sunt pentru mine cărți deschise. Acum te întrebi, Shara Komayd, stră-strănepoata lui Avshakta și Komayd, ultimul Kaj al Saypurului, dacă te-am ademenit de pe Continent să te prind singură și să te distrug – să te distrug pentru toate crimele familiei tale, pentru crimele tale, pentru nenumăratele distrugeri și războaie și legi pe care le-ai făcut.

Ochii lui Olvos străluceau puternic, precum niște ineale de foc pe jumătate ascunse sub pleoape, apoi focul din ochii ei se domoli.

— Dar asta, după cum se spune, ar fi o idioțenie. Un lucru prostesc și inutil. Și sunt puțin dezamăgită că te așteptai la așa ceva din partea mea. Până la urmă, eu am părăsit lumea când Continentul a ales să-și clădească imperiul. Și nu pentru că era *greșit*, ci pentru că era o decizie lipsită de viziune. Timpul are darul de a întoarce toate nedreptățile comise, chiar dacă cei care le-au făcut sunt zeități, spuse Olvos.

Shara încerca însă să se obișnuiască cu ce se întâmpla, dar Olvos nu era *deloc* cum se aștepta ea să fie o zeitate și nu știa ce să creadă. Se purta ca o negustoreasă sau ca o țesătoreasă și nu ca o zeitate.

— Din această cauză ai părăsit Continentul? Pentru că nu ai fost de acord cu Marea Expansiune?

Olvos scoase o pipă lungă pe care o ținu câteva momente deasupra focului, după care începu să o fumeze uitându-se la Shara ca și cum s-ar fi întrebat ce fel de companie era.

— Ai citit jurnalul profesorului Pangyui, nu-i așa?

— Da... De unde ș...

— Atunci știi că începuse să bănuiască faptul că gândurile zeităților nu erau în totalitate ale lor, așa putea zice.

— El era de părere că... există un fel de vot subconștient.

— Un termen cam dur, dar nu pe deplin inexact. Noi suntem – sau eram – zeități, Shara Komayd. Ne tragem puterile din mințile, inimile și credințele oamenilor. Dar în fața celui de la care îți iei puterea ești lipsit de putere, spuse Olvos și desenează pe pământ, cu tija pipei, un semicerc. Un popor crede într-o zeităte, zise ea și închise cercul, și aceasta le spune ce să creadă. Este un ciclu, ca apa care ajunge în ocean, apoi se ridică în ceruri și se transformă în ploaie, cade pe pământ și ajunge din nou în ocean. Dar este diferit, pentru că ideile au greutate. Au energie. Odată ce o idee se naște, se extinde și crește și devine mai grea și mai grea până când nu îi poate rezista nimeni, nici măcar zeitățile.

— Idei cum ar fi? întrebă Shara.

— Am observat prima dată asta în Noaptea Întâlnirii. Am simțit în mine idei, gânduri și porniri care nu erau ale mele. Am făcut lucruri nu pentru că îmi doream, ci pentru că simțeam că *trebuie* să le fac – ca și cum aş fi fost un personaj dintr-o poveste pe care o scria altcineva. În acea noapte am ales, la fel ca restul zeităților, să ne unim, să construim Bulikovul și să trăim în ceea ce credeam noi că va fi pace. Dar am fost măcinată de această experiență.

— Și atunci cum ai putut pleca? Dacă erai legată de dorințele poporului tău, cum de te-au lăsat să-i abandonezi?

Olvos se uită la Shara parcă spunându-i: „Chiar nu poți să faci legăturile singură?”

— Doar dacă nu cumva poporul tău ți-a cerut să pleci.

— Ceea ce au și făcut, spuse Olvos.

— Dar de ce au făcut așa ceva?

— Căci usează că am făcut o treabă bună cu ei, spuse Olvos cu o undă de mândrie în glas și se uită la ceașca Sharei. Ai băut *deja* tot ceaiul?

— Ăăă... da.

— Oho, spuse ea și îi mai turnă o ceașcă Sharei. O ceașcă de ceai din acesta ar fi fost suficientă să scoale un cal din morți. Oricum, dacă faci lucrurile astea bine – și tu, ca politician, probabil că înțelegi –, ele încep să se perpetueze. Am învățat încă de la început să nu vorbesc cu oamenii mei de sus, ci să mă cobor puțin printre ei, arătându-le cum să se comporte în loc să le spun ce să facă. Și le-am sugerat să facă la fel în relațiile dintre ei. Și că nu au nevoie de o carte plină de reguli care să le spună ce să facă, ci să experimenteze și să acționeze. Dar când am început să simt asta... această *forță* în mine, aceste idei care mă trăgeau și mă împingeau, amenințând să mă tragă cu ele și pe toată lumea după mine... m-am consultat cu cei mai apropiați supuși, iar ei – Olvos rânji cu o neîncredere voioasă – mi-au spus că nu mai aveau nevoie de mine.

— *Glumești.*

— Nu. Relația unui om cu o Zeitate este una de reciprocitate și am decis de comun acord să ne despărțim. Sincer, toată lumea în afara supușilor mei a fost șocată.

— De ce?

— Cred că poporul meu se aștepta la asta și nu i-a deranjat. Dar această perpetuare – să creezi un model de gândire și să-l lași să funcționeze – nu dă întotdeauna rezultate *bune*. Săracul Kolkan... nu s-a înțeles niciodată pe el însuși și nici pe oamenii lui.

— Mi-a vorbit. Mi-a spus că a depins de tine, într-un fel, spuse Shara.

— Da, spuse Olvos întristată. Kolkan și cu mine am fost primele zeități. Am fost primii care și-au dat seama cum funcționează totul. Dar Kolkan a avut întotdeauna

probleme privind felul în care controla lucrurile. Și-a lăsat oamenii să-i spună ce să facă, iar eu îl priveam de la depărtare cum îi ascultă. După cum le-am spus tuturor când am plecat, treaba asta nu avea cum să se termine bine.

— Deci nu crezi că el este singurul responsabil pentru ce a făcut?

— Oamenii sunt ciudați, Shara Komayd. Cred în pedepse pentru că asta face ca acțiunile lor să fie importante, ca ei să fie importanți. Nu te pedepsește nimeni dacă faci un lucru *neimportant*. Doar uită-te la kolkashtani – ei cred că lumea a fost făcută să-i înjosească, să-i umilească, să-i pedepsească și să-i ispitească. Totul se învâрте în jurul lor, al lor, al lor! Lumea este plină de lucruri *rele*, de lucruri *primejdioase*, dar în continuare totul se învâртеa doar în jurul lor! Și Kolkan le-a dat ceea ce doreau.

— Dar asta este... o nebunie.

— Nu. Este *trufie*. Și am privit de pe margine cum această trufie a ghidat zeitățile pe niște căi care aveau să aducă doar distrugere pentru ei și pentru popoarele lor – trufie pe care eu am prezis-o și despre care i-am avertizat, dar ei au ales s-o ignore. Trufia *nu* este un lucru nou, Shara Komayd. Și nu a dispărut odată cu noi, zeitățile. Doar a migrat.

— Vrei să spui că a migrat în Saypur?

Olvos dădu din cap vag – nu era nici *da*, nici *nu*.

— Dar acum ne aflăm la un punct de cotitură în istorie, unde fie urmăim vocea trufiei și continuăm pe calea pe care ne aflăm, fie alegem o cu totul altă cale.

— Și ai venit la *mine* ca să încerci să schimbi asta? întrebă Shara.

— Ei bine, nu ai fost chiar *prima* mea opțiune, spuse Olvos.

Lemnul din foc trosni și scânteile săriră stingându-se apoi în pământ.

— L-ai abordat și pe Efrem, nu-i așa?

— Da.

— Te-ai întâlnit cu el pe malul râului în timp ce desena și i-ai vorbit.

— Am făcut *mai mult* decât atât. Mai intervin din când în când, Shara Komayd. Nu e chiar o intervenție – un „ghiont” ar fi un termen mai potrivit. În cazul lui Efrem, l-am ghidat în cercetările sale, l-am trimis în unele direcții care erau mai folositoare, l-am verificat din când în când.

— I-ar fi plăcut să stea de vorbă cu tine, cum stau eu acum.

— Nu am niciun dubiu. Era un om foarte inteligent și plin de compasiune. Am sperat că va găsi o cale să înlăture toate nemulțumirile care luau naștere. Dar se pare că m-am înșelat. O furie atât de veche poate fi stinsă doar prin violență, poate. Totuși sper că într-o zi vom putea dovedi contrariul acestui fapt.

Shara bău și restul ceaiului și își aminti de ceva ce o tulburase atunci când citise jurnalul.

— Tu i-ai lăsat pe birou scrisorile soldatului din armata Kajului? Pentru că știu că Efrem nu ar fi omis niciodată un lucru atât de important.

— Da, zise Olvos cu o expresie puțin abătută. Și asta s-ar putea să fi fost cea mai mare neglijență a mea. Sperasem că va înțelege cât de importante erau informațiile din acele scrisori. Dar nu a înțeles. A simțit că informația trebuia împărtășită cu *toată lumea*. El nu a aderat la un anumit adevăr, ci la adevărul așa cum îl vedea el. Asta a fost marea lui virtute, dar în același timp i-a adus și pieirea.

— Dar... dar ce era atât de important în acele scrisori? Plumbul negru? întrebă Shara.

Olvos lăsă pipa jos.

— Nu, nu. Poate. Puțin. Dar permite-mi să te întreb: nu te surprinde, Shara Komayd, cum a reușit stră-străbunicul tău să *facă* plumbul negru?

— A făcut experimente pe servitorul lui djinn, nu-i așa?

— Da. Este adevărat. Dar, chiar și așa, șansele de a face un asemenea material sunt destul de mici.

Shara încercă să scormonească prin informațiile pe care le memorase, dar nu găsi nimic.

— N-ai spune că această creație a plumbului negru a fost de ordin *miraculos*? întrebă Olvos.

Acest ultim cuvânt dislocă din mintea Sharei o piatră care căzu chiar în mijlocul gândurilor ei.

Scrierile lui Efrem: „Nu cunoaștem foarte multe despre Kaj. Nu știm nici măcar cine a fost mama lui...”

— Și nu *oricine* era capabil să facă miracole, spuse Olvos.

O adiere de vânt bătu ușor printre copaci, iar tăciunii se aprinseră mai tare.

Jurnalul lui Efrem: „Servitorii djinni făceau paturile stăpânilor, îi serveau cu mâncare, cu vin... Nu-mi pot imagina ce ar zice lumea dacă ar afla că Marele Kaj a fost răsfățat în asemenea fel...”

Un butuc se rostogoli leneș în foc, ca o balenă în mare.

Și când îl văzu pe Jukov: „Propriii mei urmași, propriul meu neam Binecuvântat se ridică împotriva noastră și ne măcelărește ca pe niște oi!”

Fulgii de nea coborau din cer răsucindu-se și se topeau când ajungeau lângă foc.

— Binecuvântații erau eroi, legende, Shara Komayd. Copiii zeităților și ai muritorilor pe care lumea se dădea peste cap ca să-i adăpostească, spuse Olvos încet.

Shara simți cum i se învârtește capul.

— Nu vrei să spui că...

— Presupun că nimeni nu a ghicit cine era mama lui pentru că nimeni n-ar fi crezut vreodată așa ceva, remarcă Olvos.

*

— O chema Lisha, spuse Olvos încet. Era spiritul copacilor de pe dealuri – al arbuștilor mici și îndoți care cresc

lângă Jukoshtan. Probabil i-ai văzut, pentru că au rezistat schimbării climatice. Era o creatură foarte drăguță: blândă, liniștită, nu foarte deșteaptă, dar dispusă să ajute... Și, de asemenea, foarte dispusă să-și ajute tatăl, zise zeitatea trăgând din pipă. Preoții lui Jukov voiau să ajute Saypurul pentru că porumbul și strugurii saypurieni țineau Jukoshtanul pe linia de plutire. Așa că el s-a oferit să-și „închirieze” fiica pentru un timp saypurianului care avea să le satisfacă cel mai bine nevoile, zise ea și făcu o grimasă dezgustată. Afacerea asta nu trebuia să fie una de natură sexuală, ci doar ancilară. Apoi s-a întâmplat ceva la care nici Jukov nu se aștepta. Lisha și bărbatul care a câștigat-o s-au îndrăgostit. Au ținut asta secret și ea a rămas în casa lui ca... *slujnică*.

Shara simțea cum Olvos se umplea de furie.

— Și când a născut un copil, natura relației lor era atât de periculoasă, încât nici măcar copilul nu trebuia să știe.

Shara se simțea rău.

— Kajul, șopti ea.

— Da. Tatăl lui a murit când el era tânăr. Nu i s-a spus niciodată că servitorul divin din casa lui era mama lui. Pentru că, presupun, a crescut urând zeitățile... Și mama lui, fiind drăguță, blândă și nu prea deșteaptă, nu a vrut să-l supere. Apoi s-a întâmplat cazul Mahlideshi.

Ceva căzu în zăpadă și sfârâi. Shara putea vedea că erau lacrimi fierbinți care cădeau de pe obrajii lui Olvos.

— Și Avshakta și Komayd a decis că trebuia făcut ceva...

Olvos încercă să vorbească din nou, dar nu putu.

— Așa că și-a torturat propria mamă ca să găsească o modalitate de a uide zeitățile, spuse Shara.

Olvos clătină din cap.

— Și chiar dacă nu știa, pentru că era un Binecuvântat, a fost în stare să „născocească” ceva și cu acea născocire să distrugă Continentul.

— După ce și-a omorât detestabila slugă, bineînțeles.

Shara închise ochii. Grozăvia aceea era mult prea mult pentru ea.

— Am trăit cu această povară prea mult timp. Am reușit doar să o sugerez profesorului Pangyui – nu am spus nimănui nimic. Dar cred că e bine să spun lucrurile cu voce tare. Este bine să-i povestesc cuiva ce s-a întâmplat cu fiica mea, zise Olvos.

— *Fiica ta? Adică tu și Jukov...*

— Putea fi un bărbat foarte atrăgător și chiar dacă vedeam că în el mocnea o teribilă nebunie, tot am fost atrasă de el.

— Te înțeleg, spuse Shara.

— Inteligentul Jukov și-a dat seama care era situația când ne-a invadat Kajul. A înțeles că prin mândria și aroganța lui a adus moartea Continentului și a celorlalte zeități. Înainte să se ascundă cu Kolkan, ultimul său act de cruzime a fost s-o folosească pe una dintre creaturile sale să-i spună acelui invadator neînfricat adevărul despre părinții lui.

— Înțeleg, spuse Shara. După ce l-a ucis pe Jukov, Kajul a căzut în depresie și practic a băut până și-a pus capăt zilelor.

— Amărăciunea dă naștere la amărăciune. Rușinea dă naștere la rușine, spuse Olvos.

— *Culegi ce ai semănat. Semenii ceea ce culegi*, spuse Shara.

— Mă măgulești citându-mi cuvintele, zise Olvos zâmbind pentru o secundă. Am trăit mult timp cu această povară. Și în toți acești ani am știut că balanța de putere din această lume, acest nou tărâm al politicii și comploturilor, avea la bază doar *minciuni*. Saypurul și Continentul se urăsc reciproc, neștiind că acum fiecare este produsul celuilalt. Nu sunt separați. Destinele lor se împletesc. Când a venit Efrem, am decis că era timpul ca secretul să devină public. Dar înțelegi ce înseamnă asta... pentru tine.

Shara era extrem de conștientă de propria respirație. Își putea simți inima cum îi zvâcnește în cap și în vene.

— Da. Înseamnă că eu și familia mea...

Focul era atât de puternic, încât simțea că-i ardeau ochii.

— ...avem în vene sânge divin.

— Da.

— Noi suntem... lucrurile de care se teme țara mea cel mai mult.

— Da.

— Și din această cauză Kolkan și Jukov au crezut că sunt Olvos.

— Probabil că da.

Shara începu să plângă, dar nu întristată, ci furioasă.

— Și nimic din ce am făcut nu este adevărat?

— Adevărat?

— Lumea se dă peste cap să le facă pe plac Binecuvântaților, nu? Îi ajută să obțină lucruri mărețe, și asta nu pentru cum o fac, ci pentru cine sunt. Oare nimic din ce am făcut... *nu contează*?

Olvos trase din pipă.

— Uiți că sângele celor Binecuvântați se diluează de la o generație la alta. De multe ori, chiar foarte repede.

O măsură pe Shara din cap până în picioare, cu ochii strălucind.

— Crezi că ai avut o viață ușoară, Shara Komayd?

— Nu, zise Shara ștergându-se la ochi.

— Ai primit tot ce doreai?

Și-l aminti pe Vo prăbușindu-se la pământ, palid și nemișcat.

— Nu.

— Crezi că se va schimba ceva?

Shara dădu din cap că nu. „Dacă e să se schimbe ceva, sunt gata să pariez că se va schimba în mai rău”, gândi ea.

— Tu nu ești Binecuvântată, Shara Komayd. Chiar dacă ești rudă cu mine și cu Jukov, cu zeitățile, lumea te tratează la fel ca pe toți ceilalți – cu indiferență. Simte-te norocoasă. Cu *celelalte* rude ale tale... cred că va fi diferit.

O pală de vânt rece îi atinse gâtul Sharei. Lemnul din foc trosni din nou și scânteile se ridicară dansând.

— Înțeleg, spuse ea.

— Ți-am spus chiar foarte multe, Shara Komayd, informații pe care puțini le cunosc. Mă întreb ce ai de gând să faci cu ele.

Furie, și milă, și durere, și amărăciune se învârteau în mintea Sharei, răsucindu-se ca artificiiile. Și sub toate aceste trăiri haotice, sub toată această vrie nebună, o idee îi ieși la suprafață.

Olvos clătină din cap.

— Bun. Poate am fost mai înțeleaptă decât am crezut. Zeii nu se cunosc întotdeauna pe ei înșiși. Poate suntem doar niște unelte în mâinile Sorșii, la fel ca orice muritor. Și poate faptul că l-am ales pe Efrem a fost doar că să te aduc pe *tine* aici, la mine.

— Cred că aș vrea să mă întorc acasă acum, spuse Shara încet.

— Bine, spuse Olvos și își îndreptă pipa spre doi copaci. Dacă vei merge prin acea deschizătură, vei ajunge în dormitorul tău. Poți pleca oricând dorești.

Shara se ridică și se uită la ea, simțindu-se ruptă în două.

— Te voi mai vedea vreodată?

— *Vrei* să mă mai vezi?

— Cred că... mi-ar plăcea.

— Ei bine, amândouă știm că, dacă vei face alegerile pe care mă aștept să le faci și dacă vei avea *succes*, drumul tău te va duce departe de aceste meleaguri. Și eu, fiind ceea ce sunt, sunt legată de Continent. Dar dacă te vei întoarce vreodată, *aș putea* să mă fac disponibilă pentru o vizită.

— Perfect, zise Shara. Mai am o singură întrebare.

— Spune.

— De unde ai venit?

— Eu?

— Tu și restul zeităților... toți. De unde ați *venit*? Existați doar pentru că oamenii cred că existați? Sau sunteți... altceva?

Olvos analiză întrebarea cu un aer grav și întristat.

— Este... complicat. Zeitățile au puterea ciudată de a rescrie realitatea. Știai asta?

— Bineînțeles.

— Dar nu numai realitatea *ta*. Nu doar realitatea poporului tău, ci și realitatea zeităților, a noastră. De fiecare dată când oamenii credeau că vin dintr-un loc nou, veneam din acel loc și era ca și cum de acolo venisem întotdeauna, de aceea n-am știut niciodată ce am fost înainte. Eu sunt Olvos. Am scos cărbunele încins și galben al lumii din focurile inimii mele. Am creat stelele din propriile mele lacrimi când am plâns după soare în prima noapte a acestei lumi. Și m-am născut când întunericul a devenit prea greu și s-a frecat de el însuși producând o scânteie – și acea scânteie am fost eu. Asta e tot ce știu. Nu știu ce am fost înainte să cunosc aceste lucruri. Am căutat și am încercat să-mi înțeleg originile, dar istoria, după cum bine știi, este ca o scară spiralată care dă iluzia că urci, dar de fapt nu te duce nicăieri.

— Dar de ce Saypurul nu a avut niciodată o zeităte a lui? Am fost pur și simplu ghinionisti?

— Ai văzut ce s-a întâmplat astăzi, Shara. Și îți cunoști istoria. Ești sigură că Saypurul a fost *ghinionist* că nu a avut o zeităte? spuse Olvos, după care se ridică și o sărută pe Shara pe frunte.

Buzele îi erau atât de calde, aproape ardeau.

— Ți-aș ura să ai parte de noroc, copila mea, dar cred că alegi să-ți faci singură norocul, spuse ea.

Shara se îndepărtă de foc și trecu printre copaci.

Se întoarse să-i spună la revedere, dar peste umăr văzu doar peretele gol al dormitorului ei. Se întoarse nedumerită și se lovi de mobilă.

Se așeză pe pat și se gândi.

*

— Turyin, Turyin! șopti Shara.

Mulaghesh mormăi și deschise un ochi.

— Pe toate mărire! Mă bucur că ai venit să mă vezi, dar trebuia să fie la ora două noaptea?

Mulaghesh nu mai era femeia energică și entuziastă pe care o știa Shara. Pierduse în greutate de când se afla în spital și ambii ochi îi erau încă învinateți. Brațul stâng i se termina chiar sub cot, într-un bandaj foarte gros. O văzu pe Shara cum o studiază.

— Sper că asta, zise ea ridicându-și brațul amputat, nu mă va împiedica să înot în Javrat. Dar cel puțin mi-a rămas mâna cu care beau.

— Ești bine?

— Sunt bine. Tu cum ești? Pari... în viață. Asta e bine. Ochelarii negri arată interesant.

— Sunt în viață, spuse Shara. Și, Turyin, sper că... sper ca asta să nu fie...

— Lasă. Am ținut și eu același discurs pe care îl ții tu acum. Dar când am făcut-o, a fost pentru fete și băieți despre care știam că nu vor supraviețui. Eu sunt în viață. Și plină de recunoștință pentru asta. Și nu ești tu vinovată. Dar am o scuză al dracului de bună ca să mă transfer.

Shara zâmbi lipsită de vlagă.

— *Voi fi transferată, nu-i așa? Înțelegerea a rămas în picioare, da?*

— Există mari șanse să se întâmple, da, spuse Shara.

— Asta a sunat ca o clauză de exceptare dintr-un contract. Și eu nu-mi amintesc să fi semnat vreun contract. Îmi amintesc că am zis „Dacă fac asta, voi fi transferată în Javrat”. Și tu ai spus: „Bine”. Îți amintești *tu* altceva?

— Am cerut câteva favoruri unor oameni din minister.

— Și acum vine un „dar” sau un „și”.

— Corect, zise Shara împingându-și ochelarii pe nas. Și peste două ore voi lua un tren spre Ahanashtan, apoi un vapor spre casă, spre Ghaladesh, mâine.

— Așa...? spuse Mulaghesh puțin suspicioasă.

— Dacă dispar în timpul acestei călătorii sau când ajung în Saypur – voi fi directă și voi spune de fapt: dacă sunt *ucisă* –, atunci vei fi transferată în Javrat în câteva luni.

— Dacă ești *ce*?

— În schimb, dacă voi supraviețui călătoriei, atunci mare parte din situația dificilă de acum se va schimba.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi ministrul Afacerilor Externe.

— Și cum se va schimba?

— Ei bine, pentru început, probabil că va înceta să mai existe.

Cineva tuși de undeva din spital.

— Sigur nu te-ai lovit la cap în timpul...

— Cred că amândouă am avut aceeași misiune, Turyin. Tu nu trebuia să intervii în afacerile Bulikovului – lucrurile trebuiau să rămână la fel. Eu am intervenit constant în afacerile Continentului, însă doar ca să mențin lucrurile așa cum erau: un Continent foarte sărac, al cărui comerț să fie în totalitate direcționat spre Saypur. „Să lăsăm Continentul Continentului”, adică să rămână sărac, necivilizat și irelevant.

— Nu trebuie să-mi citezi mie din ideologie. Mi-am pierdut douăzeci de ani din viață încercând s-o aplic. Și ce vrei să faci?

— Vreau să schimb toate astea. Și dacă voi reuși, atunci voi avea nevoie de aliați pe Continent.

— Ah, la dracu'!

— Mai ales în Bulikov.

— *La dracu'!*

— Pentru că, dacă cineva îmi va apăra spatele, atunci vreau ca el să fie generalul Turyin Mulaghesh.

— În primul rând, sunt guvernatoare, iar gradul meu militar este de colonel.

— Dacă voi supraviețui și îmi voi aplica planul, nu va mai fi.

Mulaghesh clipi și începu să râdă zgomotos.

— Vrei ca eu să fiu Sagresha și tu Kajul? Ți-am zis, nu sunt interesată de o promovare. Am ieșit din joc.

— Și eu vreau să schimb jocul cu totul, spuse Shara.

— Ah, pe toate mările... Tu chiar vorbești *serios*?

— Da. Nu știu câte schimbări radicale voi putea face, dar vreau să fac cât mai multe. Ministerul a dezamăgit Bulikovul săptămâna trecută. Te-a dezamăgit și pe tine, Turyin. A dezamăgit, iar acum sunt peste două mii de morți.

— Tu... chiar crezi că vei reuși? Nu crezi că ești... al dracului de naivă în privința asta? râse Mulaghesh.

— Am omorât o zeitate săptămâna trecută. Un minister ar trebui să fie floare la ureche, nu-i așa?

— Ai și tu dreptate, cred.

— Vrei să mă ajuți, Turyin? Noi două am avut menirea de a servi și pentru mulți ani doar asta am făcut, am servit ideologia. Ți ofer ce cred eu că este prima noastră șansă adevărată de a servi.

— Ah, la dracu'!

Mulaghesh își mângâie cicatricile de pe obraz și se gândi.

— Ei bine, recunosc că treaba asta este oarecum interesantă.

— Am sperat că vei crede asta.

— Și ultima oară când am verificat, salariul unui general era de două ori mai mare decât cel al unui colonel.

— Destul cât să-ți permiți vacanțe dese în Javrat, zâmbi Shara.

*

Shara se furișă pe holul spitalului, spre camera lui Sigrud.

„Oare așa se fac guvernele? Forțând oamenii răniți să ia decizii în miezul nopții?”

Se opri când intră în salon și se uită la mulțimea de paturi. În fiecare dintre ele se afla un pacient palid, unii cu mâinile și picioarele ridicate, alții complet acoperiți de bandaje. Se întrebă care dintre deciziile ei îi adusesese acolo și își spuse că lucrurile ar fi putut fi diferite.

Vocea lui Sigrud se auzi prin peretele de lângă ea.

— Te aud, Shara. Dacă vrei să intri, intră.

Shara deschise ușa și intră. Sigrud era un munte de cusături, bandaje și tuburi. Lichide intrau și ieșeau din el, scurgându-se în diferite pungi. Un set de cusături se întindea de la sprânceana lui stângă și ajungea până în creștetul capului. Nara stângă îi era crestată în două, iar obrazul stâng era roșu. În rest, era același Sigrud.

— Cum ți-ai dat seama că sunt eu? întrebă Shara.

— Datorită pașilor tăi. Sunt la fel de ușori ca ai unei pisici, spuse el.

— O să iau asta ca pe un compliment. Cum te simți?

— De ce nu m-ai vizitat?

— Vai, chiar îți pasă?

— Crezi că nu?

— Acelui Sigrud pe care-l știam și pe care l-am angajat acum opt ani nu-i păsa prea mult. Nu-mi spune că întâlnirea cu moartea ți-a dat altă perspectivă asupra vieții. Te-ai mai întâlnit de câteva ori cu moartea, de multe ori în fața mea, și nu a părut că te-a afectat.

— Cineva ți-a spus povești despre mine. Știi, nu sunt sigur ce este. Când am sărit de pe acel vapor, n-am crezut că voi mai avea vreun viitor. Am crezut că voi muri. Dar pentru prima dată, m-am simțit... bine. Am simțit că lumea pe care o părăseam era bună. Nu *perfectă*, dar bună. Și acum sunt în viață într-o lume care poate fi bună. Poate că doar îmi doresc să navighez din nou, spuse el.

— Și asta ți-a schimbat planurile? Întrebă Shara zâmbind.

— De ce întrebi?

— Întreb pentru că, dacă îmi ies planurile așa cum vreau, nu voi mai fi agent de teren. Mă voi întoarce în Ghaladesh și voi avea o slujbă de birou. Și nu voi mai avea nevoie de serviciile tale.

— Voi fi abandonat? Intenționezi să mă lași să putrezesc în patul ăsta?

— Nu. Această slujbă de birou va fi foarte, foarte importantă. Nu există un nume pentru ea încă, dar dacă totul iese cum trebuie, va trebui să inventez unul. Însă voi avea nevoie de mult ajutor extern. Sunt sigură că voi avea un aliat puternic în Bulikov, dar am nevoie de mai mulți.

— Mai mulți fiind...?

— Să zicem că Marea de Nord va fi dintr-odată împlânzită.

Privirea încurcată a lui Sigrud se transformă într-una alarmată.

— Nu.

— Dacă, să zicem, s-ar reîntoarce un personaj pe care majoritatea dreylingilor îl cred mort.

— Nu!

— Dacă legitimitatea loviturii de stat care a dus la uciderea regelui Harkvald ar fi subminată și se va pune capăt pirateriei.

Sigrud bătea darabana cu degetele pe masă și fuma tăcut.

Ceva căzu cu un pleoscăit din tuburile lui.

— Nu vrei nici măcar să te gândești la asta?

— Nici când trăia tatăl meu nu mi-a plăcut ideea de a guverna.

— Nici măcar nu te rog asta. Oricum, nu am fost nici odată de acord cu monarhiile. Te întreb doar dacă tu, *Dauvkind*, prințul pierdut al dreylingilor...

Sigrud își dădu ochii peste cap.

— ...te-ai reîntoarce în statele-pirat ale Republicilor Dreyling și ai avea *tot* sprijinul Saypurului...

Își putea da seama că Sigrud o ascultă acum.

— ...n-ai putea începe un *fel* de reformă? N-ar fi asta un *fel* de promisiune pentru poporul dreyling?

Sigrud tăcu pentru multă vreme.

— Știu că nu m-ai ruga niciodată așa ceva doar în glumă, spuse el.

— Nu e nicio glumă. Este posibil să nu se întâmple asta niciodată. Mă voi reîntoarce în Saypur, dar... există șanse să nu supraviețuiesc.

— Atunci vei avea nevoie de mine lângă tine!

— Nu. Nu voi avea nevoie. Pentru că o parte din mine e sigură că voi reuși. Dar vreau să ai și tu viața *ta*, Sigrud. Vreau să stai aici și să te însănătoșești, indiferent de ce se va întâmpla. Și dacă nimic din cadrul Ministerului Afacerilor Externe nu se schimbă, atunci vei ști că sunt moartă.

— Shara...

— Și dacă așa vor sta lucrurile, zise ea și scoase o bucată de hârtie pe care i-o înmână, atunci, aici ai numele satului unde sunt ascunse soția și fiicele tale.

Sigrud clipi uimit.

— Dacă voi muri, vreau să te întorci acasă la ele, Sigrud. Ai spus că tatăl şi soţul pe care îl ştiau ele a murit, că focul vieţii lui s-a stins demult. Dar eu cred că este un gând prostesc şi orgolios. Cred că ție, Sigrud je Harkvaldsson, îţi este *teamă*. Îţi e frică de faptul că fiicele tale au crescut şi că familia ta nu te va cunoaşte şi nu te va vrea, spuse Shara.

— Shara...

— Dacă a fost ceva ce mi-am dorit toată viaţa mea, Sigrud, a fost să-mi cunosc părinţii, să-i cunosc pe oamenii la nivelul cărora mi-am dorit atât de mult să ajung. Eu nu voi avea niciodată această şansă, dar copiii tăi ar putea să o aibă. Şi cred că se vor bucura nespus când îşi vor vedea tatăl întors acasă.

— Nu eram deloc pregătit pentru un astfel de atac, spuse Sigrud uitându-se la bucata de hârtie din mână lui.

— N-a trebuit niciodată să te conving de nimic. Acum ştii de ce sunt bună la ceea ce fac, spuse Shara.

— Prostia asta cu *Dauvkind* e doar o poveste de adormit copii! Ei cred că fiul regelui Harkvald este un... prinţ din basme! Ei spun că va veni călare pe un val, cântând la flaut. La flaut! Îţi poţi *imagina*? Nu se vor aştepta la... *mine*.

— După toate bătăliile pe care le-ai purtat, te îngrijorează chestia asta?

— Să omori e un lucru, *politica* e cu totul altceva, zise Sigrud.

— Mă voi asigura că vei avea pe cineva să te ajute, spuse Shara şi se uită la ceas. Am întârziat. Trenul meu pleacă într-o oră şi trebuie să mă pregătesc pentru o ultimă discuţie.

— Pe cine trebuie să mai intimidezi ca să-ţi faci jocurile?

— Oh, dar asta nu va fi *intimidare*, rânji Shara ridicându-se. Vor fi doar simple *ameninţări*.

— Te voi revedea curând? întrebă Sigrud punând bine hârtia.

— Probabil, spuse Shara, îl apucă de mână și îi sărută încheietura plină de cicatrici a unui deget. Dacă vom face treabă bună, s-ar putea să ne întâlnim ca egali pe scena lumii.

— Indiferent ce se va întâmpla cu noi, tu mi-ai fost întotdeauna un prieten foarte bun, Shara Komayd. Am cunoscut foarte puțini oameni buni, dar cred că tu te numeri printre ei.

— Chiar dacă uneori era să mori din cauza mea?

— Să mor... ha!

Ochiul lui străluci în lumina lămpilor.

— Nu e mare lucru când vine vorba de prieteni.

*

Zidurile Bulikovului aveau culoarea piersicilor în lumina răsăritului. Se umflau în fața ei, ridicându-se de pe câmpurile violet în timp ce trenul trecea în viteză pe lângă ele. „Oare zidurile sunt de alabastru în lumina zilei? Sunt din oase? Ce cuvânt le-ar descrie cel mai bine? Ce voi spune? Ce le voi zice tuturor?“, se gândea ea.

Roțile trenului scârțâiau și duruiau. Shara atinse geamul acolo unde își văzu reflexia fantomatică a feței.

„Nu trebuie să uit. Nu trebuie să uit.“

Nu avea să intre în Bulikov. Trenul urma linia directă de la sediul biroului guvernatorului până în Ahanashtan. Nu avea să vadă ruinele Cetății de Scaun a Lumii. Nu avea să vadă macaralele de pe Noul Pod Solda. Nu avea să vadă cum muncitorii scoteau piatra albă antică de sub dărâmături – piatra Orașului Divin, o piatră mai veche decât istoria însăși – și nici ce vor face cu ea. Nu avea să vadă stolurile de porumbei care zburau printre norii de fum la răsărit. Nu avea să vadă cum erau întinse rogojinile în piață, cum

marfa era așezată pe tarabe, cum vânzătorii mergeau pe străzi urlându-și prețurile, văzându-și de treburi de parcă nimic nu se întâmplase.

„Nu te voi vedea, dar te voi păstra în amintirea mea”, îi spuse ea orașului.

Zidurile continuau să se mărească; apoi, pe măsură ce trenul se îndepărta, începeau să se micșoreze în spatele ei.

„Când mă voi întoarce la tine, dacă mă voi mai întoarce, te voi recunoaște? Vei fi orașul din amintirile mele? Sau vei fi un loc străin?”

Ar fi putut să întrebe același lucru și despre Ghaladesh, orașul unde se născuse, unde trăise, orașul pe care nu-l mai văzuse de șaisprezece ani. „Îl voi recunoaște? Dar el mă va recunoaște?”

Zidurile se micșoraseră până când deveniseră un mic cilindru de culoarea piersicii, o conservă care plutea pe valuri negre.

„Trecutul este trecut, dar eu îmi voi aminti”, le spuse ea.

*

Shara aștepta de mai bine de două ore. Până acum, mișcările vaporului fuseseră domoale, dar în curând nava urma să pătrundă în marea cea învolburată, unde valurile nu aveau să mai fie așa miloase.

Cabina Sharei era atât de încăpătoare cât permitea spațiul de pe vasul de marfă, iar ea le promisese o plată substanțială din partea ministerului atunci când va ajunge în Ghaladesh. „Un ban pe kilogram. Sunt, probabil, cea mai profitabilă încărcătură pe care acest vas a transportat-o vreodată.”

Se uită pe geamul cabinei. Pe partea cealaltă era Marea de Sud, dar în reflexia geamului văzu un birou întunecat și o masă mare din tec.

În cele din urmă, apăru imaginea mătușii Vinya. Arăta obosită și hărțuită. Răscolea furioasă printre lucrurile de pe birou, smulgea sertarele, trântea ușile dulapurilor.

— Unde este? mormăia ea. Unde *este*? Toate întrebările astea, toate întrebările astea afurisite!

Ridică un teanc de hârtii, le răsfoi și le aruncă nervoasă în coșul de gunoi.

— Se pare că ai avut câteva întâlniri dure, spuse Shara.

Vinya își ridică privirea și se uită la Shara în fereastră.

— Tu...

— Eu.

— Ce faci? Ar trebui să dispun să te aresteze pentru asta! Înfăptuirea unui miracol pe Continent este un act de trădare!

— Atunci e bine că nu mai sunt pe Continent.

— *Poftim?*

— Ăsta, cu siguranță, nu este biroul meu, spuse Shara și arătă spre cabina ei. Mă privești din cabina unui vapor aflat în Marea de Sud care se îndreaptă spre Ghaladesh.

Vinya deschise gura, apoi o închise fără să zică nimic.

— Vin acasă, mătușă Vinya. Nu mă mai poți ține departe.

— Ba... ba pot! Dacă vii, te voi arunca în închisoare! Te voi *exila*! Nu respecti ordinele ministrului Afacerilor Externe și comiți practic un act de *trădare*! Nu-mi... nu-mi pasă că ești *faimoasă* acum. Habar n-ai ce puteri dețin și că nu mi se cere niciun fel de socoteală.

— Și care ar fi aceste puteri, mătușă Vinya?

— Puteri prin care pot elimina orice amenințare la adresa ministerului, fără declarații publice, fără a spune ceva cuiva, fără depunere de mărturii în fața vreunui nenorocit de comitet de supraveghere!

— Și asta i s-a întâmplat și profesorului Pangyui? Întrebă rar Shara.

Furia Vinyei se evaporă. Umerii îi căzură de parcă i-ar fi dispărut șira spinării.

— Poftim?

— Poate vrei să stai jos.

Dar Vinya era mult prea șocată ca să se poată mișca.

— Cum dorești. Nu te voi ține mult. Să spunem că am un sentiment că în toate telegramele, și transmisiile, și ordinele care au plecat de la minister – în toate acele comunicări impenetrabile, confidentiale și teoretic *inexistente* – există un mesaj către un golan credul de pe Continent, în care este informat că există o amenințare națională, acea amenințare fiind profesorul Efrem Pangyui de la Universitatea din Bulikov. Iar acest mesaj conține permisiunea de eliminare a acestei amenințări cu cea mai mare discreție și de a căuta și a distruge orice material periculos aflat în biroul sau în biblioteca lui. Am dreptate? Întrebă Shara și își aranjă ochelarii.

Vinya deveni îngrozitor de palidă.

— Vrei să închizi această conversație, nu-i așa, mătușă? Dar vrei să afli ce știi și de unde știi. Vrei să afli dacă știi, de exemplu, că motivul pentru care profesorul Pangyui a fost etichetat drept o amenințare este unul foarte personal pentru tine.

Așteptă, dar Vinya nu se mișcă și nici nu vorbește. Sharei i se păru că vede ceva tremurând în obrazul mătușii sale.

— Știu. Chiar știi, mătușă Vinya. Știu că ești Binecuvântată. Știu că ești descendentul acelor ființe care bântuie coșmarurile Saypurului.

Vinya clipi. Lacrimile i se prelinseră pe obraji.

— Efrem Pangyui și-a dat seama cine au fost părinții Kajului. Și el, fiind istoricul supus și onorabil al Saypurului, a trimis un raport, fără să-și dea seama că își semna

condamnarea la moarte. Pentru el, adevărul era adevăr și nu i-a trecut niciodată prin cap să-l ascundă.

Vinya, care înfrunta cu succes bătrânețea de aproape cincisprezece ani, se așează pe scaun cu mișcările unei femei în vârstă.

— Iar ție nu ți-a plăcut deloc ce ai auzit. La fel cum nici Kajului nu i-a plăcut ce a aflat. Bineînțeles că Efrem nu avea niciun fel de plan să ascundă ce descoperise — el era istoric, nu spion. Și tu ai reacționat așa cum ai fi făcut-o în fața unei amenințări naționale și l-ai eliminat.

Vinya înghiți în sec.

— Am dreptate, nu-i așa, mătușă Vinya?

Vinya se chinui aproape treizeci de secunde. Apoi încercă să zică ceva foarte încet.

— Eu... mi-am dorit doar să dispară. Am vrut să cred... că nu am *aflat* asta niciodată.

Valurile se loveau de carena navei. Cineva de pe punte făcu o glumă care fu urmată de râsete.

— De ce? De ce mi-ai permis să rămân în Bulikov? Știai că există o șansă să aflu. De ce nu mi-ai ordonat să plec de acolo?

— Pentru că... mi-a fost frică.

— Ți-a fost frică de ce?

— De tine, spuse Vinya.

— De *mine*?

— Da. Întotdeauna mi-a fost frică de tine, Shara. Încă de când erai copil. Saypurul te-a iubit mai mult pe tine decât pe mine, datorită părinților tăi. Și eu am mulți dușmani. Ar putea fi foarte ușor să mă dea afară oferindu-ți ție sprijin.

— Și *de-asta* m-ai lăsat în Bulikov?

— Știam că, dacă te fac să pleci, vei deveni suspicioasă! Te atașezi prea mult de oameni. Dacă îți interziceam ceea ce îți doreai, ai fi devenit și mai înverșunată. Și am crezut că distrusesem toate notițele lui Efrem. Aveai timp o

săptămână să-ți plângi prietenul, apoi plecai din Bulikov, te ocupai de alt caz mărunț și toată tărașenia asta ar fi luat sfârșit.

— Dar oamenii lui Volka au atacat casa Votrov și totul s-a schimbat, spuse Shara.

— Nu știi ce sentiment am avut când am citit raportul lui. Să aud nu numai că sunt rudă cu... cu acei *monștri*, dar și că tot ce am reușit să clădesc a devenit dintr-odată... *ilegitim*! Era ca și cum aș fi primit totul în loc să-l *câștig*! A fost revoltător, insultător, îngrozitor. Nu înțelegi cum e? Că eu, că *noi* avem în noi rămășițe divine.

— Am fost crescută să cred despre Kaj că a fost mai mult sau mai puțin un zeu. Un salvator a cărui memorie m-am chinuit să o onorez. Sincer, pentru mine nu se schimbă nimic.

— Dar nimic din ceea ce s-a făcut nu este real! Sunt doar niște *minciuni*. Kajul este o minciună, Saypurul este o minciună, ministerul...

— Da. Și ministerul este o minciună.

Vinya își șterse lacrimile.

— Urâsc să plâng. Nu e nimic mai rușinos, spuse ea și se uită la Shara prin geamul cabinei. Ce vei face?

Shara se gândi cum să o spună.

— Binecuvântații par să aibă parte de finaluri tragice, spuse ea. Kajul i-a omorât aproape pe toți în timpul Mare-lui Război. Apoi el însuși a murit singur și deprimat pe Continent. Și acum tu...

— N-ai face-o, șopti Vinya.

— N-aș face-o, recunosc Shara. Și nici nu pot. Dispui de o putere letală mai mare decât a mea, mătușă. Dacă mă omori pe mine acum, când sunt subiectul cel mai discutat de opinia publică, ți-ar aduce pe cap o investigație amănunțită – o investigație pe care nu cred că ți-o permiți. Așa că-ți voi da de ales. Demisionează și dă-mi mie frâiele.

— Ție?

— Da.

— Să-ți dau ție... să-ți dau controlul asupra tuturor generalilor? Să-ți ofer controlul asupra tuturor agenților și asupra tuturor operațiunilor?

— Da. Îl voi avea eu sau niciuna dintre noi. Pentru că, dacă nu te retragi, mătușică, voi spune tuturor micul nostru secret de familie.

Părea că Vinyei i se făcea rău.

— Am înțeles că încrederea oamenilor în mine a crescut zilele astea în Ghaladesh, spuse Shara cu un aer de modestie. Sunt, până la urmă, singura persoană de la Kaj încoace care a omorât o zeităte – chiar *două*, practic, pe lângă cei trei omorâți de Kaj. Asta după uciderea lui Urav. Încă nu au încoronat un alt Kaj de la Avshakta încoace, dar nu cred că mă înșel când spun că unii oameni din Saypur discută asta deja. Cred că atunci când voi vorbi voi fi ascultată. Și, astfel, cred că timpul tău în cadrul ministerului s-a terminat, mătușică.

Vinya își frecă fața și se legănă înainte și înapoi în scaunul ei.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce faci asta? De ce-mi faci una ca asta?

— Nu ți-o fac ție, mătușică. Te fletezi dacă îți imaginezi asta. Lucrurile se schimbă. Istoria însăși a înviat în Bulikov acum patru zile și a respins prezentul, la fel cum prezentul a respins istoria. Și acum avem un nou drum pe care am putea merge. Putem păstra lumea așa cum este – dezechilibrată, în care o singură națiune deține toată puterea.

— Sau?

— Sau putem începe să colaborăm cu Continentul și să creăm o balanță care să ne echilibreze.

Vinya era înspăimântată.

— Vrei... să *ridici* Continentul?

— Da. De fapt, plănuiesc să cheltuiesc miliarde ca să le reconstruiesc națiunea.

— Dar... dar sunt *continentali*!

— Sunt oameni, spuse Shara. Mi-au cerut ajutorul și îl voi acorda.

Vinya își masă tâmpilele.

— Tu... tu...

— De asemenea, intenționez să anulez Legile ordinii lumești și să declasific toată istoria Continentului.

Vinya se aplecă în față și deveni albă ca varul.

— Nu cred că putem construi un viitor bun fără să cunoaștem adevărul despre trecut. A venit vremea să spunem adevărul despre cum a fost lumea și cum este ea acum.

— Mi se face rău. Îi vei lăsa să-și cunoască zeitățile?

— Zeitățile lor sunt moarte. Acele vremuri au trecut. De asta sunt sigură. A venit timpul să mergem toți mai departe. Cu timpul, chiar intenționez să spun adevărul și despre părinții Kajului – deși asta s-ar putea întâmpla peste câteva zeci de ani, spuse Shara.

— Shara... draga mea...

— Uite care va fi discursul, mătușă. Se va spune că lucrurile s-au schimbat acum – ceea ce e adevărat – și că vechile căi și vechii războinici care încă se mai țin cu dinții de ele trebuie să se adapteze sau să plece. Poți pleca onorabil, fără scandal, cedând puterea către noua generație, după ce eu m-am întors victorioasă dintr-o luptă crâncenă. Este posibil să fii laudată pentru felul în care ai anticipat totul, pentru că tu ai ales să rămân în Bulikov – un detaliu foarte important. Și pot să mă asigur că vei cădea în picioare și vei ajunge șefa unui institut de cercetare sau a unei școli importante care va avea grijă de tine. Sau te pot îndepărta. Chiar tu ai spus că ai inamici în Ghaladesh, mătușică. Iar

eu am un pumnal mare pe care pot să li-l ofer. Și ei ți-l vor împlânta numaidecât în spate.

Vinya se uită la ea cu gura căscată.

— Tu... tu chiar...

— Voi ajunge în două zile, mătușă. Cândește-te bine, spuse Shara.

Atinse hubloul cu două degete și imaginea mătușii dispăru.

*

Soarele ieși dintre nori și își revărsă strălucirea peste valuri inundând puntea. Mult deasupra vaporului, pescărușii pluteau grațioși, mutându-se de pe un curent pe altul, tăind aerul. Shara apucă strâns urna din ceramică în timp ce vaporul se aplecă spre babord. Nu fusese niciodată un marinar adevărat – lucru de care echipajul își dăduse deja seama și de aceea era vigilent – și era mulțumită de liniștea din ziua aceea a mării.

— Mai avem mult, căpitane? întrebă ea.

Căpitanul își întrerupse conversația cu ofițerul lui.

— V-aș zice un timp exact dacă mi-ați da o destinație exactă.

— V-am dat-o deja, căpitane.

— Atunci – și citez –, „punctul echidistant dintre Saypur și Continent” nu este chiar atât de exact pe cât credeți dumneavoastră, dacă îmi permiteți să zic asta, domnișoară diplomat-șef.

— Nu am nevoie să fie exact. Vreau să știu doar cât mai e până ne apropiem?

Căpitanul își întoarse capul dintr-o parte în alta.

— Cam o oră. Pe astfel de ape liniștite și cu un astfel de vânt prielnic, poate mai puțin. De ce vreți să știți?

Shara se întoarse și merse spre pupa navei ținând strâns urna sub braț. Se uită la oceanul înspumat din spatele lor și la valurile lăsate în urmă. Fâșia de apă neobișnuit de liniștită se întindea pe kilometri întregi, apoi valurile care coborau și se ridicau o devorară până nu se mai văzu.

Shara rămase mult timp privind apa. Vântul îi mângâia părul și haina. Lentilele ochelarilor îi erau acoperite de stropi de apă sărată. Aerul alterna între o căldură plăcută sau o răcoare plăcută.

— A fost o călătorie foarte lungă, nu-i așa, Vo? spuse ea urnei. Dar, uitându-mă în urmă, pare că a trecut într-o clipită.

Un pescăruș veni mai jos și o strigă, probabil cerându-i ceva.

Bineînțeles că nu voiseră să-l incinereze. Incinerarea era considerată erezie pe Continent. Dar ea refuzase să-l lase să fie îngropat în cavoul familiei Votrov, să își doarmă somnul de veci alături de oamenii care îi făcuseră viața un iad. Așa că îl luase cu ea, iar ființa lui carbonizată era păstrată în acea mică urnă din ceramică, eliberată de toată durerea, de toate amintirile, de toate torturile la care îl supuseseră țara și zeitatea lui.

Nu va plânge. Hotărâse asta deja. Nu avea motive să plângă. Pur și simplu, așa s-a întâmplat.

— Durerile nașterii. Așa au fost și viețile noastre, nu-i așa? Roțile timpului se învârtesc împreună, dând naștere unei noi ere, spuse ea cu voce tare.

Vântul rece o lovea peste obraji.

— Dar au fost dureri și înainte, contracții violente. Din păcate, a trebuit să fim noi, dar...

Căpitanul strigă că se apropiau sau că erau pe aproape.

— ...un fluture trebuie să iasă cândva din crisalidă...

Scoase capacul urnei. Inima îi bătea cu putere.

— ...și să uite că a fost cândva omidă.

Pescărușii scoaseră iar țipete tânguitoare.

Deșertă urna și un nor de cenușă fină fu luat de vânt și se răsuci în aer, după care se așeză pe marea liniștită din spatele vaporului.

Înclină urna peste bord și aceasta fu înghițită aproape imediat de valurile negre.

Se uită la valuri, întrebându-se ce știau, ce își aminteau.

„Timpul reduce la tăcere lucrurile și oamenii. Dar eu voi vorbi despre voi, despre toți, pentru tot restul vieții”, gândi ea.

Apoi se întoarse și merse spre prova navei să privească în față, la valuri, spre soare și prin vânt, așteptând să ajungă acasă.